[THỞI VỊ HÀN]

MINH TƯỚNG QUÂN HỆ LIỆT

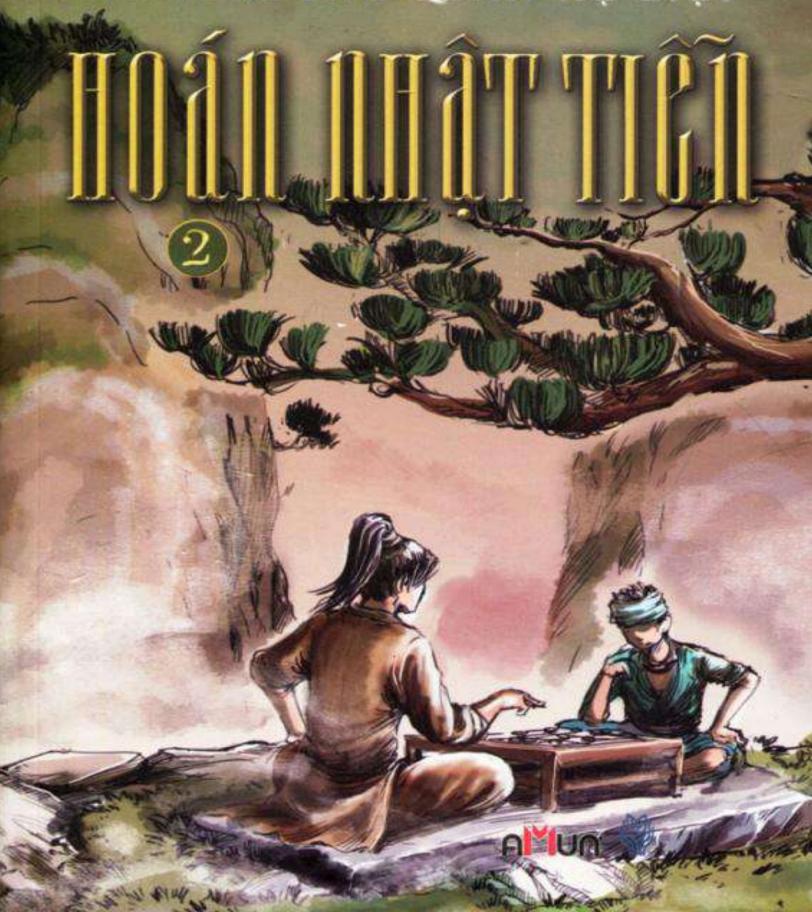

Table of Contents

Chương 9 Đấu cờ trên thuyền

Chương 10 Hào khí trị thương

Chương 11 Bốn tích truyện xưa

Chương 12 Bí mật động trời

Chương 13 Dịch Thiên chi quyết

Chương 14 Cờ tranh thiên hạ

Chương 15 Hoán Nhật xuất thế

Chương 9 Đấu cờ trên thuyên

âm Thanh biế t mọi người trong sảnh khó có thể câ m cự được lâu dưới cái nóng hiện giờ nên chẳng có thời gian mà đuổi theo Ninh Hô i Phong, y bèn mau chóng chạy quanh chiế c lô ng sắ t, một mặt vung chân đá bay hoặc dập tắ t những thanh củi còn đang cháy, một mặt không ngừng phóng ám khí từ trong ô ng tay áo. Sau khi mười mấ y người áo đen đã gục ngã, y ngoảnh đâ u nhìn, thấ y Ninh Hô i Phong đã biế n mấ t chẳng còn tung tích.

Chiế c lô `ng să ´t đó không có cơ quan để mở, có điể `u mỗi tâ ´m ván să ´t đề `u được nổ ´i liê `n với các mỏm núi xung quanh bă `ng những sợi dây xích lớn, xem ra chỉ có cách dùng bàn tời thì mới kéo được chiế ´c lô `ng să ´t nặng tới mã ´y vạn cân này lên. May mà chỗ ráp nổ ´i giữa chiế ´c lô `ng să ´t và miế ´ng ván să ´t dưới đấ ´t đã lỏng, vừa rô `i trong lúc bị đẩy nghiêng, cát đá tràn vào trong đó rấ ´t nhiê `u, khiế ´n chiế ´c lô `ng să ´t không thể khép khít với mặt sàn được nữa, thấ ´p thoáng để lộ một khe hở. Lâm Thanh dùng một thanh gỗ dài cạy cho khe hở đó rộng ra, sau một hô `i vấ ´t vả, cuố ´i cùng cũng cứu được mọi người ra ngoài.

Vừa rô ìi, khi hợp lực phát chưởng vào chiế c lô ìng sắ t, mọi người đề ù dùng quâ ìn áo quâ în quanh tay, lúc này bộ dạng ai nấ y đề ù vô cùng nhế ch nhác, trong đó huynh đệ họ Triệu công lực hơi kém, hai tay bị bỏng để în đen thui, nhưng sau khi thoát khỏi cơn kiế p nạn, mọi người đề ù ra sức hít thở không khí trong lành, tâm trạng phâ în khích, cấ t tiế ng hoan hô.

Sau khi ngọn lửa bị dập tắ t, chiế c lỗ ng sắ t dầ n nguội đi, bị vùi lấ p trong đổ ng củi vụn và cát đá lộn xộn, trông giố ng như một con quái vật lớn màu đen. Nghĩ để n việc suýt nữa đã bị thiêu chế t trong chiế c lỗ ng sắ t khổng lỗ này, để n bây giờ mọi người vẫn thầ m run sợ, Thủy Nhu Thanh còn không kìm được vung chân đá vào chiế c lỗ ng sắ t mấ y cái.

Trùng đại sư là người cuố i cùng chui từ trong lô ng sắ t ra, tay ôm theo Tiểu Huyê n đang có vẻ rấ t mệt mỏi. "Hảo tiểu tử, lâ n này may nhờ có cháu đấ y!"

Toàn thân Tiểu Huyê `n mỏi nhừ, không còn chút sức lực, trong lô `ng ngực vẫn như tă ´c nghẹn. Vừa rô `i, khi bị khói hun, nó đã nôn hê ´t những thứ trong bụng, lúc này không ngừng nôn khan nhưng chỉ nôn ra được mâ ´y ngụm nước chua. Được Trùng đại sư khen ngợi, tuy nó muô ´n nói vài câu khiêm tô ´n nhưng chẳng có sức mà câ ´t lời, có điê `u, nhìn thâ ´y dáng vẻ tả tơi của mọi người, ngay đế ´n Thủy Nhu Thanh xưa nay luôn gọn gàng, sạch sẽ, khuôn mặt lúc này cũng chỗ tră ´ng chỗ đen, nó không kìm được bật cười khanh khách.

Tiểu Huyê `n mới cười được mấ y tiế ´ng, bỗng cảm thấ ´y vùng ngực lại đau nhói, há miệng nôn ra một ngụm máu đen. Lâm Thanh cả kinh, thấ ´y hai má đứa bé này đỏ ửng, trên trán nổi rõ gân xanh, biế ´t ră `ng nó bị khí nóng công tâm nên nội thương tái phát, liê `n vội vàng ôm nó vào lòng mà vận công chữa trị. Lúc truyê `n công lực vào cơ thể Tiểu Huyê `n, y cảm thấ ´y thân thể nó lúc nóng lúc lạnh, có mấ ´y luô `ng khí quái dị không ngừng chạy loạn, gâ `n như không thể khô ´ng chế ´. Trùng đại sư cũng đưa tay tới, nă ´m lấ ´y tay Tiểu Huyê `n, dùng huyê `n công vô thượng giúp nó áp chế ´ tâm ma.

Đêm qua, Lâm Thanh và Trùng đại sư đã chữa trị cho Tiểu Huyê`n suố t hố`i lâu, hiểu khá rõ vê` tình trạng dị thường trong cơ thể nó. Lúc này, hai đại cao thủ hợp sức, một lát sau sắ c mặt Tiểu

Huyê `n đã bình thường trở lại, nó vui mừng kêu lên một tiế ´ng: "Cháu ổn rô `i!" Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mặ ´t nhìn nhau, biế ´t rặ `ng lúc này thương thể ´của nó chỉ bị áp chế ´, bấ ´t cứ lúc nào cũng có thể tái phát.

Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt vội vàng bước tới hỏi han vài câu, hế t lời khen ngợi Tiểu Huyê n, duy có Quỷ Thấ t Kinh là chỉ lặng lẽ nhìn nó, muố n nói gì đó song lại thôi, trong mấ t thoáng hiện vẻ phức tạp.

Thì ra từ nhỏ Tiểu Huyê `n đã thuộc làu *Chú Binh thâ `n lục,* hiểu khá rõ vê `đặc tính của sắ 't. Nghe Trùng đại sư nói chiế c lô `ng sắ 't được ráp lại từ bố 'n tấ 'm ván sắ 't, nó đột nhiên nhớ tới việc hô `i nhỏ có lâ `n mình nghịch ngợm học theo phụ thân đúc kiế 'm nhưng lại không biế 't cách, đem bỏ thanh kiế 'm sắ 't còn ở trong ván khuôn vào lò làm nóng, kế 't quả là kiế 'm sắ 't gặp lửa dãn ra làm nứt mấ 't ván khuôn. Nó kỳ thực không hiểu lắ 'm vê `đạo lý bên trong nhưng nghe Trùng đại sư nói vậy, bèn nghĩ cái lô `ng sắ 't này cũng giố 'ng như chiế c ván khuôn kia, nế u làm nóng lên, những chỗ ráp nổ 'i ở xung quanh ắ 't sẽ bị biế 'n dạng, ít nhấ 't thì mức độ kiên cố ' cũng giảm hẳn so với trước, đế 'n lúc đó, dùng chưởng lực đánh vào có lẽ sẽ có cơ hội thoát ra...

Do đó Tiểu Huyê `n cố ´ ý buông lời dụ Ninh Hô `i Phong dùng hỏa công, lại thừa dịp Thủy Nhu Thanh đập đá vào bức vách mà ngâ `m nói suy nghĩ của mình cho Lâm Thanh biế ´t. Lâm Thanh vố ´n không có kế ´ nào để thoát thân, nghe thấ ´y lời của Tiểu Huyê `n thì dứt khoát quyế ´t định mạo hiểm một lâ `n, sau đó cùng Trùng đại sư và Quỷ Thấ ´t Kinh định ra kế ´ sách: Đợi sau khi lửa làm cho lô `ng sắ ´t biế ´n dạng thì sẽ hợp lực ra tay.

Kế này vố n khó thành công, bởi tuy sắ t gặp nóng thì dẫn, gặp lạnh thì co nhưng chiế c lô ng sắ t này là một chỉnh thể, gặp nóng thì

cùng dãn, làm sao chỗ ráp nổ i có thể nứt ra được? Huố ng chi cho dù chiế c lồ ng să t này có bị lửa thiêu đố t tới biế n dạng, chỉ e mọi người trong sảnh cũng không chịu nổi nhiệt độ cao như vậy. Quả nhiên chưa được bao lâu bọn họ đã không chịu nổi cái nóng, trong lúc cấ p bách đành dố c toàn lực liê u mạng một là n!

Cũng may mà bọn họ mệnh lớn, dưới sự thiêu đố t của ngọn lửa, chiế c lô ng să t kia tuy không biế n dạng nhưng cũng đột ngột dãn ra, còn tấ m ván să t chôn dưới đấ t chưa bị thiêu đố t nên chỗ ráp nổ i giữa chiế c lô ng să t và tấ m ván să t phía dưới trở nên lỏng hơn trước rấ t nhiề u. Dưới đòn hợp lực của mọi người, chiế c lô ng să t quả nhiên nghiêng hẳn qua một bên, bật ra khỏi chỗ ráp nổ i với tấ m ván să t phía dưới, làm xuấ t hiện một khe hở nhỏ. Mọi người thấ y vậy, lòng tin lập tức tăng lên bội phâ n, liên tục đố c sức phóng chưởng, để n lâ n hợp lực tung đòn thứ ba, khe hở rố t cuộc đã đủ rộng để một người có thể chui lọt.

Khe hở đó chỉ xuấ t hiện trong khoảnh khắ c nhưng Lâm Thanh phản ứng vô cùng mau lẹ, lập tức thi triển thân pháp tuyệt thể lao vọt ra ngoài. Ninh Hô i Phong cứ nghĩ ră ng đố i phương bị nhô t trong chiế c lô ng sắ t, dù mọc cánh cũng khó mà bay ra, nào có ngờ đế n biế n cố này, trong lúc không để phòng đã bị Ám khí vương một chiều đánh mù mắ t trái, đành vội vã bỏ chạy.

Không ngờ Tiểu Huyê n đưa ý kiế n bậy mà lại lập được công, giúp mọi người thoát khỏi nơi tuyệt địa!

Trát Phong vố n nén giận đã lâu, lúc này không kìm được đá mạnh vào người một tên áo đen nă m trên mặt đấ t, miệng nói lý lố một hô i bă ng tiế ng Tạng, chặ c hẳn không phải lời gì hay ho.
Trùng đai sư vôi vàng đưa tay kéo hặ n lại. "Lưu lại tù binh!"

Trát Phong vẫn chưa hế t giận. "Đề `u chế t cả rô `i, lưu lại tù binh thế nào được?"

Trùng đại sư định thâ `n nhìn kĩ, thấ 'y miệng những người áo đen này đề `u rỉ máu đen, thân thể cứng đờ, còn Điể 'u Ngoa quỷ ngã ở một bên thì trúng phải một mũi tụ tiễn của Lâm Thanh vào huyệt Thái Dương, cũng đã táng mạng. Trong đám thi thể trên mặt đấ 't không thấ 'y Lỗ Tử Dương, chắ 'c hẳn khi thấ 'y tình hình không hay, hắ 'n đã chạy trố 'n rồ `i.

Lâm Thanh vừa rô ìi nôn nóng cứu người, đố c toàn lực ra tay nhưng cũng nhớ chỉ có mấ ý kẻ bị mình phóng ám khí vào khớp chân, khớp tay, thấ ý tình hình này thì không khỏi ngây người, đang định ngô ìi xuố ng kiểm tra tỉ mỉ từng thi thể, bỗng nghe Chu Toàn thở dài, nói: "Lâm huynh không câ `n xem nữa, người của Ngự Linh đường ai nấ ý đề `u ngậm sẵn thuố c độc trong miệng, khi nhiệm vụ thấ ´t bại sẽ tự vẫn, tuyệt đố ´i không chịu làm tù binh..."

Mọi người nghe hã n nói vậy thì càng cảm thấ y nghi hoặc. Ngự Linh đường hành sự quỷ dị, quy củ sâm nghiêm, đáng lý ra phải là một bang phái lớn, tại sao lại không có tiế ng tăm trên giang hô ?

Tê Bách Xuyên ngoảnh đâ u qua hỏi Chu Toàn: "Ngự Linh đường này rố t cuộc là tổ chức thể nào? Mong Long... Chu huynh hãy nói cho bọn ta biế t!"

Quan Minh Nguyệt "hừ" lạnh một tiế ng. "Tê thâ n bổ đang thẩm vấ n phạm nhân hay sao?"

Lâm Thanh thâ m thở dài, Quan Minh Nguyệt vừa mới thoát nạn đã đô i đâ u với Tê Bách Xuyên, xem ra bao nhiều năm như vậy mà cái tính có thù tấ t báo của hă n vẫn chẳng hê thay đổi. Y thấ y mặt Tê Bách Xuyên đâ y vẻ giận dữ, định lên tiế ng trả đũa Quan Minh Nguyệt, bèn đưa tay ngăn lại. Sau chuyện vừa rô i, Tê Bách Xuyên

đã hoàn toàn thu lại vẻ ngông nghênh, kiêu ngạo lúc ở kinh sư, lại thực lòng tâm phục Lâm Thanh nên tuy đáy lòng rấ t bấ t mãn với thái độ của Quan Minh Nguyệt nhưng vẫn cố nén giận, không nói gì.

Chu Toàn thì lại hơi rùng mình, suố t hố i lâu sau không nói năng gì. Vừa rô i gặp cảnh nguy nan, hấ n bấ t chấ p tấ t cả trở mặt với Ninh Hô i Phong, bây giờ an toàn rô i thì lại nhớ để n quy củ nghiêm khắ c của Ngự Linh đường, bấ t giác cảm thấ y sợ hãi tột cùng.

Lâm Thanh nhìn qua phía Chu Toàn. "Nế u Chu huynh chịu nói ra là tố t nhấ t, còn nế u không muố n nói, tại hạ cũng tuyệt đố i không ép buộc."

Chu Toàn khẽ thở dài một tiế ng. "Chu mỗ tuy chỉ là một kẻ vô danh tiểu tố t nhưng cũng biế t thế nào là có ơn báo ơn, giờ xin được dẫn các vị tới Địa Tạng cung nơi bãi Sư Tử để cứu Long phán quan, qua đó bày tỏ lòng cảm tạ với Lâm huynh." Tổng đàn của Câ m Thiên bảo được đặt trên bãi Sư Tử bên ngoài thành Phong Đô. Long phán quan xưa nay luôn tự hào vê ngoại hiệu của mình, liê n đặt tên cho tổng đàn là Địa Tạng cung.

"Hay lǎ m, chúng ta mau đi thôi!" Tiểu Huyê `n mừng rỡ kêu lên. "Nế u Khô c thúc thúc biế t cháu để n cứu thì nhấ t định sẽ mừng lǎ m." Nó vố n là người nặng tình cảm, tuy chỉ ở bên Nhật Khô c quỷ mấ y ngày, còn suýt trở thành đô `ăn của Nhật Khô c quỷ nhưng nó chỉ nhớ để n việc hǎ n ra sức bảo vệ mình trước mặt Ninh Hô `i Phong, do đó lúc này chỉ mong có thể đi cứu hǎ n sớm.

Chu Toàn chậm rãi nói: "Cũng được, vậy bây giờ chúng ta sẽ đế n phân đà Phù Lăng cứu Nhật Khố c quỷ, sau đó tới Địa Tạng cung."

Trùng đại sư lại hỏi han về tình hình trong Câ m Thiên bảo, Chu Toàn hế t sức phố i hợp, biế t gì nói nấ y. Tới lúc này mọi người mới biế t Ninh Hô ìi Phong đã đế n Câ `m Thiên bảo từ tám năm trước, vì hã n khôn ngoan, tài cán, hành sự quả quyế t nên rấ t được Long phán quan tin tưởng. Mấ y năm nay, hã n luôn một lòng bô ìi dưỡng tâm phúc của mình, Lỗ Tử Dương chính là do hã n một tay đề bạt, trong Câ `m Thiên lục quỷ có Dạ Đề `quỷ, Diệt Ngấ n quỷ, Điể u Ngoa quỷ cũng bị hã n thu phục. Sau khi nă m được đại quyề `n, Ninh Hô ìi Phong đột nhiên nổi loạn, khô ng chế Long phán quan, tìm Chu Toàn tới làm con rố i để mê hoặc đám thủ hạ, lâ `n này lại thừa dịp khô ´ng chế ´ Nhật Khô ´c quỷ, Câ `m Thiên bảo kỳ thực đã bị Ninh Hô ìi Phong một tay thao túng.

Mọi người bàn bạc sôi nổi, nghĩ đế n thủ đoạn tàn độc của Ninh Hô i Phong, trong lòng vẫn còn kinh sợ, đô ng thời không hiểu được Ninh Hô i Phong thu phục Câ m Thiên bảo rô t cuộc vì mục đích gì. Chu Toàn lộ thâ n sắ c phức tạp, trong chuyện này dường như có rấ t nhiê u ẩn tình, nhưng hắ n thoái thác, nói là không biế t.

Quỷ Thấ t Kinh ôm quyề n, nói với Lâm Thanh và Trùng đại sư: "Chuyện hôm nay Quỷ mỗ ấ t ghi tạc trong lòng, xin cáo biệt tại đây, ngày sau Lâm huynh để n kinh sư, nế u có việc gì câ n, cứ tới tìm ta!" Lời vừa cấ t lên, hặ n đã biể n mấ t chẳng còn tung tích. Tên sát thủ hặ c đạo này xưa nay luôn độc lai độc vãng, tính tình lạnh lùng, rấ t trọng ân oán, hôm nay lâ n lượt được Trùng đại sư và Lâm Thanh cứu giúp, những lời này tuy nói bă ng giọng lãnh đạm nhưng quả thực là lâ n đâ u tiên hặ n bày tỏ thiện ý với người khác.

Quan Minh Nguyệt và Tê Bách Xuyên thì lại nghĩ đế n việc một khi Long phán quan thoát ra, hă n nhất định sẽ lập tức ra tay thanh lý môn hộ. Trong tình huố ng nguyên khí của Câ m Thiên bảo bị tổn thương nặng nê, việc liên minh với các thế lực ở kinh sư đã chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Thấy Quỷ Thất Kinh đã rời đi, hai người này cũng lâ n lượt lên tiế ng cáo từ.

"Anh hùng tự cổ xuấ t thiế u niên!" Trát Phong lại bày đặt dùng thành ngữ bà ng thứ tiế ng Hán ngọng nghịu của mình, đô ng thời giơ ngón tay cái lên với Tiểu Huyê n, sau đó lấ y ra một viên minh châu to bà ng quả trứng gà đưa cho nó. "Tha ng nhóc, ngươi đã cứu ta, cái này tặng cho ngươi."

Tiểu Huyê `n coi thường nhân cách của hặ ´n, liê `n khẽ "hừ" một tiế ´ng, không đưa tay ra đón khiế ´n Trát Phong cảm thấ ´y rấ ´t ngượng ngùng. Trùng đại sư khẽ cười dàn hòa. "Người Hán bọn ta xưa nay cứu người không mong hô `i báo, đại sư hãy thu minh châu vê ` đi. Nhân tiện, xin đại sư sau khi vê ` Thổ Phô `n hãy nhặ ´n giúp ta tới Quố ´c sư Mông Bạc đôi câu: Giữa người Hán và người Tạng vố ´n không có thù oán gì, nên dĩ hòa vi quý."

Trát Phong buô`n bực thu minh châu vê`, lại thấ y cặp mặ t Hoa Tưởng Dung chỉ dừng lại trên người Lâm Thanh mà không thèm nhìn mình lấ y một lâ n, bèn trừng mặ t nhìn Lâm Thanh một cái, sau đó mới xoay người theo Tê` Bách Xuyên rời đi.

Mấ y người bọn họ lên đường quay về thành Phù Lăng, Thủy Nhu Thanh cười, nói: "Long phán quan uy chấ n võ lâm, không ngờ lại trở thành tù nhân của Ninh Hô i Phong, e là sau này chẳng thể đứng trong hàng ngũ sáu đại tông sư nữa rô i."

"Phải đâ´y, phải đâ´y!" Tiểu Huyê`n tiế´p lời. "May mà ta không làm con nuôi của hặ´n, nế´u không sau này đúng là không thể ngắng đâ`u lên được."

Lâm Thanh thì lại có suy nghĩ khác. Long phán quan danh vang võ lâm, vậy mà lại bị sư gia dưới trướng giam lỏng, chuyện tổn hại để n thể diện thể này tấ t nhiên càng ít người biế t càng tố t, y quả thực không muố n dính dáng để n, tránh bị Long phán quan nghi kị. Lâ n này may mặ n thặ ng được Ninh Hô i Phong, việc liên minh

giữa Câ m Thiên bảo và Thái thân vương cũng tan vỡ, y lại nghĩ đế n chuyện người bạn cũ Hứa Mạc Dương hiện còn đang ở trong Mị Vân giáo, chỉ muố n lập tức dẫn Tiểu Huyê n tới Điê n Nam. Nhưng hiện giờ thương thế của Tiểu Huyê n chưa khỏi, chẳng lẽ lại phải tới Điểm Tình các một chuyế n hay sao? Nhấ t thời y khó có thể đưa ra quyế t đinh.

Trùng đại sư quay sang hỏi Chu Toàn: "Chu huynh sau này định thế nào?"

Chu Toàn im lặng hô ìi lâu rô ìi thở dài, đáp: "Có lẽ đành mai danh ẩn tích, lưu lạc giang hô `."

Trùng đại sư nói: "Ta có thể tiế n cử Chu huynh đế n Liệt Không bang. Bang chủ Liệt Không bang Hạ Thiên Lôi cũng coi như có chút giao tình với ta, chỉ cầ n ngày sau Chu huynh chịu bỏ ác theo thiện, ắ t sẽ có một phen tiê n đô ."

Chu Toàn thoáng trâ`m ngâm, cuố i cùng khẽ lắ c đâ`u. "Đa tạ ý tố t của Trùng huynh, ta đã có chỗ để đi rô`i, thực không muố n làm liên lụy tới Hạ bang chủ."

Trùng đại sư khẽ vỗ vai Chu Toàn tỏ ý an ủi, miệng cười gượng, không nói gì.

Lâm Thanh bấ t giác giật mình, với thực lực của bạch đạo đệ nhấ t đại bang mà Chu Toàn vẫn nói ra hai chữ "liên lụy", thế thì Ngự Linh đường này rố t cuộc ghê góm tới mức nào? Tại sao trước đây y chưa từng nghe nói tới? Lại nghĩ để n việc Ninh Hồ i Phong có thể đùa bỡn một trong sáu vị tông sư tà phái như Long phán quan trong lòng bàn tay, đúng là một kẻ kiêu hùng, xét về võ công và mưu trí đề u thuộc hàng đầ u thiên hạ, vậy mà hấ n lại chỉ là một kỳ sứ của Ngự Linh đường, thực lực của Ngự Linh đường này quả là đáng sợ. Y đã có lời từ trước, không tiện hỏi Chu Toàn thêm điề u gì, nhưng nhìn vẻ

mặt Trùng đại sư thì dường như biế t được một số tin tức về Ngự Linh đường, nế u có cơ hội cũng nên dò hỏi một phen.

Bọn họ cùng tới Lỗ phủ trong thành Phù Lăng, thấ y Lỗ Tử Dương vẫn chưa trở về , chắ c hẳn sớm đã cao chạy xa bay.

Ninh Hô i Phong đánh tráo Long phán quan, để tránh cho đám thủ hạ trong Câ m Thiên bảo nhìn ra sơ hở, mấ y năm nay Chu Toàn đề u ở trong Địa Tạng cung, ít khi gặp người ngoài. Tên Bích Uyên kiế m Phí Nguyên kia cứ ngỡ là bảo chủ đích thân tới tuâ n tra phân đà Phù Lăng, vội vàng ra nghênh đón. Tuy ngạc nhiên khi thấ y bảo chủ đi cùng mấ y người Lâm Thanh, Trùng đại sư nhưng hắ n cũng không dám hỏi nhiê u, vội vàng vâng lệnh thả Nhật Khố c quỷ ra. Mọi người cũng không dừng chân lâu mà rời đi ngay, để mặc Phí Nguyên ở đó ngắn ngơ suy nghĩ mà chẳng hiểu được điê u gì.

Tiểu Huyê `n thấ ´y vẻ mặt Nhật Khố ´c quỷ uể oải nhưng không nguy hiểm đế ´n tính mạng thì yên tâm hẳn, không kìm được cười đùa với Nhật Khố ´c quỷ một phen rô `i tỉ mỉ kể lại cuộc chiế ´n kinh tâm động phách trong Khố ´n Long sảnh, khiế ´n Nhật Khố ´c quỷ nghe mà trợn mã ´t há mô `m. Tới lúc này hã ´n mới biế ´t Long phán quan đã bị Ninh Hô `i Phong đánh tráo, thâ `m nghĩ chẳng trách hai năm nay Long phán quan không quản lý sự vụ, giao mọi việc cho Ninh Hô `i Phong, nế ´u không phải có người ở kinh sư đế ´n liên minh thì chỉ e muố ´n gặp một lã `n cũng khó, thì ra người ở trong Địa Tạng cung chỉ là một kẻ giả mạo.

Trùng đại sư càng nhìn càng thấ y Nhật Khố c quỷ quen mặ t. Nhật Khố c quỷ bị nhìn như thế thì vô cùng mã t tự nhiên, cuố i cùng bèn quyế t định lên tiế ng thừa nhận thân phận thực sự của mình. Hặ n vố n nghĩ với tính cách ghét ác như thù, Trùng đại sư nhấ t định sẽ không buông tha cho mình, nhưng Tiểu Huyê n lại năn nỉ Trùng đại sư một phen, nhấ t nhấ t kể lại thân thế thê thảm của

Nhật Khố c quy. Nó vố n có tài ăn nói, thêm vào đó quả thực đã có tình cảm với Nhật Khố c quy, câu chuyện kể ra khiế n cho hai nàng Hoa, Thủy đề u không kìm được nước mã t. Trùng đại sư thấ y Nhật Khố c quy quả thực đã có lòng hố i cải, mấ y năm nay cũng không nghe thấ y hã n làm việc ác, thể là chỉ dặn hã n ngày sau phải cải tà quy chính, nế u còn làm điể u ác thì nhấ t định sẽ không tha.

Nhật Khố c quỷ thấ y Trùng đại sư tha thứ cho mình, lập tức hạ lời thê `độc, hứa sẽ làm lại cuộc đời. Mố i day dứt tô `n tại trong lòng mấ y năm nay rố t cuộc đã tan đi, hắ n cảm kích Tiểu Huyê `n vô cùng.

Tiểu Huyê `n lại hỏi vê ` việc tên lái thuyê `n họ Lưu bị hại, mới biế ´t là do Quỷ Thấ ´t Kinh ra tay. Mọi người hỏi han đâ `u đuôi sự việc, sau khi phân tích liê `n đoán ra là phủ tướng quân không muố ´n Câ `m Thiên bảo liên minh với Thái thân vương, do đó Quỷ Thấ ´t Kinh mới mua chuộc tên lái thuyê `n kia, bảo hǎ ´n hãm hại Nhật Khố ´c quỷ, qua đó tạo thành cơn hỗn loạn hòng trục lợi, sau khi sự việc bại lộ đã giế ´t người diệt khẩu. Khi nói tới thủ đoạn xuấ ´t quỷ nhập thâ `n của tên hǎ ´c đạo đệ nhâ ´t sát thủ này, mọi người đê `u cảm thấ ´y có chút kinh hãi.

Mọi người vừa đi vừa nói, chẳng mấ y chố c đã ra để n bên ngoài thành Phù Lăng.

Lâm Thanh nói: "Việc tới Địa Tạng cung cứu Long phán quan xin được giao cho Khô´c huynh và Chu huynh, ta còn có việc quan trọng khác, xin cáo từ tại đây!"

Nhật Khố c quỷ thứ nhấ t là không nỡ rời Tiểu Huyê `n, thứ hai là không nă m chắ c liệu có thể cứu Long phán quan ra hay không, vì thế bèn vội lên tiế ng mời y ở lại.

Trùng đại sư thì lại biế t tâm ý của Lâm Thanh. Ông có lòng hiệp nghĩa, biế t Long phán quan sau khi thoát ra nhấ t định sẽ làm dấ y lên một hô i gió tanh mưa máu ở đấ t Xuyên, vố n muố n nhân tiện đi khuyên giải đôi câu nhưng đoán chừng với tính cách bảo thủ, cố chấ p của Long phán quan, có khuyên gì cũng vô ích, chỉ rước thêm rắ c rố i cho bản thân, huố ng chi ông còn phải đế n Diệm Thiên Nhai ở vùng Điề n Nam để tìm Hoa Tiễn Lệ, ca ca của Hoa Tưởng Dung, thế là cũng lên tiế ng phụ họa với Lâm Thanh.

Còn Chu Toàn thì biế t nế u gặp Long phán quan, mình sẽ lành ít dữ nhiề u nên cũng nói lời cáo biệt.

Tiểu Huyê `n vô ´n nghĩ Long phán quan thân là một trong sáu đại tông sư tà phái, nhấ ´t định cũng là một nhân vật không thể coi thường, nhưng sau khi nghe nói hã ´n bị sư gia dưới trướng giam dữ trong địa lao, hình tượng trong lòng lập tức tuột dô ´c trâ `m trọng, không còn hứng thú muô ´n gặp nữa, nơi đáy lòng còn thấ ´y may mã ´n vì mình không trở thành nghĩa tử của người này. Có điê `u, khi phải chia tay với Nhật Khô ´c quỷ, nó lại có chút lưu luyê ´n, không kìm được lảm nhảm một hô `i những lời cáo biệt.

Sau khi từ biệt Nhật Khố c quỷ và Chu Toàn, Tiểu Huyê n liê n van nài Lâm Thanh và Trùng đại sư cùng tới Mị Vân giáo cứu phụ thân Hứa Mạc Dương.

Trùng đại sư sau khi ngẫm nghĩ một hô `i bèn nói với Lâm Thanh: "Chuyện liên minh giữa Thái thân vương và Câ `m Thiên bảo đã được giải quyế ´t, ta còn đáp ứng giúp Khứu Hương công tử đi tìm con trai y. Chi bă `ng bây giờ chúng ta hãy chia binh hai đường, Lâm huynh tới Mị Vân giáo, còn ta sau khi đi Diệm Thiên Nhai một chuyế ´n sẽ tới đó hội họp với huynh."

Tiểu Huyê `n quả thực không muố ´n chia tay với mấ y người Trùng đại sư. Trùng đại sư và Hoa Tưởng Dung thì không có gì, nhưng cô nhóc "đố ´i thủ" Thủy Nhu Thanh kia tuy luôn kiế ´m chuyện với nó nhưng trên đường nế ´u có thể thường xuyên tranh cãi với nàng cũng thực là một chuyện hay, nay đột nhiên phải từ biệt thế này, nơi đáy lòng nó chợt nảy sinh cảm giác lưu luyế ´n. Chỉ có điề `u, vừa nghĩ đế ´n phụ thân, nó lại cảm thấ ´y lo lắ ´ng, liê `n cúi đâ `u, không nói gì nhưng hai khóe mắ ´t đã ươn ướt.

Thủy Nhu Thanh dường như đã nhìn ra nỗi lưu luyế n của Tiểu Huyê n, bèn cười, nói: "Mấ y ngày nữa chúng ta sẽ gặp lại thôi, tên tiểu quỷ ngươi nhớ phải học hỏi Lâm đại ca thật nhiê u, đừng có đi lừa gạt bạc của người ta nữa!" Mọi người nhớ đế n cảnh Tiểu Huyê n mời cơm như một gã trọc phú ở Tam Hương các thì đề u bật cười. Ngay để n Tiểu Huyê n nhấ t thời cũng quên tính toán việc Thủy Nhu Thanh lại gọi mình là "tiểu quỷ".

Trùng đại sư chặc lưỡi, bật cười. "Lâm đại ca? Tiểu nha đâ`u ngươi đúng là ngày càng không biế t lớn nhỏ, chẳng lẽ lại muố n bă ng vai phải lứa với Mạc Liễm Phong sao?" Mạc Liễm Phong chính là phụ thân của Thủy Nhu Thanh, đô ng thời là chủ quản Kiế m quan trong bố n doanh Sách phong, Khí tường, Kiế m quan, Đao lũy của Ôn Nhu hương. Ở Ôn Nhu hương, nữ tử là người nă m quyề n, do đó Thủy Nhu Thanh theo họ mẹ.

Thủy Nhu Thanh đang định biện bạch, bỗng thấ y Trùng đại sư hơi cau mày, Lâm Thanh thì lớn tiế ng nói: "Quỷ huynh đi rô i còn trở lại, không biế t có gì định chỉ giáo?"

Một người nhảy ra từ bên đường, nơi mi tâm có một nố t ruô i lớn, chính là Quỷ Thấ t Kinh. Lâm Thanh đứng sừng sững, bấ t động. Trùng đại sư nháy mặ t ra hiệu cho hai nàng Hoa, Thủy, đô ng thời như vô tình như hữu ý bước lên trước nửa bước, vừa khéo chặn đứng đường lui của Quỷ Thấ t Kinh. Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung thì chia ra đứng hai bên, vây Quỷ Thấ t Kinh vào giữa. Lâm Thanh hờ hững nói: "Vừa rô i khi ở Khố n Long sảnh, ta có nói trước lúc phá vòng vây sẽ không ra tay, bây giờ có phải không câ n làm theo ước định đó nữa không?" Ý đô của Quỷ Thấ t Kinh thật đáng ngờ, đố i phó với loại sát thủ này, ra tay trước mới là thượng sách.

Cổ tay trái của Quỷ Thấ t Kinh quấ n một miế ng vải trắ ng, sắ c mặt nhợt nhạt nhưng không hệ để tâm đế n sự uy hiế p của Lâm Thanh, hắ n là n lượt liế c nhìn Lâm Thanh và Trùng đại sư, cuố i cùng dừng ánh mắ t trên người Tiểu Huyê n. "Quỷ mỗ trước giờ chưa từng nhận ơn huệ của người khác, nhưng lại nợ tiểu huynh đệ này một mố i ân tình, do đó đặc biệt để n đây để báo tin."

Tiểu Huyê `n rấ t sợ hặ ´n, bèn lùi lại nửa bước. "Ngươi muố ´n báo tin gì?"

Lâm Thanh dở khóc dở cười, Tiểu Huyê `n dù sao cũng chỉ là một đứa bé, cái gọi là cứu mọi người chẳng qua chỉ là cơ duyên xảo hợp, nhưng vừa rô `i đúng là Trùng đại sư có ra tay cứu Quỷ Thấ ´t Kinh một mạng. Chắ ´c hẳn tên sát thủ tâm cao khí ngạo này không muố ´n tỏ ra yế ´u thế ´ trước Trùng đại sư, do đó mới lấ ´y cớ là báo ơn Tiểu Huyê `n. Nghĩ đế ´n đây, trong lòng y bấ ´t giác nảy sinh một tia hảo cảm với Quỷ Thấ ´t Kinh. "Quỷ huynh có gì xin cứ nói, nế ´u không tiện cho người ngoài nghe thì bọn ta có thể tránh qua một bên."

Quỷ Thấ t Kinh thấ y Lâm Thanh nói vậy, rõ ràng là hế t sức tin tưởng mình, trên khuôn mặt âm trấ m bấ t giác lộ vẻ cảm kích. "Lâm huynh không câ n khách sáo, tin tức này huynh cũng nên nghe." Ánh mặ t vẫn nhìn chặ m chặp vào Tiểu Huyê n, hặ n thấ p giọng nói:

"Ninh Hô`i Phong đã thi triển Diệt Tuyệt thâ`n thuật với đứa bé này, nê´u trong vòng một tháng mà không thể chữa trị, ă´t sẽ nguy hiểm đế´n tính mạng."

Lâm Thanh và Trùng đại sư đề `u cả kinh, Quỷ Thấ ´t Kinh đã đi rô `i mà còn trở lại để nói việc này một cách trịnh trọng như vậy, xem ra không phải là giả. Tiểu Huyê `n cảm thấ ´y cơ thể mình lúc này không có gì dị thường, thêm vào đó còn có lòng tin rấ ´t lớn vào bản lĩnh của Lâm Thanh và Trùng đại sư, do đó không sợ hãi chút nào. Có điề `u, nghe Quỷ Thấ ´t Kinh nói tới việc số ´ng chế ´t của mình như vậy, toàn thân nó không kìm được chấ ´n động, trên khuôn mặt lộ thầ `n sắ ´c cổ quái.

Trùng đại sư trâ m ngâm nói: "Đa tạ Quỷ huynh báo tin, chẳng hay huynh có biế t cách phá giải thuật này không?"

Tiểu Huyê `n ngập ngừng muố ´n nói song lại thôi, vố ´n định bảo ră `ng mình không câ `n Quỷ Thấ ´t Kinh cứu nhưng thấ ´y bố ´n chữ "Diệt Tuyệt thâ `n thuật" quả thực đáng sợ nên những lời định nói đề `u nuố ´t cả vào bụng.

"Ta không biế t cách phá giải." Quỷ Thấ t Kinh khẽ lắ c đã u. "Môn công pháp này cực kỳ tàn độc, người nào trúng phải thì kinh mạch toàn thân đề u hư tổn, nguyên khí dâ n tiêu tán, trong vòng một tháng ắ t sẽ vong mạng, chính là bí thuật bấ t truyề n của Ngự Linh đường. Hơn nữa, ta thấ y đứa bé này nội khí không ổn định, chỉ sợ thương thể đã phát tác trước thời hạn, có lẽ còn không câ m cự nổi một tháng." Hắ n thoáng dùng lại rô i nói tiế p: "Trong thiên hạ này, e là chỉ có một người cứu được nó."

Lâm Thanh trâ`m ngâm hỏi: "Là ai?"

Quỷ Thấ t Kinh hít vào một hơi thật sâu, đoạn nói ra từng từ một: "Cảnh Thành Tượng."

Thủy Nhu Thanh vố n cũng lo lă ng cho Tiểu Huyê n nhưng nghe thấ y cái tên này thì lập tức yên tâm hẳn. Cô nhóc dường như có chút hậm hực vì mình vừa lo lă ng cho tên "đố i thủ" này, bèn ngoảnh đâ u sang cười hì hì trêu chọc nó: "Tên tiểu quỷ ngươi gặp được ta đây đúng là hô ng phúc tê thiên. Cảnh thúc thúc tố t với ta nhấ t đấ y, chỉ câ n ta câ u xin, ông â y nhấ t định sẽ chữa trị giúp ngươi, cái mạng này của ngươi coi như đã nhặt về được rô i." Tiểu Huyê n vố n đang thấ p thỏm lo âu, chỉ miễn cưỡng làm mặt quỷ với Thủy Nhu Thanh một cái rô i cũng không tranh chấ p gì với nàng.

Quỷ Thấ t Kinh đưa mặ t nhìn Lâm Thanh và Trùng đại sư, nghiệm túc nói: "Lời cầ n nói ta đã nói xong, nế u hai vị muố n giữ ta lại thì cứ việc ra tay."

Trùng đại sư cười rộ. "Quỷ huynh đang có vế t thương trên người, còn đế n đây để báo tin, nói như vậy há chẳng phải quá coi thường Ám khí vương và tại hạ sao?"

Quỷ Thấ t Kinh cũng không nói nhiề u, cung tay khom người một cái rô i lập tức rời đi.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đưa mặ t nhìn nhau, rô i Lâm Thanh chậm rãi hỏi: "Nơi này cách Điểm Tình các bao xa?"

Hoa Tưởng Dung nói: "Bố n đại gia tộc bọn muội đề uở trên đỉnh Minh Bội nă mở giao giới giữa hai vùng Tương (1). - Cán (2), đi từ đây tới đó câ n tới gâ n hai mươi ngày đường, xem ra kế hoạch của chúng ta phải thay đổi một chút rô i." Bố n đại gia tộc "các lâu hương chủng" xưa nay luôn nổi danh thâ n bí trên giang hô , chẳng ai biế t bọn họ rố t cuộc ở đâu, Lâm Thanh mới lâ n đâ u nghe nói tới đỉnh Minh Bội này.

"Vậy thì hay lă m, ta sớm đã muố n mời Lâm huynh đi cùng, chỉ là không biế t phải mở miệng ra sao." Trùng đại sư vỗ tay cười rộ, ra

chiê ù việc này vừa đúng ý mình. "Thế này đi, ta và Dung Nhi vẫn sẽ tới Diệm Thiên Nhai, còn Thanh Nhi thì dẫn Lâm huynh và Tiểu Huyê `n quay vê `đỉnh Minh Bội trước." Thấ y Lâm Thanh tỏ vẻ nghi hoặc, ông bèn khẽ nói với giọng mang đâ `y ý vị sâu xa: "Ta xin nói thực với Lâm huynh, nế u huynh định khiêu chiế ´n với Minh Tướng quân, việc gặp người của bố ´n đại gia tộc là hế ´t sức câ `n thiế ´t."

Lâm Thanh hơi chấ n động, nghe khẩu khí của Trùng đại sư thì dường như ông quả thực có quan hệ với bố n đại gia tộc, mà việc này còn liên quan tới Minh Tướng quân, thực khiế ny không hiểu ra sao. Trùng đại sư không đợi Lâm Thanh hỏi đã lại nói tiế p: "Lâm huynh bấ t tấ t phải đa nghi, sau khi tới đỉnh Minh Bội ấ t sẽ hiểu rõ ràng moi việc."

Tiểu Huyê `n rụt rè hỏi: "Vậy cha cháu phải làm thê ´ nào?"

Trùng đại sư an ủi Tiểu Huyê `n: "Giáo chủ Mị Vân giáo Lục Văn Uyên tuy nhu nhược, thiế ´u quyế ´t đoán nhưng xưa nay luôn lễ hiệ `n đãi sĩ, khá có phong phạm của bậc Mạnh Thường. Bây giờ lại là lúc Mị Vân giáo đang câ `n dùng người, cha cháu tinh thông nghệ ` rèn đúc, ă ´t sẽ không bị làm khó dễ."

Lâm Thanh suy nghĩ một lát rô ìi nói: "Ta thì lại có một điể ù lo lắ ng khác. Long phán quan muố n xây dựng lại uy vọng, chỉ e sẽ lập tức khai đao với Mị Vân giáo. Hứa huynh là bă ng hữu từng vào sinh ra tử với ta, ta nhấ t định không thể đứng nhìn y bị người ta làm hại." Mọi người nghe vậy thì đề ù ngắn ra. Theo lời đô n trên giang hô ì, Long phán quan tính nóng như lửa, lâ ìn này lại bị Ninh Hô ìi Phong gài bẫy để n mức mấ t hể t thể diện, chỉ e sẽ trút giận lên Mị Vân giáo, thực sự không thể không đề ì phòng.

Mă t Lâm Thanh lóe thâ n quang, nói với giọng kiên quyế t: "Ta vẫn phải tới Mị Vân giáo một chuyế n, Trùng huynh cũng nên đi

Diệm Thiên Nhai theo kế hoạch, còn Tiểu Huyê n thì xin phiê n hai vị cô nương đưa tới đỉnh Minh Bội trị thương." Rô i y lại cười nói với Tiểu Huyê n: "Cháu yên tâm, nhiê u thì hai tháng, ít thì một tháng, thúc thúc nhấ t định sẽ tới đón cháu."

Tiểu Huyê `n không muố ´n rời xa Lâm Thanh, nghĩ bụng Quỷ Thấ ´t Kinh có nói một tháng sau thương thế ´ của nó mới phát tác, trong một tháng này, có lẽ nó có thể theo Lâm Thanh đi cứu phụ thân rồ `i mới tới đỉnh Minh Bội gì đó... Nhưng sau khi suy đi nghĩ lại, nó rố ´t cuộc vẫn không dám mang tính mạng của mình ra đánh cược. Nó tuy còn nhỏ tuổi nhưng trưởng thành sớm, vừa được trải nghiệm cuộc số ´ng "giang hô `" nhiê `u màu sắ ´c, đang cảm thấ ´y thú vị, thực không muố ´n làm người bệnh chút nào, nhưng lại nghĩ nhỡ lâ `n này mà không chữa được vế ´t thương, há chẳng phải mình sẽ không thể gặp lại phụ thân và Lâm thúc thúc nữa sao? Nghĩ đế ´n đây, hai mắ ´t nó liê `n đỏ họe, cảm thấ ´y dưới gâ `m trời này thực không có người nào xui xẻo hơn mình.

Hoa Tưởng Dung nghĩ Tiểu Huyê `n lo lă ´ng cho thương thế ´ của bản thân, bèn cấ ´t lời an ủi: "Tiểu Huyê `n đừng sợ, y thuật của Cảnh thúc thúc thiên hạ vô song, nhấ ´t định sẽ diệu thủ hô `i xuân, chữa khỏi cho đệ."

"Đã như vậy..." Trùng đại sư suy nghĩ một lát rô i nói: "Dung Nhi hãy dẫn Thanh Nhi và Tiểu Huyê n đi theo đường thủy, hai ngày nữa tới được Vạn huyện thì có thể đi tìm huynh đệ họ Đoàn, bảo bọn họ dẫn các cháu tới đỉnh Minh Bội, như thế trên đường mọi người cũng tiện chăm sóc cho nhau."

Thủy Nhu Thanh vỗ tay, nói: "Hay quá, hay quá, lâ `n trước thua cò dưới tay Đoàn lão tam cháu rấ t không phục, lâ `n này vừa hay có thể báo thù...", rô `i lại quay sang cười nói với Tiểu Huyê `n: "Đừng

khóc nhè nữa, đợi mấ y ngày nữa tới Tam Hiệp, Dung tỷ tỷ sẽ kể cho ngươi nghe rấ t nhiề u chuyện."

"Ai khóc nhè chứ?" Tiểu Huyê `n hậm hực nói, rô `i lại kéo tay Lâm Thanh. "Lâm thúc thúc nhớ phải tới đón cháu sớm đấ y!"

Lâm Thanh đưa tay xoa đâ u Tiểu Huyê n, mim cười, gật đâ u.

Trùng đại sư giải thích với Lâm Thanh: "Ba huynh đệ họ Đoàn đó là bàng chi ngoại tính của bố n đại gia tộc, võ công không kém, có bọn họ ở bên bảo vệ, Tiểu Huyê `n ă t sẽ an toàn."

Lâm Thanh biế t các đệ tử của bố n đại gia tộc có vô số kỳ công dị thuật, vố n còn lo lă ng thương thế của Tiểu Huyê n sẽ phát tác giữa đường, sau khi nghe Trùng đại sư nói vậy thì lập tức yên tâm hẳn.

Sau khi bàn bạc mọi chuyện xong xuôi, Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh liê`n nói tường tận địa chỉ của đỉnh Minh Bội cho Lâm Thanh biê´t.

Đỉnh Minh Bội đó tọa lạc giữa dãy La Tiêu ngay gầ nhuyện Bình Hương, nă mở giao giới giữa hai vùng Tương - Cán. Dãy La Tiêu trải dài mấ y trăm dặm, rừng cây rậm rạp, nế u không có người chỉ dẫn thì thực khó tìm được đỉnh Minh Bội. Hoa Tưởng Dung dặn dò Lâm Thanh một phen, xong đâu đấ y bèn lấ y từ trong người ra một miế ng ngọc bội, giao vào tay y. "Bố n đại gia tộc bọn muội có chỗ đặt chân ở khắ p nơi trên đấ t Trung Nguyên, nế u huynh đế n huyện Bình Hương, chỉ cầ n vào một tiệm gạo mà bên ngoài có treo lá cờ hiệu thêu hình một bông hoa nhỏ và ba gợn sóng, đưa tín vật này ra, tự khắ c sẽ có người đưa huynh đế n đỉnh Minh Bội."

Lâm Thanh thấ y miế ng ngọc bội đó có hình trái tim, màu xanh nhạt, chạm tay vào có cảm giác mát lạnh, nơi chính giữa khảm một khố i ngọc phỉ thúy màu xanh biế c khắ c hình chữ "Hoa", tinh xảo

vô cùng, nghĩ bụng đây chắ c hẳn là vật tùy thân của Hoa Tưởng Dung. Y vố n định bảo nàng đổi tín vật khác, nhưng thấ y nàng khẽ cắ n môi xinh, má phấ n ửng hô ng, liê n cảm thấ y nói vậy thì quá lộ liễu, đành nhận lấ y rô i cấ t vào vạt áo trước ngực.

Thủy Nhu Thanh bỗng nghĩ đế n một chuyện. "Quỷ Thấ t Kinh nói cái Diệt Tuyệt thấ n thuật gì đó là bí thuật bấ t truyề n của Ngự Linh đường, tại sao hặ n lại biế t được?"

Trên khuôn mặt thấ p thoáng vẻ âu lo, Trùng đại sư phân tích: "Ban đâ `u Quỷ Thấ t Kinh không nói gì về `thương thế của Tiểu Huyê `n, sau đó lại tới tìm chúng ta, rố t cuộc là vì sao?"

Thủy Nhu Thanh nói: "Chẳng lẽ hắ n muố n né tránh tai mặ t của người khác? Nhưng Quỷ Thấ t Kinh có phủ tướng quân làm chỗ dựa, chặ c không câ n phải sợ Tê Bách Xuyên và Quan Minh Nguyệt chứ?"

Hoa Tưởng Dung vố n thông minh sáng dạ, lập tức đoán ra căn nguyên: "Người hặ n muố n né tránh là Chu Toàn!"

Thủy Nhu Thanh cả kinh. "Đêm đó muội tới Lỗ phủ dò la tình hình, dường như đã bị Ninh Hô`i Phong nhận nhâ`m thành Quỷ Thâ´t Kinh, chứng tỏ hai người này có một mô´i quan hệ nào đó. Chẳng lẽ..." Nàng dừng lại một chút, chậm rãi nói ra phán đoán của mình: "Chẳng lẽ Quỷ Thâ´t Kinh cũng là người của Ngự Linh đường?"

Lâm Thanh không nói gì. Lai lịch của Quỷ Thấ t Kinh không ai biế t rõ, sau khi trở thành sát thủ của phủ tướng quân, hấ n ra tay chưa từng thấ t bại, cùng với Trùng đại sư được tôn xưng là hai vị vua sát thủ đương thế . Nế u ngay để n nhân vật thế này cũng là người của Ngự Linh đường, vậy thì thực lực của Ngự Linh đường quả là khiế n người ta kinh sơ!

Trùng đại sư lên tiế ng că t ngang dòng suy nghĩ của mọi người: "Cũng không còn sớm nữa, chúng ta hãy đưa hai cô nhóc và Tiểu Huyê `n lên thuyê `n trước. Lâm huynh và ta còn đi cùng nhau mấ y ngày, cứ từ từ nghiên cứu là được."

Trong lòng Lâm Thanh thoáng động, đoán chừng Trùng đại sư ắ thẳn biế t một số tình hình của Ngự Linh đường nhưng không muố n nói với các vãn bố i. Y bèn cùng Trùng đại sư đưa Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyê n lên thuyê n Tu Nhàn. Lâm Thanh dặn dò Tiểu Huyê n mấ y câu, sau đó mới cùng Trùng đại sư nhảy lên bờ, bảo Lâm tẩu cho thuyê n nhỏ neo, khởi hành.

Thuyê `n Tu Nhàn xuôi dòng đi vê `phía đông, thuận gió thuận nước, thuyê `n nhẹ căng buô `m, đi rấ t thâ `n tố c.

Tiểu Huyê `n ngô `i xổm ở đuôi thuyê `n, nhìn cái bóng của Lâm Thanh và Trùng đại sư trên bờ càng ngày càng nhỏ, cuố ´i cùng hoàn toàn biế ´n mấ ´t. Lâ `n đâ `u tiên nó cảm nhận được nỗi sâ `u ly biệt, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè nặng, tràn ngập một nỗi buô `n khó diễn tả bă `ng lời, không kìm được khẽ thở dài một tiế ´ng.

"Đang yên đang lành lại thở dài cái gì chứ?" Thủy Nhu Thanh ngô `i xuô ´ng bên cạnh nó, câ `m một chiế ´c mái chèo lên, khẽ gạt xuô ´ng mặt sông. "Chẳng phải Lâm thúc thúc nói muộn nhấ ´t là hai tháng sau sẽ tới đón ngươi sao?"

Tiểu Huyê `n lại thở dài tiế ´ng nữa. "Biế ´t là vậy nhưng trong lòng vẫn cảm thấ ´y khó chịu."

Thủy Nhu Thanh cười rộ. "Thực không nhìn ra ngươi còn nhỏ tuổi mà đã đa sâ`u đa cảm như thế´, cứ như một đứa con gái vậy."

Tiểu Huyê `n bực tức nói: "Ta không có lòng dạ sắ t đá giố 'ng như cô đâu, biế t rõ là sẽ rấ t lâu nữa mới có thể gặp lại mà vẫn bình thản

như thường."

Thủy Nhu Thanh không tức giận, cười hì hì, nói: "Xem ra ngươi đúng là không có kinh nghiệm giang hô `." Sau đó nàng bắ ´t đâ `u khoác lác: "Những người thường xuyên hành tẩu giang hô `như ta đây ắ ´t phải biế ´t cái đạo lý hợp lâu tấ ´t phân, phân lâu tấ ´t hợp, nên chưa từng cảm thấ ´y khó chịu. Ngươi nhấ ´t định là từ nhỏ đã ở cùng với cha ngươi, chưa rời khỏi nhà bao giờ đúng không?"

Tiểu Huyê `n bấ ´t giác ngắn người, khẽ gật đã `u. "Đúng thế ´, ta từ nhỏ đã luôn ở bên cha ta. Có lúc cha ta lên núi lấ ´y đá, ta một mình ở trong nhà, không khỏi cảm thấ ´y sợ hãi, cứ nghĩ liệu có phải cha đã không câ `n ta nữa không, thế ´ là lại vội vã chạy ra cửa đợi ông. Vê `sau hiểu chuyện hơn, ta mới biế ´t cuố ´i cùng cha cũng sẽ quay về `..."

Thủy Nhu Thanh khẽ gật đâ `u. "Vậy mẹ ngươi đâu?"

"Mẹ ta..." Sắ c mặt trâ m hẳn xuố ng, Tiểu Huyê n chậm rãi nói: "Ta chưa từng được gặp mẹ, hỏi cha ta thì cha cũng không chịu nói."

Thủy Nhu Thanh chấ n động, hơi cúi đấ u xuố ng. "Hô i ta bố n tuổi, mẹ ta đã lên kinh sư, từ đó về sau ta và cha ta không gặp lại bà lâ n nào nữa."

Tiểu Huyê `n không ngờ cô nhóc "đố i thủ" thường ngày ranh mãnh, cổ quái, mô `m mép nhanh nhảu này từ nhỏ đã không có mẹ, trong lòng liê `n nổi lên cảm giác đô `ng bệnh tương lân. "Cô cũng đừng khó chịu, ít nhấ t cô cũng còn biế t mẹ mình đang ở kinh thành, nhưng mẹ ta e là sớm đã..." Nói tới đây, số 'ng mũi nó bỗng cay cay, không sao nói tiế p được nữa.

"Ta chẳng khó chịu đâu!" Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trên mặt Thủy Nhu Thanh không kìm được vẻ buô `n bã. "Mỗi là `n ta hỏi về `mẹ, cha ta đề `u nổi trận lôi đình, về `sau ta không hỏi ông â ´y thêm

lâ`n nào nữa. Có lâ`n ta vô tình nghe được trưởng bố i trong môn phái nói giữa cha ta và mẹ ta hình như có tranh chấ p gì đó, rô `i mẹ ta một đi không trở lại."

Tiểu Huyê `n cả kinh. "Bà â y nhẫn tâm bỏ cô lại, không quan tâm sao?"

"Đâu phải thế '!" Thủy Nhu Thanh lắ c đâ `u thật mạnh, vẻ kiêu ngạo. "Mỗi năm mẹ ta đê `u gửi vê `cho ta rấ t nhiê `u đô `, chỉ là cha ta không cho phép ta đế n kinh sư tìm bà thôi. Hừ, đợi mấ y năm nữa ta sẽ tự đi." Nàng kéo bàn tay Tiểu Huyê `n lại, cố tỏ vẻ điề `m nhiên, cười, nói: "Ngươi cũng đừng đau lòng, có lẽ mẹ ngươi vẫn còn số ng, đợi khi nào trưởng thành ngươi cũng có thể đi tìm bà ấ y."

Kể từ khi quen biế t đế n nay, đây là lâ n đâ u tiên Tiểu Huyê n thấ y Thủy Nhu Thanh nói chuyện với mình nhẹ nhàng như vậy, không kìm được nă m chặt bàn tay mê m mại của nàng. "Ta đã lớn rô i, đợi sau khi gặp lại cha ta, ta nhấ t định sẽ hỏi ông ấ y vê mẹ ta."

"Ngươi lớn rô`i sao?" Thủy Nhu Thanh cười, nói. "Sao ta nhìn thế nào cũng thấ y ngươi giố ng một tên tiểu quỷ không hiểu chuyện nhỉ, mới chuẩn bị phải xa Lâm thúc thúc của ngươi có vài tháng mà đã suýt khóc nhè rô`i."

Lâ n này nghe Thủy Nhu Thanh mặ ng mình là "tiểu quỷ", Tiểu Huyê n không hê cảm thấ y tức giận, ngược lại trong lòng còn trào lên một tia â m áp. "Nói ra kể cũng lạ, vừa rô i khi thấ y bóng dáng của Lâm thúc thúc càng lúc càng nhỏ lại, ta thật sự rấ t đau lòng, ngay cả khi bị Nhật Khố c quỷ bắ t đi, phải rời xa phụ thân, dường như ta cũng không khó chịu như vậy." Tiểu Huyê n suy nghĩ một lát rô i lại nói: "Có lẽ vì ta biế t cha ta rô i sẽ vê bên ta, còn Lâm thúc

thúc thì phải đi làm việc riêng của mình, có lẽ có ngày sẽ vĩnh viễn không thể gặp lại..."

"Nê u chúng ta phải chia tay, liệu ngươi có khó chịu không?" Thủy Nhu Thanh nhìn dòng nước sông cuộn chảy, buột miệng nói ra một câu, ngay sau đó lập tức tỉnh táo lại, khuôn mặt bấ t giác đỏ bừng.

Tiểu Huyê `n không chú ý tới vẻ mặt của Thủy Nhu Thanh, nghiêm túc trả lời: "Ta bây giờ khó có thể nói rõ được, có lẽ phải để ´n lúc chia tay ta mới biế ´t mình có cảm giác thế ´ nào."

"Hừ, ai thèm chứ!" Thủy Nhu Thanh vố n cảm thấ y mình lỡ lời, nghe Tiểu Huyê n nói vậy thì lập tức nổi cơn giận dữ, gạt mạnh tay Tiểu Huyê n ra. "Sau khi vế t thương của ngươi được chữa khỏi, ngươi hãy rời khỏi ta càng xa càng tố t, ta chẳng thèm gặp lại ngươi nữa đâu!"

Tiểu Huyê `n không hiểu tại sao Thủy Nhu Thanh lại tức giận, nhưng vì sớm đã biế ´t tính khí nàng thấ ´t thường nên chẳng cảm thấ ´y lạ lẫm, cũng không bực bội. "Đợi đế ´n khi vế ´t thương được chữa khỏi, ta sẽ tự đi, dù sao cũng không thể ở lại trong bố ´n đại gia tộc cả đời được." Hai mắ ´t nó sáng lên lấ ´p lánh. "Đế ´n lúc đó ta sẽ theo Lâm thúc thúc đi xông pha giang hô `, nhấ ´t định là rấ ´t thú vị. Đúng rô `i, ta còn phải xem Lâm thúc thúc đánh bại Minh Tướng quân như thế ´ nào nữa..."

Thủy Nhu Thanh hò hững nói: "Lâm thúc thúc của ngươi chưa chắ c đã chịu đưa ngươi theo."

Tiểu Huyê `n không phục, lớn tiế ´ng nói: "Lâm thúc thúc là bạn tố t của cha ta, đương nhiên sẽ đưa ta theo."

Thủy Nhu Thanh cười lạnh, nói: "Đưa ngươi theo thì có ích gì, võ công của ngươi kém như vậy, chỉ có thể trở thành gánh năng thôi."

Tiểu Huyê`n bị nói trúng vào điểm yế´u, lập tức thâ`m chấ´n động. Từ nhỏ nó đã được nghe phụ thân kể rấ´t nhiê`u chuyện vê`Ám khí vương, trong lòng sóm đã coi Ám khí vương là thâ`n tượng lớn nhấ´t của mình, sau khi ở cùng nhau mấ´y ngày lại càng khâm phục võ công siêu việt và tác phong hành sự quyế´t đoán của y. Quan trọng nhấ´t là Lâm Thanh tuy danh vang giang hô`nhưng lại luôn cư xử khiêm nhường, hòa nhã, để´n một đứa bé như nó mà cũng coi như bè bạn, không hê`ra vẻ trưởng bố´i. Ngay đế´n phụ thân nó thi thoảng còn làm bộ làm tịch răn dạy nó mấ´y câu, so sánh thử thì mấ´y ngày ở cùng Ám khí vương dường như còn có cảm giác gâ`n gũi hơn một chút. Có điê`u, nghe Thủy Nhu Thanh nói vậy, dù trong lòng không muố´n thừa nhận nhưng nó cũng biế´t đó là sự thực. Lâm Thanh một lòng muố´n khiêu chiế´n với Minh Tướng quân, đương nhiên sẽ không thể mang theo một "gánh nặng" như nó bên người.

Tiểu Huyê `n vừa nghĩ đế ´n đây, trái tim lập tức nguội lạnh, chỉ là không muố ´n tỏ ra yế ´u thế ´ trước mặt Thủy Nhu Thanh, bèn miễn cưỡng nói một câu: "Ta nhấ ´t định sẽ khổ luyện võ công để sau này trở thành trợ thủ đấ ´c lực cho Lâm thúc thúc."

Thủy Nhu Thanh cũng cảm thấ y lời nói vừa rô i của mình hơi quá đáng, liê n thừa cơ nói: "Ôn Nhu hương bọn ta không thu nhận đệ tử nam, vừa hay là n này ngươi đi tìm Cảnh đại thúc nhờ trị thương, chi bă ng để ta xin ông â y nhận ngươi làm đệ tử của Điểm Tình các..."

Tiểu Huyê `n bị những lời vừa rô `i của Thủy Nhu Thanh làm tổn thương rấ t nặng. Tuy nó thường ngày ương bướng, nghịch ngợm nhưng tâm khí rấ 't cao, nghe thấ 'y vậy liê `n tức giận nói: "Cô yên tâm, ta tuyệt đô ´i sẽ không dây dưa với bố ´n đại gia tộc các cô đâu." Nói xong, vẫn chưa thấ 'y hế 't giận, nó lại bô `i thêm một câu: "Ta xem thường nhấ 't là loại con cháu thế 'gia ỷ vào phụ thân và trưởng bố ´i mà đi diễu võ dương oai khắ ´p nơi."

Thủy Nhu Thanh nào đã từng bị chê bai như vậy, lập tức sâ m mặt, suýt thì buột miệng nói: "Ngươi có giỏi thì đừng đi tìm Cảnh đại thúc nhờ trị thương nữa." May mà lời vừa ra đế n miệng thì nàng đã kịp nuố t lại, nhấ t thời cứng họng, bèn giậm chân một cái thật mạnh, xoay người chạy vào khoang thuyê `n.

Tiểu Huyê `n thâ `m giận dữ, ngắn ngơ nhìn dòng nước không ngừng cuộn chảy bên dưới, một mặt suy nghĩ sau này mình nên làm thế nào để luyện được võ công cao cường, sau đó còn khoe khoang trước mặt Thủy Nhu Thanh, mặt khác lại không kìm được lòng nhung nhớ phụ thân và Lâm Thanh...

Thuyê `n đi được hai ngày thì tới Vạn huyện ở Xuyên Đông. Hoa Tưởng Dung dẫn Tiểu Huyê `n và Thủy Nhu Thanh đi tìm huynh đệ ho Đoàn.

Tiểu Huyê `n và Thủy Nhu Thanh hai ngày nay không để ý gì đế ´n nhau, chỉ đi tìm Hoa Tưởng Dung nói chuyện. Hoa Tưởng Dung tuy cũng cảm thấ ´y kỳ lạ nhưng đã quá quen với việc hai đứa nhóc này giận dỗi nhau, trong bụng cười thâ `m, nghĩ ră `ng mấ ´y ngày nữa mọi việc chặ ´c sẽ trở lai như cũ.

Vừa tới trước cửa Đoàn gia trang, không đợi Hoa Tưởng Dung sai người vào thông báo, Thủy Nhu Thanh đã lớn tiế ng gọi: "Đoàn lão tam mau ra đây, lâ n trước thua ngươi ta rấ t không phục, chúng ta hãy thi đấ u lại nào!"

"Ha ha, ta còn tưởng là ai kêu to gọi nhỏ, thì ra là tiểu nha đâ u ngươi." Ba người sánh vai nhau đi từ trong sân ra, người đi đâ u tuổi chừng hai mươi bảy, hai mươi tám, vận một chiế c áo dài màu xanh, khuôn mặt hòa nhã như thể một vị tiên sinh dạy học. Y mim cười, gí tay vào trán Thủy Nhu Thanh một cái, sau đó mới quay sang cung tay chào Hoa Tưởng Dung: "Xin chào Hoa tiểu muội!"

Người thứ hai thì nhỏ hơn chừng hai, ba tuổi nhưng mặt lại đỏ như táo tàu, râu mọc tua tủa, vận một bộ kình trang ngắ n, trông vô cùng dũng mãnh. Y khẽ gật đầ u với Hoa Tưởng Dung, sau đó quay sang phía Thủy Nhu Thanh, cười hề hê, nói: "Một tiểu cô nương có sao lại thích tranh hơn thua như vậy, làm gì còn chút dịu dàng nào?"

Ánh mă t Thủy Nhu Thanh lại chỉ nhìn về phía người thứ ba. "Đoàn lão tam, là n này ngươi cùng bọn ta tới đỉnh Minh Bội, thời gian trên đường đủ để chúng ta đại chiế n một trăm ván, tới lúc đó xem rố t cuộc ai lợi hại hơn ai."

Đoàn lão tam chỉ chừng mười bảy, mười tám, có khuôn mặt trẻ con rấ t đáng yêu. "Được lă m, một ván một hạc. Nế u cô không sợ thì kể cả chơi một ngàn ván cũng được."

"Một ván một hạc?" Thủy Nhu Thanh dường như có chút lo lă ng. "Vậy nế u ngươi thua thì sao? Chẳng lẽ ngươi cũng biế t thêu thùa?"

Đoàn lão tam cười, nói: "Nế u ta thua thì sẽ bắ t hạc số ng cho cô. Có điể u chúng ta phải giao hẹn trước, tuyệt đố i không được đòi đi lại!"

"Phì! Ta từng đòi đi lại sao?" Thủy Nhu Thanh cười, nói.

Vị hán tử vận kình trang tiế p lời: "Ta có thể làm chứng, lâ `n trước Thủy muội tử lớn tiế ng đòi đi lại khiế n ta suố t đêm không thể chợp mặ t."

Thủy Nhu Thanh nghe vậy thì vô cùng tức tố i, kêu gào â m ĩ, mọi người đê u không kìm được, cười vang.

Hoa Tưởng Dung giới thiệu với Tiểu Huyê `n một lượt, thư sinh lớn tuổi nhấ 't tên Đoàn Tâ `n; hán tử vận kình trang là lão nhị nhà họ Đoàn, tên chỉ có một chữ Du; còn Đoàn lão tam có tên là Đoàn

Thành. Tiểu Huyê `n chỉ đố i đáp qua loa, nó không hiểu "một ván một hạc" mà Thủy Nhu Thanh và Đoàn Thành giao hẹn với nhau là có ý gì, trong lòng còn cảm thấ y kỳ lạ vì ba huynh đệ này chẳng có điểm nào giố ng nhau, thực chẳng rõ được cha mẹ sinh ra như thế nào.

Thế rô i Hoa Tưởng Dung nói ra mục đích của mình, sau đó lại thâ m nói với Đoàn Tâ n điể u gì đó. Ba huynh đệ họ Đoàn cũng là người sảng khoái, biế t thương thế của Tiểu Huyê n không thể chậm trễ, chỉ hàn huyên một chút rô i Đoàn Thành liê n vào nhà thu dọn, sau đó theo hai nàng Hoa, Thủy và Tiểu Huyê n rời khỏi Vạn huyện, ngô i thuyê n Tu Nhàn xuôi dòng đi vê phía đông.

Vừa mới lên thuyê `n, Đoàn Thành đã lâ ´y từ cái bọc sau lưng ra một chiế ´c hộp gỗ lớn, thì ra là một bộ cờ tướng, sau đó cùng Thủy Nhu Thanh sát phạt nhau.

Tiểu Huyê `n vố ´n tính hiế ´u động, vậy mà suố ´t dọc đường ngô `i thuyê `n lâ `n này chẳng thể đi đâu, thêm vào đó lại đang giận hờn Thủy Nhu Thanh nên quả thực rấ ´t buô `n bực. Bây giờ Thủy Nhu Thanh đã có bạn, nó lại càng cảm thấ ´y cô đơn, muố ´n đi tìm Hoa Tưởng Dung nói chuyện nhưng lại sợ quấ ´y râ `y nàng nên đành ngô `i một mình trên đâ `u thuyê `n, ngặ ´m cảnh vật hai bên bờ sông, vô cùng buô `n chán.

Dù sao nó cũng là trẻ con, tuy thâ m hạ quyế t tâm không thèm để ý để n Thủy Nhu Thanh nữa nhưng quả thực rấ t tò mò về cái gọi là "một ván một hạc" kia, sau khi ngắn ngơ một lát bèn không kìm được, trở vào trong khoang xem Thủy Nhu Thanh và Đoàn Thành đánh cờ.

Đoàn Thành tính tình hòa nhã, nhìn thấ y Tiểu Huyê `n liê `n mim cười, cấ 't tiế 'ng chào, còn Thủy Nhu Thanh thì mặt mày

nghiêm túc, dường như lúc này trong đâ u nàng chỉ có ván cờ đang đánh, thỉnh thoảng còn khẽ thở vấ n than dài.

Tiểu Huyê `n lâ `n đâ `u tiên nhìn thấ y người ta đánh cò, thấ y trên những quân cò có viế t xe, mã, pháo, sĩ, tượng, còn có Sở hà Hán giới cùng với binh, tố t, tướng, soái (3), thế là lập tức sinh lòng hứng thú, đặc biệt là khi thấ y mặt mày Thủy Nhu Thanh nhăn nhó thì lại càng thích chí. Nó cũng không hỏi han gì nhiê `u, chỉ lặng lẽ nhìn hai người đánh cò. Đoàn Thành nhận ra giữa Tiểu Huyê `n và Thủy Nhu Thanh dường như có khúc mắ c, cảm thấ y không khí hơi kỳ quặc, bèn chủ động trò chuyện với nó.

Sức cờ của Thủy Nhu Thanh vố n kém hơn đố i thủ, hơn nữa có Tiểu Huyê `n ở bên cạnh nên nàng ngại không dám sử tuyệt chiêu đòi đi lại, thế là sau khi miễn cưỡng câ `m hòa được hai ván đã thua liê `n ba ván. Nàng xưa nay vố n rấ t để tâm đế n chuyện hơn thua, vậy mà ở trước mặt tên "đố i thủ" Tiểu Huyê `n này lại liên tiế p gặp thấ t bại, trong lòng nôn nóng, nước cờ càng trở nên rố i loạn, ván thứ sáu đã sắ p thua đế n nơi. Thế là nàng dứt khoát kéo dài thời gian, cứ ngô `i đó nghĩ ngợi, có nói gì cũng không chịu để cho Tiểu Huyê `n nhìn thấ y cảnh mình thua cờ nữa.

Tiểu Huyê `n từ nhỏ đã được học *Thiên Mệnh bảo điển*, có trực giác cực kỳ nhạy bén đố i với vạn vật trong thiên hạ, do đó mới chỉ nhìn vài ván đã đại khái hiểu được cách chơi. Nó đang tập trung quan sát bàn cò, không kìm được buột miệng hỏi Đoàn Thành mấ y câu. Đoàn Thành chiế m được thế thượng phong, trong lòng đang vui, tấ t nhiên biế t gì nói nấ y.

Thủy Nhu Thanh cảm thấ y hai người này thực không coi mình ra gì, vậy nhưng lại chẳng có cách nào vãn hô i cục diện trên bàn cờ. Nàng không trách Đoàn Thành liên tục sử sát chiêu, chỉ trách Tiểu Huyê `n nhiê `u chuyện, bèn trút hế ´t cơn giận lên người Tiểu Huyê `n, nghiê ´n răng nghiê ´n lợi nói: "Tên tiểu quỷ kia, có biê ´t thê ´ nào là "xem đánh cờ không lên tiê ´ng mới là quân tử" không?"

Tiểu Huyê `n cũng không chịu kém, đáp: "Ta là tiểu quỷ, không phải quân tử." Nó cố ´ý chọc tức Thủy Nhu Thanh nên quay qua hỏi Đoàn Thành: "Đoàn đại ca, thế ` nào gọi là "một ván một hạc"?"

Đoàn Thành dường như khá sợ Thủy Nhu Thanh, bèn khẽ nháy mặ t ra hiệu với Tiểu Huyê n. "Khụ khụ, đợi mấ y ngày nữa đệ sẽ biế t thôi."

"Không chơi nữa!" Thủy Nhu Thanh vung tay áo làm rố i loạn bàn cờ. "Ván này coi như hòa."

Đoàn Thành cười tủm tỉm, không nói gì. Tiểu Huyê `n thoáng quan sát liê `n biế t ván này Thủy Nhu Thanh thua chặ c, bèn cười hì hì, nói với vẻ như đang lầm bẩm một mình: "Ta biế t rô `i, muố n nhận thua cứ trực tiế p nói "ta thua rô `i", còn nế u muố n nhận hòa thì chỉ câ `n phá rố i bàn cờ là được."

Thủy Nhu Thanh cả giận. "Tên tiểu quỷ ngươi nế u có bản lĩnh thì thă ng ta trước đã rô ìi hãy nói lời châm chọc."

Tiểu Huyê `n kỵ nhấ t bị người khác gọi là "tiểu quỷ", lúc trước chỉ có hai người với nhau thì không sao, bây giờ bị Thủy Nhu Thanh mặ ng như vậy trước mặt Đoàn Thành, từ đáy lòng nó liê `n trào lên một cơn lửa giận, buột miệng nói: "Việc này có gì là khó, bây giờ đâ `u óc cô đang căng thẳng, ta không thèm chấ ´p, đợi ngày mai xem ta thắ ´ng cô thê ´ nào."

"Được!" Sắ c mặt Thủy Nhu Thanh tái xanh. "Sáng sớm ngày mai, ai thua sẽ phải... sẽ phải..." Nàng nhấ t thời không nghĩ ra thứ gì dùng để đánh cược, đột nhiên nhớ đế n những lời thường được nói

trong các cuộc tỷ võ trên giang hô`, bèn buột miệng nói: "Ai thua sẽ phải nghe theo mệnh lệnh của đô´i phương cả đời!"

Tiểu Huyê `n ngắn người. Vừa rô `i xem mấ y ván cờ, nó đã nhớ được các quy tắ c chơi cơ bản, cảm thấ y đánh cờ không quá khó, lại đoán sức cờ của Thủy Nhu Thanh cũng chẳng ra sao, mình chỉ câ `n nghiên cứu một chút là nhấ t định có thể đánh bại nàng. Nhưng nghe nàng nói ra những lời như vậy, nó bỗng cảm thấ y có chút do dự.

Đoàn Thành đứng ra dàn hòa. "Thanh muội hà tấ t phải nghiêm túc như vậy, Tiểu Huyê `n hôm nay mới học chơi cờ, sao có thể là đố i thủ của muôi được?"

"Ai là Thanh muội của ngươi?" Thủy Nhu Thanh trợn trừng hai mặ t. "Tên tiểu quỷ này âm hiểm muố n chế t, ngươi làm sao biế t hôm nay nó mới học chơi cờ? Có lẽ nó đã biế t chơi từ lâu rồ i, chẳng qua chỉ cố ý giả bộ không biế t rồ i lên tiế ng hỏi ngươi để quấ y rồ i dòng suy nghĩ của ta mà thôi."

Đoàn Thành dở khóc dở cười, không dám nói gì thêm. Trong bố n đại gia tộc, mọi người đề `u biế ´t Thủy Nhu Thanh tuy thường ngày ngoạn ngoãn, đáng yêu nhưng một khi đã nổi nóng thì sẽ chẳng nể nang ai, cũng chẳng bao giờ chịu nói đạo lý.

Tiểu Huyê `n lại bị Thủy Nhu Thanh gọi là "tiểu quỷ", còn được tặng thêm hai chữ "âm hiểm", nhấ 't thời cơn giận trào lên, thiế 'u chút nữa đã cấ 't lời đô `ng ý ứng chiế 'n. Nhưng dù sao nó cũng đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* nhiê `u năm, vẫn còn giữ được sự bình tĩnh, nghĩ bụng lỡ như bị thua, ngày sau phải nghe lệnh của tiểu nha đâ `u này thì thực chẳng phải việc gì hay ho, bèn nói: "Cô chớ có bá đạo như vậy, trước khi xuố 'ng thuyê `n, ta nhấ 't định thă 'ng được cô." Nó từng nghe Hoa Tưởng Dung nói con thuyê `n này sẽ xuối theo Trường Giang về `phía đông, đế n Nhạc Dương thì đi vào hô `Phàn

Dương rô i rẽ qua Tương Giang, để n tận Chu Châu mới dừng thuyê n lên bờ đi bộ, ít nhấ t cũng phải đi hơn mười ngày đường thủy. Nó nghĩ bụng hơn mười ngày này, mình chỉ câ n chuyên tâm học đánh cờ, dù thể nào cũng không thể thua Thủy Nhu Thanh được.

"Được, nhấ t ngôn vi định, nế u là nam tử hán thì chó có nói lời không giữ lời!" Thủy Nhu Thanh hậm hực trừng mặ t nhìn Tiểu Huyê `n lâ `n nữa, sau đó xoay người trở vê `phòng mình.

Đoàn Thành nhìn những quân cờ rơi đâ y trên sàn rô i lại nhìn Tiểu Huyê `n. "Đệ thật sự mới học đánh cờ lâ `n đâ `u sao?"

Tiểu Huyê `n ngắn ngơ khẽ gật đâ `u một cái. Lúc này, trong đâ `u nó vẫn đang thấ ´p thoáng tia địch ý ẩn hiện trong ánh mã ´t Thủy Nhu Thanh vừa nãy, không biế ´t tại sao lại cảm thấ ´y hô ´i hận. Thực ra nó không hê `sợ thua nàng mà chỉ sợ cả đời này phải đô ´i địch với nàng. Nhớ lại lúc nă ´m tay nàng ở đuôi thuyê `n rô `i hai người cùng nói ra thân thế ´, lòng nó bỗng mê `m lại, muô ´n lập tức đi tìm nàng nhận thua, chỉ câ `n nàng đừng coi nó như kẻ thù sinh tử nữa là được...

Đoàn Thành thì không suy nghĩ nhiê `u như vậy, chỉ thấ p giọng khuyên nhủ: "Tính khí của Thanh Nhi mọi người đề `u biế t, thường ngày ai cũng nhường nhịn đôi phâ `n, không muố n làm muội â y tức giận." Thấ y Tiểu Huyê `n có vẻ mặt phức tạp, dường như có chút xao động, y lại nói: "Hay là để ta nói giúp đệ đôi câu, người xưa đã nói rô `i, đàn ông không đấ 'u với phụ nữ, vì một ván cờ mà thành ra như vậy có đáng không? Hơn nữa, chẳng phải đệ còn câ `n nhờ Cảnh đại thúc trị thương sao? Cảnh đại thúc thương Thanh Nhi nhấ t đấ y..."

Tiểu Huyê `n vô ´n hơi xao động nhưng nghe Đoàn Thành nói tới việc trị thương, trong lòng lập tức dâng lên một luô `ng ngạo khí, lớn

tiế ng nói: "Cảnh đại thúc thương cô ta thì ghê góm lă m sao? Cho dù đệ có trọng thương să p chế t cũng quyế t không câ u xin cô ta..."

Giọng nói khác hẳn thường ngày của Thủy Nhu Thanh vọng vào từ ngoài cửa: "Bớt nói lời thừa thãi đi, mau mau tận dụng thời gian mà theo Đoàn lão tam học lấ y mấ y chiều cờ."

Đoàn Thành thở dài, không nói gì.

Hoa Tưởng Dung sau khi biế t chuyện liê n vội vàng đế n khuyên Tiểu Huyê n và Thủy Nhu Thanh, nhưng cả hai đề u cực kỳ cố chấ p, một lòng muố n quyế t hơn thua. Tuy chỉ là hành động trong lúc giận dỗi nhấ t thời song bọn họ đề u coi đây là việc lớn hàng đâ u, người khác có khuyên gì cũng vô ích.

Đêm â´y, Tiểu Huyê`n chuyên tâm theo Đoàn Thành học cờ. Tiểu Huyê`n vô´n cho ră`ng kỳ đạo chỉ là một môn tạp học cỏn con, với sự thông minh của mình nhấ t định vừa học đã biế t, nhưng sau khi chơi thử với Đoàn Thành một ván nó mới hiểu ra sự thật không phải như vậy. Muố n ghi nhớ hế t luật để có thể chơi cờ thì rấ t đơn giản, nhưng muố n chơi giỏi thì lại rấ t khó, không những phải biế t nhận định tình hình, còn câ n tính toán các nước tiế p theo của đố i phương, bình thường cứ mỗi khi đánh ra một nước câ n phải tính toán để n mấ y chục nước sau...

Đoàn Thành cũng cảm thấ y rấ t khó xử. Y chỉ lớn hơn Tiểu Huyê `n năm, sáu tuổi, tấ t nhiên hiểu rấ t rõ cái tâm lý hiế u thắ ng của một đứa trẻ đang ở độ tuổi này, vừa không nhẫn tâm để Tiểu Huyê `n giố `ng như con nhặng không đâ `u học cờ bừa bãi, vừa sợ lỡ như dạy cho Tiểu Huyê `n thắ `ng được Thủy Nhu Thanh thì nàng sẽ hận mình. Nhưng thoáng ngẫm lại, y thấ 'y Thủy Nhu Thanh tuy hơi kém mình nhưng sức cờ quả thực không yế 'u, Tiểu Huyê `n chỉ học mười mấ 'y ngày thì làm sao mà thắ 'ng nổi nàng? Nghĩ tới đây, khi

dạy Tiểu Huyê `n y liê `n dố c hế t lòng hế t sức, không giấ u giế m ngón nghê `riêng nào.

Ngày thứ hai, Thủy Nhu Thanh không đi tìm Đoàn Thành đánh cờ mà ngô ìi một mình trong phòng, thâ m tức giận. Tiểu Huyê `n thấ y vậy, vừa đúng ý mình, liê `n quâ ´n lấ ´y Đoàn Thành học cờ bấ ´t kể ngày đêm. Chỉ khổ cho Đoàn Thành, sáng sớm vừa mở mã ´t đã bị Tiểu Huyê `n kéo để ´n bên bàn cờ, trên đường đi qua những nơi như thành Bạch Đế ´, Tam Hiệp cũng không có thời gian ghé thăm, còn phải thường xuyên khép nép với Thủy Nhu Thanh. Giờ đây, y đã bấ ´t đâ `u cảm thấ ´y hơi hố ´i hận vì chuyê ´n đi tới đỉnh Minh Bội này rô `i.

Tiểu Huyê `n được Hứa Mạc Dương mang vê ` nuôi từ nhỏ. Hứa Mạc Dương thương xót thân thế ´ của nó, chưa từng nhẫn tâm trách cứ, do đó ngay cả khi học võ công nó cũng chỉ học theo hứng thú, đây là là `n đâ `u tiên nó nghiêm túc học một thứ bản lĩnh như vậy. Nó cũng không có thời gian để ghi nhớ các kiểu khai cuộc và tàn cuộc, chỉ biế ´t mò mẫm tính toán theo từng nước cờ, suố ´t mấ ´y ngày liê `n lúc nào cũng suy nghĩ không ngừng, ngay cả khi ngủ cũng mơ vê ` các ván cờ.

Hoa Tưởng Dung vố n lo Tiểu Huyê `n mệt nhọc như vậy sẽ khiế n thương thế tái phát, nhưng thấ y Tiểu Huyê `n giố ng như đã nhập ma, đấ m chìm trong kỳ đạo, cho dù có trói nó lại, không cho đụng vào bàn cờ thì chỉ e trong lòng nó vẫn nghĩ đế n việc đánh cờ, nên đành để mặc nó học cờ, đô `ng thời lén dặn Đoàn Thành chú ý chăm sóc nó cẩn thận.

Ngày thứ ba, Tiểu Huyê `n và Đoàn Thành đang đánh cò với nhau, Thủy Nhu Thanh bỗng đi vào, mặt mày lạnh băng, vung tay vứt cho Đoàn Thành một vật. "Câ `m lâ ´y, sau này chớ có đi nói linh tinh là ta không giữ lời hứa!"

Đoàn Thành nhanh tay đón lấ y, đoạn cười giả lả, nói: "Trong bố n đại gia tộc, ai mà không biế t Thủy cô nương là người trọng lời hứa nhấ t dưới gâ m trời này, ta làm sao dám nói bừa chứ!" Lâ n này y thật sự không dám gọi Thủy Nhu Thanh là "Thanh muội" nữa.

Thủy Nhu Thanh nghe Đoàn Thành nói một cách khoa trương như vậy thì không sao giữ được bộ mặt lạnh lùng, bèn bật cười khúc khích, nhưng ngay sau đó lập tức nghiêm mặt lại. "Ngươi đừng có tâng bố c quá đáng như vậy, dù sao ta cũng không gàn dở, càn quấ y, không nói đạo lý như người nào đó." Nói rô `i, nàng vừa ngâm nga một khúc hát vừa xoay người, tha thướt rời đi.

Tiểu Huyê `n biế t nàng đang mia mai mình, nghĩ bụng tám chữ "gàn dở, càn quấ y, không nói đạo lý" này phải dùng cho nàng mới là thích hợp nhấ t, có điể `u nó không dám nói ra miệng. Chợt nó thấ y Đoàn Thành đang tỉ mỉ ngặ m vật trong tay, miệng tấ m tặ c nói: "Đừng trông Thanh muội thường ngày dữ dặ `n mà lâ `m, tài thêu thùa của nha đã `u này trong môn phái chẳng mấ y ai so được đâu."

Tiểu Huyê `n định thâ `n nhìn kĩ, thấ ´y thứ Thủy Nhu Thanh ném cho Đoàn Thành là một chiế ´c khăn tay, bên trên thêu ba con hạc. Ba con hạc đó có dáng vẻ khác nhau, con thì ngắng đâ `u kêu, con thì giương cánh tung bay, con thì lại đang cúi đâ `u uố ´ng nước, thực khó có thể nhận ra Thủy Nhu Thanh thường ngày cẩu thả, tùy tiện như thế ´ mà lại có được bản lĩnh thêu thùa khéo léo nhường này.

Đoàn Thành cười hì hì, nói: "Công phu thêu thùa của Thanh muội quán tuyệt đô `ng môn, ta vố ´n định sẽ thă ´ng muội â ´y một trăm con hạc, nế ´u không phải bị đệ quâ ´y rố ´i, sau khi trở về `Vạn huyện ta đã có thể khoe khoang một phen với hai vị ca ca rồ `i."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới biế ´t "một ván một hạc" là có ý gì, không khỏi cười thâ `m, lại nghĩ nế u Thủy Nhu Thanh thật sự đánh

với Đoàn Thành một nghìn ván cò, chỉ e sẽ phải thêu thêm mấ y trăm con hạc, mình rõ ràng đã cứu nàng một phen. Nó tuy thâ m kinh ngạc về bản lĩnh của Thủy Nhu Thanh nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng: "Đệ từng thấ y rấ t nhiề u cô gái còn thêu đẹp hơn cô ta cả trăm lâ n."

"Suyt! Đừng để cho muội ấ y nghe thấ y, nế u không, đệ thì không sao nhưng ta sẽ thảm đấ y!" Đoàn Thành vội vàng đưa tay bịt miệng Tiểu Huyê `n, sau đó gật gù thấ p giọng nói: "Ôn Nhu hương có bố ´n doanh là Sách phong, Khí tường, Kiế ´m quan, Đao lũy, trong đó thứ võ công lợi hại nhấ ´t được sử ra bă `ng Triê `n Tư sách (4). Tuy phụ thân của Thanh Muội là Mạc Liễm Phong, quan chủ Kiế ´m quan, nhưng muội ấ y lại thích dùng nhuyễn sách. Thủ pháp sử dụng Triê `n Tư sách thiên biế ´n vạn hóa, phức tạp vô cùng, muố ´n luyện giỏi thì trước tiên phải học thêu thùa, may vá. Thanh muội có đôi tay khéo léo hàng đâ `u trong môn phái, dù tìm khắ ´p thiên hạ e là cũng chẳng có mấ ´y ai thêu khéo hơn muội ấ ´y đâu. Những lời này của đệ lỡ như bị Thanh muội nghe thấ ´y, muội ấ ´y há lại chẳng giận dữ lǎ ´m ư, đế ´n lúc ấ ´y sẽ lại tranh cãi với đệ một phen cho mà xem."

Tiểu Huyê `n không ngờ muố ´n luyện võ công lại phải học thêu thùa, may vá trước, nghe mà thích chí vô cùng. "Vậy lỡ như huynh thua thì phải làm sao?"

Đoàn Thành cười hê hê, nói: "Ta đương nhiên không biế t mấ y trò của con gái đó rô i, nế u ta thua thì sẽ đi bắ t mấ y con hạc số ng vê cho Thanh muội là xong."

Tiểu Huyê `n từng được phụ thân kể cho nghe một số ´chuyện vê `bố ´n đại gia tộc. Bố ´n đại gia tộc này là những môn phái thâ `n bí nhâ ´t trong võ lâm, Hứa Mạc Dương năm xưa chẳng qua thi thoảng được nghe Đỗ Tứ nói để ´n, cũng không biế ´t rõ lǎ ´m vê `những điê `u bí mật bên trong, Tiểu Huyê `n lại càng mù mò, lúc này thấ ´y

Đoàn Thành chẳng lớn hơn mình bao tuổi mà khi nói để n chuyện bắ t hạc lại có vẻ tự tin như vậy, nhấ t thời càng thêm tò mò về bố n đại gia tộc thâ n bí này, không kìm được cấ t tiế ng hỏi: "Đệ nghe cha đệ nói bố n đại gia tộc là n lượt là các, lâu, hương, chủng, mang họ Cảnh, Hoa, Thủy, Vật, huynh rõ ràng họ Đoàn, tại sao cũng là người của bố n đại gia tộc?"

Đoàn Thành không biế t lai lịch của Tiểu Huyế `n nhưng thấ y Hoa Tưởng Dung rấ t xem trọng nó, nghĩ bụng nó chặ c hẳn có quan hệ rấ t sâu với Phiên Thiên lâu, do đó cũng không giấ u giế m. "Điểm Tình các nhân đinh hưng vượng, là gia tộc đứng đã `u. Ôn Nhu hương chỉ cho phép nữ tử nặ m quyề `n, chọn về `không ít người ở rề ngoại tính, do đó mới phải chia ra bố ´n doanh Sách phong, Khí tường, Kiế ´m quan, Đao lũy, thanh thế ´ chỉ dưới Điểm Tình các. Phiên Thiên lâu nhấ ´t mạch đơn truyề `n, Khứu Hương công tử siêu nhiên thoát tục, xưa nay không để ý tới mấ ´y việc tầ `m thường, nhưng lời nói cũng khá có trọng lượng. Anh Hùng chủng thì chỉ những người giữ thân đô `ng tử mới có thể tu luyện võ công, do đó thu nhận rấ ´t nhiê `u đệ tử nhưng mỗi năm chỉ có ba người võ công lợi hại nhấ ´t được mang họ "Vật", trở thành truyề `n nhân chính thức của Anh Hùng chủng. Sư phụ của ba huynh đệ ta chính là Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành."

Tiểu Huyê `n nghe mà trợn mặ t há miệng, không ngờ vị ca ca Đoàn Thành chẳng lớn hơn mình bao nhiều tuổi này lại có lai lịch lớn để ´n vậy, là đệ tử thân truyê `n của Anh Hùng chủng chủ. Nó tuy ngoài miệng nói là xem thường con cháu thế ´gia nhưng do ảnh hưởng từ phụ thân, Lâm Thanh và Trùng đại sư nên kỳ thực rấ ´t có hảo cảm với bố ´n đại gia tộc vô cùng thâ `n bí này. Trong lòng hế ´t sức ngưỡng mộ Đoàn Thành, nó rụt rè hỏi: "Vậy sau này huynh cũng sẽ mang họ Vật đúng không? Nhưng như thế ´ há chẳng phải là vứt bỏ tổ tiên của mình, không câ `n tới nữa?"

Đoàn Thành cười, nói: "Ba huynh đệ bọn ta vố n là cô nhi, nế u không có sư phụ nhận nuôi thì chỉ e đế n cái tên cũng chẳng có. Đúng rô ì, ta còn chưa biế t tên đệ là gì đấ y!"

Tiểu Huyê `n ngắn người, phụ thân nó vố ´n họ Hứa, phải chăng tên nó nên đổi lại là Hứa Kinh Huyê `n? Nhấ ´t thời không biế ´t trả lời thế ´nào, nó đành đáp qua loa: "Tên đệ là Kinh Huyê `n..."

"Cái tên này được lắ m!" Đoàn Thành không chú ý tới thâ n sắ c quái dị của Tiểu Huyê n. "Có điể u tên họ cũng chỉ là thứ để xưng hô, không nên quá xem trọng. Đệ có biế t tại sao sư phụ đặt tên cho ba huynh đệ bọn ta là Đoàn Tâ n, Đoàn Du, Đoàn Thành không?"

Tiểu Huyê`n suy nghĩ một lát rô`i nói: "Tâ`n, Du, Thành đê`u là địa danh, bọn huynh nhâ´t định được sư phụ nhận nuôi ở vùng Xuyên Thiểm đúng không?"

Đoàn Thành mim cười, lắ c đâ u. Tiểu Huyê n lắm bẩm đọc lại tên họ của ba huynh đệ họ Đoàn, đột nhiên nhớ đế n việc lâ n trước mình bịa bừa với Phí Nguyên những cái tên như Phí Tâm, Phí Thâ n, trong đâ u liê n lóe lên ánh linh quang. "Đệ biế t rô i! Sư phụ huynh có ý bảo bọn huynh cắ t đứt mố i tơ tưởng đế n tình dục và hô ng trâ n⁽⁵⁾..."

"Hảo tiểu tử, thông minh lă m!" Đoàn Thành vỗ mạnh vai Tiểu Huyê `n một cái, tỏ ý khen ngợi, sau đó ghé sát tai nó, nói khẽ: "Với sự thông minh của đệ, nế u chăm chỉ học cò, nói không chừng có thể đánh bại được tiểu nha đâ `u đó."

Tiểu Huyê `n cười ngượng ngùng, nói: "Thă ´ng được cô ta thì có là gì chứ, đệ thấ ´y khi cô ta đánh cờ với huynh, không phải đã thua đế ´n trời sâ `u đấ ´t thảm đó sao..."

"Đệ chó nên coi thường Thanh muội." Đoàn Thành nghiêm túc nói. "Sư phụ ta có thể tính là cao thủ cờ tướng đứng đâ `u thiên hạ, ta theo học sư phụ mười năm cũng coi như đã nhận được sáu, bảy thành chân truyê `n, vậy mà muố n thắ ng muội â ´y cũng phải tố n khá nhiê `u công sức. Nê ´u đệ chỉ học cờ mười ngày mà thắ ´ng được muội â ´y thì thực sự là thiên tài trăm năm khó gặp, sau này khi hành tẩu giang hô `chă ´c sẽ hiế ´m gặp được đố ´i thủ trong giới chơi cờ." Dứt lời, y lại lă ´c đâ `u nguâ `y nguậy, hiển nhiên là không mâ ´y tin vào khả năng Tiểu Huyê `n giành phâ `n thă ´ng.

Tiểu Huyê `n giật nẩy mình, tới lúc này mới biế ´t thì ra sức cờ của Thủy Nhu Thanh không kém như mình tưởng tượng. Đoàn Thành luyện cờ mười năm mới có được sức cờ như hiện nay, bảo mình học cờ trong mười mấ ´y ngày mà thă ´ng được Thủy Nhu Thanh thì đúng là nă `m mơ giữa ban ngày. Nhưng nó vố ´n tâm cao khí ngạo, nào chịu nhận thua dễ dàng như vậy, thấ ´y bộ dạng lắ ´c đâ `u, thở dài của Đoàn Thành thì càng hạ quyế ´t tâm giành phâ `n thắ ´ng, rô `i nó lập tức bày bàn cờ ra. "Nào nào, chúng ta đánh thêm ván nữa!"

Đoàn Thành tuy già dặn hơn Tiểu Huyê `n một chút nhưng tuổi thực ra không lớn, dù có chút cố ´ ky Thủy Nhu Thanh nhưng đáy lòng lại rấ ´t mong Tiểu Huyê `n có thể thặ ´ng được ván cò này, để rô `i xem xem Thủy Nhu Thanh thường ngày vố ´n vênh váo, tự đặ ´c sau khi bị thua sẽ xử lý ra sao. Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, y thực không dám hy vọng Tiểu Huyê `n có thể giành phâ `n thặ ´ng, chỉ cảm thấ ´y nói chuyện với Tiểu Huyê `n rấ ´t hợp, khi dạy cờ cũng dố ´c hế ´t lòng hế ´t sức.

Chỉ sau mấ y ngày, Tiểu Huyê `n đã tiế ´n bộ thâ `n tố ´c. Ban đã `u, mỗi ván cờ Đoàn Thành đề `u chấ ´p Tiểu Huyê `n xe, pháo, mã, bây giờ chỉ chấ ´p một mã đã cảm thấ ´y khó khăn, không kìm được thâ `m tán thưởng tài năng thiên phú của Tiểu Huyê `n.

Người yêu cò rấ t xem trọng chuyện thắ ng thua, người có thể "thă ng cũng mừng mà thua cũng vui" như Tô Đông Pha e là trong suố t mấ y ngàn năm nay chỉ có một. Trong bố n đại gia tộc, sức cờ của Đoàn Thành chỉ thua kém một mình sư phụ y là Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành, xưa nay rấ t tự thị, dù chấ p quân cũng không muố n bị thua cờ. Ban đâ `u, khi đánh cờ với Tiểu Huyê `n, y không chú tâm lắ m, chỉ coi như chơi cho vui, sau khi không cản thận thua mấ y ván rố t cuộc đã lấ y ra bản lĩnh giữ nhà, đánh cho Tiểu Huyê `n thua tơi tả.

Tiểu Huyê `n dâ `n hiểu được một số ´ bí quyế ´t, lòng hào hứng tăng cao. Ban đâ u sức cò kém coi, nó thường xuyên thấ y chỉ thiế u một, hai nước là có thể chiế u cho đố i phương hế t cò, nhưng lại bị Đoàn Thành giành mấ t tiên cơ, trong lòng rấ t không phục, mãi không chiu nhân thua. Đoàn Thành có ý thể hiện sức cờ, nhiệ u là n đánh cho Tiểu Huyê `n chỉ còn duy nhấ t một con tướng trơ trọi. Tiểu Huyê`n tính tình ngoan cô´, muô´n tranh hơn thua với Đoàn Thành, để n nửa quân cò cũng không chịu nhường, vậy nhưng lại thường xuyên thua cờ một cách khó hiểu trong tình huố ng số quân cờ bên mình chiế m ưu thể . Thể rô i Đoàn Thành lâ n lượt dạy cho nó các đạo lý như "bỏ xe giữ tướng", "thí tố t tiế n công"... Tiểu Huyê n có khả năng lĩnh ngộ cực cao, thêm vào đó mỗi ván cờ đề u dố c toàn lực nghiê n ngẫm kĩ càng, do đó ngày càng có thể tính nước xa hơn, ép Đoàn Thành phải chuyên tâm ứng phó, chỉ sơ sẩy một chút là sẽ rơi vào cam bẫy Tiểu Huyê n bày ra. Có một vài ván, lúc tàn cuộc vô n dĩ Tiểu Huyê n thua chặ c, nhưng nó lại không chịu, bình tĩnh xuấ t chiêu ép cho Đoàn Thành phải sử ra đủ các loại biế n hóa. Những ván cờ như thế khiế n cho sức cờ của Tiểu Huyê n tăng vọt, cuố i cùng Đoàn Thành đã phải chủ động không nhường cờ nữa, hoàn toàn coi Tiểu Huyê n là một đô i thủ ngang tâ m với mình.

Xưa nay, người học cờ phải xem sách cờ trước, sau đó học thuộc đủ các kiểu khai cuộc và tàn cuộc, người trực tiế phọc từ thực chiế n giố ng như Tiểu Huyê n thực hiế m có vô cùng, kế t quả là luyện thành tác phong đánh cờ dã chiế n, hoàn toàn khác với lố i đánh vững vàng từng bước của các cao thủ cờ tướng thông thường. Phong cách đánh cờ này tuy tự mở ra cho mình một con đường riêng nhưng trong lòng Tiểu Huyê n vố n dĩ không có chương pháp cố định, thêm vào đó từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, có cảm giác nhạy bén nhưng lại không mấ t đi sự tỉnh táo, đứng trước mỗi cục diện đề u có thể là n lượt tính toán đủ loại biế n hóa, do đó không hê tô n tại cái gọi là điểm mù của cao thủ, luôn có thể đi được những nước tuyệt diệu từ cục diện tưởng chừng không thể.

Ngày thứ bảy, Tiểu Huyê `n dựa vào ưu thế ´ đi trước đã câ `m hòa được với Đoàn Thành.

Ngày thứ chín, Đoàn Thành trong lúc đâ`u óc mơ màng, rố t cuộc đã bị Tiểu Huyê`n nhìn ra sơ hở thắ ng được một ván.

Đoàn Thành thở dài, than: "Người có thể đạt tới sức cờ như đệ chỉ trong vòng mười ngày quả thực hiế m có trên đời. Sau khi tới đỉnh Minh Bội, đệ nhấ t định phải đi gặp sư phụ ta, lão nhân gia người yêu tài như mệnh, ă t sẽ truyề `n thụ cho đệ một thân kỳ nghệ..."

Tiểu Huyê `n lặ c đâ `u, nói: "Học lấ y một thân kỳ nghệ thì có ích gì, phải có được một thân võ công cái thể như sư phụ huynh thì mới tính là bản lĩnh chứ!"

"Không thể nói như vậy được!" Đoàn Thành nghiêm túc nói. "Sư phụ ta từng nói vạn vật trên đời này vố n tương thông, võ đạo và kỳ đạo một khi đạt tới cực tận thì cảnh giới cũng không khác nhau mấ y. Do đó, bố n đại gia tộc bọn ta có rấ t nhiề u môn kỳ công dị thuật, câ m kỳ thư họa đề u đủ cả."

"Sư phụ huynh nói thể là có ý gì?" Tiểu Huyê `n lă c đâ `u, bật cười. "Võ là võ, cờ là cờ. Chẳng hạn như có một cao thủ võ công lợi hại muố n để n giế t đệ, chẳng lẽ đệ lại mời y đánh với đệ một ván cờ trước đã sao?"

Đoàn Thành đưa tay gãi đâ ù. "Sư phụ ta nói vậy ắ t là có đạo lý của người, chỉ là ta tư chấ t ngu độn nên chưa hiểu được huyê `n cơ bên trong mà thôi!" Y chợt nghĩ tới một chuyện, bèn nói: "Đúng rô `i, khi đó sư phụ ta có kể cho ta một ví dụ thế ´ này: Quố ´c sư Thổ Phô `n Mông Bạc vố ´n là một bậc đại sư Phật đạo, rô `i từ Phật đạo đi vào võ đạo, bây giờ đã trở thành đệ nhấ ´t cao thủ võ học ở Thổ Phô `n, nế ´u tới Trung Nguyên e là có thể quyế ´t một phen thắ ´ng bại với Minh Tướng quân!"

Tiểu Huyê `n vì Trát Phong nên chẳng có chút hảo cảm nào với vị quố ´c sư Thổ Phô `n kia, không ngờ Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành lại xem trọng người này như vậy. Trong lòng nó chợt lóe lên một tia sáng, nhớ ra trong *Thiên Mệnh bảo điển* hình như cũng có cách nói tương tự, ră `ng một lẽ thông thì trăm lẽ đê `u dễ hiểu, mà Vật Thiên Thành đã nói như vậy, còn lấ ´y ví dụ là vị quố ´c sư Thổ Phô `n Mông Bạc, chỉ e lời này cũng có mấ ´y phâ `n đạo lý.

Đoàn Thành thâ m nghĩ, lâ n này chỉ e Thủy Nhu Thanh sẽ lành ít dữ nhiê u, mà bản lĩnh chơi cờ của Tiểu Huyê n cũng coi như do một tay mình dạy dỗ, trong lòng vừa lo lắ ng vừa đắ c ý, vẻ mặt ngắn ngơ.

Tiểu Huyê `n thấ y Đoàn Thành ngây người, đột nhiên đưa tay chỉ y, cấ 't tiế 'ng cười rộ.

Đoàn Thành chẳng hiểu ra sao. Tiểu Huyê `n cười đế ´n nỗi không thở nổi. "Huynh nhìn lại huynh đi, bẩn y như một con khỉ đột vậy..."

Đoàn Thành ngây người rô i cũng cười rộ. "Đệ thì sạch sẽ lă m sao, còn không thử soi mình xuố ng sông xem!"

Thì ra mấ y ngày nay, hai người ngoại trừ ăn và ngủ thì cả ngày đề ù cấ m đã ù vào bàn cờ, để n mặt cũng không buô n rửa, trông ai cũng đã ù bù tóc rố i, nhế ch nhác vô cùng. Ban đã ù vì đấ m đuô i vào các ván cờ nên họ không phát hiện ra, lúc này Tiểu Huyê n rố t cuộc đã thắ ng được một ván, trong cơn vui sướng mới để ý tới điề ù này. Nhấ t thời hai người đề ù chỉ trỏ đố i phương, cười để n nghiêng ngả.

"Có chuyện gì mà vui vậy?" Thủy Nhu Thanh đứng tựa người bên cửa, khuôn mặt đâ y vẻ kiêu ngạo. "Ngày kia là phải xuố ng thuyê n ở Chu Châu rô i, tên tiểu quỷ ngươi chuẩn bị xong chưa?"

Thì ra mấ y ngày nay Đoàn Thành đề ù dạy Tiểu Huyê n đánh cờ, Thủy Nhu Thanh giận dỗi không thèm gặp bọn họ. Quãng thời gian này cãi vã với Tiểu Huyê n đã thành quen, nàng cảm thấ y tính cách nê n nã của Hoa Tưởng Dung không còn hợp với mình, hơn nữa lúc đi còn có phong cảnh mới mẻ bên đường để xem, bây giờ quay về quả thực quá mức nhạt nhẽo. Ngày ngày, nàng đề ù làm bộ làm tịch câ m một cuố n sách trên tay nhưng chẳng biế t đã xem được gì, đôi tai thì vẫn luôn để ý tới động tĩnh của hai người bên này, chợt nghe thấ y bọn họ cười rấ t lớn, cứ như đang "khiêu khích" mình, nàng rố t cuộc không kìm được nữa, vội chạy để n đây nói chuyện.

Đoàn Thành nhìn thấ y Thủy Nhu Thanh thì lập tức có chút hoang mang, vội dứt tiế ng cười, rụt rè nói: "Să p đế n Chu Châu rô i sao? Thời gian trôi nhanh thật!"

Tiểu Huyê `n thì lại càng cười lớn, đoạn ngắng cao đâ `u ngạo nghễ. "Ta đã chuẩn bị xong rô `i, ngày mai sẽ khai chiế ´n với cô."

Thủy Nhu Thanh nhìn thấ y bộ dạng này của Tiểu Huyê `n thì chẳng hiểu gì. Nàng cũng biế t Tiểu Huyê `n mới lâ `n đâ `u học cờ, tự tin ră `ng tuyệt đô ´i không thể thua nó được, do đó chẳng hê `cảm thấ y lo lă ´ng. "Có Đoàn lão tam làm chứng, ai thua sẽ phải..."

"Cả đời nghe theo mệnh lệnh của đố i phương!" Đoàn Thành cười hì hì, tiế p lời. "Ta biế t Thanh muội là người trọng lời hứa hàng đấ ù thiên hạ, Tiểu Huyê n lâ n này nhấ t định sẽ thua to, chúc mừng Thanh muội sắ p thu được một gã tùy tùng..." Y vẫn mang tâm tính thiế u niên, lúc này đã nă m chặ c được bảy, tám phâ n về khả năng Tiểu Huyê n giành phâ n thặ ng, do đó chỉ mong sớm được xem "vở kịch hay" này.

Thủy Nhu Thanh nhìn Đoàn Thành rô i lại nhìn Tiểu Huyê n, không kìm được có chút chột dạ. "Đoàn lão tam, ngươi không được đứng ngoài chỉ dẫn đâu đâ y!" Rô i đột nhiên lại nghĩ tới điề u gì, nàng trọn trùng mấ t, nói: "Vừa rô i ngươi gọi ta là gì?"

Đoàn Thành đang có tâm trạng tố t, liê n cố ý trêu chọc Thủy Nhu Thanh: "Chẳng lẽ ta phải gọi muội là Thanh tỷ mới đúng?"

Thủy Nhu Thanh "hừ" lạnh một tiế ng, bước lên phía trước, làm bộ định đánh, đột nhiên dừng chân, hơi chun mũi rô i xoay người chạy đi. "Trời ơi, sao mà hôi như vậy chứ?"

Đoàn Thành đang tuổi thiế u niên vừa chóm nụ tình, kỳ thực đã có một thứ tình cảm mà ngay để n bản thân cũng không hiểu rõ với người sư muội đô ng môn này, nhấ t thời mặt mũi đỏ bừng, đã thế Tiểu Huyê n còn làm bộ ghé sát người y ngửi thử. "Úi chà, hôi thật!" Y không kìm được, đưa tay cố c đâ u Tiểu Huyê n một cái. Tiểu Huyê nôm đâ u kêu to: "Dung tỷ tỷ, mau tới cứu mạng..."

Khi Hoa Tưởng Dung chạy tới thì chỉ thấ y Tiểu Huyê `n và Đoàn Thành đang cười lăn lộn dưới đấ t, khắ p phòng vung vãi các quân

Buổi trưa hôm sau, Tiểu Huyê `n và Thủy Nhu Thanh bắ t đâ `u cuộc chiế ´n. Hai người giao hẹn một ván định thắ ´ng thua, sau khi đoán cờ (6) thì Tiểu Huyê `n được câ `m quân đỏ đi trước.

Trong cờ tướng, người đi trước có lợi thế rấ t lớn. Ban đâ ù Thủy Nhu Thanh hế t sức cẩn thận, sợ Đoàn Thành đã chỉ dạy cho Tiểu Huyê n chiêu thức gian manh nào đó. Đi được mấ y nước, thấ y Tiểu Huyê n gặp nước nào đi nước đó, rõ ràng là bộ dạng của một kẻ non tay, dâ n dâ n đánh mấ t hế t ưu thế của người đi trước, nàng không khỏi sinh lòng khinh địch, thấ m nghĩ ván này thấ ng chấ c, miệng cười nói không ngừng, cứ tiểu quỷ nọ tiểu quỷ kia, rô i ngay đế n Đoàn Thành cũng bị châm chọc là không biế t cách dạy dỗ...

Nàng đâu hay thực ra Đoàn Thành và Tiểu Huyê `n cố ý làm như vậy. Phải biế t ră `ng tuy sức cờ của Tiểu Huyê `n tăng mạnh nhưng dù sao Thủy Nhu Thanh cũng học cờ nhiê `u hơn nó mấ y năm, nế u nghiêm túc đánh cờ thì ai thă 'ng ai thua thực khó mà nói trước. Lúc khai cuộc, Tiểu Huyê `n cố ý sử dụng sách lược phòng thủ để mê hoặc Thủy Nhu Thanh, đô `ng thời bố ' trí quân của mình ra khă 'p bàn cờ, làm bộ chuẩn bị đánh lâu. Thủy Nhu Thanh được thể lâ 'n tới, tâ 'n công liên tục, ra tay như gió, khiế 'n cho Tiểu Huyê `n bị ép đế 'n nỗi thừa số 'ng thiế 'u chế 't, nhưng cuố i cùng lại luôn có thể hóa nguy thành an...

Có lúc Tiểu Huyê `n cố ´ ý tỏ ra yế ´u thế ´, muố ´n đổi quân câ `u hòa nhưng Thủy Nhu Thanh một lòng muố ´n thắ ´ng ván này, làm sao chịu đổi! Chẳng ngờ cứ như vậy một thời gian, mấ ´y điểm trọng yế ´u trên bàn cờ đã bị Tiểu Huyê `n thừa dịp Thủy Nhu Thanh không muố ´n đổi quân mà né tránh để chiế ´m lấ ´y, cục diện dâ `n trở nên cân bă `ng.

Cuố i cùng Thủy Nhu Thanh ngây người!

Nàng vố n cho ră `ng chỉ câ `n vài nước là có thể giải quyế t được tên "tiểu quỷ" này, chẳng ngờ lúc này ván cờ đã tới trung cuộc, hơn nữa tình hình bên mình càng lúc càng tệ. Lúc đâ `u, khi Hoa Tưởng Dung tới gọi mọi người ra ăn cơm, nàng còn kiêu ngạo tuyên bố rà `ng ván cờ này chưa đánh xong thì không ai được đi, bây giờ lại vô cùng hố i hận, còn thâ `m bực mình vì việc Hoa Tưởng Dung không biế t chơi cờ tướng, sau khi xem một lúc liê `n rời đi, nế ´u không nàng đã có thể giở trò vô lại để thoát khỏi tai kiế ´p lâ `n này...

Thủy Nhu Thanh vố n định lấ y cớ lúc khai cuộc mình khinh địch để đòi chơi lại, nhưng vừa ngắng đã `u, bắ ´t gặp ánh mặ ´t trong veo như có thể nhìn thấ ´u tấ ´t cả của Tiểu Huyê `n thì lập tức chột dạ, đành cặ ´n răng chơi tiế ´p. Có điể `u, lúc này nàng chẳng thể vãn hô `i thế ´ cuộc, tố ´c độ đi càng lúc càng chậm, trong lòng thấ `m mong thuyê `n Tu Nhàn đột nhiên va vào đá ngâ `m hay cái gì đó rô `i lật ngửa để mình khỏi phải đánh tiế ´p ván cờ này.

Đoàn Thành khẽ ho một tiế ng, đưa tay dụi mặ t. Ván cờ này đã kéo dài suố t từ buổi trưa tới lúc hoàng hôn, bây giờ Thủy Nhu Thanh bại cục đã định, vậy mà cứ kéo dài thời gian, kiên quyế t không chịu nhận thua. Hai người kia đang chơi còn chưa có cảm giác gì nhưng y là người đứng ngoài, sớm đã cảm thấ y hế t sức nhạt nhẽo, có điể u không dám mở miệng, sợ bị Thủy Nhu Thanh mặ ng cho một câu "xem đánh cờ không lên tiế ng mới là quân tử". Thêm vào đó, mấ y ngày nay y đánh cờ với Tiểu Huyê `n bấ t kể ngày đêm, không được nghỉ ngơi đã `y đủ, lúc này rố t cuộc không kìm được, ngáp dài một tiế ng.

"Nê´u buô`n ngủ rô`i thì mau đi ngủ đi!" Thủy Nhu Thanh biê´t rõ là mình să´p thua nhưng nói năng vẫn râ´t hùng hô`n. "Theo tình hình hiện giờ thì sẽ phải đánh đế´n khi trời sáng mâ´t..."

Đoàn Thành lâ m bâ m một câu: "Vậy cô còn không mau đi đi?"

"A!" Thủy Nhu Thanh làm bộ hô lớn một tiế ng nhưng ngoài miệng vẫn không chịu nhận sai. "Thì ra đế n lượt ta đi rô ì, sao ngươi không nhặ c ta sớm chứ?"

Đoàn Thành bị nàng làm cho tức tố i vô cùng nhưng vẫn không dám phát tác. "Là ta đã nhâ m, quên không nhặ c cô, bây giờ để n lượt cô đi rô i."

Thủy Nhu Thanh dù rấ t không muố n nhưng đành cho con xe đi một bước nhỏ. Tiểu Huyê `n phản ứng nhanh như chớp, lập tức đi nước tiế p theo. Thế là Thủy Nhu Thanh lại tiế p tục một hô `i suy nghĩ dài miên man, miệng thì nói với Đoàn Thành: "Đừng làm ô `n, ta phải tính toán kĩ xem nước tiế p theo nên đi thế nào..."

Đoàn Thành biện bạch: "Ta đâu có làm ô`n." Lúc này cái bụng y bỗng chẳng nể nang ai, kêu lên "ùng ục".

Lại một canh giờ nữa trôi qua, trên bàn cờ, Tiểu Huyê `n có con pháo nă `m ở đáy, hai con xe giáp công hai bên, tố t phải thì đang thừa thế xông vê `phía trước, đã ở vào thế tâ t thắ ng. Thủy Nhu Thanh ngô `i ngắn ngơ phía bên kia, sau hai tuâ `n hương mà vẫn chẳng thấ y có động tác gì.

Tiểu Huyê `n thấ y Thủy Nhu Thanh ngô `i nhìn bàn cò, cúi đâ `u trâ `m tư, chẳng hê `động đậy, nê ´u không phải thấ ´y hàm răng tră ´ng ngà của nàng thi thoảng lại că ´n vào môi, nó đã nghĩ ă ´t hẳn nàng đang ngủ gật. Rô ´t cuộc nó không kìm được, câ ´t tiế ´ng: "Dám chơi dám chịu, cô hà tấ ´t phải..." Đang nói dở, nó bỗng thấ ´y Thủy Nhu Thanh ngắng đâ `u lên, thoáng liê ´c mình một cái, ngay sau đó lại cúi xuô ´ng, đi nước tiế ´p theo.

Tiểu Huyê `n vô ´n tinh mặ ´t, lập tức nhìn thấ ´y trong mặ ´t Thủy Nhu Thanh đã â `ng ậng nước. Trái tim đột nhiên chấ ´n động, nó chưa bao giờ nghĩ rặ `ng tiểu cô nương tâm cao khí ngạo này cũng có lúc yế ´u đuô ´i như bây giờ.

Đâ`u óc đang ngắn ngơ suy nghĩ nhưng bàn tay Tiểu Huyê`n vẫn đi nước kế´ tiế´p theo kế´ hoạch đã định sẵn. Lâ`n này, Thủy Nhu Thanh đi rấ´t nhanh, xem ra đã chấ´p nhận số´ phận, chỉ là không muố´n dễ dàng khuấ´t phục, nhấ t định đợi đế´n lúc Tiểu Huyê`n chiế´u hế´t cờ thì mới chịu nhận thua.

Trong lòng Tiểu Huyê `n lúc này lại đang cuộn trào sóng dữ. Đâ `u tiên, nó nghĩ đế ´n việc Thủy Nhu Thanh thường ngày chẳng coi mình ra gì, hôm đó còn nói khích khiế ´n mình đấ ´u cờ với nàng, lại định ra giao ước làm nhục người khác như vậy, nhấ ´t định muố ´n bắ ´t mình phải cúi đâ `u thì mới chịu vui lòng, làm gì có chút nể nang hay thương xót nào? Thế ´là nó hạ quyế ´t tâm, coi như không nhìn thấ ´y nước mã ´t của nàng, nghĩ bụng phải làm nhục nàng một phen thì mới giải được mố ´i hận trong lòng. Nhưng sau đó nó lại nghĩ đế ´n lời dạy của phụ thân, chỗ nào tha được cho người ta thì nên tha, giữa nó và nàng vố ´n chẳng có thù sâu hận lớn gì, chẳng qua là tranh hơn thua miệng lưỡi, hà tấ ´t phải đuổi tận giế ´t tuyệt như vậy? Huố ´ng chi nàng từ nhỏ đã không có mẫu thân ở bên chăm sóc, thường ngày tuy có chút đanh đá, dữ dǎ `n nhưng quả thực cũng rấ ´t đáng thương...

Đâ`u óc Tiểu Huyê`n đang hỗn loạn, cứ tiện tay ứng phó liê`n mâ´y nước, chợt nghe Đoàn Thành khẽ thở dài một tiế´ng. Định thà`n nhìn kĩ, nó phát hiện lúc này con pháo của mình đã khóa đáy bàn cò, cặp xe thì liê`n thành một dải, chỉ câ`n đi thêm nước nữa là có thể chiế´u hế´t đố´i phương. Nhìn bộ dạng đứng ngô`i không yên của Đoàn Thành lúc này, chă´c hẳn là không nhẫn tâm thâ´y Thủy Nhu Thanh thua cuôc...

Thủy Nhu Thanh cũng biế t là không còn cách nào cứu vãn tình hình, dứt khoát không phòng thủ nữa, đẩy mã lên trước một bước. Tuy Tiểu Huyê `n đi thêm nước nữa là có thể chiế ´u hế ´t nàng nhưng nàng tố ´t xấ ´u gì cũng có thể tung sát chiêu trong nước tiế ´p theo, coi như thà làm ngọc nát còn hơn ngói lành.

Thủy Nhu Thanh đang cúi đâ `u, Tiểu Huyê `n không thể nhìn thấ y cặp mặ t nàng, chỉ thấ y rặng nàng đã cặ n vào môi đế n rớm máu, toát ra một vẻ bi tráng khó mà diễn tả bặ `ng lời. Nó chợt nhớ lại bộ dạng lúng túng của mình khi nhìn thấ y nàng lâ `n đâ `u tiên, trong đâ `u lại hiện lên dáng vẻ tươi cười đáng yêu của nàng khi lâ `n đâ `u tiên nói chuyện với mình. Nó còn nhớ rõ dáng vẻ tinh nghịch như cười mà không phải cười của nàng ngày đó, bên tại bỗng lại vang lên tiế ng trêu chọc mang theo chút thiện ý của nàng: "Có phải tố n bạc của người đâu, người đỏ mặt cái gì?"

Đâ`u óc Tiểu Huyê`n nóng bừng, chậm rãi đẩy quân xe đỏ sang ngang, nhưng lại không chiế u tướng mà đặt vào đường đi của quân xe đen. Nó đã quyế t ý đổi xe để hòa ván này...

"A!" Đoàn Thành hô lên kinh ngạc. Tiểu Huyê`n trong lúc thấ thâ`n đã bỏ qua việc con mã đen của Thủy Nhu Thanh có thể đẩy xuố ng ngọa tào, chỉ câ`n không đổi xe là sẽ hình thành thế tấ t sát được ngay.

Tiểu Huyê `n lập tức phát hiện ra sơ suấ t của mình, khuôn mặt đỏ bừng lên, ngàn vạn là `n không ngờ được vì lòng nhân từ nhấ t thời mà mình sắ p phải thua ván cờ này. Trước mặ t nó dường như đã xuấ t hiện bộ dạng vênh váo, tự đặ c của Thủy Nhu Thanh, tuy câu nói "cả đời nghe theo mệnh lệnh của đố i phương" kia đa phâ `n là đùa giỡn nhưng sau này chỉ sợ khó có thể ngắng đâ `u trước mặt nàng. Nó thâ `m cảm thấ y căm hận, chỉ muố n đưa tay lên tự tát mình một cái...

Thủy Nhu Thanh cũng ngây người, ngàn vạn lâ n không ngờ được vào lúc mấ u chố t să p giành được phâ n thă ng mà thế cờ của Tiểu Huyê n lại xuấ t hiện một sơ hở như vậy. Nàng thông minh vô cùng, vừa nhìn Tiểu Huyê n đặt con xe đỏ vào đường đi của xe đen liê n biế t ngay nó có ý câ u hòa, nhưng hiện giờ nàng lại đang có cơ hội chiế u hế t cờ đố i phương, giành phâ n thă ng ván này...

Thủy Nhu Thanh không chút do dự, lập tức cho mã ngọa tào chiế u tướng. Tiểu Huyê `n hế t cách, đành đẩy tướng sang bên cạnh, thấ y Thủy Nhu Thanh đã đặt tay vào quân xe đen, chỉ câ `n đánh thêm một nước nữa là có thể chiế u cho mình hế t cờ...

Thủy Nhu Thanh câ m quân xe đen lên, thoáng do dự, không chiế u tướng mà ăn quân xe đỏ của Tiểu Huyê n.

Tiểu Huyê `n gâ `n như không dám tin vào mặ t mình, chọt nghe Thủy Nhu Thanh khẽ nói: "Ta đói rô `i." Không đợi Tiểu Huyê `n và Đoàn Thành trả lời, nàng đã đứng dậy đi luôn, không ngoảnh đâ `u nhìn lại lấ y một lâ `n. Có lẽ lúc đứng dậy nàng đã quá vội vã, một giọt nước lạnh giá bị hấ t văng tới, rơi vào tay Tiểu Huyê `n.

Tiểu Huyê `n đưa tay vỗ nhẹ vai Đoàn Thành, trong giọng nói hơi run rẩy mang theo một vẻ bình tĩnh hoàn toàn không phù hợp với độ tuổi của nó: "Huynh còn không mau đi ăn cơm, đệ sớm đã nghe thấ y bụng huynh kêu réo rô `i."

Đoàn Thành cười gượng một tiế ng, ánh mặ t vẫn ngắn ngơ nhìn đăm đăm vào bàn cờ.

Ván cò này, không ngò lại hòa!

Chương 10 Hào khí trị thương

Thuyê `n Tu Nhàn vừa ghé vào bế ´n đò huyện Bình Hương, Thủy Nhu Thanh đã mừng rõ hô to một tiế ´ng rô `i tung người nhảy vọt lên bờ, sà vào lòng một người trung niên hơn bố ´n mươi tuổi. "Cảnh đại thúc chẳng lẽ có tài tiên tri? Sao lại biế ´t hôm nay bọn cháu sẽ trở về `?"

Người trung niên đó mày rô `ng mặ ´t phượng, trán rộng mũi cao, chòm râu dài tôn lên vẻ không giận mà uy của khuôn mặt hình chữ quố ´c. Tướng mạo ông ta trông rấ ´t có khí độ, lúc này bị một thiế ´u nữ sà vào lòng ngay giữa chỗ đông người, còn nặ ´m chặt lấ ´y vạt áo không buông, theo lẽ thường mà xét thì lẽ ra phải cảm thấ ´y lúng túng, nhưng trên khuôn mặt ông ta không hê `có vẻ không vui. Ông ta thản nhiên mim cười với Hoa Tưởng Dung và Đoàn Thành, cuố ´i cùng dừng ánh mặ ´t trên người Tiểu Huyê `n, miệng thì vẫn cười nói với Thủy Nhu Thanh: "Ta làm gì có cái bản lĩnh tiên tri ấ ´y, chẳng qua Dung tỷ tỷ của cháu sớm đã bảo lão đại nhà họ Đoàn dùng bô `câu gửi thư cho ta, kêu ta tới đây nghênh đón. Mặt mũi của Hoa đại tiểu thư lớn đế ´n cỡ nào, nế ´u ta mà không ngoan ngoãn tới đây, chỉ e Chiế ´t Hoa thủ của cha con bé sẽ gỡ tung cả bộ xương già của ta ra mấ ´t thôi."

Lúc này Tiểu Huyê `n mới biế t người trung niên này chính là Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng, nhân vật đứng đâ `u bố ´n đại gia tộc. Nó vố ´n nghĩ ông ta nhâ ´t định phải có bộ dạng vô cùng oai vệ, chẳng ngờ lại bình dị, dễ gâ `n thế ´ này, trong lòng bâ ´t giác nổi lên bảy phâ `n yêu thích.

Hoa Tưởng Dung mim cười, khom người làm lễ. "Cảnh đại thúc đã nể mặt cháu như vậy, lâ `n sau nế u cha cháu ủ được loại rượu nào ngon, cho dù bị phạt cháu cũng phải lâ y trộm một ít để đem tới cho đại thúc." Mọi người không ngờ Hoa Tưởng Dung xưa nay luôn nê `n nã mà cũng có lúc đi lâ y trộm rượu ngon của phụ thân, đề `u cấ t tiế ng cười rộ.

Thì ra Hoa Tưởng Dung sợ không hoàn thành được lời nhờ cậy của Lâm Thanh, thâ m lo trên đường đi thương thế của Tiểu Huyê n phát tác nên khi tới Vạn huyện đã nhờ Đoàn lão đại Đoàn Tâ n dùng bô câu đưa thư cho Cảnh Thành Tượng ở đỉnh Minh Bội. Trong thư, nàng có nói sơ qua vê tình hình của Tiểu Huyê n, đô ng thời xin Cảnh Thành Tượng mau tới huyện Bình Hương chờ sẵn.

Tiểu Huyê `n cảm thấ y hai mặ ´t Cảnh Thành Tượng nhìn tới, tựa như có hai luô `ng thực thể chạm vào người mình, trong thân thể bỗng trào lên một tia ấ ´m áp, vô cùng dễ chịu, thế ´ là lại càng khâm phục, vội vàng khom người thật sâu hành lễ. "Lỡ trúng phải độc thủ của kẻ gian, then rặ `ng không thể tự mình hô `i phục, còn phải phiê `n Cảnh đại thúc ra tay cứu giúp, thực khiế ´n tiểu tử xấ ´u hổ vô cùng." Chẳng rõ những lời thoại này được nó trích dẫn từ vở tuô `ng nào nữa.

Cảnh Thành Tượng ngắn người, không ngờ đứa bé này lại nói năng thú vị như vậy, bèn cấ t tiế ng cười ha hả.

Thủy Nhu Thanh lườm Tiểu Huyê `n một cái, nói với Cảnh Thành Tượng: "Đại thúc đừng thấ y thă `ng nhóc này thật thà mà lâ `m, nó là một tên tiểu quỷ đấ y."

Cảnh Thành Tượng cười rộ. "Hảo tiểu tử, nế u không có chút chân tài thực học, há có thể được Thủy cô nương của chúng ta bình xét là tiểu quỷ?"

Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: "Nế u để cháu bình xét các lão quỷ trong thiên hạ, ă t sẽ có một suấ t của Cảnh đại thúc đấ y."

Cảnh Thành Tượng làm bộ dương dương tự đấ c, vuố t râu cười, nói: "Cái đó là đương nhiên, Cảnh đại thúc của cháu tấ t nhiên là người có chân tài thực học nhấ t rô i." Mọi người lại cười rộ.

Từ sau lâ n đánh cò với Thủy Nhu Thanh, Tiểu Huyê n chưa nói chuyện với nàng thêm lâ n nào. Hai bên đê u hiểu rõ việc đã nương tay cho nhau trong ván cò hôm đó, thành ra khi ở cùng nhau có một cảm giác rấ t lạ, thỉnh thoảng ngó qua, bắ t gặp ánh mắ t nhau đê u vội vàng né tránh, không ai chịu hạ mình nói chuyện trước. Lúc này, Tiểu Huyê n nghe Thủy Nhu Thanh gọi mình là "tiểu quỷ" nhưng lại chẳng khó chịu chút nào, trong lòng còn có cảm giác lâng lâng thích thú, khi ngắng lên, nhìn thấ y nàng đang nở nụ cười ngọt ngào với mình, bao nhiêu ân oán trước đây đề u theo gió tan đi, để lại một thứ tình cảm kỳ diệu khó mà diễn tả bă ng lời.

Đoàn Thành chưa được sư môn cho phép, không dám ở lại lâu, ngay sau đó đã ngô `i thuyê `n trở lại Vạn huyện. Cảnh Thành Tượng thì dẫn theo Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyê `n đi vê `hướng đỉnh Minh Bội.

Trên đường đi, Cảnh Thành Tượng nói chuyện dí dỏm, Hoa Tưởng Dung dịu dàng, hiểu lòng người, Thủy Nhu Thanh thông minh, hoạt bát, Tiểu Huyê `n tinh nghịch, đáng yêu, bố ´n người ở cùng nhau hế ´t sức hòa hợp.

Tranh thủ lúc nghỉ ngơi, Cảnh Thành Tượng bắ t mạch cho Tiểu Huyê `n, trên khuôn mặt thoáng qua một tia kinh ngạc. "Lạ thật! Diệt Tuyệt thâ `n thuật chuyên hút nguyên khí của người ta, người bị trúng thuật này sẽ như mặ c bệnh nặng, nhưng sao trong cơ thể cháu lại tràn đâ `y sức số `ng thê ` này?"

Tiểu Huyê `n kể lại tỉ mỉ việc mình dùng Giá Y thâ `n công để phá bỏ sự trói buộc của Ninh Hô `i Phong, Cảnh Thành Tượng cho dù là một bậc tông sư nhưng cũng không ngờ được trong thiên hạ này lại có môn công phu tự hủy hoại bản thân để làm tăng tiê `m lực như thế ´, bèn liên tục hỏi han. Tiểu Huyê `n thấ ´y Cảnh Thành Tượng tỏ ra rấ ´t có hứng thú, hai nàng Hoa, Thủy thì đề `u lộ rõ vẻ kinh ngạc, trong lòng đặ ´c ý vô cùng, vội vàng nói hế ´t những điề `u mình biế ´t. Có điề `u, nó cũng chẳng hiểu mấ ´y về `Giá Y thâ `n công, không khỏi thâ `m hận mình trước đây không chuyên câ `n khổ luyện, thành ra bỏ lỡ mấ ´t cơ hội khoe khoang trước mặt Thủy Nhu Thanh...

Cảnh Thành Tượng nghe mà gật đâ`u liên tục, hiểu ra rấ t nhiê`u điê`u. "Thuật rèn đúc của phái Binh Giáp vang danh thiên hạ, vê` mặt võ công thì xưa nay lại chẳng được giang hô` xem trọng mấ y. Giá Y thâ`n công này tuy không hợp với những tôn chỉ võ học truyề`n thô ng nhưng lại tự tạo ra cho mình một con đường riêng, nế u có thể phát huy thật tố t thì hoàn toàn đủ để khai tông lập phái, danh vang võ lâm." Thấ y Tiểu Huyê`n lộ vẻ đấ c chí, ông ta lại khen tiế p: "Thật không nhìn ra cháu còn nhỏ tuổi như vậy mà đã học được một môn kỳ công dị thuật thế này."

Thủy Nhu Thanh đã quen đố i đâ u với Tiểu Huyê n, xưa nay vố n chẳng coi võ công của Tiểu Huyê n ra gì, bây giờ thấ y người có võ công cao nhấ t trong bố n đại gia tộc là Điểm Tình các chủ có vẻ xem trọng Giá Y thấ n công như vậy, nàng không khỏi nhìn nó bă ng con mã t khác, mừng thay cho nó, còn cảm thấ y mình dường như cũng được thơm lây, bèn nói: "Cảnh đại thúc chó coi thường tên tiểu quỷ này, cháu nghe Trùng đại thúc nói nó còn tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* do Xảo Chuyế t đại sư của Hạo Không môn truyê n lại nữa đấ y..."

"Ô`!" Cảnh Thành Tượng biế nhắn sắ c mặt. "Chuyện này là thế nào?"

Tiểu Huyê `n bèn kể lại quan hệ giữa phụ thân Hứa Mạc Dương và Xảo Chuyế t đại sư. Kỳ thực, Hứa Mạc Dương tuy được Xảo Chuyế t đại sư truyê `n công nhưng thực ra chỉ nhận được năm, sáu phâ `n tinh túy của *Thiên Mệnh bảo điển*, Tiểu Huyê `n biế t được còn ít hơn, chưa tới một, hai phâ `n. Có điể `u yế ´u chỉ của *Thiên Mệnh bảo điển* là nhìn thấ ´u nhân tình thế ´ thái, soi tỏ vận mệnh, mà Tiểu Huyê `n vố ´n là trẻ con, chưa hiểu mấ ´y vê ` việc đời, do đó sở học được ấ ´n chứng bă `ng những điể `u tai nghe mă ´t thấ ´y, thành ra học ít hiểu nhiê `u, thu được rấ ´t nhiê `u hiệu quả. Nế ´u xét vê `khả năng lĩnh ngộ *Thiên Mệnh bảo điển*, cho dù Xảo Chuyế ´t đại sư có tái sinh cũng chưa chă ´c so được với Tiểu Huyê `n, chỉ là bản thân Tiểu Huyê `n lúc này còn chưa biế ´t mà thôi.

Cảnh Thành Tượng lặng lẽ lắ ng nghe, không tỏ thái độ gì, khuôn mặt lúc sáng lúc tố i, đâ y vẻ nặng nê .

Hoa Tưởng Dung thấ y sắ c mặt Cảnh Thành Tượng không tố t, không biế t Tiểu Huyê n đã nói sai điệ u gì, bèn cố ý chuyển chủ đề : "Cảnh đại thúc nói trong cơ thể Tiểu Huyê n tràn đâ y sức số ng, như vậy chẳng lẽ dưới tác dụng của Giá Y thâ n công, Diệt Tuyệt thâ n thuật đã không chữa mà tự khỏi sao?"

"Không phải vậy." Cảnh Thành Tượng trâ m ngâm nói. "Chỗ lợi hại nhấ t của Diệt Tuyệt thâ n thuật là nó giố ng như con sâu bám vào xương tủy người ta, khó mà hóa giải, còn sinh ra một luô ng lệ khí nà p bên trong tâm khiế u, khiế n cho khí huyế t ứ trệ, dùng thuố c khó mà chữa trị. Loại lệ khí này có tên gọi là "Nhộng Tháng Sáu"..."

"Nhộng Tháng Sáu?" Thủy Nhu Thanh buột miệng nói. "Cái tên này thực kỳ lạ!"

"Tháng Sáu chính là thời điểm nhộng tặ m phá kén chui ra. Cái tên này là để hình dung trong cơ thể người trúng phải Diệt Tuyệt thâ n thuật như có một con nhộng ẩn nấ p, bình thường thì không có gì nhưng một khi bị kinh động sẽ lập tức phá kén chui ra, muố n phá được thuật này thì phải có lòng kiên nhẫn rút tơ lột kén." Cảnh Thành Tượng khẽ thở dài. "Người cứu trị nế u không biế t cách, để luô ng lệ khí kia bùng lên, khí huyế t trong cơ thể người bệnh sẽ không có chỗ phát tiế t, trào ra ngoài qua thấ t khiế u, người bệnh sẽ phải chịu nỗi khổ tinh huyế t sôi trào suố t năm ngày mới chế t, tử trạng rấ t thảm, không cách nào cứu được, do đó thuật này mới có tên là Diệt Tuyệt."

Hoa Tưởng Dung thấ y Tiểu Huyê `n nghe Cảnh Thành Tượng nói xong thì đứng ngô `i không yên, sợ nó lo lặ ng, bèn vội an ủi: "Y thuật của Cảnh đại thúc quán tuyệt thiên hạ, nhấ t định sẽ có cách chữa khỏi cho đệ."

Cảnh Thành Tượng ngạo nghễ cấ t tiế ng: "Hạo Nhiên chính khí của Điểm Tình các ta phát ra từ tâm mạch, luôn giữ được sự sáng suố t và tràn đâ y, có thể độ nguyên thâ n của vạn vật, chuyên hóa giải các loại sát khí, chính là khắ c tinh trời sinh của thuật này."

"Vậy thì tố t quá!" Thủy Nhu Thanh vỗ tay, nói. "Cháu đã nói rồ ì mà, loại tà thuật ma đạo thể này làm sao có thể sánh được với thâ `n công cái thể của Cảnh đại thúc."

"Tiểu nha đâ`u chó nên tâng bố c bừa bãi." Trên mặt Cảnh Thành Tượng thoáng qua một tia phiê `n muộn. "Giá Y thâ `n công tuy làm tổn thương nguyên khí nhưng lại có thể khơi dậy tiê `m lực vô hạn trong cơ thể người ta, mười phâ `n bá đạo, đã hoàn toàn áp chế ´ được Diệt Tuyệt thâ `n thuật. Có điể `u luô `ng lệ khí tên gọi Nhộng Tháng Sáu kia thì lại cực kỳ ngoạn cố ´, tuy đã rời khỏi tâm mạch nhưng lại tỏa đi khắ ´p kỳ kinh bát mạch, hòa quyện với chân nguyên trong cơ

thể, nế u không kịp thời trừ bỏ tận gố c thì chỉ e sẽ để lại hậu họa rấ t lớn. Hiện giờ tuy có thể truyề n Hạo Nhiên chính khí vào trong cơ thể thă ng bé này để bảo vệ tâm mạch nhưng muố n chữa khỏi hoàn toàn thì phải tố n rấ t nhiê u công sức."

Tiểu Huyê `n nghe mà trọn mã t há miệng, không ngờ mình tùy tiện sử dụng Giá Y thâ `n công lại gây ra hậu họa lớn như vậy, chẳng trách khi đó Lâm Thanh và Trùng đại sư đê `u cảm thâ ´y rấ ´t đau đâ `u, trong lòng nó không kìm được hỏi thăm một lượt mười tám đời tổ tông nhà Ninh Hô `i Phong. Có điể `u nghe giọng Cảnh Thành Tượng thì hẳn là vẫn còn có thể chữa được, nó cảm thấ ´y yên tâm hơn một chút.

Hoa Tưởng Dung hơi biế n sắ c mặt, không đoán ra được cái gọi là "tố n rấ t nhiề `u công sức" kia là có ý gì. Nàng rấ t sợ không hoàn thành được sự nhờ cậy của Lâm Thanh, bèn vội vàng nói: "Đứa bé này là do Trùng đại sư đích thân giao phó cho bố n đại gia tộc, Cảnh đại thúc nhấ t định phải chữa khỏi cho nó..."

Thủy Nhu Thanh tò mò hỏi: "Tại sao Dung tỷ tỷ không nhắ c tới Lâm đai ca?"

Hai má Hoa Tưởng Dung thoáng ửng hô ng. "Ở trước mặt Cảnh đại thúc mà muội cũng dám gọi là "Lâm đại ca" sao?"

Thủy Nhu Thanh cười hì hì, nói: "Tỷ gọi được thì tại sao muội lại không gọi được? Chẳng lẽ muội phải gọi tỷ là Dung cô cô?"

Cặp mã t như có thể nhìn thấ u thiên cơ của Cảnh Thành Tượng nhìn lướt qua khuôn mặt ửng hô ng của Hoa Tưởng Dung, đoạn ông ta cấ t tiế ng cười lớn. "Cháu yên tâm, nế u không thể trả lại cho bọn cháu một tên "tiểu quỷ" sôi nổi, hoạt bát, ta há chẳng phải đã then với cái tiế ng "đại thúc" mà bọn cháu gọi rô i sao?"

Thủy Nhu Thanh nhìn Tiểu Huyê `n, cười, nói: "Hì hì, Cảnh đại thúc không câ `n nôn nóng, cứ chữa từ từ là được. Dù sao Lâm thúc thúc cũng không để n đón tên tiểu quỷ này ngay đâu, vừa hay có thể đưa nó đi xem Hành Đạo đại hội của bố n đại gia tộc chúng ta." Nghe giọng điệu hưng phấ n của nàng, cứ như là chỉ mong Tiểu Huyê `n bị thương nặng, khiế n Tiểu Huyê `n nghe mà dở khóc dở cười.

Cảnh Thành Tượng dường như không muố n nhấ c tới Hành Đạo đại hội, bèn ngoảnh đâ u qua hỏi Tiểu Huyê n: "Cháu có biế t chữ không?"

Tiểu Huyê `n gật đâ `u vẻ kiêu ngạo. Cảnh Thành Tượng lại hỏi: "Có biế ´t về `các huyệt đạo không?"

Hứa Mạc Dương tuy cũng từng dạy cho Tiểu Huyê `n một chút võ công nhưng với tính hiế ´u động, nghịch ngợm, nó làm sao chịu dố ´c lòng học tập, còn xa mới chuyên tâm như lúc theo Đoàn Thành học cờ, tổng cộng cũng chỉ biế ´t được một vài huyệt vị câ `n sử dụng khi thi triển Giá Y thâ `n công. Lúc này, nghe Cảnh Thành Tượng hỏi một cách nghiêm túc như vậy, nó không khỏi hơi đỏ mặt, nhưng rố ´t cuộc cũng đành khẽ lắ ´c đâ `u.

"Nhộng Tháng Sáu sẽ di chuyển khắ p thân thể người bệnh theo từng thời điểm, do đó người bệnh phải tự mình cảm nhận, sau khi xác định được vị trí chuẩn xác mới có thể ra tay chữa trị." Cảnh Thành Tượng thấ y Tiểu Huyê n lộ vẻ khó xử, bèn cười khà khà, nói: "Cháu không biế t cũng chẳng sao, chỗ ta có không ít y thư, cháu có thể tìm hiểu về vị trí của các kinh mạch, huyệt đạo trước." Sau đó, ông lại nói với giọng nhấ n mạnh: "Đây là việc có liên quan tới tính mạng, cháu nhấ t định phải chăm chỉ học tập."

Tiểu Huyê `n một lòng hy vọng ngày sau có thể theo Lâm Thanh xông pha giang hô `, vô ´n đã có lòng muô ´n học võ công, nghe thấ 'y

vậy thì rấ t hợp ý, liê n gật đâ u lia lịa.

Thủy Nhu Thanh vố n có tâm tư riêng, thừa dịp này bèn đưa tay vỗ nhẹ vai Tiểu Huyê `n. "Cảnh đại thúc đã đô `ng ý thu ngươi làm đô `đệ rô `i, còn không mau khấ `u đâ `u đi?"

Cảnh Thành Tượng vội vàng lắ c đâ u, nghiêm túc nói: "Thanh Nhi chó có nói bừa! Đây chẳng qua là một bước bắ t buộc để trị thương, Tiểu Huyê n đã có những minh sư như Ám khí vương và Trùng đại sư rô i, ta làm sao dám tùy tiện thu cậu ta làm đô đệ?"

Thủy Nhu Thanh hơi lè lưỡi, không dám nói gì thêm. Tiểu Huyê `n thì lại biế ´t Lâm Thanh tuyệt đô ´i không có thời gian rảnh để dạy mình võ công, bèn buô `n bã không nói gì.

Hoa Tưởng Dung vội vàng chuyển chủ đề : "Nghe Tiểu Huyê n nói khi thi triển thuật này, Ninh Hô i Phong vừa phải đâm kim vừa phải bế huyệt, xem ra tuy nó lợi hại nhưng lại chẳng có tác dụng mấ y. Thử nghĩ mà xem, nế u đã bắ t được người ta rô i thì câ n gì phải thi triển loại tà thuật này, cháu có cảm giác nó cứ như gân gà vậy, bỏ thì tiế c mà dùng thì vô dụng."

Cảnh Thành Tượng thở dài, than: "Cháu chó nên coi thường Diệt Tuyệt thâ `n thuật, nó là một loại bí thuật bấ ´t truyề `n của Ngự Linh đường, thủ pháp nặng nhẹ khác nhau sẽ tạo ra những hiệu quả khác nhau, hơn nữa còn có thể ẩn náu trong cơ thể người ta một thời gian dài rô `i mới phát tác, chính là biện pháp tố ´t nhâ ´t để khô ´ng chế các giáo đô `dưới trướng..."

Tiểu Huyê `n và hai nàng Hoa, Thủy lại một lâ `n nữa nghe thấ y ba chữ "Ngự Linh đường", đề `u không kìm được, kêu lên kinh ngạc. Ngay để ´n Ám khí vương cũng không biế ´t gì vê `Ngự Linh đường, vậy mà một người chẳng mấ y khi bước chân ra ngoài giang hô `như Điểm Tình các chủ lại biế ´t tới thế ´ lực thâ `n bí này. Thủy Nhu

Thanh hỏi với giọng nghi hoặc: "Diệt Tuyệt thâ`n thuật là bí thuật bấ t truyề `n của Ngự Linh đường, tại sao Cảnh đại thúc lại biế t tường tận như vậy?"

Cảnh Thành Tượng ngắng đâ u ngạo nghễ, trên khuôn mặt thoáng qua một tia sát khí, chậm rãi nói: "Ngự Linh đường chính là kẻ địch truyề n đời của bố n đại gia tộc ta trong suố t mấ y trăm năm nay, ta mà không biế t thì còn ai biế t được?"

Hai nàng Hoa, Thủy nhấ t tê chấ n động, đưa mặ t nhìn nhau, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ kinh nghi bấ t định. Hoa Tưởng Dung là con gái của Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Thanh xét theo bố i phận cũng là đường muội của Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ, cả hai đề u có thể coi là những người nổi bật trong hàng đệ tử đời thứ hai của bố n đại gia tộc, xưa nay luôn cho rặ ng các bí mật của gia tộc mình đề u thấ u tỏ, nhưng mãi tới lúc này mới biế t Ngự Linh đường chính là kẻ thù truyề n kiế p của bố n đại gia tộc mình.

Thủy Nhu Thanh đang định hỏi tiế p, Cảnh Thành Tượng đã rảo bước về phía trước, hờ hững cấ t tiế ng: "Dung Nhi, Thanh Nhi bấ t tấ t phải đa nghi, Hành Đạo đại hội đã tới gâ n, các cháu sớm muộn cũng sẽ biế t bí mật này thôi..."

Tiểu Huyê `n cả kinh, sau đó lại nghĩ suố t một tháng tới mình sẽ ở chung với vị Điểm Tình các chủ đứng đâ `u bố ´n đại gia tộc này, ă ´t có thể từ từ hỏi han các bí mật. Đưa mặ ´t nhìn Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh lúc này đang lộ rõ vẻ ngạc nhiên, nó nháy mặ ´t với hai nàng mấ ´y cái rô `i tung tăng chạy theo Cảnh Thành Tượng.

Dãy La Tiêu trải dài mấ y trăm dặm, cao để n tận mây, hiểm trở vô cùng, bên trong có vô số rừng cây thác nước, khe rãnh hiểm trở, hơn nữa khắ p núi còn mọc đấ y tùng xanh, tỏa bóng râm mát, thường xuyên có các loài dã thú như hổ, báo ra vào, hiế m có bóng

người lui tới. Nơi đây thực giố ng như một chố n đào nguyên tiên cảnh hoàn toàn cách biệt với thế giới bên ngoài, tràn ngập vẻ thâ n bí và kỳ ảo ít ai hay biế t.

Bố n người đi trong núi suố t hai ngày liê n, trong tâ m mấ t chỉ toàn là cảnh núi non hiểm trở, rừng cây mịt mù, không thấ y bóng người qua lại, đã vào tận sâu trong dãy La Tiêu. Giữa khu rừng rậm rạp thấ p thoáng xuấ t hiện một con đường núi gập ghê nh, Thủy Nhu Thanh đưa tay chỉ vê phía trước. "Nhìn kìa, đó chính là đỉnh Minh Bôi."

Tiểu Huyê `n ngước mặ ´t nhìn theo, xuyên qua những tán lá rậm rạp, thấ ´p thoáng nhìn thấ ´y một ngọn núi cheo leo, hùng vĩ. Giữa tâ `ng mây trặ ´ng vòn quanh, ngọn núi â ´y giô ´ng hệt một mảng mực đen trên tò giấ ´y Tuyên Thành trặ ´ng muô ´t, trong sự mộc mạc lặng lẽ vẽ ra một vẻ tráng lệ vô song, tràn đâ `y khí thế ´. Thêm vào đó, lúc này nặ ´ng nhẹ tỏa xuô ´ng, gió mát vi vu, nhìn thấ ´y cảnh tượng như vậy thực khiế ´n người ta muô ´n cấ ´t tiế ´ng hú dài để tỏ lòng sảng khoái.

Cảnh Thành Tượng dường như biế t được suy nghĩ trong lòng Tiểu Huyê `n, bèn vuố t râu hú dài. Tiế ´ng hú của ông ta nghe rấ ´t thuâ `n hậu, tựa như đang kê `ngang sáo bên miệng mà thổi, âm thanh vang xa mấ ´y dặm khiế ´n chim rừng nháo nhác bay lên, muôn vàn chiế ´c lá cây cùng lay động. Tiế ´ng hú ấ ´y kéo dài hô `i lâu không dứt, bỗng lại có một tiế ´ng hú dài khác vang lên. Tiế ´ng hú mới này mãnh liệt, dữ dội, tựa như tiế ´ng trố ˙ng trận rê `n vang, hòa làm một với tiế ´ng hú của Cảnh Thành Tượng, khiế ´n cho tâm tư của Tiểu Huyê `n trỗi dậy, chỉ hận không thể gõ phách ca vang để tỏ cái khí phách trong lòng.

Tiế ng hú mãnh liệt kia càng lúc càng tới gâ n rô i đột nhiên dừng lại. Một người bỗng xuấ t hiện trên đường, rảo bước đi tới. "Hạo

Nhiên chính khí của Cảnh đại ca làm kinh động cả đỉnh Minh Bội, thực là có nhã hứng quá!"

Cảnh Thành Tượng cười đôn hậu, nói: "Nế u không như vậy, làm sao mời được đại giá của huynh đệ tới đây?"

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh bước lên trước hai bước. "Bái kiế n Vật nhị thúc!"

Tiểu Huyê `n thấ y người này cao tới tám thước, râu mọc tua tủa, vóc người tráng kiện, tựa như một ngọn tháp sắ ´t, mỗi bước đi đề `u khiế ´n mặt đấ ´t xuấ ´t hiện một cái hố ´nhỏ nhưng bụi đấ ´t lại không hề `bố ´c lên, toát ra một thứ khí độ khiế ´n người ta kinh sợ. Nghe cách xưng hô của Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh với người này, Tiểu Huyê `n lập tức biế ´t đây chính là Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành, sư phụ của ba huynh đệ họ Đoàn, vội vàng bước lên phía trước hành lễ. Nó xưa nay vố ´n mô `m mép trơn tru nhưng sau khi thấ ´y khí thế ´ ngợp trời của Anh Hùng chủng chủ thì lại chẳng nói nổi lời nào.

"Hai vị điệt nữ xin miễn lễ! Không biế t đại ca gọi tiểu đệ đế n đây là có việc gì?" Vật Thiên Thành cấ t tiế ng đáp lời, chợt nghe Cảnh Thành Tượng nói khẽ vào tai mình điể u gì đó, ánh mấ t liề n nhìn qua phía Tiểu Huyê n, thân thể đột nhiên chấ n động, dường như phát hiện ra việc gì đó rấ t đáng ngạc nhiên.

Cảnh Thành Tượng thấ y vẻ ngạc nhiên của Vật Thiên Thành, sắ c mặt càng nặng nề `. "Nhị đệ, xin qua bên này nói chuyện!" Rô `i hai người cùng đi vào khu rừng bên cạnh, để Hoa Tưởng Dung, Thủy Nhu Thanh và Tiểu Huyê `n đứng đó ngơ ngác nhìn nhau.

Hoa Tưởng Dung giới thiệu với Tiểu Huyê `n: "Đỉnh Minh Bội có diện tích hơn ba trăm mẫu, nă `m ngay ở cửa vào chính là Anh Hùng chủng, phía bên trái đỉnh Minh Bội là bố ´n doanh của Ôn Nhu

hương, nă m chính giữa là Thông Thiên điện, sau điện là Điểm Tình các, còn phía bên phải là Phiên Thiên lâu."

Tiểu Huyê `n tới lúc này mới biế ´t thì ra bố ´n đại gia tộc thường ngày đề `u ở trên đỉnh Minh Bội, sau khi đưa mặ ´t ngó nghiêng một hô `i bèn nói: "Đệ từng nghe cha đệ nói trên Anh Hùng Chủng có khặ ´c tên của tấ ´t cả anh hùng trong thiên hạ, tại sao lại không thấ ´y đâu?"

Thủy Nhu Thanh cười, nói: "Nế u đặt một tấ m bia mộ lớn ở ngay trên đường, há chẳng phải sẽ dọa người ta sợ chế t khiế p sao?"

Tiểu Huyê `n ngẫm lại thấ y cũng có lý nhưng ngoài miệng thì không khách sáo chút nào: "Cô nhát gan như chuột nên mới thế , chứ ta thì chẳng sợ đâu, lúc nào có thời gian rảnh phải tới xem thử mới được."

"Ai nhát gan như chuột chứ?" Hai tay chố ng nạnh, Thủy Nhu Thanh tức tố i nói. "Đừng nói là ta không cảnh cáo ngươi trước nhé, trong Anh Hùng chủng, khắ p nơi đề u có cơ quan, nế u ngươi mà chạy bừa bãi, một khi lạc đường thì chẳng ai có thể cứu ngươi đâu."

Tiểu Huyê `n cũng đưa tay chố ng nạnh, đố p chát lại Thủy Nhu Thanh: "Sao vừa vê `đế n nhà là cô đã ra vẻ ta đây rô `i thế `?"

Hoa Tưởng Dung sợ bọn họ lại tiế p tục cãi nhau, vội vàng nói với Tiểu Huyê `n: "Một tấ m bia mộ có gì hay mà xem, chi bă `ng để tỷ tỷ dẫn đệ tới Phiên Thiên lâu chơi nhé?"

Tiểu Huyê `n ngượng ngùng đưa tay gãi đâ `u. "Nghe nói tên của Minh Tướng quân xế p hàng đâ `u trên Anh Hùng Chủng, đệ rấ ´t không phục. Theo đệ thấ ´y, mấ ´y năm nữa người đứng đâ `u trên đó phải là Lâm thúc thúc mới đúng."

Thủy Nhu Thanh lâ n này không đố i nghịch với Tiểu Huyê n, vỗ tay khen phải.

Hoa Tưởng Dung nghe nhắ c đế n Lâm Thanh, vừa mong Tiểu Huyê `n nói thêm vài câu, vừa sợ bị người khác nhận ra vẻ khác thường của mình. Tiểu Huyê `n thì không sao nhưng nế u bị Thủy Nhu Thanh nhìn ra tâm sự thì gay to, chỉ sợ chẳng bao lâu sau mọi người ở đỉnh Minh Bội sẽ biế t hế t. Nghĩ tới đây, hai má nàng không khỏi ửng hô `ng, vội vàng lên tiế ´ng để che đậy: "Cứ nên tới Phiên Thiên lâu trước đã rô `i hãy tới Anh Hùng chủng. Hì hì, phụ thân ta nhấ t định sẽ thích đệ đấ ´y."

Tiểu Huyê `n từng nghe Lâm Thanh và Trùng đại sư nhặ c tới vị Tứ Phi công tử Hoa Khứu Hương tự xưng là "phi rượu ngon không uố ng, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm, phi mỹ nhân không nhìn" này rô `i, trong lòng cũng tò mò vô hạn. So với sự nhân hậu, hiệ `n từ của Cảnh Thành Tượng, vẻ hào khí xung thiên của Vật Thiên Thành, vị Phiên Thiên lâu chủ này có lẽ hợp với nó hơn, nó bèn vội vàng nói: "Hay lặ m, hay lặ m, người đệ muố ngặp nhấ t chính là Hoa thúc thúc đấ y! Chỉ câ `n Dung tỷ tỷ không đuổi đệ, đệ sẽ ở lại Phiên Thiên lâu, không đi nữa..."

Thủy Nhu Thanh thì lại tỏ ra không vui. "Hừ, có bản lĩnh thì ngươi đừng tới Ôn Nhu hương."

Tiểu Huyê `n nghĩ tới bố ´n doanh Sách phong, Khí tường, Kiế ´m quan, Đao lũy của Ôn Nhu hương, trong lòng lại ngứa ngáy. Nghĩ để ´n việc hai nàng Hoa, Thủy đề `u xem trọng mình như vậy, muố ´n mời mình tới làm khách, nó vui sướng vô cùng, quên cả đố ´i đâ `u với Thủy Nhu Thanh. "Được rô `i, vậy ta sẽ tới Ôn Nhu hương trước rô `i tới Phiên Thiên lâu, sau đó chúng ta sẽ cùng ghé thăm Anh Hùng chủng. Dù sao cũng có thời gian một, hai tháng, đủ để ta đi chơi khă ´p đỉnh Minh Bội..."

Hoa Tưởng Dung vội vàng nói: "Đệ đừng có đi lại lung tung, hậu sơn chính là cấ m địa của bố n đại gia tộc bọn ta đấ y..."

Thủy Nhu Thanh cười, nói: "Có ta và Dung tỷ tỷ quản giáo, đảm bảo ngươi không dám chạy lung tung..."

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng đột nhiên vang tới: "Một tháng này cháu không được đi đâu hế t, hãy ngoạn ngoãn ở trong Điểm Tình các học hế t vị trí các kinh mạch, huyệt đạo cho ta."

Tiểu Huyê `n ngây người, nhủ thâ `m không biế ´t có phải mình quá nhạy cảm hay không, nghe giọng của Cảnh Thành Tượng dường như có sự nghiêm khắ ´c khác thường. Ngắng đâ `u nhìn, Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành sánh vai nhau từ trong rừng đi tới, trên khuôn mặt tràn đâ `y vẻ nghiêm túc. Nó không biế ´t đã xảy ra chuyện gì, đành ngoạn ngoãn cúi đâ `u đáp "vâng".

Vật Thiên Thành lẳng lặng nhìn Tiểu Huyê `n, suố t hô `i lâu không nói gì. Tiểu Huyê `n bị ông ta nhìn đế ´n sởn gai ố ´c, không biế ´t mình đã phạm phải lỗi gì, nhấ ´t thời chân tay lúng túng, đứng ngô `i không yên, muố ´n trố ´n ra sau lưng Hoa Tưởng Dung thì lại sợ bị Thủy Nhu Thanh coi thường, đành lấ ´y hế ´t can đảm khẽ hỏi: "Cháu từng nghe cha cháu nói vê `Thức Anh Biện Hùng thuật của Vật nhị thúc, nhị thúc đang xem tướng cho cháu chăng?"

Vật Thiên Thành cấ t giọng nặng nề , nghe như đang lẩm bẩm với chính mình: "Chấ c là không nhâ m rô i!" Đột nhiên giật mình tỉnh táo trở lại, ông ta cấ t tiế ng cười vang, xoay người rời đi, vừa đi vừa nói: "Thức Anh Biện Hùng thuật thì sao? Người tính trời tính thì sao? Vấ n đề nan giải này xin được giao lại cho Cảnh đại ca..." Giọng nói ấ y dầ n rời xa, rố t cuộc đã không thể nghe thấ y nữa.

Cảnh Thành Tượng trâ`m ngâm hô`i lâu rô`i khẽ thở dài một tiế ng, đi vê` phía trước. Ba người không dám nói nhiê`u, vội vàng đi

theo, lòng đâ y nghi vâ n.

Lên để n đỉnh Minh Bội, thứ đập vào mặ t đấ u tiên là một hàng cây chọc trời, dễ phải cao để n hơn hai trượng, đan kín để n nỗi không một tia sáng nào có thể lọt qua.

Tiểu Huyê `n mở to mặ ´t nhìn, hàng cây đó phải có tới hơn ngàn cây, cây nào cây nấ ´y thẳng tặ ´p, mạnh mẽ, không có cành đâm ngang, hơn nữa còn san sát nhau và được lột hế ´t vỏ, chỉ còn lại thân cây trơ trọi màu xanh nhạt, bên trên lố ´m đố ´m những điểm đen ngang dọc, trông rấ ´t cổ xưa. Cả hàng cây như tạo thành một bức tường, khe hở rộng nhấ ´t cũng chỉ chừng hai, ba tấ ´c, người và động vật đề `u khó chui lọt. Những chỗ trên cao một trượng, cành lá lại rậm rạp, um tùm, đan xen nhau, còn có rấ ´t nhiê `u loài chim rừng không rõ tên gọi không ngừng bay lên hạ xuố ´ng, cấ ´t tiế ´ng hót trong trẻo, tạo nên sự đố ´i lập hế ´t sức thú vị với phâ `n thân cây cứng cáp, trơ trọi phía dưới, khiế ´n người ta có cảm giác đã bước ra ngoài trâ `n thê ´...

Trên đường đi, tuy Tiểu Huyê `n đã từng tưởng tượng rấ t nhiê `u lâ `n vê ` đỉnh Minh Bội nhưng ngàn vạn lâ `n không ngờ được lại có thể nhìn thấ y một cảnh tượng kỳ diệu thế ´ này, nhấ t thời há hố ´c miệng, chẳng nói được gì.

Hoa Tưởng Dung giải thích với Tiểu Huyê `n: "Đây là giố ng cây bạch dương vố n sinh trưởng ở miê `n Bắ ´c, tổ tiên của ta khi đế ´n đây đã mang theo hạt giố ´ng của cây để trô `ng khắ ´p đỉnh núi này, bây giờ đã tạo thành một bức bình phong thiên nhiên, mời gọi rấ ´t nhiê `u loài chim để ´n làm tổ, quanh năm líu lo ca hót. Vì nơi đây lúc nào cũng có tiế ´ng chim hót vòn quanh nên mới được gọi là đỉnh Minh Bôi..."

"Tên tiểu quỷ ngươi nhìn đế n trố mặ t rô i đúng không?" Thủy Nhu Thanh thấ y bộ dạng ngắn ngơ của Tiểu Huyê n, bật cười khúc khích. "Ta thích nhấ t là những con chim này đấ y, khi không có việc gì, ta thường tới đây nghe chúng hót."

Mãi một lúc sau, Tiểu Huyê `n mới thố ´t được một câu: "Thì ra tổ tiên của cô cũng là người miê `n Bắ ´c. Ta từng nghe cha ta kể vê `thảo nguyên và sa mạc ở Tái Ngoại, chỉ là đế ´n giờ vẫn chưa có cơ hội đi mở mang kiế ´n thức một phen."

Cảnh Thành Tượng hò hững nói: "Mấ y trăm năm trước, bố n nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đề `u là vọng tộc ở Trường An, vì trố n tránh tai họa nên mới xuố ng miề `n Nam, vào ẩn cư ở nơi này."

Tiểu Huyê `n muô ´n hỏi bô ´n đại gia tộc có kẻ thù như thế ´ nào mà bị ép để ´n mức phải di cư như thế ´, nhưng thấ ´y bộ dạng nghiêm túc của Cảnh Thành Tượng thì lại không dám nói gì. So với dáng vẻ nho nhã, hiệ `n từ lúc mới gặp, giờ đây Điểm Tình các chủ dường như đã biế ´n thành một con người khác.

Thủy Nhu Thanh bước lên trước mấ y bước, tới bên một gố c cây lớn, đặt tay lên thân cây, nhìn qua phía Tiểu Huyê n. "Ngươi đoán xem bên trong là gì?"

Tiểu Huyê `n định thâ `n nhìn kĩ, thấ y cái cây đó có bê `ngang phải hơn một trượng, bóng loáng, phẳng lì, bên trên còn có khe hở, ở rìa thấ p thoáng nhìn thấ y dấ u vế t của trục quay, mới hay thì ra đây là một cánh cửa. Một nơi thấ `n bí khó lường thế ´ này quả là hợp với sở thích của nó, có điể `u nó không đoán ra phía sau đó là một cảnh tượng kinh người thế ´ nào, liê `n chậm rãi lắ c đâ `u, thâ `m nghĩ cái cây này lớn như thế ´, chỉ e đã gâ `n ngàn tuổi, thực chẳng rõ bố ´n đại gia tộc dọn đế ´n đây được bao nhiều năm rô `i.

Thủy Nhu Thanh vận kình vào tay, cửa lập tức mở ra. Trên trục cửa ắ t đã được bôi tron bă `ng dâ `u hoặc là có thứ cơ quan nào đó khô ´ng chê ´, không phát ra tiế ´ng động nào.

Gió nhẹ hiu hiu, khói mây lởn vởn, một tia nă ng xé tan sương mù chiế u tới, hóa thành một mảng màu sắ c rực rỡ giữa không trung, khiế n người ta nhìn mà hoa mắ t.

Phía sau cánh cửa là một khoảng đấ t bă ng rộng chừng mấ y trăm bước chân, trong làn sương mù buổi sớm, nơi đây lại càng toát ra vẻ bát ngát, mênh mông, thoạt nhìn cứ như không có điểm tận cùng. Bước chân vào cửa, con đường lát đá xanh tỏa đi ngang dọc khắ p nơi, hai bên đường được điểm xuyế t bă ng cỏ cây xanh biế c, tiế ng chim hót không dứt bên tai, khiế n người ta cứ ngỡ đây là tiên cảnh.

Tiểu Huyê `n cảm thấ y trước mặ t bỗng sáng bừng, không khỏi líu lưỡi kinh ngạc, ai mà ngờ nổi phía sau bước tường cây kia lại là một vùng trời đấ t bao la thế 'này. Nó tự vấ 'n, thấ 'y bản thân mình đã từng đi khá nhiệ `u nơi, nhưng so với những gì tai nghe mặ 't thấ 'y trên đỉnh Minh Bội hôm nay thì quả thực không đáng nhặ 'c tới.

Trên đường đi có thể nhìn thấ y rấ t nhiê `u người, không một ai mang theo binh khí, cách ăn vận cũng khác nhau. Các nữ tử đa phâ `n đề `u thướt tha, duyên dáng, có người trang điểm nhẹ nhàng, toát ra phong thái tự nhiên, có người lại búi tóc cao, đi guố ´c gỗ, bước chân thoăn thoă ´t. Các nam tử thì đa phâ `n đề `u phong độ hiên ngang, có người mặc kình trang bó sát, bước đi như rô `ng như hổ, người thì vận áo dài, đội mũ cao, mang phong cách thời cổ. Gặp Cảnh Thành Tượng, bọn họ đề `u dừng lại hành lễ, đủ thấ ´y Cảnh Thành Tượng có uy vọng rấ ´t cao trong bố ´n đại gia tộc. Cũng có người dừng chân trò chuyện với Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh, ánh mấ ´t liê ´c qua phía Tiểu Huyê `n vẻ tò mò.

Tiểu Huyê `n thấ y người của bố ´n đại gia tộc đa phâ `n đề `u khôi ngô, tuấ ´n tú, toát ra vẻ tiêu sái, ung dung, trong lòng lấ ´y làm kỳ lạ. Nó thường ngày chưa từng cảm thấ ´y mình xấ ´u xí, nhưng lúc này bỗng có cảm giác tự thẹn vì thua kém người. Có điề `u, ngoài mặt nó vẫn tỏ ra hế ´t sức bình thản, còn ưỡn ngực, ngẳng cao đâ `u, mặ ´t chẳng nhìn nghiêng, điề `m nhiên đón nhận ánh mặ ´t tò mò của những người xung quanh.

Bố n người đi được gâ n ngàn bước chân, xuyên qua một khoảng đấ t trố ng, phía trước bỗng xuấ t hiện một ngọn núi nhỏ. Bức tường cây bạch dương kéo dài tới dưới ngọn núi này thì dừng lại, nơi chân núi có ba con đường, hai bên phải trái là đường lát đá xanh, còn con đường ở giữa thì là một câ u thang đá dẫn lên đỉnh núi. Đứng tại đây, thấ p thoáng có thể nhìn thấ y một tòa cung điện ẩn hiện giữa sương mù.

Tiểu Huyê`n nhớ Hoa Tưởng Dung từng nói phía bên trái là bố´n doanh của Ôn Nhu hương, phía bên phải là Phiên Thiên lâu, bèn đưa mặ´t nhìn, nhưng mọi thứ đã bị sương mù che kín nên chẳng thể nhìn thấ´y gì.

Cảnh Thành Tượng hít sâu một hơi, chỉ tay về phía tòa cung điện trên đỉnh núi, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngạo nghễ và tự hào: "Đó chính là Thông Thiên điện!" Dừng lại một chút, ông ta ra lệnh: "Dung Nhi và Thanh Nhi hãy về nhà trước, Tiểu Huyê n theo ta đi bái kiế n Thiên Hâu."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y nghi hoặc, không biế t Thiên Hậu này rố t cuộc là ai? Ngắng đã `u nhìn, nó thấ y mấ y trăm bậc thang đá nổ i nhau san sát, kéo dài để n tận đỉnh núi ngợp trong mây. Trên các bậc thang đã `y về t nứt nẻ, phủ rêu xanh, khác hẳn con đường lát đá tron bóng dưới chân, toát ra vẻ cổ kính khiế n người ta chỉ muố n được đặt chân lên. Còn tòa cung điện lúc ẩn lúc hiện kia tuy chẳng thể

nói là hùng vĩ, tráng lệ, nhưng kế t hợp với làn mây mù trắ ng xóa xung quanh lại khiế n người ta cảm thấ y nó xa xăm vô tận, tràn đâ y vẻ tịch mịch, trang nghiêm. Thêm vào đó, nơi đây mọc đâ y thông tùng, ngợp bóng xanh, cho dù không có tiế ng chuông sớm trố ng chiế u nhưng vẫn mang đậm nét trang trọng, mộc mạc, quả không thẹn với cái tên Thông Thiên.

Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh không dám trái lời Cảnh Thành Tượng, dù muôn vàn lâ `n không muô ´n nhưng cũng đành rời đi. Thủy Nhu Thanh tranh thủ thấ ´p giọng nói với Tiểu Huyê `n: "Nhớ dưỡng thương cho tố ´t, mấ ´y ngày nữa ta sẽ để ´n chơi với ngươi."

Tiểu Huyê `n thấ y lòng ấ ´m áp, quen nhau đã lâu như vậy, đây là lâ `n đâ `u tiên nó cảm nhận được sự quan tâm mà Thủy Nhu Thanh dành cho mình, bèn khẽ gật đâ `u. Nhìn Cảnh Thành Tượng đã khác hẳn với lúc mới quen, nó không biế ´t ông ta sẽ đô ´i xử với mình thế ´nào, đột nhiên lại cảm thấ ´y trên đỉnh Minh Bội này mình cũng chỉ là một "người ngoài", còn cô nhóc "đô ´i thủ" kia tuy thường ngày luôn tranh cãi không khoan nhượng với mình nhưng cũng là một trong số những người bạn ít ởi mà mình có thể trò chuyện, lâ `n này chia tay, chẳng biế ´t mình sẽ phải cô đơn mấ ´t bao lâu... Nghĩ đế ´n đây, số ´ng mũi nó bỗng cay cay, sinh ra cảm giác lưu luyế ´n.

Cảnh Thành Tượng không dùng bước, đi dọc theo dãy câ u thang đá, vùa đi vùa nói: "Phía sau Thông Thiên điện chính là Điểm Tình các. Nơi này là chỗ cao nhấ t trên đỉnh Minh Bội, hậu sơn đã được phong tỏa, ở đó có rấ t nhiê u loài dã thú như sài lang hổ báo, tuyệt đố i không được tùy tiện đi vào, cháu phải nhớ lấ y!"

Với tính cách của Tiểu Huyê `n thường ngày, nghe Cảnh Thành Tượng nói vậy ă ´t sẽ cảm thấ ´y rấ ´t tò mò vê `hậu sơn, nhưng lúc này vừa phải chia tay với Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh, trong lòng đang tràn ngập nỗi sấ `u ly biệt khó có thể diễn tả bă `ng lời, nó

chỉ tùy tiện "vâng" một tiế ng rô i bước lên bậc thang đá theo Cảnh Thành Tượng.

Tới gâ `n, có thể nhìn thấ y cả một tòa kiế ´n trúc với mái điện vút cong, tường xây gạch đỏ, khiế ´n người ta có cảm giác chấ ´n động. Tiểu Huyê `n thâ `m kinh ngạc: một tòa cung điện có quy mô lớn thế này tuyệt đô ´i không thể xây xong trong một sớm một chiế `u, còn phải dùng đế ´n rấ ´t nhiê `u sức người sức của, nhưng bố ´n đại gia tộc thâ `n bí như thế ´, trong giang hô `chẳng mấ ´y ai hay biế ´t hành tung, thực chẳng rõ bọn họ đã xây dựng tòa cung điện này như thế ´nào?

Đi xuyên qua một dãy hành lang lớn, bước vào trong điện, mùi đàn hương thấ p thoáng bay tới. Nguyên một tòa cung điện to lớn được xây theo lố i kiế n trúc sáng tố i kế t hợp, mấ y chiế c đèn dâ u làm bă ng sắ t được giấ u giữa xà cột không lộ ra ngoài, càng làm tăng thêm vẻ mộc mạc, cổ kính.

Đứng ngay giữa điện là bức tượng một nữ tử vận cung trang, vai khoác áo choàng, đâ ù đội mũ phượng, tay phải câ m một chiế c ấ n lớn, tay trái khẽ nhấ c vạt dưới của chiế c áo choàng, chân phải hơi đưa lên, dường như đang chuẩn bị bước xuố ng dưới.

Phía trước bức tượng có mấ y chiế c bô đoàn, Cảnh Thành Tượng quỳ gố i xuố ng đó, miệng khẽ lẩm bẩm: "Đệ tử đời thứ hai mươi mố t của nhà họ Cảnh là Cảnh Thành Tượng bái kiế n Thiên Hậu, mong Thiên Hậu phù hộ cho bố n nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đời đời hưng thịnh!"

Tiểu Huyê `n định thâ `n nhìn kĩ, thấ y khuôn mặt của bức tượng Thiên Hậu kia số ng động như thật, mày liễu mắ t hạnh, trán rộng má cao, mặt tròn că `m gọn, mũi thẳng miệng nhỏ, đẹp thì đẹp thực nhưng lại toát ra một vẻ uy nghi khó mà diễn tả bă ng lời, khiế n người ta có cảm giác kính sợ.

Hai chân mê m nhũn, Tiểu Huyê n quỳ xuố ng trước bức tượng, chấ p tay nhấ m mấ t.

Tiểu Huyê `n lâ `n đâ `u tiên bước chân vào một cung điện như thế ´này, nó tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* vô ´n đã rấ ´t có tuệ căn, lúc này càng bị không khí trang nghiêm của cung điện cùng với bức tượng kia làm cảm nhiễm, trong lòng nhấ ´t thời trào dâng vô vàn sự thành kính, cảm thấ ´y nơi thế ´ tục có quá nhiệ `u khổ nạn, chỉ mong có thể thổ lộ hế ´t nỗi muộn phiê `n với đấ ´ng cao xanh. Nó không biế ´t nên diễn đạt bă `ng từ ngữ thế ´ nào, chỉ thâ `m cấ ´t lời câ `u khấ ´n trong tim.

Mãi một lúc lâu sau, Tiểu Huyê `n mới tỉnh táo trở lại, vừa ngắng lên đã thấ y đôi mã ´t să ´c lẹm của Cảnh Thành Tượng đang chăm chú nhìn mình. Trái tim nó bỗng giật thót, cảm thấ ´y trong khoảnh khắ ´c này, máu huyê ´t toàn thân dường như ngưng chảy, sau đó đô `ng loạt dâng trào...

Trong cơn kinh hãi, nó muố n mở miệng kêu to nhưng đột nhiên cảm thấ y một chỗ nào đó bên sườn dường như bị rạch một lỗ lớn, không ngừng co giật. Một luô ng dị khí qua đó tràn vào, đẩy lên cổ họng nó một luô ng dịch thể ẩm ướt, tanh nô ng, rô i nó bỗng phun ra một ngụm máu lớn.

Cảnh Thành Tượng bước lên trước một bước, ngón trỏ phải â´n vào huyệt Đản Trung trước ngực Tiểu Huyê `n. "Cháu đừng sợ, hãy buông lỏng toàn thân. Ta vừa dùng Hạo Nhiên chính khí phong tỏa tâm mạch của cháu, chỉ câ `n tìm ra vị trí của Nhộng Tháng Sáu là có thể trừ bỏ được nó."

Tiểu Huyê `n y lời, buông lỏng toàn thân, quả nhiên cảm thấ y một dòng khí lưu ấ m áp bao bọc lấ y lô `ng ngực mình, còn những nơi khác đề `u lạnh giá.

Cảnh Thành Tượng bế thố c Tiểu Huyê n lên, rảo bước ra khỏi Thông Thiên điện, vừa đi vừa hỏi với giọng điề m nhiên: "Vừa rô i cháu ước nguyện điề u gì trước mặt Thiên Hậu thế?"

Thâ`n trí Tiểu Huyê`n vẫn còn tỉnh táo, nhớ lại tình cảnh lúc quỳ trước bức tượng của nữ tử kia: có lẽ những ngày này mình đề`u nghĩ đề´n việc làm thế´ nào để có thể theo Lâm thúc thúc hành tẩu giang hô`, do đó suy nghĩ đâ`u tiên xuâ´t hiện không phải là câ`u mong cho phụ thân được bình an mà là hy vọng Ám khí vương có thể sớm đánh bại Minh Tướng quân...

Tiểu Huyê `n nở nụ cười uể oải, muố ´n mở miệng nói chuyện nhưng lại cảm thấ ´y toàn thân cạn kiệt sức lực, lúc này cảnh vật hai bên đề `u lùi nhanh vê `phía sau, đã `u óc nó chẳng mã ´y chố ´c đã trở nên mơ màng. Dường như lại quay trở vê `lúc bị Nhật Khố ´c quỷ bế chạy đi như bay giữa nơi núi non hoang vă ´ng, trong đã `u nó xuấ ´t hiện dáng vẻ oai hùng của Lâm Thanh khi một mình chặn thuyê `n, sau đó là khuôn mặt của Trùng đại sư, rô `i lại nhớ đế ´n cảnh Ninh Hô `i Phong că ´m kim vào khắ ´p người mình, ánh mặ ´t âm hiểm tàn độc của Quỷ Thấ ´t Kinh, một mảng tố ´i đen trong Khố ´n Long sảnh, còn cả Hoa Tưởng Dung hơi một tí là đỏ mặt, Đoàn Thành kỳ nghệ cao siêu, và sâu sắ ´c nhấ ´t chính là giọt nước mặ ´t bắ ´n vào mu bàn tay mình sau buổi đấ ´u cờ ngày hôm đó...

Bao nhiều sự việc cùng trào dâng trong lòng, cuố i cùng nó dường như lại nghe thấ y âm thanh kỳ lạ mà Thâu Thiên cung phát ra lúc mới gặp Lâm Thanh ở Tam Hương các, trong tai vang lên những tiế ng ong ong, trước mã t dường như nhìn thấ y một tòa lâ ù các,

bên trên bức hoành phi treo trước cửa có viế t ba chữ lớn như rô ng bay phượng múa - Điểm Tình các.

Sau đó nó lại tiế p tục mơ màng, không còn biế t gì nữa.

Khi tỉnh dậy là n nữa, Tiểu Huyê n phát hiện mình đang nă m trên một chiế c giường trắ ng tinh.

Đây là một căn phòng nhỏ hẹp, đô `đạc trong phòng được bố 'trí rấ 't đơn giản, chỉ có một chiế 'c giường gỗ, một chiế 'c bàn gỗ cùng với mấ 'y chiế 'c ghế ' gỗ, phía đô 'i diện còn có một giá sách lớn, bên trong đặt không ít sách. Trên bàn chỉ có một ấ 'm trà, một lư hương, một chiế 'c đèn dâ `u, ngoài ra không còn thứ gì khác.

Căn phòng tuy đơn sơ nhưng hế t sức sạch sẽ, cửa rèm bóng bẩy, không vương chút bụi bặm. Ý thức của Tiểu Huyê n dâ n hô i phục, nghĩ bụng đây chắ c hẳn là phòng ngủ của Cảnh Thành Tượng, không ngờ ông ta thân là người đứng đâ u bố n đại gia tộc mà lại ở một nơi đơn giản thế này.

Cửa phòng mở ra, Cảnh Thành Tượng bưng một bát cháo đi vào, tay câ`m chiế´c thìa nhỏ khẽ khuấ´y khuấ´y. "Cháu ngủ suố´t ba ngày rô`i, cuố´i cùng đã tỉnh. Chắ´c cháu đói lắ´m phải không, ăn chút cháo đi cho nóng."

Tiểu Huyê `n không ngờ Cảnh Thành Tượng lại đích thân chăm sóc mình, cảm thấ y rấ t bấ t an, nhưng sau khi cố gặ ng giãy giụa, phát hiện thân thể chẳng còn chút sức lực, muố n ngô `i dậy cũng không được, nó đành để Cảnh Thành Tượng bón từng thìa cháo cho mình.

Cảnh Thành Tượng chậm rãi nói: "Trước khi vế t thương lành hẳn, cháu hãy ở lại đây, trên giá sách có một số sách viế t về y thuật, cháu hãy tập trung nghiên cứu các kinh mạch, huyệt đạo. Nhộng

Tháng Sáu khi ẩn khi hiện, hơn nữa chỉ câ n có ngoại lực tác động là sẽ lập tức di chuyển, nế u cháu phát hiện trong cơ thể có một luô ng dị khí kỳ lạ thì chớ nên khinh động, càng không thể vận khí, hãy nói vị trí chuẩn xác với ta, ta sẽ giúp cháu trừ bỏ nó..."

Tiểu Huyê `n nhớ ra trước lúc mình hôn mê, bên sườn quả thực có một luô `ng dị khí, nhưng bây giờ tập trung cảm nhận lại chẳng thấ ´y trong cơ thể có gì dị thường, bèn lúng túng hỏi: "Nế ´u cái Nhộng Tháng Sáu đó mãi vẫn không chịu xuấ ´t hiện thì sao?"

"Vậy thì cháu chỉ có thể nă m lại đây thôi." Cảnh Thành Tượng hờ hững nói. "Dung Nhi và Thanh Nhi có tới đây một lâ n, ta đã bảo bọn nó trước khi vế t thương của cháu khỏi hẳn thì không được tới làm phiê n."

Tiểu Huyê `n ngắn người, vội vã van nài: "Cảnh đại thúc, nế u cứ phải nă `m mãi ở đây, chỉ sợ cháu sẽ phát điên lên mấ t, hay là đại thúc bảo Thanh Nhi để n đây chơi cờ với cháu đi."

"Cháu cũng biế t chơi cờ sao?" Cảnh Thành Tượng ngạc nhiên nói. "Sức cờ của Thanh Nhi đâu có kém, trong số các nữ đệ tử của bố n đại gia tộc có thể tính là lợi hại nhấ t."

Tiểu Huyê `n vô cùng đấ c ý, liê `n kể lại việc mình theo Đoàn Thành học chơi cờ, sau mười ngày đã câ `m hòa Thủy Nhu Thanh trong cuộc đấ 'u cờ trên thuyê `n. Không biế 't tại sao, dường như xuấ 't phát từ suy nghĩ muố 'n cùng Thủy Nhu Thanh giữ lấ 'y một chút bí mật riêng của hai người, nó không nói ra việc cuố i cùng mình đã nhường nàng, chỉ kể là hai bên hòa nhau.

Tiểu Huyê `n kể xong, nghĩ bụng Cảnh Thành Tượng nhấ 't định sẽ khen mình mấ 'y câu, chẳng ngò Cảnh Thành Tượng chỉ thản nhiên nói: "Cháu thân mang *Thiên Mệnh bảo điển*, học mọi thứ trên đời đề `u rấ 't nhanh, việc này cũng không có gì là lạ." Rô `i ông ta lại cấ 't

giọng nghiêm túc: "Trong trạng thái bây giờ, cháu tuyệt đố i không được sử dụng quá nhiề u tâm sức, hãy ngoạn ngoãn xem sách đi!"

Tiểu Huyê `n buô `n bã ra mặt, lén đưa mặ t nhìn Cảnh Thành Tượng, thấ y hai mặ t ông ta thấ p thoáng vẻ mỏi mệt, vặ `n tia máu.

Nó biế t hạng cao thủ như Cảnh Thành Tượng dù có vài ngày không ngủ cũng quyế t không để n mức như thế, xuấ t hiện tình trạng hiện giờ có lẽ là vì phải khổ tâm nghĩ cách chữa bệnh cho mình, nhấ t thời cảm thấ y áy náy, chẳng nói được lời nào.

Cảnh Thành Tượng cũng không nói nhiệ `u, đưa mặ t nhìn bát cháo đã bón cho Tiểu Huyệ `n xong. "Nế u cháu chưa no thì để ta đi lấ y thêm chút nữa."

Tiểu Huyê `n thấ ´p giọng nói: "Đại thúc lấ ´y giúp cháu cuố ´n sách đi!"

Cảnh Thành Tượng lấ y từ trong giá sách ra một cuố n sách lụa, đưa cho Tiểu Huyê n, nói: "Cuố n này là *Hoàng Đế nội kinh*, cháu cũng không câ n đi sâu nghiên cứu, chỉ việc nhớ rõ vị trí của các kinh mạch, huyệt đạo là được, nế u có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi ta." Sau đó, ông ta không nói gì thêm, xoay người rời đi.

Trong lòng Tiểu Huyê `n vẫn còn rấ t nhiê `u điê `u nghi hoặc, muố ´n được nói chuyện với Cảnh Thành Tượng lâu thêm một chút, chỉ là thấ ´y khuôn mặt ông ta có vẻ hờ hững nên không biế ´t phải bắ ´t đâ `u từ đâu. Nó vừa mới ăn một bát cháo, cảm thấ ´y thể lực đã phâ `n nào hô `i phục, liê `n muố ´n ngô `i dậy, nhưng khi chố ´ng tay xuố ´ng giường mới chợt phát hiện toàn thân mình vẫn yế ´u ớt, chẳng có chút sức lưc.

Cảnh Thành Tượng nghe thấ y tiế ng động bèn xoay người lại, khẽ nói: "Cháu đừng cử động bừa bãi, ít nhấ t trong vòng mười mấ y

ngày tới, cháu chỉ có thể nă m một chỗ thôi."

Tiểu Huyê `n ngạc nhiên hỏi: "Tại sao?"

Cảnh Thành Tượng đưa mặ t nhìn mép giường. "Ta sợ cháu tùy tiện sử dụng nội khí, cho nên trong lúc cháu hôn mê đã cho cháu uố ng một thang Nhuyễn Cân tán..."

Tiểu Huyê `n cả kinh, miễn cưỡng cười, nói: "Cháu đâu có biế t nội công, làm sao tùy tiện sử dụng nội khí được? Cảnh đại thúc..."

Cảnh Thành Tượng ngặ t lời Tiểu Huyê `n: "Nế u cháu không biế t nội công thì làm sao có thể sử dụng Giá Y thâ `n công?"

Tiểu Huyê `n nghẹn lời. Nó nhớ rõ khi đó mình vừa nghĩ đế ´n các huyệt đạo câ `n dùng để sử dụng Giá Y thâ `n công, bấ ´t giác liê `n có những tia nội khí chạy dọc theo đó, nhưng nó quả thực chưa từng theo phụ thân học nội công, điê `u này thật là kỳ lạ.

Thì ra *Thiên Mệnh bảo điển* tuy không phải là điển tịch võ học nhưng lại bác cổ thông kim, tập trung những điề `u tinh túy của rấ t nhiề `u nhà. Người tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* có thể hội tụ âm dương tại nơi vô cực, biể ´n phức tạp thành đơn giản, từ đó bấ ´t tri bấ ´t giác khơi dậy một tia linh giác đố ´i với vạn vật nơi trâ `n thế ´, dựa vào đó để hấ ´p thu tinh hoa của trời đấ ´t. Chỉ có điề `u loại linh giác khởi nguô `n từ bản thể này câ `n phải tu luyện từ nhỏ, nế ´u đợi đề ´n khi tuổi đã lớn, tai mặ ´t bị vấ ´y bản bởi những điề `u ô trọc chố ´n hô `ng trâ `n, dị cảm bị những sự phàm tục che phủ, sẽ không thể đưa bản thân dung hòa với tự nhiên được nữa.

Những đạo lý này đừng nói là Xảo Chuyế t đại sư và Hứa Mạc Dương không hiểu, chỉ e ngay để n người viế t ra *Thiên Mệnh bảo điển* là tổ sư Hạo Không môn - Hạo Không chân nhân - cũng không hay biế t. Kỳ thực, để viế t ra một cuố n điển tịch có lý niệm (8) cao

thâm, huyê`n diệu thế´ này, người viế´t câ`n phải đọc kĩ muôn vàn cuố´n sách rô`i cẩn thận bóc tách từng chi tiế´t nhỏ, nế´u không, một đứa trẻ ranh mới biế´t chữ như Tiểu Huyê`n làm sao có thể hiểu được những đạo lý cao siêu, phức tạp của Đạo gia?

Thực đúng là vận mệnh an bài, *Thiên Mệnh bảo điển* của Hứa Mạc Dương vố n là do Xảo Chuyế t đại sư như vô tình như hữu ý truyề n cho, vây nên khó mà thấ v được toàn bô diên mao, cũng không có điển tịch đâ v đủ để tham khảo. Hứa Mac Dương chỉ lo để lâu quên mấ t thành ra có lỗi với Xảo Chuyế t đai sư, do đó thường xuyên lầm nhẩm thành lời, lại vì ở nơi núi hoang không có người nào trò chuyện nên cũng hay nói những đạo lý bên trong cho Tiểu Huyê n nghe, cũng chẳng mong nó có thể hiểu được, chỉ coi như để giải sâ u. Chẳng ngờ kiế n thức của trẻ con phâ n lớn là do cha mẹ dạy bảo, Tiểu Huyê n dưới sự ảnh hưởng của Hứa Mạc Dương đã có được sự hiểu biế t sơ lược về Thiên Mệnh bảo điển, sau đó, khi nó lớn hơn một chút, Hứa Mạc Dương lại tận tâm truyề n dạy, thể là một việc ngàn năm hiệ m gặp đã xảy ra, Tiểu Huyê n ngay từ tuổi tóc còn để chỏm, chưa hiểu việc đời đã có được căn cơ Đao học vô cùng vững chặ c. Những căn nguyên sâu xa bên trong đó ngay cả mấ y người trong cuộc cũng chẳng hay biế t, â y mới thực là tạo hóa trêu ngươi...

Tiểu Huyê `n thấ ´y Cảnh Thành Tượng chuẩn bị rời đi, thực sự sợ phải ở một mình trong căn phòng trố ´ng trải, trong lúc nôn nóng liê `n buột miệng kêu lên: "Cảnh đại thúc đừng đi, cháu... cháu muố ´n nói chuyện thêm một lát."

Cảnh Thành Tượng hờ hững nói: "Bây giờ cháu chỉ câ`n tập trung xem sách là được, nói chuyện làm gì chứ?"

Tiểu Huyê `n miễn cưỡng cười, nói: "Trước đây mỗi là `n cháu bị ô ´m, cha cháu đê `u ở bên cháu... Cháu... cháu hơi sợ."

Cảnh Thành Tượng nhìn Tiểu Huyê nhô i lâu rô i trâ m giọng nói: "Ta đâu phải là cha cháu!"

Tiểu Huyê `n vừa nói xong đã lập tức cảm thấ y không ổn. Â ´n tượng đầ `u tiên của nó về `Cảnh Thành Tượng vố ´n rấ ´t tố ´t, tại một nơi xa lạ thế ´ này bấ ´t giác đã coi ông ta như người thân, nhưng bây giờ nghĩ lại, nói để ´n cùng thì Cảnh Thành Tượng cũng chẳng có quan hệ gì với nó, chẳng qua vì đáp ứng lời nhờ cậy của Lâm Thanh và Trùng đại sư nên mới giúp nó trị thương. Ông ta thân là người đứng đâ `u bố ´n đại gia tộc, ă ´t có rấ ´t nhiê `u việc câ `n làm, nó đưa ra yêu câ `u như vậy quả thực có chút đường đột, vì vậy bèn khẽ lẩm bẩm để bớt xấ ´u hổ: "Nê ´u đại thúc sợ cháu tùy tiện sử dụng nội khí thì cứ điểm huyệt là được, dùng thuố ´c như thế ´ há chẳng phải là không có phong phạm của một bậc cao thủ sao?"

Cảnh Thành Tượng lạnh lùng nói: "Cháu còn đưa điề `u kiện với ta ư?" Nói xong, ông ta hơi ngắn người, dường như phát hiện mình quá nặng lời, ánh mấ t vừa tiế p xúc với ánh mấ t của Tiểu Huyê `n lập tức tránh đi.

Tiểu Huyê `n ngàn vạn là `n không ngờ được Cảnh Thành Tượng vố ´n hiệ `n từ lại đột nhiên trở nên nghiêm khắ ´c như thế ´, hai tai vẫn còn vang lên những tiế ´ng ong ong, muôn vàn nỗi â ´m ức cùng trào dâng trong lòng...

Nó cực kỳ nhạy cảm, cảm thấ y Cảnh Thành Tượng dường như có điệ `u gì khó nói, lại nghĩ Điểm Tình các chủ và Ám khí vương Lâm Thanh vô ´n chẳng có giao tình gì, trị thương cho mình vấ ´t vả như vậy, e là cũng chẳng cam tâm tình nguyện. Vừa nghĩ đế ´n đây, trong lòng nó trào lên một luô `ng ngạo khí, că ´n chặt môi, không nói gì thêm.

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiế ng, đưa tay xoa nhẹ đâ ù Tiểu Huyê `n, cấ t tiế ng giải thích bă `ng giọng nhẹ nhàng hơn: "Cháu không biế t chỗ hung hiểm bên trong, nế u tùy tiện sử dụng ngoại lực sẽ khiế ´n thương thế ´ của cháu phát tác trước thời hạn..." Tiểu Huyê `n cố ´ lă ´c đâ `u thật mạnh nhưng không thể đẩy tay ông ta ra. Cảnh Thành Tượng cũng không nói nhiê `u, thở dài tiế ´ng nữa rô `i cấ ´t bước rời đi.

Tiểu Huyê `n trê ` môi, nói với giọng hòn dỗi: "Nê ´u cháu buô `n tè quá, tè ra giường thì đại thúc đừng trách cháu đấ ´y..."

Cảnh Thành Tượng đột nhiên ngoảnh đâ`u lại, trừng mặ t nhìn Tiểu Huyê nhô i lâu, cũng cảm thấ y tức cười nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Ta sẽ làm cho cháu một chiế c chuông nhỏ nổ i với sợi dây treo ở đâ u giường, nế u muố n gọi ta, cháu chỉ câ n kéo dây rung chuông là được."

Suố t mấ y ngày liê `n, Tiểu Huyê `n đề `u tập trung xem các cuố ´n y thư như *Hoàng Đế ´ nội kinh, Thiên kim phương, Biển Thước thâ `n thuật*. Những cuố ´n sách này đa phâ `n được viế ´t bă `ng chữ Triện cổ, Tiểu Huyê `n chỉ nhận ra vài chữ trong đó, còn lại thì mù tịt.

Nó nghĩ Cảnh Thành Tượng ghét mình, do đó không đi tìm ông ta nhờ giải thích mà dứt khoát không dựa theo hướng đi của các kinh mạch, trước tiên xem những chữ chú thích bên cạnh vị trí huyệt đạo mà mình có thể nhận ra, sau khi nhớ được rô i thì thử lâ n mò trên người mình, kế đó lại đi nghiên cứu huyệt đạo tiế p theo...

Chẳng hạn, nó vừa ghi nhớ được huyệt Trung Phủ ở Thủ Phế kinh, lập tức nhảy tới huyệt Thiên Đột ở Nhâm mạch, rô `i lại chuyển đế ´n huyệt Thiế ´u Tuyê `n ở Túc Thận kinh...

Kể cũng lạ, mỗi là n nó chuyển từ huyệt đạo này sang huyệt đạo khác, trong cơ thể lại có một luô ng khí lưu lặng lẽ chuyển động, tựa

như vật số ng...

Thì ra Tiểu Huyê `n tuy nhờ *Thiên Mệnh bảo điển* nên có chút nội công căn bản nhưng lại chưa từng chính thức tu luyện nội công, do đó không hê `biê ´t cách thu phóng. Hiện giờ nó một lòng muố ´n ghi nhớ vị trí các huyệt đạo, theo suy nghĩ trong đâ `u, nội tức liê `n bâ ´t giác chuyển động theo.

Tiểu Huyê `n vô ´n có trí nhớ tố ´t, chỉ sau mấ ´y ngày đã ghi nhớ được hế ´t các huyệt đạo mà mình có thể nhận ra mặt chữ, trong lúc rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đi nghiên cứu những chữ mà mình không biế ´t, lúc thì dựa theo bộ thủ để phán đoán, lúc thì hoàn toàn đoán bừa, cuố ˙i cùng đã nhớ được hế ´t vị trí các huyệt đạo với tên gọi chỗ đúng chỗ sai, nhưng lại không nố ˙i liê `n chúng với nhau được. Nó cảm thấ ´y có một luô `ng nội khí không ngừng di chuyển giữa các kinh mạch của mình, lúc thì tấ ´c nghẽn, lúc lại thông thuận.

Nó còn tưởng ră ng đó là Nhộng Tháng Sáu, ban đâ u có chút sợ hãi nhưng sau khi quen rô i thì không coi ra gì, ngược lại còn thấ y rấ t thú vị. Nó vố n tính quật cường, có lúc nội khí không thể nố i liê n hai huyệt đạo, bèn cố gặ ng đẩy nội khí đi, mãi tới lúc kiệt sức mới thôi.

Nó không biế t ră ng làm vậy vô cùng nguy hiểm, trừ khi đột ngột phát điên, nế u không ai dám tùy tiện vận khí cho chạy bừa bãi trong các kinh mạch như thế? Có lúc nó thậm chí còn thử cho nội khí đi đả thông hai mạch Nhâm, Đố c, đây là việc mà chỉ các cao thủ nội gia đã tu luyện mấ y chục năm ròng mới dám làm, vậy mà một thă ng nhóc mới chập chững nhập môn như nó lại vọng tưởng có thể thành công.

May mà thứ nhấ t, công lực của Tiểu Huyê n còn nông cạn; thứ hai, nó chỉ toàn tâm toàn ý ghi nhớ vị trí của các huyệt đạo, không mấ y để tâm tới luô ng nội tức đang di chuyển trong cơ thể kia, thành

ra vừa khéo hợp với con đường "vô vi" của Đạo gia; thứ ba, nó cũng sợ không khô ng chế được Nhộng Tháng Sáu khiế n cho thương thế phát tác, do đó vừa cảm thấ y có sự khác thường liê n lập tức đổi huyệt đạo; thứ tư, *Thiên Mệnh bảo điển* tuy không phải điển tịch võ học nhưng lại rấ t xem trọng lẽ tự nhiên, do đó mỗi lâ n nó đi ngủ hay đi nghỉ ngơi là luô ng nội khí hỗn loạn trong cơ thể sẽ được đưa về con đường đúng đă n... Tấ t cả những nguyên nhân â y kế t hợp lại giúp nó không bị tầu hỏa nhập ma, gây ra đại họa, nế u là người bình thường làm bừa như nó hiện giờ, chỉ e sớm đã hộc máu mà chế t.

Cảnh Thành Tượng mỗi ngày đề `u tới thăm nó mấ y là `n nhưng chỉ để đưa thức ăn và nước uố ng, chẳng nhìn vào mặ t nó là `n nào. Tiểu Huyê `n đang thâ `m giận dỗi, cũng không hỏi han vê `những sự lạ trong cơ thể mình, chỉ cảm thấ y luô `ng nội khí kia càng lúc càng mạnh, có lúc thậm chí còn suýt không khố 'ng chế ' được. Nó không những không sợ, ngược lại còn cảm thấ y đặ c ý, nghĩ bụng nế u có thể tự mình ép được Nhộng Tháng Sáu ra ngoài, vậy thì sẽ không câ `n phải nhìn sắ c mặt của vị Điểm Tình các chủ ban đâ `u thì hiê `n từ nhưng sau đó đột nhiên trở nên kỳ quặc kia nữa.

Cứ như vậy, hơn mười ngày đã trôi qua. Hôm â´y, vừa sáng sớm tỉnh dậy, Tiểu Huyê `n đột nhiên cảm thâ´y đâ`u choáng mắ´t hoa, luô `ng dị khí trong cơ thể như muô´n tràn ra ngoài. Nó thử làm như mâ´y hôm trước, dẫn nội tức vào các huyệt đạo, nhưng lâ`n này chẳng có tác dụng gì. Tình huyế t toàn thân nó lúc này sôi sục như muô´n chảy ra ngoài qua các lỗ chân lông, còn có một luô `ng khí lưu giô´ng như thực thể chạy loạn khǎ´p người, thỉnh thoảng lại nảy lên một cái khiế´n thân thể nó trở nên căng cứng, tê râ`n, hế´t sức khó chịu. Trong người nó như có một con quái vật đang tìm đường xông ra ngoài.

Tiểu Huyê`n kinh hãi vô cùng, vội vàng rung chuông gọi Cảnh Thành Tượng tới.

Cảnh Thành Tượng thấ y mặt mũi Tiểu Huyê `n đỏ bừng, tâm hỏa dâng cao, mã t đỏ da khô, bộ dạng như sắ p tẩu hỏa nhập ma, trong lòng thâ `m kinh hãi. Lúc mới gặp Tiểu Huyê `n, ông ta đã kiểm tra thử mạch tượng của nó, biế t nó gâ `n như không có nội lực, lúc này còn tưởng là Diệt Tuyệt thâ `n thuật sau khi bị áp chế gâ `n một tháng rố t cuộc đã bùng phát, không hê `nghĩ ră `ng Tiểu Huyê `n chỉ trong vòng hơn mười ngày đã luyện công bừa bãi đế ´n mức đặt một chân lên là `n ranh tẩu hỏa nhập ma, còn luô `ng lệ khí Nhộng Tháng Sáu kia phát tác cũng là do bị tâm ma của nó khơi dậy...

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng hơi run rẩy: "Cháu có cảm nhận được một luô `ng lệ khí đang chạy khă p người không? Nó ở huyệt vị nào?"

Lúc này Tiểu Huyê `n đang vô cùng tỉnh táo, cảm nhận được rõ ràng tình trạng cơ thể mình, bèn gọi ra tên của các huyệt đạo mà luô `ng dị khí kia chạy qua: "Thiên Trì, Đại Bao, Lương Môn, Trung Hoàn..."

Cảnh Thành Tượng di ngón tay theo các huyệt vị mà Tiểu Huyê`n nói, chợt ngắ t lời nó: "Là Trung Quản đúng không?"

Tiểu Huyê `n đỏ bừng mặt, biế ´t ră `ng mình nhấ ´t định đã nhận nhâ `m chữ, nhưng miệng thì vẫn không ngừng hô to gọi nhỏ: "Không đúng, lại chạy để ´n huyệt Thâ `n... Thâ `n cái gì đó rô `i..." Thì ra luô `ng dị khí đó đang ở chỗ nội tức tập trung, càng lúc càng đi chậm lại, dâ `n dà `n di chuyển tới huyệt Thâ `n Khuyế ´t. Tiểu Huyê `n không biế ´t chữ "khuyế ´t", tuy đang lúc số ´ng còn nhưng cũng không muố ´n đọc nhâ `m chữ thêm lâ `n nữa.

Cảnh Thành Tượng vừa nghe liê `n hiểu ngay ý của nó: Nhộng Tháng Sáu đi từ huyệt Thiên Trì nơi Thủ quyế t âm tâm bao kinh tới huyệt Đại Bao nơi Túc thái âm tì kinh, sau đó chạy để nhuyệt Lương Môn nơi Túc dương minh vị kinh, cuố i cùng đi dọc xuố ng dưới theo huyệt Trung Quản, Thâ `n Khuyế ´t ở Nhâm mạch, ặ ´t là đang chạy để ´n bể khí Đan Điề `n... Trong tình hình bình thường, Nhộng Tháng Sáu sẽ tìm kẽ hở mà chui ra ngoài thân thể, quyế ´t không bao giờ tìm để ´n những chỗ tràn đâ `y nội tức trong cơ thể người, việc bây giờ thực là khó hiểu. Nhưng tình hình đang khẩn cấ ´p, ông ta không kịp suy nghĩ kĩ, chỉ có thể â ´n ngón tay cái lên huyệt Khí Hải của Tiểu Huyê `n: "Khi nó đế ´n chỗ này, ta sẽ ra tay giúp cháu..."

Thì ra mấ y ngày nay Tiểu Huyê `n luyện công bừa bãi, tuy tiế ´n triển không lớn nhưng lại làm cho các chức năng của cơ thể bị rố ´i loạn hoàn toàn, lúc này những luô `ng nội tức tán loạn khắ ´p nơi đổ dô `n vê ` Đan Điê `n, kéo theo cả Nhộng Tháng Sáu...

Tiểu Huyê `n rấ ´t có lòng tin vào Cảnh Thành Tượng nên không hê `sợ hãi, miệng còn cười, nói: "Cảnh đại thúc cứ việc ra tay, đợi sau khi lành bệnh, cháu nhấ ´t định phải đi chơi mấ ´y ngày cho thỏa thích..." Nghĩ đế ´n việc mình đã tới đỉnh Minh Bội hơn mười ngày, vậy mà đừng nói là tới Ôn Nhu hương, Phiên Thiên lâu thăm Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung, ngay đế ´n Điểm Tình các trông như thế ´ nào nó cũng còn chưa biế ´t, chỉ mong mau lành bệnh để có thể đi dãn gân dãn cố ´t một phen.

Tiểu Huyê `n nă `m đó suy nghĩ vẫn vơ. Cảnh Thành Tượng â ´n ngón tay vào bụng nó, không động đậy, đột nhiên ngắng đâ `u lên, să ´c mặt tràn đâ `y vẻ áy náy, khàn giọng nói: "Tiểu Huyê `n, Cảnh đại thúc y thuật nông cạn, thực có lỗi với cháu. Một chỉ này mà â ´n xuố ´ng, chỉ sợ cả đời này cháu sẽ không thể luyện võ công được nữa!"

"A!" Tiểu Huyê `n không khỏi cả kinh, đâ `u óc nhâ ´t thời ngơ ngắn, không hiểu ra sao.

"Kinh mạch toàn thân cháu đề u bị hư tổn, cả đời này sẽ không thể tu luyện nội công thượng thừa..." Trong mặ t Cảnh Thành Tượng tràn đâ y vẻ đau khổ, hế t sức phức tạp. "Đừng trách thúc thúc, cho dù không có võ công, tố t xấ u gì cũng nhặt được tính mạng này về `."

Đâ`u óc Tiểu Huyê`n như nổ "uỳnh" một tiế ng, tấ t cả hùng tâm tráng chí tuổi thiế u niên đề u bị câu nói này đánh tan.

Trước đây, nó thường mong mỏi có thể đi theo Ám khí vương xông pha giang hô `, hành hiệp trượng nghĩa, nhưng trong khoảnh khắ c này, mọi thứ đê `u đã thành hư ảo! Nhâ ´t thời nó há hô ´c miệng nhưng chẳng thể nói nổi lời nào, mọi ý niệm trong lòng đê `u nguội lạnh, số ´ng không bă `ng chế ´t!

Trong cơn ngơ ngắn, Tiểu Huyê `n cảm thấ y ngón tay Cảnh Thành Tượng nhẹ nhàng ấ n xuố ng, dường như có thứ gì đó đột ngột nhảy ra ngoài thân thể, sau đó lại có một luô `ng kình lực chạy đi khắ ´p các kinh mạch. Cơ thể như muố ´n nổ tung, nó đau đón kêu to một tiế ´ng rồ `i ngấ ´t lịm...

Thương thế vừa khỏi, Tiểu Huyê `n liê `n ngủ vùi suố t mấ y ngày liê `n.

Cảnh Thành Tượng cho Tiểu Huyê `n uố ng giải được của Nhuyễn Cân tán, mọi thứ lại trở về `như trước kia, chân tay nó không còn cảm giác tê mỏi, yế 'u đuố i nữa. Chỉ là mỗi lâ `n nghĩ để 'n các kinh mạch, huyệt đạo, tuy trong cơ thể thấ 'p thoáng có một tia cảm ứng nhưng nó lại không thể phát hiện ra luô `ng khí lưu kia và điề `u động như trước đây, nơi đại huyệt Khí Hải cũng trở nên tắ c nghẽn, tựa như bị vô số `bức vách bao quanh.

Phải biế t ră `ng các cao thủ võ học thường ngày tu thân luyện khí đề `u phải dựa vào sự tương thông của các kinh mạch trong cơ thể để đưa những luô `ng khí rời rạc vào bể khí Đan Điề `n, việc này cũng giô ´ng như băng tan thành nước, nước tụ thành sông rô `i trăm sông cùng đổ về `biển, chỉ khi tập hợp tấ ´t cả tiề `m năng lại thì các bậc cao thủ mới có thể làm ra những việc thâ `n kỳ hơn hẳn người thường, chẳng hạn như phóng cánh hoa đả thương người, đánh chế ´t con trâu ở cách mình một ngọn núi...

Một chỉ nọ của Cảnh Thành Tượng không chỉ đẩy Nhộng Tháng Sáu ra ngoài, còn khiế n cho kinh mạch toàn thân của Tiểu Huyê n bị tổn hại, thậm chí đã phá hoại cả bể khí Đan Điề n. Nế u sau này Tiểu Huyê n tiế p tục tu luyện võ công, tuy vẫn có thể hấ p thu tinh hoa của trời đấ t nhưng lại không thể tập hợp chúng lại, thực khó lòng đạt được thành tựu lớn.

Kỳ thực, hiện giờ Tiểu Huyê `n chỉ bị thương ở kinh mạch và yế ´u huyệt nơi Đan Điê `n, khiế ´n các luô `ng nội tức rời rạc không thể tập hợp, còn lại thì không khác gì người thường. Nhưng Cảnh Thành Tượng vố ´n cảm thấ ´y hổ thẹn với Tiểu Huyê `n, thêm vào đó đang bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội, cho nên đã cố ´ ý né tránh nó, ngay cả việc đưa cơm ngày ba bữa cũng phái người khác làm, thành ra không có cơ hội để giải thích cho Tiểu Huyê `n nghe những việc â ´y.

Tiểu Huyê `n không hiểu đạo lý bên trong, tưởng ră `ng cả đời này mình chỉ có thể làm một phế ´nhân, trong lòng buô `n khổ, chán nản tột cùng, cũng không đi tìm Thủy Nhu Thanh và Hoa Tưởng Dung, cả ngày chỉ ở một mình trong phòng. Có lúc nó tùy tiện mở sách ra xem, có lúc thì ngô `i ngơ ngắn trong căn phòng trố ´ng trải, chẳng biế ´t là suy nghĩ những gì...

Hôm â´y, nó nhìn thấ`y một cuố n *Lão Tử* trên giá sách. *Thiên Mệnh bảo điển* vố n có nguồ n gố c từ học thuyế t Lão - Trang,

thường xuyên dùng lời của Lão Tử, Trang Tử để chú thích. Hứa Mạc Dương chưa từng được đọc *Thiên Mệnh bảo điển* nguyên bản, mọi kiế n thức đề u do Xảo Chuyế t đại sư truyề n miệng cho, do đó cũng chỉ giảng giải cho Tiểu Huyê n được một chút. Lúc này, Tiểu Huyê n tuy lòng dạ nguội lạnh nhưng nhìn thấ y cuố n sách khá quen thuộc thì vẫn không kìm được lòng tò mò mà mở ra xem.

Nó như hiểu như không, bỗng đọc thấ y câu "cái đạo của trời, tựa như việc giương cung", rô ìi từ chữ "cung" này đột nhiên lại nghĩ tới Ám khí vương Lâm Thanh.

Tính ra nó đã tới đỉnh Minh Bội hơn nửa tháng, xa Lâm Thanh cũng gâ n một tháng. Nhớ lại lời của Lâm Thanh lúc chia tay, nó nghĩ chặ c chỉ mấ y ngày nữa là Lâm thúc thúc và phụ thân sẽ cùng đế n đón mình.

Nhớ lại lúc chia tay với Lâm Thanh và Trùng đại sư ở thành Phù Lăng, trong lòng nó vẫn còn tràn đâ y hùng tâm tráng chí, một lòng hy vọng sau này có thể hành hiệp giang hô , tiế u ngạo võ lâm, làm một trang nam tử đội trời đạp đấ t... Nhưng ai mà ngờ được bây giờ nó đã trở thành một phế nhân, đừng nói là sau này theo Lâm Thanh đế n kinh sư khiều chiế n với Minh Tướng quân, cho dù là theo phụ thân trở về Thanh Thủy trấ n, chỉ e cũng là một gánh nặng...

Bao nhiều mố i suy tư trào dâng trong lòng, nó bỗng nhớ để n phụ thân giờ này số ng chế t chưa rõ. Tuy thường ngày Tiểu Huyê n rấ t kiên cường nhưng dù sao nó vẫn còn là trẻ con, không sao kìm nén được nỗi ấ m ức chứa đâ y trong bụng, cảm thấ y buô n bã tột cùng, nước mắ t lã chã rơi...

Cửa phòng "két" một tiế ng, mở ra, Tiểu Huyê `n ngắng đâ `u nhìn, thấ y một bóng người cao lớn chậm rãi bước vào, đi tới ngô `i

xuố ng bên giường. Nó còn tưởng là Cảnh Thành Tượng tới thăm mình, sợ ông ta cười chê, vội vàng đưa tay lên lau nước mặ t.

Người tới không phải Cảnh Thành Tượng mà là một nam tử vận đô màu lam chừng hơn bố n mươi tuổi, cực kỳ anh tuấ n. Ông ta lặng lẽ nhìn Tiểu Huyê n đang hoang mang đưa tay lên lau nước mặ t, trên khuôn mặt không có vẻ thông cảm nhưng thái độ vô cùng thành khẩn.

Tiểu Huyê `n kinh ngạc nhìn người này, nhấ t thời vẫn còn sụt sịt, không nói năng gì.

Hai người nhìn nhau một lát rô i nam tử áo lam khẽ nở nụ cười, vỗ tay vào mép giường. "Nào, để n đây ngô i đi, thúc thúc nói chuyện với cháu một lát." Giọng của ông ta mang đâ y vẻ hiệ n từ, rấ t dễ nghe, mỗi chữ dường như đề u được phát ra từ lô ng ngực, tràn ngập thứ cảm xúc bể dâu trải đời.

Tiểu Huyê `n thấ y khi cười, trán ông ta nhăn lại thành hình chữ "xuyên (9)", sau đó chậm rãi dãn ra, toát lên vẻ u uấ t hoàn toàn không phù hợp với gương mặt tuấ n tú kia, dường như thường ngày ông ta rấ tít cười.

Nó vố n là người trọng tình cảm, từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó rấ t nhạy cảm đố i với vạn vật trên thế gian. Lúc này, nó đang tự xót thương cảnh ngộ của mình, vố n là lúc tâm thấ n hỗn loạn, định lực giảm hẳn, lại nghe thấ y giọng nói trâ mâ m của nam tử áo lam kia, sau khoảnh khắ c đã cảm nhận được đố i phương cũng là người bấ t hạnh, trong lòng mang quá nhiệ u mố i ưu lo, tuy không biế t ông ta có lai lịch thế nào nhưng nó bấ t giác đã coi đây là người đô ng bệnh tương lân... Cố kìm nén nỗi đau xót trong lòng, Tiểu Huyê n chậm rãi ngô i xuố ng bên giường, đế n khi bàn tay của nam tử áo lam kia nhẹ nhàng xoa đã u nó, số ng mũi nó bắ t đâ u

cay cay, chỉ hận không thể ôm lấ y người xa lạ này mà òa khóc thật to, nước mấ t trong phút chố c đã tuôn trào...

Người áo lam thở dài một tiế ng, cũng không khuyên giải Tiểu Huyê `n, đợi sau khi tâm trạng nó phâ `n nào hô `i phục mới nhẹ nhàng cấ ´t tiế ´ng: "Ta có nghe Thanh Nhi nói vê `cháu, sớm đã muố ´n gặp mặt, chỉ là mãi tới hôm nay mới tìm được chút thời gian rảnh."

Tiểu Huyê `n nghe ông ta nói năng lịch sự, lại càng cảm thấ y gâ `n gũi. Dạo gâ `n đây, Cảnh Thành Tượng không hỏi han đế ´n nó, ngày nào nó cũng chỉ ở trong phòng xem sách, quả thực rấ ´t cô đơn, lúc này nghe thấ ´y tên Thủy Nhu Thanh, tinh thấ `n nó phấ ´n chấ ´n hẳn. "Cô ấ ´y vẫn khỏe chứ? Tại sao không tới thăm cháu?"

Người áo lam khẽ nở nụ cười. "Hai đứa nhóc bọn cháu thật là thú vị, ở trước mặt ta, nó cứ nói cháu đáng ghét thế này, đáng ghét thế kia, nhưng không cho nó để n gặp cháu thì nó lại không chịu..."

Tiểu Huyê n ngạc nhiên hỏi: "Tại sao lại không để cô â y đế n gặp cháu?"

"Là ta không cho nó để n." Người áo lam nghiêm túc nói. "Ta sợ sau khi biể t võ công của mình bị phế, cháu sẽ cảm thấ y không thoải mái khi gặp nó."

Tiểu Huyê `n ngắn người. "Tại sao lại không thoải mái?"

Người áo lam chăm chú nhìn Tiểu Huyê `n hô `i lâu rô `i mới chậm rãi nói: "Xem ra ta đã nhâ `m. Ta vô ´n nghĩ cháu nhâ ´t định cũng là một thiế ´u niên tâm cao khí ngạo giô ´ng ta trước đây, ai ngờ lại không phải."

Tiểu Huyê `n lại càng cảm thấ y khó hiểu. Người áo lam chợt hỏi: "Cháu cảm thấ y nó là đô i thủ của cháu sao?"

Trước mặ t Tiểu Huyê n đột nhiên xuấ t hiện bộ dạng vênh váo, tự đặ c của Thủy Nhu Thanh khi chố ng nạnh nói chuyện với mình, cho dù trên mặt còn hai hàng nước mặ t chưa lau nhưng vẫn cười "hì hì", ngay sau đó lại nghĩ để n muôn vàn sự "đáng ghét" của nàng, bèn khẽ "hừ" một tiế ng. "Đúng thế , cô ấ y cứ cho rặ ng mình ghê gớm lắ m, lúc nào cũng coi thường cháu, cháu rấ t không phục. Bây giờ đúng là cô ấ y biế t nhiề u thứ hơn cháu, võ công cũng cao hơn cháu, nhưng rô ì sẽ có một ngày..." Nói tới đây, tâm thấ n nó chợt chấ n động, rố t cuộc đã hiểu ra sự "không thoải mái" mà người áo lam vừa nói là gì: trong cuộc đời này, ít nhấ t là về mặt võ công, nó sẽ không thể nào theo kịp Thủy Nhu Thanh.

"Không sai, bây giờ cháu đã biế t mình không thể luyện thành võ công cao thâm được nữa." Người áo lam đưa tay khẽ vỗ vai Tiểu Huyê `n tỏ ý an ủi, nhưng lời nói thì không khách sáo chút nào. "Vậy cháu còn muố ngặp Thanh Nhi không?"

Nghe người áo lam nói thẳng ra việc mình bị phế võ công, Tiểu Huyê `n ngây người hô `i lâu, nhấ t thời không biế t phải trả lời thế nào. Nó thấ `m nghĩ, nế u sau này gặp Thủy Nhu Thanh mà phải nghe lời châm chọc của nàng, vậy thì thà ră `ng không gặp.

"Ta kể cho cháu nghe một câu chuyện nhé!" Người áo lam ngắng đâ`u nhìn trâ`n nhà, să´c mặt hờ hững, mãi một lúc sau mới thở ra một hơi thật dài.

"Trước đây có một thiế u niên xuấ t thân danh môn kiế m phái, thiên tư xuấ t chúng, lại một lòng chăm chỉ khổ luyện, năm mười tám tuổi xuấ t sư, chỉ trong vòng hai năm đã có được thanh danh rấ t lớn trên giang hồ . Y vố n có gia thể hiển hách, liê n được một đám

người rảnh rỗi trên giang hô tâng bố c khắ p nơi, nói y là Trung Nguyên đệ nhấ t kiế m, có kiế m pháp gia truyề n xuấ t thâ n nhập hóa, đánh đâu thắ ng đó. Thiế u niên kia vố n háo danh, không hê ngăn chặn việc này. Đương nhiên, những cao thủ võ lâm thật sự chẳng thèm tranh đoạt chút danh tiế ng đó với y. Đúng như câu "thiế u niên khinh cuô ng", kể từ đó thiế u niên kia bắ t đâ u kiêu căng, phách lố i, thật sự cho ră ng mình là thiên hạ đệ nhấ t kiế m khách, chẳng coi ai ra gì. Một hôm, y đế n một ngọn núi, đang dạo chơi ngắ m cảnh thì chợt nghe thấ y xa xa có tiế ng đàn vọng lại, hế t sức êm tai. Thiế u niên ấ y vố n xuấ t thân thế gia, có chút hiểu biế t về âm luật, đôi lúc cũng học đòi thanh cao mà gảy mấ y khúc đàn, nhưng dù thế nào cũng không ngờ được trên đời này lại có người có thể gảy ra thứ âm thanh dễ nghe đế n vậy, thực chẳng khác gì tiế ng nhạc thầ n tiên giữa chố n nhân gian..."

Người áo lam nói để n đây thì hơi ngắng đâ u, trên khuôn mặt thoáng hiện nét dịu dàng, như thể đang lă ng tai nghe gì đó. Tiểu Huyê n từng nghe Nhật Khố c quỷ kể chuyện, đoán chừng thiế u niên mà người áo lam đang nói để n chính là bản thân ông ta. Nhìn bộ dạng si mê để n mức gâ n như thấ t hô n lạc phách của ông ta hiện giờ, có lẽ là vẫn đang đă m chìm trong tiế ng nhạc thâ n tiên ngày đó. Nó nghĩ bụng người này ăn nói bấ t phàm, nế u không phải tiế ng đàn ấ y thật sự tột cùng tuyệt diệu, ă t ông ta sẽ không bao giờ thấ t thố như thế, do đó liệ n nảy sinh hứng thú với người gảy đàn kia.

Người áo lam ngơ ngắn hô ì lâu mới nói tiế p: "Thiế u niên đó ngắn ngơ lă ng nghe, tiế ng đàn đột nhiên biế n đổi, từ trôi chảy, êm tai biế n thành ră n rỏi, mạnh mẽ, những âm đơn được gảy ra như đứt quãng, như liê n mạch. Tiế ng đàn tuy không còn thành làn điệu nhưng mỗi âm tiế t vang lên hế t sức rõ ràng, khơi dậy một tia suy tư ở nơi sâu kín nhấ t trong trái tim người ta... Thiế u niên đó biế t

chắ c là có cao nhân đang gảy đàn trong núi, liệ n muố n làm quen. Y là n theo tiế ng đàn, quả nhiên phát hiện một cây đàn cổ dưới một gố c cổ thụ trên đỉnh núi, nhưng xung quanh lại chẳng có người nào. Y cảm thấ y kinh ngạc, tới gâ n mới phát hiện trên cây có một người câ m sơi dây dài phóng xuố ng dây đàn, chẳng trách tiế ng đàn đó đột nhiên trở nên đơn điệu. Sơi dây dài liên tục lên lên xuố ng xuô ng, kình lực được sử ra vừa khéo để đàn phát ra tiế ng chứ không khiế n cây đàn cổ bị tổn hại. Thiế u niên kia hế t sức ngạc nhiên: chỉ e là tự cổ chí kim chưa từng có người nào gảy đàn như vậy, hơn nữa tiế ng đàn lai dễ nghe tới nhường này... Người gảy đàn nhìn thấ v thiế u niên đó lên núi, bèn nhảy từ trên cây xuố ng. Thiế u niên đó cả kinh, y vố n tưởng người có thể gảy được tiế ng nhạc diệu kỳ như vậy ă´t phải là một vị tiê`n bố i cao nhân, chẳng ngờ nàng lại là một thiê u nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi. Thiế u nữ đó đeo khăn sa trên mặt, không thể nhìn rõ dung mạo, nhưng thân hình nàng tha thướt, thân pháp linh động, rõ ràng cũng là người trong giới võ lâm. Thiế u niên đó bị tiế ng đàn của nàng làm xao đông, bèn bước tới có ý muố n làm quen, trong lúc nói năng không kìm được tự khoe khoang mâ y câu vê mình..."

Tiểu Huyê `n nghe tới đây, bấ ´t giác nhớ lại lúc mới quen Thủy Nhu Thanh trong Tam Hương các ở thành Phù Lăng, mình đã dùng bạc gạt được từ chỗ Phí Nguyên để mời khách, từng hành động, cử chỉ chẳng khác gì một tên trọc phú... Tới bây giờ, nó mới biế ´t thì ra tâm tính của các thiế ´u niên trong thiên hạ đề `u giố ´ng nhau, nhìn thấ ´y một cô nương xinh đẹp liê `n muố ´n khoe khoang, khoác lác về `bản thân mình, bèn khẽ mim cười, gật đã `u lia lịa.

Người áo lam lại nói tiế p: "Thiế u nữ kia nghe thấ y tên y, không những không lấ y làm vui mừng, ngược lại còn coi thường ra mặt, nói: "Thì ra ngươi chính là tên Trung Nguyên đệ nhấ t kiế m khách gì đó

sao? Ta sớm đã muố n đi gặp ngươi một phen, chi bă ng chúng ta hãy tỷ thí ở đây luôn."

Thiế u niên nọ nào thèm để ý tới võ công của nàng, huố ng chi vừa được nghe tiế ng đàn của nàng, y đời nào chịu đô ng ý tỷ thí, do đó liên tục lấ y có thoái thác. Thiế u nữ kia tuy có tiế ng đàn dịu dàng nhưng ngôn từ lại cực kỳ sắ c bén, nói ra đủ những lời giễu cợt, chê bai, còn tỏ vẻ coi thường ra mặt, rố t cuộc đã khiế n thiế u niên nọ nổi giận..."

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng lúc mới gặp nhau, mình và Thủy Nhu Thanh há lại chẳng như thế ´, nhấ ´t thời thích chí vô cùng.

Trên khuôn mặt người áo lam tràn ngập vẻ diu dàng vô han. "Thiê u niên no chỉ sơ làm thiê u nữ kia bị thương, lúc ra tay đã lưu lại mâ y phâ n dư kình, chẳng ngò chỉ sau mâ y chiêu đã rơi vào thế ha phong, cuố i cùng sau hơn một trăm chiều thì bị sơi dây của thiế u nữ kia quấ n lấ y mặ t cá chân, giật ngã lặn ra đấ t. Thiế u nữ cười vang: "Cái gì mà Trung Nguyên đệ nhấ t kiế m khách, thì ra là do người trên giang hô tâng bố c mà ra." Sau đó nàng rời đi luôn. Thiế u niên nọ vố n tâm cao khí ngạo, vừa rồ i vì cố ý nhường nên mới bị thiế u nữ kia chiế m mấ t tiên cơ, làm sao chịu phục, bèn dố c sức đuổi theo, một lòng muố n đấ u là n nữa để là y lại thể diện. Thiế u nữ kia võ công lợi hại, khinh công cũng chẳng kém, hai người đuổi nhau một mạch từ Giang Nam đế n Tái Ngoại, lại từ Tái Ngoại chạy vê Quan Trung. Suố t dọc đường, bọn họ giao đấ u với nhau không ngừng, thiế u niên tuy thính thoảng cũng chiế m được thể thượng phong nhưng thiế u nữ kia thân pháp linh động, liên tiế p sử ra các thủ thuật, thành ra y chẳng làm gì được nàng..."

Tiểu Huyê `n thấ y khuôn mặt vô ´n thấ ´p thoáng mấ ´y phâ `n sâ `u khổ của người áo lam kia lấ ´p lánh ánh sáng, dường như vừa tìm lại được chút niê `m vui trong quãng hô `i ức ngày xưa, bèn nói chen

vào: "Cháu biế t rô ì, cuố i cùng thiế u niên kia đã đánh bại thiế u nữ đó, không những khiế n nàng tâm phục khẩu phục, còn khiế n nàng trở thành thế tử của mình."

Người áo lam cười vang, vỗ mạnh vào vai Tiểu Huyê `n. "Hảo tiểu tử, lợi hại lă ´m!"

Tiểu Huyê `n thấ ´y ông ta cấ ´t tiế ´ng cười tràn đâ `y hào khí, liê `n quên hế ´t mọi nỗi ưu thương, lớn tiế ´ng cười cùng ông ta.

Người áo lam cười, nói: "Cặp thiế u niên, thiế u nữ đó đề u là người tâm cao khí ngạo, tuy tình cảm ngày càng đậm sâu nhưng vẫn không ai chịu phục đố i phương, cứ coi nhau như đố i thủ. Ha ha, ngay cả sau khi kế t hôn, sinh được một cô con gái bảo bố i, họ vẫn thường xuyên tỷ thí với nhau."

Tiểu Huyê `n một lòng muố n nghe quá trình thiế u niên kia theo đuổi thiế u nữ nọ, nghĩ bụng hai người bọn họ suố t dọc đường đấ u đá với nhau, lâu ngày sinh tình, ă t hẳn mười phâ `n thú vị. Chỉ là người áo lam không chịu nói, nó cũng không tiện dò hỏi.

Người áo lam dâ `n ngưng cười, trên khuôn mặt lại hiện vẻ hờ hững. "Thiế ´u nữ đó xuấ ´t thân từ một môn phái thâ `n bí trên giang hô `, gâ `n như không qua lại với người đời. Hơn nữa, nàng có địa vị không kém trong môn phái, do đó các trưởng bố ´i không đô `ng ý gả nàng cho thiế ´u niên kia, dù nàng đã khổ sở van nài nhưng họ vẫn không cho phép. Thế ´ rô `i, sau rấ ´t nhiê `u phen tranh chấ ´p, tình cảm của hai người qua bao sóng gió lại càng sâu đậm. Thiế ´u niên đó rấ ´t yêu nàng, cuố ´i cùng tự nguyện đi ở rẻ. Y biế ´t hâ `u hế ´t các trưởng lão trong môn phái của thiế ´u nữ đê `u coi thường mình, do đó có ý làm nên một phen sự nghiệp. Thiế ´u nữ kia cũng ủng hộ phu quân, bèn từ bỏ quyê `n lực của mình trong môn phái, dố ´c lòng nuôi dưỡng con gái cho y. Vì hiệ `n thê, ái nữ nên thiế ´u niên đã thu lại sự

cuô ng ngạo ngày xưa, từng bước thể hiện được mình, rố t cuộc đã nhận được sự tin tưởng và thừa nhận của các trưởng lão trong môn phái... Thiế u niên đó vố n cho ră ng mình công thành danh toại, cũng coi như đã giành được thể diện giúp thê tử. Sau khi tuổi tác lớn dâ n, y quên hẳn quãng thời gian ruổi ngựa giang hô , hành hiệp trượng nghĩa khi xưa, chỉ mong có thể cùng hiệ n thê, ái nữ số ng cuộc số ng bình thường cho để n lúc già. Ai ngờ..." Người áo lam nói tới đây thì thở dài một tiế ng. "Ai ngờ y lại quên mấ t một việc."

Tiểu Huyê `n loáng thoáng đoán được điệ `u đó là gì, trong lòng cảm thấ 'y không hay, ngắn ngơ nhìn khuôn mặt người áo lam lộ vẻ đau khổ, nhưng lại không biế 't phải an ủi thế ' nào.

Người áo lam thở dài mấ y tiế ng rô i nói tiế p: "Thì ra tuổi tác có thể tăng lên chứ tính cách con người thì không bao giờ thay đổi. Y và thê tử đấ u đá với nhau suố t nửa đời người, bây giờ y có địa vị cao quý, được người trong môn phái kính trong, còn thể tử chỉ là một người vợ, người mẹ đảm đang. Y cứ nghĩ mình rố t cuộc đã khuấ t phục được ái thê, thình thoảng lô vẻ kiệu ngao. Thê tử của y tuy đã ẩn nhẫn nhiệ u năm nhưng tính cách không hệ thay đổi, hai người thỉnh thoảng lại nảy sinh tranh chấ p, không ai chịu nhường ai. Rố t cuộc có một ngày, y nói quá lời, thê tử y trong cơn giận dữ đã tiế p nhận một nhiệm vụ hế t sức gian nan của sư môn, rời nhà đi xa, một lòng muố n làm nên việc lớn để khiế ny bớt kiệu ngạo. Ban đâ u, y còn nghĩ ái thê chỉ giận dữ nhấ t thời, ă t sẽ không nhẫn tâm bỏ lại đứa con gái mới mấ y tuổi mà đi xa, do đó không chịu nhận sai với nàng. Hai người đề `u để bụng chuyện hơn thua, vậy nên cơn hờn giận â y cứ kéo dài mãi. Để n khi thời gian qua lâu rô ì, cả hai lại càng vì sợ mấ t thể diện mà không chịu nhận thua..."

Tiểu Huyê `n ngắn ngơ lặ ´ng nghe, bỗng buột miệng hỏi: "Y hô ´i hân rô `i sao?"

"Đúng thế '!" Trong mặ t người áo lam thoáng qua một tia sáng mò đục. "Những năm nay, tuy y vẫn luôn cố kìm nén bản thân, không đi tìm thê tử nhưng mỗi khi đêm khuya thanh vặ ng, trong lòng y rấ t hố i hận vì không thể đặt sự kiêu ngạo nhấ t thời xuố ng, khiế n cho đứa con gái bé bỏng ngay từ nhỏ đã mấ t đi tình mẹ..." Ông ta ngoảnh đâ u nhìn Tiểu Huyê n. "Cháu có biế t tại sao ta lại nói với cháu những lời này không?"

Tiểu Huyê `n hiện đã xác định được tám phâ `n thân phận của người này, nghe ông ta nói vậy, trái tim lập tức đập loạn nhịp, khuôn mặt đỏ bừng, â ´p úng nói: "Cháu... cháu và Thanh Nhi không có gì đâu..." Nói tới đây, trong đâ `u nó bấ ´t giác xuấ ´t hiện câu thành ngữ "giấ `u đâ `u hở đuôi".

Người áo lam khẽ cười mỏi mệt. "Ta chỉ đưa ra ví dụ với cháu thôi, trên đời này có rấ t nhiề `u chuyện vố n không câ `n phải tranh sự hơn thua nhấ 't thời. Công thành danh toại thì có ích gì? Tuyệt thế võ công cũng để làm gì? Có một số 'thứ đế n khi mấ 't rô `i con người ta mới biế 't là nó quý giá, số 'ng trên đời này, nhấ 't định phải biế 't lùi một bước thì mới có thể thấ 'y được biển rộng trời cao."

Lúc này, Tiểu Huyê `n mới hiểu được dụng ý của người áo lam, bèn thâ `m mă ´ng mình suy nghĩ bậy bạ. "Thúc thúc yên tâm, cho dù sau này không thể luyện thành võ công tuyệt thế ´, cháu cũng sẽ không tự ruô `ng rẫy mình đâu."

"Cháu có thể hiểu được điề `u này là tố t." Người áo lam khẽ gật đã `u. "Ta từng nghe Thanh Nhi kể về `việc cháu nhường cờ, trong lòng có khá nhiề `u cảm xúc. Thiế `u niên đó nế `u sớm có được lòng nhường nhịn như cháu đây thì đã không khiế `n bản thân và thê tử phải ôm hận cả đời."

Tiểu Huyê `n thấ y ngay để ´n việc mấ t mặt như được nhường cờ mà Thủy Nhu Thanh cũng kể cho người áo lam này nghe, trong lòng không còn hoài nghi về `thân phận của ông ta nữa, bèn mạnh dạn nói: "Kỳ thực, nế ´u bây giờ thúc thúc lùi một bước thì vẫn còn kịp, cháu biế ´t là Thanh Nhi rấ ´t nhớ mẹ..."

Người áo lam thoáng ngắn người rô ì lại thở dài một tiế ng. "Nế u ta có thể buông được thì sớm đã buông rô ì." Sau đó, ông ta liê ìn đứng dậy rời đi, khi ra đế n cửa thì chợt dừng lại, xoay người, nở nụ cười tự giễu, thấ p giọng nói: "Ta quên chưa giới thiệu với cháu, ta là Mạc Liễm Phong, ngay để n ông trời cũng bảo ta đừng thu liễm cái phong mang của mình lại đấ y, ha ha ha ha..." Dứt lời, ông ta đi thẳng, không ngoảnh lại là ìn nào nữa.

Chương II Bốn tích truyên xưa

Tiểu Huyê `n ngô `i ngơ ngắn trong phòng suố ´t hô `i lâu, nó sớm đã nghe Thủy Nhu Thanh kể vê `việc cha mẹ nàng trở mặt với nhau nhưng không ngờ bên trong lại có nhiê `u điê `u ră ´c rô ´i như vậy. Nó vô ´n chẳng hiểu mâ ´y vê `tình cảm nam nữ, nghe ý của Mạc Liễm Phong thì ông ta dường như rấ ´t yêu thê tử của mình, nhưng cả hai người đê `u không chịu gạt bỏ thể diện qua một bên mà nhận lỗi với đô ´i phương, thực khiê ´n người ta phải thở dài.

Nhấ t thời trong lòng nó trào dâng vô vàn cảm xúc, cảm thấ y giữa người với người có nhiệ `u chuyện vô ´n dĩ rấ t đơn giản nhưng vì cơn nóng giận nhấ t thời mà lại trở nên phức tạp, rặ ´c rô ´i, thực là kỳ quặc. Nhưng thử ngẫm lại, người ngoài cuộc thì sáng suố t, người trong cuộc thì u mê, nế u đặt mình vào địa vị của Mạc Liễm Phong, liêu nó sẽ như thế ´ nào?

Tiểu Huyê `n lă ´c đâ `u cười khổ, lúc trước khi hờn giận với Thủy Nhu Thanh, nó cũng nào khác gì, tuy chưa đế ´n mức quyế ´t liệt như Mạc Liễm Phong nhưng cũng chẳng kém là mấ ´y.

Nghĩ đế n Thủy Nhu Thanh, trái tim nó bấ t giác xao động, đã lâu không gặp nàng, không biế t bây giờ nàng có khỏe không. Nhìn sắ c trời, thấ y mới qua giờ Ngọ, nó nghĩ chi bã ng hãy thừa dịp này mà đi thăm thú bố n doanh Sách phong, Khí tường, Kiế m quan, Đao doanh của Ôn Nhu hương. Nghĩ đế n việc Mạc Liễm Phong tuy chỉ là quan chủ Kiế m quan nhưng khí độ chẳng kém những nhân vật đâ u não của bố n đại gia tộc như Cảnh Thành Tượng, Vật Thiên Thành,

nó thực sự cảm thấ y hế t sức tò mò, không biế t mấ y vị còn lại là những nhân vật anh hùng như thế nào?

Tỉ mỉ ngẫm lại, nó thấ y những ngày này mình không muố n bước chân ra khỏi cửa một phâ `n cũng là vì sợ phải gặp Thủy Nhu Thanh, không biế t sau khi hay tin mình đã bị phế võ công, liệu nàng có chế cười mình? Còn bây giờ, nghe được những lời vừa rô `i của Mạc Liễm Phong, lá gan của nó dường như lớn hơn nhiệ `u, nghĩ bụng tuy võ công của nàng cao hơn mình nhưng đánh cờ thì ắ t là không bă `ng mình. Hơn nữa nó cũng đã tìm được một cái cớ để đi thăm thú Ôn Nhu hương, bèn không do dự nữa, cấ t bước đi ra ngoài.

Điểm Tình các là một tòa lâ u nhỏ cao ba tâ ng, bên trong chỉ có Cảnh Thành Tượng và mấ y người hâ u cư ngụ. Gâ n trăm đệ tử của Điểm Tình các đề u trú thân trong mấ y dãy nhà phía sau tòa lâ u đó.

Tiểu Huyê `n vừa bước chân ra ngoài liê `n gặp ngay mấ y đệ tử của Điểm Tình các, nhưng chấ c hẳn bọn họ đã được Cảnh Thành Tượng dặn dò trước nên không ngăn cản nó. Tiểu Huyê `n đi quanh Điểm Tình các mấ y vòng ngắ m cảnh, sau đó chọn đúng đường đi vê `phía tiê `n sơn.

Khi đi ngang qua Thông Thiên điện, nó nhìn thấ y rấ t nhiề u người đang bận bịu dựng đài să p ghế, Cảnh Thành Tượng thì đứng phía trước điện, không ngừng chỉ huy. Thì ra bọn họ đang chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội diễn ra vào mấ y ngày tới, xem ra thanh thế của Hành Đạo đại hội này không hề thấ p kém.

Cảnh Thành Tượng nhìn thấ y Tiểu Huyê n từ xa nhưng lại xoay người đi vào trong điện.

Tiểu Huyê `n vô ´n rấ ´t tò mò vê ` Hành Đạo đại hội này nhưng bây giờ biế ´t được mình đã không thể có thành tựu gì trên con đường võ

đạo, nó chẳng còn chút hứng thú, lại thấ y Cảnh Thành Tượng dường như cố ý né tránh mình, trong lòng bỗng nổi lên cảm giác kỳ lạ. Nó vội vàng chạy một mạch về phía trước, tránh khỏi ánh mặ t của những người ở trước Thông Thiên điện, sau khi tới ngã rẽ dưới chân núi mới dừng bước.

Tới ngã rẽ, nó lại cảm thấ y do dự, không biế t nên tới Ôn Nhu hương ở phía bên trái trước hay tới Phiên Thiên lâu ở phía bên phải trước. Thứ tình cảm mơ hồ đổ i với Thủy Nhu Thanh ngay để n bản thân nó cũng không hiểu rõ, chỉ cảm thấ y vừa muố n gặp cô nhóc "đổ i thủ" ấ y lại vừa sợ gặp nàng, nhấ t thời có chút ngắn ngơ.

Theo tiê`m thức, nó bước sang trái hai bước, bỗng nhớ tới việc vừa rô`i khi nghe Mạc Liễm Phong kể chuyện, nó còn tưởng nhâ`m ră`ng ông có ý gả con gái cho mình, trái tim lập tức đập loạn nhịp, cảm giác giô´ng hệt lúc uô´ng liê`n mâ´y chén Nhập Hâ`u Thuâ`n ở Tam Hương các ngày đó, khuôn mặt lại đỏ bừng, vội vàng ngoảnh đâ`u đi qua phía bên phải.

Nhưng vừa đi qua bên phải được vài bước, nó như nhìn thấ y Thủy Nhu Thanh đang cười khẩy, chỉ tay vào mũi nó mà mặ ng lớn: "Tên tiểu quỷ ngươi giỏi thực, tại sao lại tới thăm Dung tỷ tỷ trước mà không tới thăm ta trước..." Thế là nó vội vàng dừng lại, nghĩ bụng cứ nên tới Ôn Nhu hương trước thì hơn.

Đang lúc do dự, nó bỗng nghe thấ y tiế ng đàn thấ p thoáng vọng tới tai. Theo hướng phát ra âm thanh, tiế ng đàn này vọng tới từ Ôn Nhu hương ở phía bên trái. Nó vừa được nghe câu chuyện của Mạc Liễm Phong, biế t ră ng trong số các nữ tử ở Ôn Nhu hương có không ít người giỏi gảy đàn, lại nghĩ Mạc Liễm Phong đã hình dung tiế ng đàn ấ y tựa như tiế ng nhạc thấ n tiên không thể có ở chố n phàm trấ n, nó nhấ t thời ngứa ngáy, muố n đi gặp người gảy đàn một phen. Lâ n này, dường như đã tìm được cho mình một lý do để

tới Ôn Nhu hương, nó không do dự nữa, xoay người đi qua phía bên trái.

Hai bên đường là rừng cây vặ ng vẻ, tịch mịch, trô ng đủ loại cỏ lạ hoa thơm, khiế n người ta nhìn mà thư thái. Tiế ng đàn du dương kia tựa như một dòng suố i nhẹ lững lờ trôi ra từ trong rừng, chảy vào tận đáy lòng người nghe. Kể cũng lạ, nế u Tiểu Huyê n đi hơi chậm lại, tiế ng đàn sẽ thoáng nhanh hơn, dường như có ý thúc giục nó mau rảo bước; còn nế u nó bước hơi nhanh, tiế ng đàn sẽ trở nên thư thả. Chẳng rõ là tiế ng đàn đang vang lên theo nhịp bước của nó hay là nó đã đă m chìm vào trong ma lực của tiế ng đàn.

Tiểu Huyê `n lâ `n theo hướng phát ra âm thanh, liên tục rẽ trái ngoặt phải trên con đường nhỏ. Lúc đâ `u, càng đi vê `phía trước, tiế ´ng đàn càng rõ ràng, sau đó bỗng nhỏ dâ `n đế ´n mức không thể nghe thấ ´y, thỉnh thoảng mới có đôi ba âm thanh vang lên bên tai, tựa như tiế ´ng thì thâ `m trong gió, càng khiế ´n người ta mong mỏi được biế ´t bên trong rố ´t cuộc ẩn chứa điề `u gì...

Tiểu Huyê `n càng đi càng xa nhưng mãi vẫn chẳng thấ y bóng dáng người gảy đàn. Nó cảm thấ y bố n phía xung quanh càng lúc càng tĩnh lặng, chẳng còn nghe thấ y tiế ng chim hót sâu kêu, chỉ có tiế ng đàn như chứa đâ `y linh khí của trời đấ t kia là vẫn vang lên bên tai không dứt, tựa như những lời réo rấ t, nỉ non.

Không biế t đã đi được bao lâu, càng đi trái tim nó càng bình lặng, cảm thấ y mọi sự ưu phiê n hay công danh lợi lộc nơi trâ n thế đề u chỉ là khói mây trước mặ t, xua nhẹ là tan, hoàn toàn chẳng câ n để vào lòng.

Sau khi tiế ng đàn chậm lại, Tiểu Huyê n cũng đi chậm lại theo, đâ u óc bấ t giác trở nên mơ màng. Nó dường như nghe thấ y tiế ng ngọn lửa nổ lố p đố p trong lò lửa giữa ngày đông; dường như nghe

thấ y tiế ng ế ch kêu ộp ộp xé tan màn đêm tĩnh lặng; dường như nghe thấ y tiế ng nước suố i chảy róc rách giữa cảnh gió mát trăng thanh; dường như nghe thấ y tiế ng vũ khí va chạm leng keng trên chố n sa trường; dường như nghe thấ y tiế ng gió phâ n phật bay xa ngàn dặm...

Đế n khi Tiểu Huyê `n tỉnh táo trở lại thì trời đã ngả bóng hoàng hôn, vâ `ng tà dương hặ t xuố `ng đỉnh Minh Bội những tia sáng màu đỏ rực...

Tiểu Huyê `n giật mình, rõ ràng lúc nó bước chân ra khỏi cửa thì mới vừa qua giờ Ngọ, lẽ nào gâ `n hai canh giờ qua nó chỉ ngơ ngắn bước trên đường?

Một cái bóng màu trắ ng lướt qua trước mặ t, Tiểu Huyê n ngắng đâ u nhìn, thấ y trong làn ráng chiế u mỹ lệ, một nữ tử áo trắ ng xinh đẹp đang ngô i trên cành cây cách chỗ nó chừng mấ y bước chân.

Lớp sương mù tựa như một chiế c áo lụa mỏng bao bọc lấ y nàng, trong mông lung, chiế c áo tră ng của nàng như có thêm vô số sợi tua, càng toát ra vẻ mỏng manh để n lạ thường. Xuyên qua màn sương mờ mịt, thấ p thoáng có thể nhìn thấ y trên khuôn mặt tuyệt đẹp của nàng vẻ bình tĩnh và thoát tục, lại phảng phấ t nét trang nghiêm không ai có thể xem thường. Trong không khí lan tỏa một mùi thơm dịu nhẹ, dường như ẩn chứa thiế ný sâu xa, khiế n trái tim mỗi người trở nên trong sáng hơn nhiề `u...

Tiểu Huyê `n đưa tay dụi mặ t, nế u như đây là một bức tranh, vậy thì nàng chính là tiên tử trong tranh.

"Ngươi tỉnh rô`i!" Nữ tử áo tră´ng hờ hững câ´t tiế´ng. Giọng nàng nhẹ nhàng mà xa xăm, tựa như đang ghé sát tai người ta nói khẽ, lại tựa như vọng đế´n từ nơi chân trời.

"Thanh..." Tiểu Huyê `n vừa cấ t lời đã lập tức dừng lại. Tuy thoạt nhìn nữ tử này rấ t giố ´ng Thủy Nhu Thanh nhưng nàng ta lại có một thứ khí chấ ´t nê `n nã, trang nghiêm mà Thủy Nhu Thanh không thể nào sánh được, Tiểu Huyê `n càng nhìn lại càng thấ ´y hai người họ có một sự khác biệt hế ´t sức rõ ràng.

Nữ tử áo trắ ng ngoảnh mặt qua. "Thanh Nhi mà già như ta sao?"

Mái tóc nàng búi cao, khuôn mặt thanh tú, vâ ng trán rộng toát lên vẻ thông minh...

Có lẽ, nàng không còn trẻ, bởi vì trên khuôn mặt nàng không có vẻ diễm lệ khiế n người ta lóa mắ t, cũng không có nụ cười rực rỡ, rạng ngời. Hơn nữa, nế u không có sự mài giữa của tháng năm, sự gột rửa của tuổi tác, trên đời sẽ khó mà xuấ t hiện một con người phong hoa tuyệt đại như nàng lúc này!

Nhưng Tiểu Huyê `n có thể khẳng định: nàng không già chút nào! Tuy ră `ng, nó không thể nhìn ra tuổi tác của nàng.

"Cô là ai?" Tiểu Huyê `n mở to mặ t nhìn nữ tử áo trặ ng mang khí chấ t cao quý trước mặt với vẻ không tin, có cảm giác như mình vẫn đang nặ `m mơ một giấ c mơ hoang đường.

Nữ tử áo trắ ng không trả lời, chỉ cúi đâ u khẽ gảy đàn, đô ng thời cấ t tiế ng ngâm: "Ôm đàn tựa ánh tà dương, nhạc vang da diế t vấ n vương tơ lòng. Cây đàn này có tên là Đê Tương."

Tiểu Huyê `n nhìn cây đàn khảm ngọc kiểu cổ mà nàng câ `m trên tay, dâ `n nhớ lại việc vừa rô `i. "Là cô dùng tiế `ng đàn đưa ta đế `n đây sao?"

Nữ tử áo trắ ng khẽ gật đâ u, nói: "Với công lực nông cạn của ngươi mà sau năm trăm hai mươi bảy bước chân mới bị *Nhiễu Lương*

Dư Vận của ta mê hoặc, *Thiên Mệnh bảo điển* quả nhiên không làm ta thấ t vọng."

Tiểu Huyê `n ngắn người, không ngờ nàng lại biế t cả việc mình đã đi bao nhiều bước chân!

Không biế t tại sao, tuy nữ tử áo trắ ng đó nói với giọng hờ hững, không chút tình cảm nhưng Tiểu Huyê n vẫn có thể nghe ra nàng hoàn toàn có thiện ý với mình, do đó nó không những không thấ y sợ hãi, ngược lại còn nảy sinh cảm giác thân thiế t, bèn buột miệng hỏi: "Người bình thường thì có thể đi được bao nhiều bước chân?"

Nữ tử áo tră ng ung dung nói: "Năm xưa, độc hành đại đạo đấ t Hoa Đông - Mạnh Thông sau khi nghe khúc *Nhiễu Lương Dư Vận* này của ta đã chạy liê `n một mạch hai ngàn bố ´n trăm ba mươi ba bước trên núi Thái Hàng rô `i mới không câ `m cự được mà ngã xuố ´ng..."

Tiểu Huyê `n cứ ngỡ nữ tử áo trắ ´ng có ý khen mình đi được nhiệ `u bước, còn đang dương dương đắ ´c ý, nghe thấ ´y lời này thì ủ rũ vô cùng, nghĩ bụng cho dù võ công của mình kém xa tên đại đạo Hoa Đông gì đó nhưng hặ ´n ta lại đi được nhiệ `u hơn mình tới hơn bố ´n là `n, bèn hậm hực nói: "Cô đã biế ´t rõ là võ công của ta thấ ´p kém, tại sao còn trêu chọc ta như vậy?"

Nữ tử áo trắ ng nghiêm túc nói: "Không phải. Tên Mạnh Thông đó nội lực bấ t phàm, ngay từ đã `u đã dố c toàn lực ngăn chặn tiế ng đàn của ta, mãi tới khi đi tới bước thứ hai ngàn một trăm mười bảy thì mới bị rơi vào tiế t tấ `u của cây đàn Đê `Tương này, tính từ đó tới lúc hôn mê thì chỉ có ba trăm mười sáu bước chân; còn ngươi đi tới bước thứ hai mươi hai thì đã hoàn toàn chung nhịp với tiế ng đàn, nhưng lại đi thêm được năm trăm lẻ năm bước nữa rô `i mới bị tiế ng đàn mê hoặc, nhiê `u hơn tên Mạnh Thông kia tới một trăm tám mươi chín bước chân, cớ sao lại chẳng khiế n ta kinh ngạc?"

Tiểu Huyê `n kinh ngạc mở trùng mặ t. "Cô nhấ t định ngay từ nhỏ đã rấ t giỏi tính toán."

Nữ tử áo trắ ng khẽ cười, sau khoảnh khắ c trên khuôn mặt như có gọn sóng, quét bay vẻ trang nghiêm trước đó. "Vậy ngươi có biể t tại sao mình mới đi chưa tới ba mươi bước thì đã chung nhịp với tiế ng đàn của ta không?"

Tiểu Huyê `n nghĩ đế ´n việc tên đại đạo Hoa Đông kia đi được hơn hai ngàn bước mới bị lạc vào tiế ´ng đàn, mình quả thực thua kém người ta quá xa, buô `n bực trê ` môi, nói: "Tại võ công của ta kém chứ sao!"

"Ngươi chó nên tự coi thường mình." Nữ tử áo trắ ng khẽ lắ c đâ `u, nói. "Nê ´u ngươi biê ´t thiê ´u chút nữa ngươi đã kéo tiê ´ng đàn của ta đi theo nhịp bước của ngươi, liệu ngươi sẽ có cảm giác thê ´nào?"

"Thật sao?" Tiểu Huyê `n nhảy cẫng lên, vỗ tay cười rộ. Tâm trạng của nó bị nữ tử áo trắ ng này làm cho khi lên khi xuô ´ng, khi hưng phâ ´n khi hẫng hụt, vậy nhưng lại chẳng hê `khó chịu, chỉ cảm thấ ´y ở trước mặt nàng mình có thể thoải mái thể hiện sự buô `n giận, mừng vui mà chẳng sợ bị chê cười, châm chọc, cảm giác này nó quả thực chưa từng có, ngay để ´n Thủy Nhu Thanh cũng thường xuyên khiế ´n nó đùng đùng nổi giận.

Thấ y Tiểu Huyê `n hưng phấ ´n như thế ´, nữ tử áo trặ ´ng khẽ cười tiế ´ng nữa. Ngay sau đó, nàng lập tức tỉnh ngộ, với sự tĩnh tu suố ´t bao năm qua của bản thân, tâm trạng vố ´n phải như dòng nước lặng, có thể kịp thời khặ ´c chế ´ mọi nỗi mừng giận, buô `n vui, vậy mà bây giờ lại liên tiế ´p bật cười thành tiế ´ng, trong lòng không khỏi chấ ´n động. Xem ra *Thiên Mệnh bảo điển* thực sự có thể ngâ `m mê hoặc kẻ địch, quả không thẹn là chí bảo của Đạo gia!

Tiểu Huyê `n vẫn không ngừng hô to gọi nhỏ: "Tại sao lại như vậy chứ? Hảo cô cô mau nói cho cháu biế t đi!"

Nghe thấ y tiế ng gọi "hảo cô cô" này, nữ tử áo trắ ng suýt lại bật cười thành tiế ng, may mà kịp thời vận công ngăn lại, đoạn hờ hững thở dài. "Xem ra Cảnh các chủ nói không sai, ngươi rấ t có tuệ căn, do đó tiế ng đàn của ta vừa vang lên ngươi đã cảm ứng được. Cũng chính vì thế nên loại âm thuật hoàn toàn lấ y tinh thấ n làm chủ đạo như *Nhiễu Lương Dư Vận* gầ n như không có tác dụng với ngươi."

Nghe nữ tử áo trắ ng nói ra tên của Cảnh Thành Tượng, Tiểu Huyê `n buột miệng hỏi: "Cô là ai?"

"Ai cũng nói ngươi thông minh, nhưng ta lại thấ y ngươi là một tên tiểu tử ngô c không hơn không kém." Một giọng nam nửa say nửa tỉnh đột nhiên vang lên. "Một nữ tử dịu dàng trang nhã, tinh tế điề m đạm như thế, ngoài Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ ra thì còn có thể là ai?"

Tiểu Huyê `n ngoảnh đâ `u nhìn, thấ y một nam tử áo trắ ´ng không biế ´t đã xuấ ´t hiện bên cạnh mình tự bao giờ, lúc này đang tựa người vào một gố ´c cây lớn, vẻ ung dung, tiêu sái. Cùng là màu trắ ´ng, cùng không dính một hạt bụi nhưng chiế ´c áo mặc trên người nữ tử áo trắ ´ng làm tôn lên vẻ đẹp thuâ `n túy tới cực điểm; còn mặc trên người nam tử kia thì lại toát ra vẻ uể oải, mỏi mệt tới tột độ, khiế ´n người ta như nhìn ra một chút ý say từ thâ `n thái dửng dưng, chẳng để tâm tới mọi sự trên đời kia. Giọng nói hờ hững của nữ tử áo trắ ´ng lại vang lên: "Hoa huynh quá khen, nế ´u chỉ xét tiế ´ng đàn, ta còn xa mới so được với Tú di⁽¹⁰⁾."

Tiểu Huyê `n sớm đã đoán nữ tử áo trắ ng này chính là Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ, do đó khi được nam tử áo trắ ng chứng thực cũng không mấ y bấ t ngờ. Nghe Thủy Nhu Sơ gọi người kia là "Hoa huynh", trong đâ`u nó lóe lên ánh tinh quang, miệng cười "hì hì", nói: "Ta không phải tiểu tử ngô´c, cho dù không thể nhận ra Ôn Nhu hương chủ nhưng ít nhấ´t vẫn có thể nhận ra Phiên Thiên lâu chủ Khứu Hương công tử."

"Không phải, không phải! Ngươi vẫn là một tiểu tử ngô c." Nam tử áo trắ ng lớn tiế ng kêu, vẻ rấ t khoa trương. "Ta không phải Khứu Hương công tử, Tứ Phi công tử mới thực là ta."

Tiểu Huyê `n sớm đã nghe Thủy Nhu Thanh kể lại việc vị Khứu Hương công tử này đã tự đổi danh hiệu của mình thành Tứ Phi công tử, ý ră `ng "phi rượu ngon không uố `ng, phi nhạc hay không nghe, phi thơ hay không ngâm, phi mỹ nhân không nhìn". Chỉ là ông ta rõ ràng là phụ thân của Hoa Tưởng Dung, vậy mà trông lại trẻ trung, tiêu sái vô cùng, từ trong xương cố t còn toát ra một thứ khí chấ t dửng dưng, thờ ơ với mọi việc, thoạt nhìn chấ c ai cũng nghĩ đây là ca ca của Hoa Tưởng Dung.

"Không phải, không phải!" Tiểu Huyê `n cũng không chịu thua, học theo giọng điệu của Hoa Khứu Hương, lớn tiế ´ng nói. "Ta thấ ´y ông không phải là Tứ Phi công tử, mà là người đệ đệ Ngũ Phi công tử của ông ta mới đúng."

Lâ`n này, ngay để n Thủy Nhu Sơ cũng không kìm được, cấ t tiế ng hỏi: "Tại sao lại là Ngũ Phi?"

Tiểu Huyê `n lè lưỡi, nói: "Người này vừa tới đã nói ta là tiểu tử ngô ´c, chỉ e còn phải thêm vào một mục: "phi trẻ con không ức hiế ´p" mới đúng." Dứt lời, nó bèn cười đế ´n gập cả người lại.

Hoa Khứu Hương chẳng những không tức giận mà còn cấ t tiế ng cười vang, quay sang nói với Thủy Nhu Sơ: "Lạ thực, lạ thực! Thă `ng bé này nhìn thấ y những nhân vật danh vang giang hô ` như bọn ta mà sao không sợ hãi chút nào? Chẳng lẽ ngay từ lúc ở trong bụng mẹ

đã được cho uố ng thuố c động kinh?" Ông ta đâu hay thời gian gâ n đây, Tiểu Huyê n đã lâ n lượt được gặp các nhân vật như Lâm Thanh, Trùng đại sư, Diệu thủ vương, Quỷ Thấ t Kinh, Ninh Hô i Phong, Long phán quan, Cảnh Thành Tượng, Vật Thiên Thành, đừng nói là ông ta, cho dù thiên hạ đệ nhấ t cao thủ Minh Tướng quân có tới đây, chấ c nó vẫn ung dung như vậy.

Thủy Nhu Sơ khẽ phì cười một tiế ng. "Khoác lác cái gì chứ, không sợ bị trẻ con nó cười cho sao?"

Từ lời của Lâm Thanh, Trùng đại sư và hai nàng Hoa, Thủy, Tiểu Huyê `n sóm đã thích vị Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứu Hương này. Giờ đây, nhìn thấ 'y ông ta tuy nói năng phóng túng nhưng trong mặ 't lại thấ 'p thoáng ánh lên những tia trí tuệ, nó càng cảm thấ 'y vị Phiên Thiên lâu chủ này rấ 't hợp với mình, so sánh thử thì người mà nó sùng bái nhấ 't là Ám khí vương Lâm Thanh vẫn nghiêm túc hơn phâ `n nào, khiế 'n người ta không dám tùy tiện tiế 'p cận. Nghe Hoa Khứu Hương nói mình từ lúc ở trong bụng mẹ đã uố 'ng thuố 'c động kinh, nó càng thấ 'y vui vẻ vô cùng, cấ 't tiế 'ng cười vang.

Thủy Nhu Sơ thấ y hai nam tử một lớn một nhỏ này cười vui vẻ như vậy, còn mình cố gắ ng nhịn cười thực vấ t vả quá chừng, bèn miễn cưỡng nói: "Hoa huynh đã xuấ t hiện rố i, vậy ta xin được cáo từ. Tiểu Huyê n khi nào rảnh nhớ tới Ôn Nhu hương chơi nhé!"

Hoa Khứu Hương tùy tiện vẫy tay một cái, coi như cáo biệt Thủy Nhu Sơ, cặp mã t vẫn nhìn đăm đăm vào Tiểu Huyê `n. "Chố ´n ôn nhu là mô ` chôn anh hùng, tiểu tử ngươi còn nhỏ, chớ học theo ta đi trêu hoa ghẹo cỏ khắ ´p nơi."

Nghe Hoa Khứu Hương nói về việc mình trêu hoa ghẹo cỏ với vẻ tự đấ c như vậy, Thủy Nhu Sơ không sao nhịn cười được nữa, vội cúi xuố ng, sợ bị hai người bọn họ nhìn thấ y. Rô i nàng vừa đi vừa khẽ

gảy đàn, tiế ng đàn vẫn còn vang vọng giữa không trung nhưng người thì đã bặt tăm.

Đế n khi hai người dứt cơn cười, Tiểu Huyê n mới ngạc nhiên nói: "Thủy tỷ tỷ tại sao mới đó mà đã đi rô ì? Chẳng lẽ tỷ â y dùng tiế ng đàn đưa ta tới đây chỉ để tính xem khi nghe *Nhiễu Lương Dư Vận* ta có thể đi được bao nhiều bước chân thôi sao?"

Hoa Khứu Hương giơ ngón tay cái lên, khen: "Cái tiế ng "Thủy tỷ tỷ" này gọi hay lă m! Nế u ngươi mà học theo người khác gọi là "Thủy hương chủ", ta sẽ ngoảnh đâ u đi ngay, không nói chuyện với ngươi thêm câu nào nữa."

Tiểu Huyê `n cũng không biế ´t lời của ông ta là thật hay giả, bèn thừa dịp nói: "Vậy ta gọi ông là Hoa huynh được không?"

Hoa Khứu Hương ngắn người, sau đó ghé sát tại Tiểu Huyê `n, nói với vẻ thâ `n bí: "Khi chỉ có hai chúng ta thì không sao, nhưng nế u có người khác ở bên cạnh, người nhớ giữ cho ta chút thể diện đấ y!"

Tiểu Huyê `n không ngò ông ta lại đô `ng ý, bèn lǎ c đâ `u, bật cười, nói: "Không hay, không hay, như thế lâ `n sau Dung tỷ tỷ gặp ta chẳng lẽ lại phải gọi ta là thúc thúc? Như thế thì loạn hế t. Ta đành miễn cưỡng chịu thiệt một chút, gọi ông một tiế ng "Hoa thúc thúc" vậy."

"Miễn cưỡng chịu thiệt một chút?" Hoa Khứu Hương trọn trừng mặ t rô i lại cấ t lên một tràng cười vui vẻ.

Tiểu Huyê `n đế ´n giờ vẫn không biế ´t tại sao hai nhân vật quan trọng của bố ´n đại gia tộc lại đế ´n tìm mình như thế ´, trong lòng chấ ´t chứa vô số ´điề `u nghi hoặc, nhưng vị Phiên Thiên lâu chủ này lại chẳng hề `tỏ ra nôn nóng, chỉ trò chuyện huyên thuyên, khiế ´n nó thực chẳng biế ´t làm thế ´nào.

Vâ ng tà dương đã lặn, trời bỗng tố i hẳn.

Tiểu Huyê `n không còn nhìn rõ khuôn mặt của Hoa Khứu Hương, chỉ thấ y được chiế c mũi cao cao giữa một mảng lờ mờ.

Hoa Khứu Hương rố t cuộc đã không cười nữa, cũng chẳng nói gì, chỉ nhìn Tiểu Huyê n chẳ m chẳ m.

Tiểu Huyê `n bị ông ta nhìn như thế thì rấ t mấ t tự nhiên, không biế t tại sao Hoa Khứu Hương vừa rô `i còn tươi cười, hỉ hả như một đứa trẻ giờ lại như biế ´n thành một con người khác. Nó vừa định nói, bỗng cảm thấ 'y trong mắ 't đô ´i phương lóe lên ánh tinh quang, vừa tiế ´p xúc đã có cảm giác nóng bỏng, đau rát, trái tim liê `n run lên một cách dị thường, răng că ´n chặt môi, không dám lên tiế ´ng.

Hoa Khứu Hương trầ m ngâm hồ i lâu mới chậm rãi nói: "Thủy hương chủ dùng *Nhiễu Lương Dư Vận* dẫn ngươi tới đây, trong lúc ngươi mơ màng lại dùng *Tổ Tâm Phổ* hòng hóa giải luô ng lệ khí trong người ngươi, sau này có một ngày, ngươi sẽ hiểu được một phen khổ tâm của cô ấ y."

Tiểu Huyê `n vố ´n muố ´n cười nhạo việc Hoa Khứu Hương gọi Thủy Nhu Sơ là "Thủy hương chủ", nhưng thấ ´y ông ta nói năng trịnh trọng, ánh mặ ´t sặ ´c bén, nó không dám suô `ng sã thái quá, chỉ ngoạn ngoãn khẽ "vâng" một tiế ´ng, trong lòng vẫn chưa hiểu "một phen khổ tâm" mà ông ta nói là có ý gì? Thương thế ´ của nó không phải đã được Cảnh Thành Tượng chữa khỏi rô `i sao? Tại sao còn có lệ khí gì đó nữa?

Hoa Khứu Hương thấ y Tiểu Huyê `n có vẻ muố n nói điề `u gì, bèn đưa tay ngăn nó lại. "Hôm nay ta để n đây để kể cho ngươi nghe mấ y chuyện. Ngươi có thể lĩnh ngộ được bao nhiều, ngày sau sẽ đi theo con đường nào, tấ t cả đề `u phải trông vào vận mệnh của ngươi..."

Tiểu Huyê `n lại càng cảm thấ y khó hiểu, đã `u tiên là Mạc Liễm Phong tới khuyên nhủ nó, sau lại có Thủy Nhu Sơ đưa nó tới nơi này, bây giờ thì để ´n lượt Hoa Khứu Hương muố ´n kể chuyện cho nó nghe. Nó chỉ là một đứa bé, tại sao lại được các nhân vật quan trọng của bố ´n đại gia tộc xem trọng như vậy? Việc này quả thực vô cùng kỳ quặc!

May mà Tiểu Huyê `n vố n tính gặp đâu yên đấ y, do vậy cũng không suy nghĩ quá nhiê `u, nghe Hoa Khứu Hương nói sẽ kể chuyện bèn ngô `i luôn xuố ´ng đấ ´t. "Hay quá, cháu thích nhấ ´t là nghe kể chuyện đấ y, thúc thúc mau kể đi!"

Hoa Khứu Hương tựa lưng vào thân cây, không hê động đậy, trên khuôn mặt chẳng còn thâ n thái uể oải, ánh mặ t vẫn nhìn đăm đăm vào Tiểu Huyê n, chỉ là đã mấ t đi vẻ nóng bỏng lúc trước.

"Ngày xưa có một vị cao tăng số ng trên núi, mỗi ngày đề ù gánh hai chiế c thùng xuố ng núi lấ y nước về tưới cho khu vườn của mình. Thùng nứt ngang hông, đường núi gố ghê , do đó mỗi lâ nông ta về để n nơi thì nước chỉ còn lại nửa thùng. Mọi người thấ y thế đề ù cảm thấ y khó hiểu, hỏi ông ta tại sao không sửa thùng mà gánh nước cho đỡ tố n công?" Giọng Hoa Khứu Hương bỗng trở nên nặng nề , không còn vẻ tùy tiện như khi mới gặp: "Ngươi đoán xem vị cao tăng đó trả lời thể nào?"

Tiểu Huyê `n nghĩ ra mấ y lời giải thích, hoặc là vị cao tăng đó làm vậy để luyện võ, cũng có thể ông ta buô `n chán nên muố ´n giế ´t thời gian... Nhưng thấ ´y hai mặ ´t Hoa Khứu Hương lấ ´p lánh, đoán chừng ặ ´t phải có đáp án phi thường, nó bèn khẽ lặ ´c đâ `u, không dám tùy tiện trả lời.

Hoa Khứu Hương nói: "Vị cao tăng đó chỉ tay vào những cây hoa dại bên đường, nói: Nế u không như thế , khắ p dọc đường sao có

hoa nở? Ta không chỉ tưới khu vườn của mình, còn tưới cả những cây hoa này nữa."

Tiểu Huyê `n cảm thấ ´y trong lời của Hoa Khứu Hương ẩn chứa rấ ´t nhiê `u thiê `n ý, trong lòng thoáng ngộ ra một điê `u, nhưng lại không biế ´t phải biểu đạt suy nghĩ của mình ra sao.

Hoa Khứu Hương thấ y Tiểu Huyê `n tập trung suy nghĩ, bèn nở nụ cười hài lòng. "Ta có nghe Dung Nhi kể lại việc ngươi và thập cửu cô nương nhà họ Thủy đánh cờ, giờ sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện nữa vê `chủ đê `này."

"Thì ra Thủy Nhu Thanh đứng hàng thứ mười chín ở Ôn Nhu hương!" Tiểu Huyê `n nghe vậy bèn buột miệng nói. "Ùm, Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ cũng thuộc hàng chữ "Nhu", như vậy xem ra bố i phận của cô ấ y đúng là không thấ p..."

Hoa Khứu Hương dường như có chút tức giận. "Nế u muố n nghe kể chuyện thì đừng có chen ngang, còn nế u muố n đi tìm cô nhóc kia thì chớ nghe kể chuyện."

Tiểu Huyê `n lè lưỡi, ngượng ngùng nói: "Cháu muố ´n nghe kể chuyện, nhấ ´t định sẽ không chen ngang nữa." Cũng chẳng rõ tại sao, vừa rô `i nó vô ´n suy nghĩ vê `câu chuyện kia, nhưng vừa nghe nói tới Thủy Nhu Thanh liê `n lập tức quên hế ´t. Lúc này, thấ ´y Hoa Khứu Hương nói như vậy, nó cảm thấ ´y có chút xấ ´u hổ.

"Có người sợ ô `n ào, bèn dọn vào ở trong núi hoang, quả nhiên đêm nào cũng yên tĩnh, có thể ngủ một mạch đế n khi trời sáng. Chẳng ngờ chỉ sau một tháng, hã `ng đêm y đê `u nghe thâ ´y có hai người đánh cờ ở bên ngoài. Hai người này tuy không bao giờ trò chuyện với nhau nhưng mỗi là `n đê `u đập mạnh quân cờ xuố ´ng chiế ´c bàn gỗ, khiế ´n y không cách nào ngủ được. Y vố ´n muố ´n ra ngoài trách mă ´ng nhưng nghĩ lại ở nơi núi non hoang vă ´ng thế ´

này, sao lại có hai người tới đánh cờ được, chẳng lẽ là yêu tinh quỷ quái? Trong lòng sợ hãi, y không dám nói gì. Thời gian trôi qua, y dâ `n quen với những âm thanh kia, thành ra lại có thể ngủ được. Cứ như vậy suố t mấ 'y tháng, một hôm, người nọ say túy lúy quay về `, nửa đêm tỉnh dậy bỗng thấ 'y tiế 'ng đánh cờ kia quá khó chịu, bèn nhân lúc hơi rượu còn chưa tan hế 't, cấ 't tiế 'ng mặ 'ng lớn một phen. Tiế 'ng đánh cờ đột nhiên im bặt, sau đó không còn vang lên là `n nào nữa. Chỉ có điể `u..." Nói để 'n đây, Hoa Khứu Hương khẽ cười hà hà. "Chỉ có điể `u, từ đó về `sau, mỗi đêm y đề `u nhớ để 'n tiế 'ng quân cờ đập xuố 'ng bàn cờ, thành ra không sao ngủ được nữa."

"Ha ha ha." Tiểu Huyê `n lă ´ng nghe một cách say mê, thích thú, ban đâ `u còn ngỡ ră `ng đây là câu chuyện thâ `n tiên quỷ quái gì, ai ngờ lại có một cái kế ´t nực cười như vậy, không kìm được cấ ´t tiế ´ng cười vang.

Hoa Khứu Hương nghiêm túc hỏi: "Tiểu tử ngươi đã hiểu được gì? Thử nói với ta xem ngươi cười cái gì nào?"

Tiểu Huyê `n nhấ t thời cứng họng, ngơ ngắn nói: "Cháu cảm thấ y hai con quỷ đó đúng là rấ t đáng yêu, lại còn rấ t nhát gan, mới bị người đó mặ ng một chút mà đã sợ chạy mấ t rô `i."

Hoa Khứu Hương thoáng ngây người rô ì khẽ cấ t tiế ng, vẻ như tự lầm bẩm một mình: "Ai nói ngươi có tuệ căn nào? Ta thấ y ngươi vẫn chỉ là một tên tiểu tử ngô c."

Tiểu Huyê `n đỏ bừng mặt, thoáng nă ´m bắ ´t được một tia ngụ ý, dường như ngộ ra điê `u gì.

Hoa Khứu Hương cũng không giải thích. "Ngươi đã thích quỷ như vậy, ta sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện nữa về quỷ."

Tiểu Huyê `n biế ´t vị Phiên Thiên lâu chủ này đang thừa dịp điểm hóa cho mình, bèn chậm rãi gật đâ `u, nhưng đã không còn hưng phâ ´n như trước đó nữa mà trở nên nghiêm túc hơn nhiê `u.

Hoa Khứu Hương lại kể: "Một người bị kẻ thù hãm hại mà mấ t mạng, u hô n bay để n câ u Nại Hà. Mạnh Bà khuyên y uố ng canh: "Uố ng nó vào, có thể quên đi nhân quả kiế p trước, đâ u thai làm lại từ đâ u." Người đó nói: "Ta chế t oan quá, nế u không thể chuyển thể báo thù thì khó mà hóa giải được nỗi oán hân trong lòng." Thế rô i y từ chố i uố ng canh Mạnh Bà, nhảy luôn vào cửa luân hô i. Kiế p sau, y quả nhiên có được ký ức của kiế p trước, từ nhỏ đã khổ luyện võ công, một lòng muố n đi tìm kẻ thù để trả mố i thù sâu. Không ngò, y đã tìm kiế m rấ t nhiệ u năm mà chẳng thấ y, tuổi tác thì cứ lớn dâ n, còn trở thành một vị hiệp khách có tiế ng trên giang hô`. Trời cao không phụ lòng người, sau bao phen tìm kiế m, y rô t cuộc đã tìm thấ y kẻ thù, thì ra kẻ thù của y sau khi chuyển thế lại chỉ là tiểu nhị của một tửu điể m nhỏ. Vị hiệp khách không muố n một kiế m giế t chế t kẻ thù để phải mang tiế ng lạm sát người vô tội, bèn dựa theo quy củ giang hô quang minh chính đại hạ chiế n thư đòi quyế t một trận sinh tử với tên tiểu nhị kia..."

Tiểu Huyê `n nghe tới đây thì không kìm được, nói: "Như vậy thì tính là gì chứ? Người ta là tiểu nhị, sao có thể là đố i thủ của y được, y làm vậy có khác gì lạm sát người vô tội đâu?"

Hoa Khứu Hương ngắn người. "Nhưng kiế p trước tên tiểu nhị đó đã hại chế t y mà!"

Tiểu Huyê `n lắ c đâ `u, nói: "Kiế ´p trước là kiế ´p trước, kiế ´p này là kiế ´p này! Cái cách y ép người ta nổ ´i lại mồ ´i oán thù kiế ´p trước có khác gì việc nợ cha bắ ´t con trả? Rõ ràng chẳng thể tính là một hiệp khách!"

Hoa Khứu Hương không ngờ đứa bé này lại có thể nhìn sự việc một cách thấ u triệt như vậy, bèn thở dài, than: "Nế u sớm biế t như vậy, có lẽ ta đã không câ n kể những câu chuyện này cho ngươi."

Tiểu Huyê `n mới nghe được một nửa câu chuyện, làm sao chịu đô `ng ý. "Cháu không chen ngang nữa, thúc thúc kể tiế ´p đi! Tên tiểu nhị đó đã bị y giế ´t chế ´t hay sao?"

Hoa Khứu Hương ngắn người suố t hố ì lâu rố ì mới kể tiế p: "Một vị đại hiệp đòi quyế t đấ u với một tên tiểu nhị, trên giang hố dĩ nhiên đã nổi lên một hố ì xôn xao, nhưng việc này tạm không nhă c tới nữa. Đế n ngày ước định, y tới tửu điể m đó, đã ù tiên là đuổi hế t người ngoài đi, sau đó đố i ẩm một phen với tên tiểu nhị, nói ra nguyên cớ vì sao mình lại muố n giế t hắ n, rố ì vung kiế m lên định kế t liễu kẻ thù. Chẳng ngờ tới khi vung kiế m, y mới phát hiện mình chẳng còn chút khí lực, thì ra tên tiểu nhị đó sớm đã hạ độc vào rượu. Việc này cũng chẳng thể trách tên tiểu nhị, hắ n vố n không biế t võ công, chỉ còn cách dùng độc mới có thể giữ được tính mạng. Thế là, y lại một lâ n nữa chế t dưới tay kẻ thù, ngươi nói xem, như vậy có phải là oan ức quá không?"

Tiểu Huyê `n không ngờ câu chuyện lại có hô `i kế t dở khóc dở cười như vậy, vừa thấ y nực cười lại vừa thấ y cảm thông, nghĩ bụng người kia đúng là xui xẻo quá chừng!

Nhưng nó lại nghe Hoa Khứu Hương kể tiế p: "Lâ n này y lại càng không cam tâm, oan hô n xông thẳng vào Diêm Vương điện, chấ t vấ n Diêm Vương tại sao lại đố i xử với mình như thế? Nào ngờ Diêm Vương lại tỏ vẻ rấ t điề m nhiên, ông ta lấ y ra chiế c gương Thông Huyê n cho y xem những mố i tao ngộ của bản thân y trong ba kiế p vừa rô ì. Ngươi đoán xem thế nào? Thì ra ở hai kiế p trước, kẻ thù của y đã bị chế t oan dưới tay y, kiế p trước chẳng qua là sự báo ứng của hai kiế p trước nữa, còn mố i ân oán kiế p này thì là một

vòng luân hô`i mới. Nê´u cứ oan oan tương báo như vậy, chẳng biê´t đê´n khi nào mới có thể kê´t thúc... Người đó xem xong cảnh tượng trên gương Thông Huyê`n thì thở dài một tiế´ng, nâng bát canh Mạnh Bà lên, một hơi uố´ng cạn..."

Nghe xong câu chuyện, trong lòng Tiểu Huyê`n trào dâng muôn vàn cảm xúc, muô´n nói gì đó song lại thôi, chỉ biế´t khẽ cấ´t tiế´ng thở dài.

Hoa Khứu Hương hò hững hỏi: "Ngươi đã hiểu ra điê `u gì chưa?"

Tiểu Huyê `n khẽ gật đâ `u, dường như đã lĩnh hội được một điểm mâ ´u chô ´t gì đó, nhưng rô `i lại cảm thâ ´y mờ mịt, ngắn ngơ, bèn khẽ lă ´c đâ `u.

Hoa Khứu Hương cũng không truy hỏi. "Bây giờ ngươi không hiểu được cũng không có gì lạ, sau này khi ngươi trưởng thành rô ì, kiế n thức nhiệ u hơn, ắ t sẽ thu được rấ t nhiệ u lợi ích từ trong đó."

Tiểu Huyê `n nháy mặ ´t, hỏi: "Thúc thúc còn câu chuyện gì nữa không?"

"Tên tiểu tử ngươi đúng là tham lam thật!" Hoa Khứu Hương bật cười, nói. "Được rô`i, ta sẽ kể cho ngươi nghe một câu chuyện nữa, sau đó ngươi hãy ngoạn ngoãn quay vê` đi ngủ cho ta. Mâ´y hôm nay mọi người đê`u bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội, đợi sau quãng thời gian này, ta sẽ bảo Dung Nhi dẫn ngươi đê´n Phiên Thiên lâu chơi vài ngày, rô`i chúng ta lại trò chuyện một phen."

Tiểu Huyê `n còn muố ´n hỏi vê ` Hành Đạo đại hội nhưng nó thích nghe Hoa Khứu Hương kể chuyện hơn, bèn gật đâ `u lia lịa.

Hoa Khứu Hương kể: "Có một người lập chí quy y cửa Phật, bèn rời nhà đi về phía tây, hòng xin Phật Tổ thu mình làm đệ tử. Sau khi

vượt trăm sông ngàn núi, trải đủ mọi khổ nạn, y rố t cuộc đã tới nơi. Phật Tổ hỏi y trên đường đã nhìn thấ y gì nhưng y lại ngắn ngơ đáp ră `ng không rõ. Phật Tổ nói: "Ngươi không có tuệ căn, vê ` đi!" Y khổ sở van nài mà chẳng được, đành buô `n bực quay vê `, nhấ t thời cảm thấ y cuộc đời trở nên nhạt nhẽo, mọi ý niệm đê `u hóa tro tàn, bèn quyế t định đi du sơn ngoạn thủy, gửi tâm trạng vào cảnh sắ c nước non. Khi vê ` đế ´n nơi, y bỗng thấ ´y Phật Tổ đứng trước cửa nhà mình, cười hỏi: "Bây giờ đã biế ´t mình thấ ´y gì trên đường chưa?" Người đó giật mình bừng tỉnh, liê `n bái vào Phật môn, cuố ´i cùng đã thành chính quả."

Tiểu Huyê `n hô lớn một tiế ´ng, sau nháy mặ ´t trong đâ `u nó bỗng nổi lên một ý niệm: "Nế ´u cháu mà là người đó thì sẽ không bái Phật Tổ làm thâ `y đâu."

"Ô`!" Lâ`n này, ngay để n Hoa Khứu Hương cũng không hiểu gì. "Tai sao?"

"Bởi vì..." Trên khuôn mặt hiện lên vẻ nghiêm túc trước giờ chưa từng có, Tiểu Huyê `n nói chậm rãi từng tiế ´ng một: "Y đã là Phật rô `i!"

Hoa Khứu Hương ngắn người suố t hô i lâu, sau đó bèn vỗ mạnh tay, cấ t tiế ng cười ha hả. "Hảo tiểu tử, không ngờ ngươi còn suy nghĩ thấ u triệt hơn cả ta. Xem ra ta đã không uổng công kể bố n câu chuyện này."

Tiểu Huyê `n không nói gì, cặp mặ t nhìn sặ c trời u ám. Lúc này, nó bỗng như nhìn thấ y một tia sáng lóe lên rô `i vụt tặ t giữa màn đêm, đột nhiên cảm thấ y mình đã trưởng thành!

Hai người im lặng một lát. Hoa Khứu Hương bế Tiểu Huyê n lên, sau mấ y cái tung người đã tới trước Thông Thiên điện, sau đó bèn đặt Tiểu Huyê n xuố ng, tỏ ý bảo nó hãy quay vê Diểm Tình các.

Tiểu Huyê `n quả thực không muố `n quay trở lại căn phòng nhỏ trố `ng trải kia, cứ đứng im một chỗ, không động đậy.

Hoa Khứu Hương hiểu ý nó, bèn cười, nói: "Ta biế t trong lòng ngươi ă t hẳn có rấ t nhiề u điề u nghi vấ n, bây giờ cho phép ngươi hỏi ta một vấ n đề , chỉ câ n ta biế t thì nhấ t định sẽ nói."

Tiểu Huyê `n muố ´n nói chuyện với Hoa Khứu Hương thêm một lát, bèn cười hì hì, nói: "Như vậy thì rấ ´t không công bặ `ng, thế ´ này đi, chúng ta mỗi người hỏi đố ´i phương một câu."

Hoa Khứu Hương cười rộ, gật đâ `u, cảm thấ y đứa bé này thật thú vị. Ông ta chỉ có một người con trai và một người con gái, so với vẻ e thẹn, nê `n nã của con gái Hoa Tưởng Dung, sự chí tính chí tình thoáng có phâ `n cổ hủ của con trai Hoa Tiễn Lệ, ông ta thấ y Tiểu Huyê `n hợp với mình hơn.

Trong mắ t thoáng qua vẻ nghịch ngợm, Tiểu Huyê `n đưa một ngón tay tới, nói: "Thúc thúc hỏi cháu trước đi, có điề `u chỉ một câu thôi đâ ´y, không nên lãng phí."

Trong lòng máy động, Hoa Khứu Hương buột miệng hỏi: "Ám khí vương là người như thế nào?" Thì ra ông ta thấ y con gái mình sau khi trở về có vẻ tâm thấ n bấ t định, dường như biế n thành một con người khác, sau khi dò hỏi thì biế t được Hoa Tưởng Dung đã nảy sinh tình cảm với Lâm Thanh, kỳ thực, vấ n đề này là ông ta hỏi thay cho con gái.

Tiểu Huyê `n không ngờ Hoa Khứu Hương lại hỏi chuyện này, liê `n cô ´ gă ´ng hô `i tưởng lại tướng mạo anh tuấ ´n cùng khí độ hào hùng của Lâm Thanh, nhưng quả thực không biế ´t phải trả lời thế nào.

Hoa Khứu Hương vố n chỉ tiện miệng hỏi vậy, thấ y Tiểu Huyê n lộ vẻ khó xử, nghĩ bụng vấ n đề này vố n dĩ khó mà nói được rõ ràng chỉ với một, hai câu, dù sao chẳng bao lâu nữa Ám khí vương cũng sẽ tới đỉnh Minh Bội, bây giờ quả thực không câ n làm khó Tiểu Huyê n quá, vì vậy bèn khẽ mim cười. "Nế u tiểu tử ngươi không trả lời được thì thôi vậy, bây giờ để n lượt ngươi hỏi ta."

Trong đâ`u Tiểu Huyê`n chọt lóe lên ánh tinh quang. "Cháu đế´n đỉnh Minh Bội này cũng đã được nửa tháng, mới chỉ gặp bố´n nam tử, â´y là thúc thúc, Cảnh đại thúc, Mạc Liễm Phong Mạc thúc thúc, Anh Hùng chủng chủ Vật nhị thúc. Không tính Cảnh đại thúc, nế´u gộp thúc thúc và hai vị kia lại thì chính là Ám khí vương." Nó ngẫm thấ´y câu trả lời của mình thực quá tuyệt diệu, bèn hưng phâ´n khoa tay múa chân.

Hoa Khứu Hương bấ t giác ngây người, nghĩ bụng Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong và mình có thể nói là ba con người hoàn toàn khác nhau, nế u Ám khí vương thật sự có được vẻ hào tình cái thế của Vật Thiên Thành, nét quật cường, ngạo nghễ của Mạc Liễm Phong cùng với sự tiêu sái, phóng khoáng của mình, thực khó tưởng tượng đó là một người như thế nào. Chẳng trách con nhóc Dung Nhi xưa nay luôn có tâ m mấ t rấ t cao mà vừa gặp đã xiêu lòng trước Lâm Thanh...

Ông ta không muố n suy nghĩ quá nhiệ u về việc này, bèn cười, nói với Tiểu Huyê n: "Bây giờ tới lượt ngươi hỏi ta một câu hỏi, đã chuẩn bị xong chưa?"

Tiểu Huyê `n cảm thấ y do dự, những ngày vừa qua quả thực có quá nhiê `u việc xảy ra. Nó nghĩ để ´n việc Cảnh Thành Tượng dường như có ý né tránh mình, lại nghĩ để ´n những lời kỳ quái mà Vật Thiên Thành đã nói khi nhìn thấ ´y mình hôm đó, rô `i còn thâ `m thấ ´c mắ ´c bức tượng Thiên Hậu trong Thông Thiên điện kia rố ´t cuộc là

ai, cấ m ky nơi hậu sơn là gì, giữa Ngự Linh đường và bố n đại gia tộc rố t cuộc có quan hệ ra sao... Đô ng thời nó cũng muố n biế t chủ nhân của Sách phong, Khí tường và Đao lũy mà mình còn chưa được gặp là những ai, Hành Đạo đại hội sáu mươi năm tổ chức một lâ n rố t cuộc là như thể nào, còn muố n hỏi vê tình hình hiện giờ của Thủy Nhu Thanh nữa... Nhấ t thời vô số suy nghĩ cùng trào dâng trong lòng, nó chẳng biế t phải hỏi từ đâu.

Nhìn thấ y bộ dạng ung dung, bình thản của Hoa Khứu Hương, lòng háo thặ ng của Tiểu Huyê n liê n nổi lên, nó nghĩ bụng dù sao câu hỏi cũng có quá nhiê u, chẳng thể nào hỏi hế t, chi bà ng hãy hỏi một câu khiế n ông ta bấ t ngờ nhấ t. Tròng mặ t thoáng đảo qua đảo lại, nó hặ ng giọng, hỏi: "Câu hỏi của cháu là... thúc thúc bao nhiêu tuổi rô i? Tại sao trông thúc thúc lại trẻ như vậy, cứ như là huynh trưởng của Dung tỷ tỷ ấ y?"

Hoa Khứu Hương dù ngàn tính vạn tính cũng không ngờ được Tiểu Huyê `n lại hỏi một câu chẳng quan trọng như thế . Nghe Tiểu Huyê `n nói đế ´n huynh trưởng của Hoa Tưởng Dung, ông ta liê `n nghĩ đế ´n đứa con trai Hoa Tiễn Lệ của mình, chẳng rõ bây giờ Trùng đại sư đã tìm được nó về `chưa? Nhưng ông ta vố ´n là người phóng khoáng, sau khi thoáng ngắn ra bèn cấ ´t tiế ´ng cười vang. "Ta đế ´n tuổi trung niên mới có con, bây giờ đã quá ngũ tuâ `n. Trong các chưởng môn của bố ´n đại gia tộc, ngoài Thủy hương chủ tuổi còn chưa tới bố ´n mươi, Cảnh đại thúc và Vật nhị thúc của ngươi đề `u đã ngoài hoa giáp (11) cả rồ `i."

Tiểu Huyê `n ngạc nhiên nói: "Tại sao thúc thúc và Thủy tỷ trông lại trẻ như thế , còn Cảnh đại thúc và Vật nhị thúc thì lại có vẻ già hơn nhiê `u?"

Hoa Khứu Hương hơi nhướng mày. "Đây đã là câu hỏi thứ hai rô`i nhi?"

Tiểu Huyê `n giở trò vô lại, lay lay tay Hoa Khứu Hương. "Đương nhiên không tính là câu hỏi thứ hai, thúc thúc đã nói là biế ´t gì sẽ nói nấ ´y mà."

"Được rô`i, được rô`i!" Hoa Khứu Hương không cự lại được Tiểu Huyê`n, bèn ngoảnh đâ`u qua, ghé sát mặt vào một bông hoa, dường như đang ngửi mùi hương của nó, rô`i lại nhìn qua phía Tiểu Huyê`n, trên khuôn mặt tràn ngập nét cười. "Ngươi có biế´t tại sao ta lại tên là Khứu Hương không?"

Tiểu Huyê `n ngạc nhiên hỏi: "Chẳng lẽ không phải vì thúc thúc thích ngửi hương hoa?"

Hoa Khứu Hương cười, nói: "Bởi vì bông hoa đứt rễ để qua đêm sẽ tàn, do đó ta chỉ ngửi hoa chứ không ngặ t hoa. Đáp án này khiế n tiểu tử người hài lòng chưa?"

Tiểu Huyê `n giật mình bừng tỉnh. Từ lúc gặp Hoa Khứu Hương đế ´n giờ, tuy nó thấ ´y ông ta thường xuyên cười đùa hỉ hả như một đứa trẻ không hê `có tâm cơ nhưng mỗi câu nói đề `u ẩn chứa huyê `n cơ rấ ´t sâu să ´c. Nó muô ´n nghe ông ta nói chuyện thêm một lát, bèn cố ´ý lă ´c đâ `u. "Chưa hài lòng, chưa hài lòng. Đáp án này cùng lă ´m cũng chỉ có thể giải thích tại sao thúc thúc lại trẻ như vậy, còn chưa nói tới những người khác. Vật nhị thúc tạm chưa xét tới, nhưng cháu thấ ´y ít nhâ ´t Cảnh đại thúc cũng có vẻ giô ´ng một người yêu hoa..."

Hoa Khứu Hương ngắng đâ`u nhìn trời, suố t hô`i lâu không nói gì. Tiểu Huyê`n thấ y Hoa Khứu Hương có vẻ nghiêm túc, trong lòng liê`n hô`i hộp, không biế t có phải mình đã nói sai điê`u gì không.

"Người hay suy tư thường mau già." Hoa Khứu Hương trâ m giọng nói. "Ta và Thủy hương chủ đề u là người tính tình khoáng đạt, chẳng mấ y để tâm tới việc đời, còn Cảnh đại ca và Vật nhị ca thì lại coi di

mệnh của tổ tiên là trách nhiệm không thể thoái thác, do đó tấ t nhiên sẽ già nhanh hơn."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y rấ t ngạc nhiên. "Đó là di mệnh gì vậy?"

Trong mấ t Hoa Khứu Hương lóe lên ánh tinh quang nhưng ngay sau đó đã tấ t lịm. "Vấ n đê `này thì ta không thể trả lời được."

Tiểu Huyê `n trê ` môi, nói: "Không trả lời thì thôi, cháu sớm muộn cũng sẽ biế ´t."

Hoa Khứu Hương khẽ thở dài một tiế ng. "Kỳ thực chuyện này ngươi biế t càng muộn càng tố t." Sau đó, ông ta không nói gì thêm, lặng lẽ rời đi luôn.

Khi Tiểu Huyê `n trở lại Điểm Tình các thì đã là đêm khuya, Cảnh Thành Tượng thấ y nó về `muộn như vậy cũng không hỏi nhiê `u, chỉ tùy tiện dặn dò vài câu rô `i vội vã rời đi.

Tiểu Huyê `n nă `m trên giường, suy nghĩ miên man. Những sự việc xảy ra trong ngày hôm nay lâ `n lượt xuấ t hiện trong đâ `u, nó cảm thấ 'y trong bố 'n đại gia tộc thấ `n bí này quả thực có quá nhiê `u điê `u khó hiểu. Suy đi nghĩ lại, đâ `u óc nó trở nên rố i rấ m bùng nhùng, quên luôn cả việc võ công của mình đã bị phê ´, tră `n trọc đế ´n tận canh ba vẫn không ngủ được.

Khó khăn lă m mới chìm được vào giấ c ngủ, trong mơ nó lại bước vào bố n câu chuyện mà Hoa Khứu Hương đã kể hôm nay, nhìn thấ y vị cao tăng gánh nước, tay kiế m khách phục thù, bàn cờ giữa núi non hoang dã, vị lữ khách câ u đạo... Cuố i cùng nó đi tới một ngọn núi lớn, lâ n theo tiế ng đàn tựa tiế ng nhạc tiên đi lên đỉnh núi. Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ ngô i đó gảy đàn, ngoảnh mặt qua mim cười với nó, rô i bỗng lại biế n thành Thủy Nhu Thanh...

Ngày hôm sau, khi Tiểu Huyê `n tỉnh dậy, mặt trời đã lên cao tới ba con sào.

Trên bàn có đặt một bát cháo trắ ng, hai quả trứng gà, chẳng rõ Cảnh Thành Tượng đưa tới lúc nào, chắ c hẳn vì thấ y nó ngủ ngon nên không nỡ đánh thức. Tiểu Huyê n nghĩ bụng: Cảnh đại thúc tuy không thể chữa cho mình lành hẳn bệnh nhưng đố i xử với mình quả thực không tệ.

Tiểu Huyê `n đang đói cô `n cào, bèn bò dậy, uố 'ng mấ 'y hơi cạn sạch bát cháo, sau đó chậm rãi ăn trứng gà, ngẫm nghĩ bây giờ có nên tới Ôn Nhu hương gặp Thủy Nhu Thanh một lát hay không.

Nó đột nhiên nghĩ tới việc ngày hôm qua Mạc Liễm Phong đã nói với mình những lời đó, ă´t hẳn sẽ không ngăn cản Thủy Nhu Thanh tới gặp mình nữa, nhưng tại sao nàng còn chưa tới? Có lẽ nàng cũng có bạn bè riêng, vố n chẳng coi một kẻ phê´ nhân như mình ra gì...

Nghĩ tới đây, nó lập tức sinh lòng mặc cảm, lại nghĩ đế n việc đêm qua Hoa Khứu Hương có nói hiện giờ bố n đại gia tộc đề u đang bận rộn chuẩn bị cho Hành Đạo đại hội sáu mươi năm cử hành một là n, chỉ e khắ p đỉnh Minh Bội lúc này chỉ có một mình nó là người rảnh rỗi, việc gì phải đi làm phiê n người khác như vậy...

Những cậu bé ở độ tuổi mới chớm nụ tình như Tiểu Huyê `n hiện giờ vố n nhạy cảm, đa nghi, thêm vào đó, thứ tình cảm khó nói rõ ràng với Thủy Nhu Thanh kia cũng thâ `m gây rố i, khiế n nó nghi thâ `n nghi quỷ một phen, bèn quyế t định ở yên đây đợi nàng đế n gặp mình.

Chỉ là nó quả thực quá buô `n chán, lật mở vài trang sách viế t về `y thuật cũng cảm thấ 'y vô vị. Nhìn chiế c giá sách lớn ở phía đố i diện, nó nghĩ bụng trên đó chưa biế t chừng lại có quyển sách gì hay, bèn bước tới là `n mò một phen.

Nó rút ra một cuố n sách dày, chợt thấ y phía sau đó được gắ n một chiế cố ng đô ng, thấ p thoáng có âm thanh rấ t khẽ vọng ra nhưng lại không thể nghe rõ. Tuy biế t ră ng nghe lén người khác nói chuyện là không hợp với quy củ giang hô nhưng Tiểu Huyê n không kìm được lòng tò mò, bèn đi bê một chiế c ghế tới đặt dưới chân, ghé sát tai vào đó lă ng nghe.

Thì ra chiế cố ng đố ng đó được nổ i với Thông Thiên điện vố nở rấ t gâ n Điểm Tình các, được Cảnh Thành Tượng bố trí để đề phòng có người tùy tiện xông vào Thông Thiên điện, ai ngờ ma xui quỷ khiế n thế nào lại bị Tiểu Huyê n phát hiện ra.

Chỉ nghe có một người thấ p giọng nói: "Nế u Lâm Thanh mà biế t được việc này, chỉ sợ sẽ không chịu bỏ qua, Cảnh đại ca định giấ u y sao?" Đây chính là giọng của Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành.

Giọng của Cảnh Thành Tượng chậm rãi vang ra từ trong chiế c ố ng đô ng: "Đây dù sao cũng không phải việc quang minh lỗi lạc gì, mấ y ngày nay ta luôn suy đi nghĩ lại, cảm thấ y hổ thẹn vô cùng. Đế n lúc đó ta sẽ nói hế t các mố i nhân quả bên trong cho Ám khí vương, nế u y không chịu bỏ qua, có vấ n đề gì ta sẽ đón nhận."

Tiểu Huyê `n nghe thấ y tên Lâm Thanh, lại tỉ mỉ phân tích ý tứ trong lời của Vật Thiên Thành, trong lòng không khỏi chấ n động: Chẳng lẽ bố n đại gia tộc muố n gây bấ t lợi cho Ám khí vương? Nó bèn vội vàng chú ý lắ ng nghe.

Trong ô ng đô ng lại vang lên giọng nói của Vật Thiên Thành: "Như vậy cũng tố t, hôm qua Thủy tứ muội và Hoa tam đệ đã là n lượt tới gặp đứa bé đó. Dựa theo tâm tính của hai người bọn họ, nhấ t định là cực kỳ bấ t mãn với việc này, cho dù Cảnh đại ca không nói, sợ là hai người đó cũng sẽ nói với Lâm Thanh." Dừng lại một chút,

ông ta nói tiế p: "Cảnh đại ca bấ t tấ t phải lo lă ng quá, dù sao ván cũng đã đóng thuyề n, ta nghĩ Ám khí vương hẳn sẽ không để n mức vì một đứa bé mà trở mặt thành thù với bố n đại gia tộc đâu..."

Cảnh Thành Tượng im lặng hô i lâu rô i mới run giọng nói: "Chuyện này là do một mình ta làm, không liên quan tới danh dự của bố n đại gia tộc, cùng lấ m thì ta sẽ tự phế võ công để tạ tội..."

Vật Thiên Thành vội vàng cấ t tiế ng cấ t ngang lời của Cảnh Thành Tượng: "Cảnh đại ca là người đứng đâ `u bố n đại gia tộc, thân mang di mệnh của Thiên Hậu, sao có thể vì một đứa bé mà áy náy để n mức như thế ?"

Cảnh Thành Tượng thở dài, than: "Ta tự vấ n thấ y mình cả đời chưa từng nợ ai điề `u gì, duy có việc này là khiế n ta mấ y ngày nay ăn ngủ không yên. Nế u các đệ tử không rõ chân tướng biế t được việc này, ta lại càng khó có thể phục chúng, cái ngôi minh chủ của bố n đại gia tộc này thực thẹn không dám làm. Sau này, nế u ta gặp điề `u gì bấ t trắ c, đệ hãy thay ta tiế p quản các sự vụ trong bố n đại gia tộc, nhấ t định phải tuân theo di huấ n của tổ tông, dố c lòng phò tá thiế u chủ hoàn thành đại nghiệp..."

Vật Thiên Thành cũng khẽ thở dài một tiế ng. "Tuy đệ thấ y dung mạo của đứa bé đó xung khắ c với thiế u chủ, nhưng trong lòng kỳ thực cũng tô n tại khá nhiệ u nghi vấ n. Với võ công cái thế và tài thao lược phi phàm của thiế u chủ, đứa bé đó rõ ràng khó mà tạo ra mố i uy hiế p gì. Còn chúng ta hành sự trái với lẽ trời như thế , là họa hay phúc, hiện giờ khó mà nói trước được..."

"Đệ cũng bấ t tấ t phải nghĩ nhiê `u, dù sao việc đã tới nước này, có hố i hận cũng muộn rô `i." Cảnh Thành Tượng nghiêm nghị nói.
"Nhà họ Cảnh ta đời đời trung thành, một lòng vâng theo di huấ n của Thiên Hậu, tuyệt đố i không cho phép thiế `u chủ bị tổn hại..."

Tiểu Huyê `n nghe tới đây, trái tim trâ `m hẳn xuô ´ng, lạnh giá tột độ.

Nó thông minh vô cùng, chỉ dựa vào mấ y câu nói vừa rô i liê n đoán ra được Cảnh Thành Tượng đã thừa dịp trị thương để cố ý phế võ công của nó, thảo nào nó cảm thấ y ông ta luôn có vẻ né tránh mình, thì ra là vì hổ then.

Tâm tư xoay chuyển, sau nháy mặ t Tiểu Huyê n đã hiểu ra tấ t cả. Chẳng trách hôm qua là n lượt các nhân vật quan trọng của bố n đại gia tộc như Mạc Liễm Phong, Thủy Nhu Sơ, Hoa Khứu Hương lại tới tìm nó, nhấ t định là vì đã biế t hành vi của Cảnh Thành Tượng nên mới có ý muố n bù đặ p; chẳng trách Thủy Nhu Sơ lại muố n dùng Tổ Tâm Phổ để hóa giải lệ khí của nó, thì ra là muố n hóa giải oán khí; chẳng trách Hoa Khứu Hương lại kể những câu chuyện đó cho nó nghe, còn vọng tưởng dùng mấ y thứ đạo lý vê `ân oán số mệnh gì đó để điểm hóa nó... Thì ra bọn họ đề `u sợ Lâm Thanh sau khi biế t việc này sẽ gây khó dễ cho bố n đại gia tộc!

Tuy nó tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển* từ nhỏ, luôn giữ được sự bình tĩnh khi đố i mặt với vạn vật trên thế gian, nhưng tin tức này quả thực quá kinh người, tựa như tiế ng sấ m giữa trời quang, quét sạch mọi hảo cảm về bố n đại gia tộc trong lòng nó. Đô ng thời, nó còn có cảm giác phẫn nộ vì bị những người này đùa bỡn trong lòng bàn tay. Từ nhỏ nó đã số ng ở Thanh Thủy trấ n, một nơi dân phong thuâ n phác, hoàn toàn không ngờ được trên đời này lại có loại người như Cảnh Thành Tượng: bê ngoài thì tỏ ra rấ t quan tâm đế n mình, kỳ thực lại ngâ m dùng độc kế . So với gã Ninh Hô i Phong cười nụ giấ u dao kia, ông ta còn chẳng bă ng, rõ ràng là một tên nguy quân tử không hơn không kém. Nế u không phải vì vô ý nghe được đoạn đố i thoại này, trong lòng nó vẫn còn vô cùng cảm kích Cảnh Thành Tượng vì đã giúp mình trị thương...

Tiểu Huyê `n càng nghĩ càng căm hận, phải hế t sức cố gắ ng mới kìm nén được những giọt nước mắ t chực trào ra, đô `ng thời vứt mạnh cuố n sách trong tay xuố ng đấ t, xoay người lại, đá lung tung vào bàn ghế trong phòng, phát tiế t nỗi oán giận của mình. Cái gì mà bố n đại gia tộc, toàn là một lũ mưu danh trục lợi, giả tạo gian dố i, ngay cả với một đứa bé mà cũng không từ thủ đoạn...

Lâ n đâ u tiên nó biế t thể nào là lòng người hiểm ác, vậy nên ác cảm với Cảnh Thành Tượng tăng lên bội phâ n, thậm chí còn hoài nghi cả dụng ý của mấ y người Thủy Nhu Sơ, Hoa Khứu Hương, chỉ nghĩ ră ng người của bố n đại gia tộc đề u cùng một giuộc, đố i xử với mình như thể chẳng qua là để mình yên tâm ở lại đỉnh Minh Bội làm con tin, sau đó bọn họ mới tiện đố i phó với Lâm Thanh.

Chiế c bát trên bàn rơi xuố ng đấ t, vỡ tan, những mảnh sứ bắ n đi tứ phía.

Tiế ng động ấ y khiế n Tiểu Huyê n thoáng bình tĩnh trở lại, một suy nghĩ bỗng nổi lên trong lòng: Mình nhấ t định phải trố n khỏi nơi này, tuyệt đố i không thể để bọn họ lợi dụng mình, gây bấ t lợi cho Lâm thúc thúc...

Nghĩ đế n đây, Tiểu Huyê n không do dự nữa, nhanh chóng mặc quâ n áo, lặng lẽ đi ra ngoài. Nó biế t Thông Thiên điện cách Điểm Tình các chưa đâ y trăm bước chân, nế u đi ra ngoài từ cửa trước nhấ t định sẽ bị người ta nhìn thấ y, vì vậy bèn lẻn ra ngoài Điểm Tình các qua cửa sau.

Phía sau Điểm Tình các vố n là nơi cư trú của các đệ tử trong các, nhưng may mà mấ y ngày nữa là tới Hành Đạo đại hội, các đệ tử đề ù đã tới Thông Thiên điện để chuẩn bị. Thêm vào đó, thường ngày chẳng ai dám tùy tiện xông lên đỉnh Minh Bội, do đó ở đây không có ai canh gác.

Tiểu Huyê `n đi xuyên qua mấ y dãy phòng ô ´c, cuố ´i cùng bị một bức tường cây chặn lại. Bức tường cây này vừa dày vừa san sát nhau, ở giữa chỉ có mấ ´y cái khe nhỏ rộng cỡ vài tấ ´c, Tiểu Huyê `n dù thân thể bé nhỏ cũng không cách nào chui lọt. Lại nhìn lên đỉnh ngọn bạch dương cao tới mấ ´y trượng, dù nó có trèo lên được thì cũng sẽ bị người ta phát hiện ngay, bèn đi dọc theo bức tường, muố ´n tìm một khe hở đủ cho mình chui lọt.

Đi được chừng gâ `n trăm bước chân thì nó phát hiện một cửa ra rộng chừng hơn một trượng, nhưng lại bị một bụi cây gai phong tỏa hoàn toàn. Xuyên qua bụi cây gai, nó nhìn thấ 'y một khoảnh rừng rậm rạp, thấ 'p thoáng còn có một con đường ruột dê uố 'n lượn giữa rừng...

Tiểu Huyê `n chọt nhớ ra điê `u gì, biế ´t ră `ng đây nhấ ´t định là cấ ´m địa hậu sơn mà Cảnh Thành Tượng từng nhắ ´c tới. Nó một lòng muố ´n trố ´n khỏi đỉnh Minh Bội, nghĩ bụng nế ´u hậu sơn là cấ ´m địa, người của bố ´n đại gia tộc chắ ´c hẳn sẽ không tới đó tìm mình, bèn bấ ´t chấ ´p những mũi gai sắ ´c nhọn, dùng tay gạt ra một khe hở vừa đủ cho mình chui qua, sau một hô `i vấ ´t vả rố ´t cuộc cũng đã sang được phía bên kia. Nó vố ´n có tâm tư kín đáo, sợ bị người ta phát hiện mình đã trố ´n vào hậu sơn, bèn kéo các cành gai đậy khe hở lại. Lúc này toàn thân nó đã đâ `m đìa mô `hôi, hai bàn tay thì bị mũi gai cào cho chảy máu, đế ´n quâ `n áo trên người cũng rách toạc.

Tiểu Huyê `n nghỉ ngơi một lát, nhìn khu rừng tố i tăm trước mặt, bấ ´t giác có chút sợ hãi, không biế ´t ở trong đó có ră ´n độc, mãnh thú gì không. Nhưng việc đã tới nước này, muố ´n quay đâ `u cũng không thể, nó bèn hạ quyế ´t tâm cấ ´t bước đi vào trong rừng theo con đường nhỏ kia.

Con đường đó quanh co, uố n lượn, dẫn xuố ng phía dưới, đã lâu ngày không có người đi lại, mặt đường phủ một lớp lá rấ t dày, giẫm

chân lên có cảm giác như đi trên thảm nhung. Tiểu Huyê `n chỉ sợ ở đây có ră ´n rê ´t, bèn tìm một cành cây vừa dò đường vừa chậm rãi bước đi. Tới một chỗ mặt đâ ´t khá cứng, nó bèn gạt lá cây khô ra, thâ ´y phía dưới được lát đá xanh, có điê `u so với những phiê ´n đá xanh nơi tiê `n sơn thì dày và rộng hơn nhiê `u.

Đi được khoảng nửa dặm đường, ước chừng đã tới lưng chừng núi, từng trận gió khẽ thổi khiế n cây rừng rung rinh, toát ra vẻ âm u khó tả. Tuy bây giờ đang là ban ngày nhưng khung cảnh nơi đây lại đâ y vẻ hoang lương.

Tiểu Huyê `n từ nhỏ đã số ´ng ở nơi sơn dã, do đó nó không sợ hãi chút nào, chỉ là nghĩ tới việc trên người mình không có thức ăn và nước uố ´ng, lại không biế ´t đường xuố ´ng núi còn bao xa, nó thâ `m nhủ nế ´u trên đường mà tìm được loại cây ăn quả nào thì phải hái nhiê `u quả một chút; lại nghĩ trên người mình bây giờ không có vũ khí, nhỡ gặp phải dã thú thì thực gay go... Đang lúc suy nghĩ miên man, nó chợt nhìn thấ ´y một cây gậy gỗ vă ´t ngang giữa một chạc cây ở phía bên phải. Cây gậy gỗ â ´y to cỡ bă `ng cánh tay trẻ con, một đâ `u hơi nhọn, chính là thứ vũ khí phòng thân tuyệt hảo. Tiểu Huyê `n cả mừng, vội vàng tới lấ ´y.

Vừa bước tới gâ n chạc cây đó, nó bỗng cảm thấ y mặt đấ t dưới chân mình hơi rung, rô i một tiế ng động vang lên từ khoảnh rừng bên trái. Nó ngoảnh lại nhìn, thấ y một khô i đá nặng tới hơn trăm cân đột ngột từ trong rừng bay ra, mang theo tiế ng gió vù vù lao thẳng vê phía mình...

Tiểu Huyê `n cả kinh, may mà khố i đá lớn đó tuy có vẻ ghê gớm nhưng tố c độ không nhanh, chỉ là nó đã chặn mấ t phía sau và bên trái của Tiểu Huyê `n, phía bên phải thì lại có một cái cây lớn, thế là Tiểu Huyê `n đành bước về `phía trước một bước. Dưới chân lại chấ n động, cây gậy gỗ vă t ngang giữa chạc cây kia nhẹ nhàng lao về `phía

Tiểu Huyê `n, thoạt nhìn cứ như Tiểu Huyê `n đang tự mình đâm đâ `u vào đó.

Tố c độ của cây gậy gỗ đó không quá nhanh, chỉ là nế u lùi lại thì sẽ va phải tảng đá lớn, Tiểu Huyê n chẳng còn chỗ nào để né tránh, nhưng may mà đâ u óc nó linh hoạt, lập tức ngả người về phía cái cây lớn bên phải hòng tránh cây gậy gỗ...

Còn chưa kịp thở phào, cái cây đã lắ c lư dữ dội, một sợi dây mây đột ngột bật từ dưới đấ t lên, đã u tiên là thít chặt, sau đó kéo mạnh, tưa như một chiế c thòng long buộc vào cổ chân Tiểu Huyê n.

Tiểu Huyê `n còn chưa kịp kêu lên kinh hãi thì đã bị sợi dây mây kia treo ngược lên không trung.

Ba tiế ng "râ m, râ m, râ m" liên tiế p vang lên, hai tiế ng đâ u là khố i đá lớn và cây gậy gỗ lâ n lượt va vào thân cây, còn tiế ng thứ ba là do sợi dây mây bị đứt giữa không trung, khiế n Tiểu Huyê n rơi mạnh xuố ng đấ t. May mà dưới đấ t có một lớp lá cây khô rấ t dày, do đó nó mới không bị gãy xương, gãy cổ, dù vậy, lúc này nó cũng đâ u choáng mắ t hoa, chẳng biế t đông tây nam bắ c gì nữa.

Cơ quan này được thiế t kế vô cùng xảo diệu, tảng đá lớn và cây gậy gỗ chỉ là để che mã t người ta, sợi dây mây kia mới chính là mấ u chố t, không ngờ lại tính chuẩn hướng người bị mai phục sẽ né tránh để bắ t số ng. Nế u không phải vì thời gian qua đã lâu khiế n sợi dây mây đó bị mục, lúc này chỉ e Tiểu Huyê n đã bị treo lợ lửng giữa không trung.

Tiểu Huyê `n bị ngã vào giữa rừng, nă `m bò trên mặt đấ ´t, cả người đau nhức. Đợi một lúc lâu, thấ ´y xung quanh không có động tĩnh gì, nó mới chậm rãi bò dậy, đưa tay khẽ day day cổ. Nó biế ´t vừa rô `i mình nhấ ´t định đã giẫm phải cơ quan gì đó, nhưng hiện giờ khắ ´p mặt đấ ´t đề `u là cành lá cây khô, không thể nhìn ra cơ quan

được đặt tại nơi nào. Tiểu Huyê `n đứng ngắn ngơ giữa rừng suố 't một hô `i lâu, tro mặ 't nhìn con đường nhỏ lát đá xanh ở cách đó mấ 'y chục bước chân, không dám tùy tiện cấ 't bước.

"Ngươi là ai? Tại sao lại tùy tiện xông vào cấ m địa?" Một giọng nói già nua đột ngột vang lên bên tai Tiểu Huyê n.

Tiểu Huyê `n cảm thấ y âm thanh đó tựa như ở sát bên tai nhưng ngắng đã `u lên thì lại chẳng thấ `y bóng người nào. Nó định trả lời rã `ng mình là đệ tử của bố ´n đại gia tộc, nhưng tỉ mỉ ngẫm lại, nơi này là cấ ´m địa của bố ´n đại gia tộc, Cảnh Thành Tượng đã nói đi nói lại với nó rã `ng không được tùy tiện xông vào, ai mà biế ´t được liệu bọn họ có đặt ra gia pháp gì đố ´i với các đệ tử bản môn tùy tiện xông vào cấ ´m địa hay không? Thế ´ là nó bèn im bặt, một lòng muố ´n dụ người kia ra.

"Được rô`i, ngươi không nói thì hãy ở lại đây đi." Người đó cũng không nôn nóng hiện thân, câ´t giọng ung dung nói.

Tiểu Huyê `n đã bị cơ quan xảo diệu kia làm cho khiế ´p sợ, nghĩ bụng thà rơi vào tay người này còn hơn phải ở lại một nơi mà bố ´n phía xung quanh đề `u là nguy cơ, bèn vội vàng kêu lớn: "Ông hãy cứu ta ra ngoài trước đã, ta sẽ nói với ông ta là ai."

"Thă `ng nhóc ngươi dám ra điệ `u kiện với lão phu cơ đấ y!" Người đó chặc lưỡi, nói. "Nhìn dấ `u chân của ngươi trên đường thì chắ c hẳn đã tới đây từ tiê `n sơn. Nế `u ngươi không phải đệ tử bản môn thì ta chẳng thèm quan tâm đâu."

Nghe khẩu khí của ông ta, Tiểu Huyê `n biế t ngay đây cũng là người của bố n đại gia tộc, bèn nói một cách mập mờ: "Người ngoài thì làm sao mà tùy tiện để n nơi này được..."

"Nói vậy cũng phải. Ngươi là truyề `n nhân của Điểm Tình các chăng?" Người đó dường như không còn hoài nghi về `thân phận của Tiểu Huyề `n nữa.

Tiểu Huyê `n vô ´n mang đâ `y bụng oán khí với Cảnh Thành Tượng, làm sao chịu thừa nhận, bèn lă ´c đâ `u nguâ `y nguậy.

Người đó cũng không nôn nóng, lại cấ t giọng không nhanh không chậm, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi là đệ tử ngoại tính của Ôn Nhu hương?"

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng nê ´u cứ để ông ta hỏi thê ´ này thì sớm muộn cũng sẽ lộ ra sơ hở, bèn không đáp mà hỏi ngược lại: "Tại sao ông không đoán ta là người của Phiên Thiên lâu?"

Người đó khẽ cười khà khà. "Đệ tử của nhà họ Hoa xưa nay đề u phong lưu, tuấ n tú, nế u sinh ra một thă ng nhóc xấ u xí như ngươi thì thực có lỗi với tổ tiên."

Tiểu Huyê `n nghe ông ta chế giễu tướng mạo của mình, trong lòng tức giận nhưng không biế t nên phản bác thế nào, bỗng nhớ đế n mấ y lời trong sách *Lão Tử*, bèn cố nén giận, nói: "Cái xấ u cái đẹp, có gì khác nhau? Tiê `n bố i trông mặt mà bắ t hình dong như vậy, há chẳng phải chẳng có chút khí phách nào sao?"

Người đó dường như thoáng ngắn ra. "Thật không nhìn ra thă `ng nhóc ngươi biế t không ít đạo lý đấ y. Được rô `i, coi như lão phu nói sai, lão phu xin tạ lỗi với ngươi vậy."

Tiểu Huyê `n không ngờ ông ta lại nhận sai với mình, bèn cảm thấ 'y có chút xấ 'u hổ, khẽ lẩm bẩm: "Tướng mạo là do cha mẹ ban cho, tự vãn bố i đâu thể quyế t định được..."

Người đó cấ t tiế ng cười vang. "Phải lặ m, phải lặ m! Năm xưa tuy ngoài miệng ta không nói gì nhưng kỳ thực trong lòng rấ t ghen tỵ với khuôn mặt trắ ng trẻo của tay Phiên Thiên lâu chủ Hoa Bách Sinh đó."

Tiểu Huyê `n ngạc nhiên nói: "Phiên Thiên lâu chủ là Hoa Khứu Hương mà, vị Hoa Bách Sinh này rố ´t cuộc là ai?"

Người đó khẽ thở dài. "Hoa Khứu Hương đã trở thành lâu chủ rô i sao? Hoa Bách Sinh tuổi già mới sinh được con, lâ n trước khi ta gặp Khứu Hương, nó mới chỉ là một thặ ng bé ba, bố n tuổi."

Tiểu Huyê `n lại càng kinh hãi. "Đó là việc từ bao giờ rô `i?"

Người đó thoáng trầ m ngâm, dường như đang tính toán thời gian, rồ i lại thở dài tiế ng nữa. "Một ngày trong núi, ngàn năm ngoài đời. Ha ha, là n bế quan này không ngờ đã kéo dài tới gâ n năm mươi năm."

Tiểu Huyê `n đã biế ´t người này ắ ´t hẳn là trưởng bố ´i trong bố ´n đại gia tộc, nghe khẩu khí của ông ta thì rõ ràng có bố ´i phận cao hơn cả mấ y người Hoa Khứu Hương, Cảnh Thành Tượng, chẳng rõ vì sao lại bế ´ quan ở đây tới năm mươi năm? Mà nơi hậu sơn này vì sao lại trở thành cấ ´m địa của bố ´n đại gia tộc?

Nó đang trâ`m tư nghĩ ngợi, chợt nghe người đó lại cấ´t giọng lạnh lùng: "Lão phu đã có thể xác định ngươi không phải đệ tử của Điểm Tình các và Phiên Thiên lâu. Chỉ e nữ tử nhà họ Thủy cũng không bao giờ sinh ra người có tướng mạo như ngươi. Ngươi rố´t cuộc là ai?"

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng người này chỉ nhớ được bộ dạng của Hoa Khứu Hương mấ y chục năm trước, e là khi bế quan cũng chẳng gặp người ngoài, chi bă `ng mình cứ nói bừa một phen, chưa biế t chừng có thể lừa đố i được ông ta. "Cặp mặ t của tiê `n bố i quả nhiên lợi hại, vãn bố i là đệ tử của Anh Hùng chủng."

"Nói bậy!" Người đó mặ ng lớn. "Nế u ngươi là đệ tử của Anh Hùng chủng, tại sao lại không biế t trận Du Tiên?"

Tiểu Huyê `n giật mình bừng tỉnh, nó từng nghe phụ thân nói truyê `n nhân của Anh Hùng chủng ai cũng tinh thông Cơ Quan Tiêu Tức học, thảo nào người này có thể khẳng định mình không phải đệ tử của Anh Hùng chủng, nhưng vẫn cố gặ ng biện bạch: "Nơi này đâu đâu cũng là lá cây, làm sao vãn bố i có thể nhận ra nó là trận Du Tiên chứ?"

"Thực là một thă `ng nhóc ương ngạnh!" Người đó bật cười, nói. "Vậy bây giờ ngươi đã biế ´t tên của trận pháp này rô `i, hãy tự mình đi ra khỏi đó đi! Chỉ câ `n ngươi đi ra ngoài được, lão phu tuyệt đô ´i sẽ không làm khó ngươi nữa."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y rấ t đau đâ `u, vừa rô `i nó suýt nữa bị khô ´i đá lớn và cây gậy gỗ kia va phải, sau đó còn bị treo ngược lên không trung, làm sao dám đi lại bừa bãi nữa, bèn dứt khoát giở trò vô lại. "Vãn bố ´i học nghệ không tinh, sớm đã quên mấ ´t phải làm sao để đi ra ngoài trận Du Tiên rô `i..."

"Để ta xem ngươi còn ương ngạnh tới lúc nào?" Người đó lại cấ t tiế ng cười vang. "Được rô ì, lão phu sẽ nói cho ngươi vậy: Khảm ba Ly bảy, Sư sáu Lý nhấ t, chuyển qua Tiểu Súc ba bước, lại đạp qua Minh Di hai bước, cứ lặp đi lặp lại như vậy là có thể đi ra ngoài trận Du Tiên." Nghe giọng ông ta thì chắ c hẳn là tuổi đã rấ t cao, vậy nhưng lại chẳng có lòng nhường nhịn, quyế t ý ép Tiểu Huyê `n lộ ra sơ hở. Những lời ông ta nói toàn là các phương vị theo sáu mươi tư quẻ Phục Hy, nế u không phải là người giỏi về `Cơ Quan Tiêu Tức học thì ă t không thể nào biế t được.

Nào ngờ *Thiên Mệnh bảo điển* vố n có nguồ n gố c từ Kinh Dịch và học thuyế t Lão - Trang, thành ra Tiểu Huyê n từ nhỏ đã thuộc

nă m lòng sáu mươi tư quẻ Phục Hy này. Nó thâ m tính toán vị trí, sau đó rẽ trái quẹo phải một hô i theo lời người kia, quả nhiên có thể bình an vô sự trở lại con đường lát đá xanh.

"´y!" Người đó rấ t ngạc nhiên. "Thì ra ngươi đúng là đệ tử của Anh Hùng chủng."

Tiểu Huyê `n hế t sức đặ c ý. "Vừa rô `i tiê `n bố ´i đã nói chỉ câ `n vãn bố ´i có thể ra ngoài được thì sẽ không làm khó vãn bố ´i, lời này rố ´t cuộc có tính hay không đây?"

"Lão phu tung hoành giang hô` bao năm, sao thèm tính toán với một đứa nhóc như ngươi, chuyện đã đáp ứng tâ´t nhiên sẽ không hô´i hận." Người đó ngạo nghễ nói. "Ngươi tuổi còn nhỏ mà đã tinh thông Cơ Quan Tiêu Tức thuật của bản môn như vậy, đúng là hiê´m có! Không biê´t sư phụ của ngươi là ai? Vật Thiên Thành hay Vật Thiên Hiểu?"

"Cơ Quan Tiêu Tức thuật có gì là ghê gớm?" Tiểu Huyê `n nghe người đó khen ngợi, liê `n vỗ tay cười, nói. "Vãn bố i có biế t Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành. Nhưng Vật Thiên Hiểu là ai vậy? Là huynh đệ của Vật Thiên Thành sao?" Nó dù sao cũng thiế ´u kinh nghiệm giang hô `, tuy muố ´n lừa dố ´i nhưng lại trực tiế ´p gọi ra tên của Vật Thiên Thành như vậy, tấ ´t nhiên khiế ´n người ta vừa nghe đã biế ´t ngay nó không phải đệ tử của Anh Hùng chủng.

"Thiên Hiểu là sư đệ của Thiên Thành." Người đó cũng không nôn nóng vạch trâ`n Tiểu Huyê`n ngay, sau khi tùy tiện đáp một câu bèn hỏi: "Tên tiểu tử ngươi đã biế´t Thiên Thành, như vậy ă´t cũng biế´t nơi hậu sơn này là cấ´m địa của bố´n đại gia tộc, tại sao còn tùy tiện xông vào?"

Tiểu Huyê `n cứng họng, tròng mặ t thoáng xoay chuyển. "Đâu có ai nói với vãn bố i nơi này là cấ m địa. Đã như vậy, vãn bố i xin được

xuố ng núi ngay, ngày sau sẽ lại tới thăm tiế n bố i." Dứt lời, nó bèn vội vã chạy về phía trước, nhủ thấ m nế u mà đi được thì cả đời này sẽ không bao giờ quay lại đây nữa.

Người đó thở dài, than: "Lão phu bế quan nhiề u năm, lũ đô tử đô tôn kia không ngờ càng ngày càng tệ hại, để cho một người ngoài xông vào tận nơi cấ m địa này, đúng là tức chế t mấ t!"

Tiểu Huyê `n nghe ông ta nói là tức chế t nhưng giọng điệu lại bình thản như không hê `tức giận. Nó chợt nhớ ra tuy ông ta nói sẽ không làm khó mình nhưng nế u gọi một đám đô `tử đô `tôn gì đó tới bắ 't mình thì thực không hay, bèn vội vã kêu lớn: "Tiê `n bố i ẩn cư nhiê `u năm, ă 't cô đơn vô cùng. Thông Thiên điện đang chuẩn bị tổ chức Hành Đạo đại hội, chi bă `ng tiê `n bố i hãy tới đó xem náo nhiệt một phen."

Người đó không nói gì, chỉ cấ t tiế ng cười lạnh. Tiểu Huyê n không nhìn thấ y bóng dáng ông ta đâu nhưng tiế ng cười đó như vang lên ngay bên tai, nó thấ m run sợ, không biế t ông ta có chủ ý gì. Nó vội bước nhanh hơn, miệng hô lớn: "Tiế n bố i đã nói là không làm khó vãn bố i rô i, nế u gọi người khác tới giúp thì không tính là bản lĩnh."

Người đó cấ t tiế ng cười vang. "Lão phu tung hoành giang hố bao năm, há lại thèm tính toán với một đứa nhóc miệng còn hôi sữa như ngươi..." Tiểu Huyê `n mới yên tâm một chút, đã lại nghe ông ta nói tiế p: "Nhưng ngươi lại biế t cả Hành Đạo đại hội, nế u ta không hỏi han mọi việc cho rõ ràng, há chẳng phải sẽ khiế n người ta coi thường bố n đại gia tộc sao?"

Tiểu Huyê`n nghe thấ y thế thì cả kinh nhưng lại không dám trố n vào rừng, đành chạy như bay trên con đường lát đá. Nó thấ y

giọng của người này già nua như vậy, chỉ hy vọng ông ta tuổi cao sức yế u không đuổi kịp mình...

Chỉ nghe người đó huýt sáo một tiế ng, một bóng đen bỗng nhảy từ trên cao xuố ng, chụp lấ y Tiểu Huyê n, ôm nó lộn nhào mấ y vòng giữa không trung, lao vào trong một sơn động cách đó chừng mấ y bước chân. Nhìn tố c độ của bóng đen ấ y, cảm giác thực chẳng giố ng như của con người.

"Ông..." Tiểu Huyê `n vừa nói ra được một chữ thì đã cảm thấ y trời đấ 't quay cuô `ng, bên tai vù vù gió rít, bèn vô thức nhặ 'm chặt mặ 't, những lời chuẩn bị nói ra đành nuô 't lại.

Rô ì Tiểu Huyê `n bỗng thấ y thân thể mình được đặt xuố ng, chân đã chạm mặt đấ t. Tới lúc này nó mới dám mở mặ t, thấ y mình đã ở trong một sơn động, phía trước mặt là một ông lão đang đứng chặ p tay sau lưng.

Ông lão đó mặt mũi già nua, mái tóc trắ ng dài để n ngang hông, ngay cả lông mày cũng màu trắ ng, e là đã hơn trăm tuổi. Thân trên ông ta để trâ n, bên dưới chỉ có một chiế c khô ngắ n được bện từ lá cây, kế t hợp với mái tóc trắ ng kia, trông thực kỳ cục.

Tiểu Huyê `n thâ `m căm phẫn, bèn cấ ´t tiế ´ng chấ ´t vấ ´n: "Tại sao ông nói lời mà không giữ lời?" Nhưng thấ ´y trong cặp mặ ´t ông lão đó lóe lên những tia sáng sắ ´c như dao, nó vội vã dừng lại.

Ông lão cười lạnh, nói: "Ngươi chó có nói bừa, lão phu sao lại đi lừa gạt một đứa nhóc như ngươi? Ngươi hãy nhìn cho rõ, là Thanh Nhi bắ t ngươi tới, lão phu không hê ra tay."

Tới lúc này, Tiểu Huyê `n mới phát hiện bên cạnh ông ta còn có một con khỉ. Con khỉ đó có vóc người cao lớn, bộ lông rấ t thưa, để lộ những mảng da màu trắ ng xanh, dưới hông nó cũng quấ n khô ´ bện

bă ng lá cây như ông lão kia, cặp mấ t lấ p lánh đang nhìn Tiểu Huyê n vẻ hế t sức tò mò.

Bây giờ Tiểu Huyê `n mới biế ´t thì ra kẻ bắ ´t mình vào sơn động là con khỉ này, chẳng trách vừa rô `i lại có cảm giác đâ `u choáng mặ ´t hoa như thế ´. Nó khẽ hừ mũi. "Dù sao ta cũng sớm được thấ ´y bộ mặt thật của bố ´n đại gia tộc rô `i, thực là một đám giả nhân giả nghĩa, khẩu Phật tâm xà, miệng mật lòng dao, gian dố i giả tạo..." Nhấ ´t thời có thể nghĩ được câu thành ngữ nào, nó đề `u tuôn ra hế ´t.

Ông lão đó cũng không quát ngăn Tiểu Huyê `n, để mặc nó nói bừa một hô `i, trên khuôn mặt đâ `y vẻ hờ hững. Con khỉ tên gọi Thanh Nhi kia thì lại hơi nhê ´ch mép với Tiểu Huyê `n, để lộ hai hàm răng tră ´ng ởn đang nghiê ´n ken két. Tiểu Huyê `n sợ đế ´n giật nẩy mình, không dám nói gì thêm.

Ông lão trâ`m giọng nói: "Thă`ng nhóc ngươi thì biế´t cái gì? Bố´n đại gia tộc bọn ta đê`u rấ´t trọng lời hứa, sở dĩ lão phu bảo Thanh Nhi bắ´t ngươi tới đây chẳng phải vì ngươi dám tùy tiện xông vào cấ´m địa, bộ dạng rấ´t khả nghi sao? Ngươi nói đi, thực ra là kẻ nào sai ngươi tới nơi này? Tại sao còn biế´t tới Hành Đạo đại hội?"

Tiểu Huyê `n lớn tiế ´ng kêu lên: "Không ai sai khiế ´n ta hế ´t. Nế ´u không phải vì bị bố ´n đại gia tộc các người ép để ´n bước đường cùng, ta cũng chẳng thèm tới đây đâu..."

"Nực cười!" Ông lão lạnh lùng ngắ t lời Tiểu Huyê `n, khẽ nhún vai tỏ vẻ coi thường. "Bố ´n đại gia tộc bọn ta dù không phải danh môn chính phái nhưng cũng tuyệt đố i không thèm ức hiế ´p một đứa nhóc như ngươi. Nế ´u ngươi không chịu nói ra sự thực, ta cũng không đánh mắ ´ng gì ngươi, chỉ nhô ´t ngươi vào trong trận Du Tiên như trước..." Nói tới đây, chọt nhớ ra Tiểu Huyê `n đã biế ´t cách đi ra khỏi trận, ông ta bèn gắ `n giọng hỏi: "Sao ngươi lại biế ´t sáu mươi tư quẻ Phục

Hy? Chẳng lẽ ngươi đã học trộm Cơ Quan Tiêu Tức thuật của Anh Hùng chủng, sau khi bị phát hiện mới hoang mang chạy vào nơi cấ m địa này?"

Tiểu Huyê `n lớn tiế ´ng kêu lên: "Ai thèm học cái Cơ Quan Tiêu Tức thuật gì đó của các người chứ! Từ nhỏ ta đã được cha ta dạy cho sáu mươi tư quẻ Phục Hy rô `i."

Cặp mấ t ông lão sáng lấ p lánh. "Vậy vì sao người của bố n đại gia tộc bọn ta lại phải đuổi bấ t ngươi?"

Tiểu Huyê `n buột miệng nói: "Bọn họ muố ´n giữ ta làm con tin để ám hại Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc, còn phê ´ võ công của ta nữa..."

Ông lão tò mò hỏi: "Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc của ngươi là ai?"

Tiểu Huyê `n ưỡn ngực, nói: "Chính là Ám khí vương Lâm Thanh và Trùng đại sư."

Ông lão lẳng lặng suy nghĩ một lát, đoạn khẽ lắ c đâ u. "Cái gì mà Ám khí vương? Cái gì mà Trùng đại sư? Chưa nghe nói tới bao giờ."

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng ông đã bế quan ở đây suố t năm mươi năm, đương nhiên là chẳng biế t gì rô `i. Nó bèn kể lại một số sự tích về `Ám khí vương và Trùng đại sư cho ông lão nghe. Nó vố n hế t sức khâm phục hai người này, do đó kể rấ t hăng hái, khuôn mặt tràn đâ `y vẻ tự hào, cứ như đang nói về `các sự tích anh hùng của chính mình.

Ông lão nghe được mấ y câu, lại hỏi han tướng mạo của Trùng đại sư, sau đó vừa vuố t bộ râu trắ ng như cước vừa cấ t tiế ng cười rộ. "Lão phu còn tưởng là ai, thì ra là thắ ng bé Tiểu Trùng Nhi, không

ngờ nó đã có được danh tiế ng như thế trên giang hố '! Ô `, không tệ, không tệ!"

Tiểu Huyê `n mùng rõ nói: "Ông biế ´t Trùng đại sư sao?"

Ông lão khẽ mim cười. "Nó là một trong hai ái đô` của lão phu."

Tiểu Huyê `n cả mừng. "Vậy thì tố `t rô `i, thì ra chúng ta vố ´n là người một nhà."

"Ai là người một nhà với ngươi?" Ông lão lại sâ m mặt. "Cảnh Thành Tượng muố n đố i phó với tay Ám khí vương kia thì không nói làm gì, nhưng bấ t kể thế nào cũng sẽ không gây bấ t lợi cho Tiểu Trùng Nhi. Những lời nhảm nhí này của ngươi, ta làm sao tin được?"

Tiểu Huyê `n nghe vậy thì rấ t nôn nóng. Nó thấ y ông lão này tuy tướng mạo chẳng khác gì một người rừng, ăn mặc cũng không được tê `chỉnh nhưng khuôn mặt lại hiê `n lành, không có vẻ gì là một kẻ tiểu nhân âm hiểm, hơn nữa còn là sư phụ của Trùng đại sư, bèn dứt khoát kể lại toàn bộ sự việc, bắ t đâ `u từ lúc mình bị Nhật Khô ´c quỷ bắ ´t đi, sau đó gặp được Lâm Thanh và Trùng đại sư ở thành Phù Lăng, rô `i lại trúng phải độc thủ của Ninh Hô `i Phong như thê ´ nào, thoát khỏi Khô ´n Long sảnh ra sao, kế ´đó lại kể đế ´n việc mình tới đỉnh Minh Bội trị thương bị Cảnh Thành Tượng thừa cơ phế ´đi võ công, cuố ´i cùng là việc mình nghe lén được "âm mưu" của Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành, bèn vội vã bỏ trố ´n đế ´n nơi này.

Việc này vô ndĩ rấ t phức tạp nhưng được Tiểu Huyê n chậm rãi kể lại nên cũng hế t sức đặc sắ c. Phải mấ t tới hơn nửa canh giờ, Tiểu Huyê n mới kể được rõ ràng căn nguyên câu chuyện.

Ông lão kia nghe mà kinh hãi không thôi, liệu chừng một đứa bé như Tiểu Huyê `n ă´t không thể bịa đặt những tình tiế t như vậy, đã tin tới bảy, tám phâ `n. Rô `i ông ta lại câ `m cổ tay Tiểu Huyê `n, cẩn

thận bắ t mạch một hô ì, thấ y nội tức của nó quả nhiên hế t sức rời rạc, bèn khẽ lẩm bẩm: "Chuyện này đúng là kỳ lạ quá! Thă `ng bé Thành Tượng từ nhỏ đã đôn hậu, thành thực, sao lại ra tay độc ác như thế được? Huố ng chi ngươi còn do Tiểu Trùng Nhi đưa tới nhờ cậy nó nữa!"

Tiểu Huyê `n thấ y ngay để ´n Điểm Tình các chủ cũng bị ông ta gọi như một đứa bé, không kìm được khẽ bật cười, nhưng rô `i lại lập tức nghĩ để ´n cảnh ngộ của mình, bèn hậm hực nói: "Hô `i nhỏ đôn hậu nhưng lớn lên chưa chặ c đã thể ´, nế ´u không phải vô ý nghe được cuộc đô ´i thoại giữa ông ta và Vật Thiên Thành, ta vẫn còn rấ t cảm kích ông ta nữa đấ ´y. Đúng rô `i, bọn họ dường như lo lặ ´ng ta sẽ gây bấ ´t lợi cho thiế ´u chủ gì đó..."

Ông lão nghe để n đây, sắ c mặt lộ vẻ kinh hãi. "Bọn họ nói tới thiế u chủ như thể nào, người hãy kể lại tỉ mỉ cho ta!"

Tiểu Huyê `n vô ´n có trí nhớ rấ ´t tố ´t, nhớ được tám, chín phâ `n đoạn đô ´i thoại giữa Cảnh Thành Tượng và Vật Thiên Thành, bèn kể lại tỉ mỉ cho ông lão nghe.

Ông lão thay đổi hẳn bộ dạng ung dung trước đó, càng nghe sắ c mặt càng nặng nề `, chậm rãi gật đầ `u.

Tiểu Huyê `n kể xong, bèn cấ ´t tiế ´ng hỏi ông lão: "Gã thiế ´u chủ đó là ai vậy? Tại sao Anh Hùng chủng chủ lại nói tướng mạo của ta và y xung khă ´c?"

Ông lão không trả lời, chỉ khẽ lẩm bẩm: "Thiên Thành tu luyện Thức Anh Biện Hùng thuật nhiê `u năm, chặ c không thể nhâ `m được." Rô `i ông ta lại nhìn qua phía Tiểu Huyê `n, lạnh lùng nói: "Ngươi cũng không câ `n giấ u ta nữa, sáu mươi tư quẻ Phục Hy của ngươi không phải được truyê `n lại từ cha ngươi, mà là từ Xảo Chuyế t đai sư!"

Tiểu Huyê`n kinh hãi há hố c miệng. "Ta đâu có gạt ông, đúng là cha ta dạy ta mà!"

Ông lão thấ y vẻ mặt Tiểu Huyê `n không giố ´ng như giả bộ, bèn hỏi tiế ´p: "Cha ngươi là ai? Có quan hệ thế ´ nào với Xảo Chuyê ´t?"

Tiểu Huyê `n từ nhỏ đã được nghe Hứa Mạc Dương kể lại việc Xảo Chuyê ´t đại sư truyê `n công, bèn kể lại một lượt cho ông lão.

Ông lão nghe xong, sắ c mặt sáng tố i bấ t định, ngây người suố t hô ì lâu rô ì mới ngắng đâ u nhìn trời, cấ t tiế ng thở dài. "Ý trời là vậy! Ý trời là vậy mà!"

Tiểu Huyê n thâ m nghi hoặc, ngắn ngơ nhìn ông lão.

"Đi theo ta!" Ông lão xoay người đi vào trong động. Không đợi Tiểu Huyê `n kịp trả lời, con khỉ kia dường như hiểu được lời ông lão, không cho Tiểu Huyê `n phân bua gì đã bế ´ nó lên, nhảy nhót tung tăng đi theo sau ông lão.

Tiểu Huyê `n tấ t nhiên ra sức giãy giụa, nhưng con khỉ đó khỏe vô cùng nên nó chẳng thể thoát được. Đi lòng vòng trong động chừng mấ y chục bước chân, trước mặ t chợt sáng bừng. Thì ra trong lòng núi này có một vùng trời riêng, là một sơn cố c được những ngọn núi bao bọc bố n phía.

Sơn cố c không lớn, chính giữa có một dòng suố i nhỏ chảy ngang qua, phía bên trái tựa vào vách núi, có hai ngôi nhà cỏ một lớn một nhỏ. Giữa sơn cố c có một ngôi đình nhỏ, trong đình đặt một chiế c bàn đá, mấ y chiế c ghế đá, trên bàn còn có một ván cờ đang đánh dở.

Trong cố c, cỏ cây mọc khắ p, ngào ngạt hương thơm, giữa dòng suố i trong veo thỉnh thoảng có thể nhìn thấ y vài con cá tung tăng

bơi lội. Những viên đá cuội bên bờ suố i bị ánh mặt trời chiế u rọi, trở nên hơi nóng nhưng không làm bỏng chân, khi giẫm vào liê n lún xuố ng mặt đấ t mê m bên bờ suố i, khiế n người ta chỉ muố n để chân trâ n mà đi bộ trên đó một phen. Hai bên bờ suố i còn có rấ t nhiê u loài cây cỏ, hoa lá kỳ lạ, đứng vươn mình trong gió, ánh dương ấ m áp xuyên qua những tán lá chiế u xuố ng mặt đấ t, tạo ra một mảng màu loang lổ, càng làm tăng lên vẻ đẹp hiê n hòa, khiế n nơi đây trông như tiên cảnh.

Tiểu Huyê `n không ngờ trong sơn động lại có một nơi tuyệt đẹp như vậy, cặp mã ´t bấ ´t giác sáng rực. Nhìn ánh dương â ´m áp, gió nhẹ rì rào, hoa dại rung rinh, mặt đấ ´t xố ´p mê `m, nó cảm thấ ´y vô cùng ngạc nhiên, chỉ hận không thể lăn mình xuố ´ng đùa nghịch một phen. Con khỉ kia chợt mừng rỡ kêu lên một tiế ´ng, đặt Tiểu Huyê `n xuố ´ng, sau đó tung mình trèo lên một cây đào, hái mấ ´y quả đào to vứt xuố ´ng dưới.

"Thanh Nhi!" Ông lão khẽ gọi một tiế ng, con khỉ lập tức ngoan ngoãn nhảy xuố ng, quỳ mọp bên chân ông lão.

Tiểu Huyê `n thấ y con khỉ đó ngoạn ngoãn như vậy, trong lòng lấ y làm thích thú, chọt nghĩ tới Thủy Nhu Thanh, nhủ thấ `m nế u mang con khỉ này tới trước mặt nàng mà gọi to "Thanh Nhi" vài tiế ng, nhấ t định nàng sẽ tức tố i vô cùng. Nghĩ tới đây, nó khẽ nở một nụ cười mỉm.

Ông lão đưa tay vỗ đâ`u con khỉ, sau đó lại huýt sáo một tiế ng, dường như ra lệnh cho nó làm gì đó. Thanh Nhi lập tức nhảy bật dậy, chạy về phía gian nhà cỏ lớn, một lát sau đã ôm theo một bọc vải dâ`u vuông vă n chạy trở về , cung kính đưa cho ông lão.

Ông lão câ m lấ y bọc vải dâ u, đưa cho Tiểu Huyê n rô i buô n bã thở dài một tiế ng.

"Đây là cái gì?" Tiểu Huyê `n ngạc nhiên nhìn ông lão.

Ông lão đưa tay ra hiệu cho Tiểu Huyê `n mở cái bọc, sắ c mặt đâ `y vẻ nặng nê `, nói chậm rãi từng tiế ´ng một: "Thứ này ta đã bảo quản hơn ba mươi năm nay, bây giờ giao lại cho ngươi, hy vọng ngươi hãy dùng nó cho tố ´t."

Tiểu Huyê `n thấ y lớp vải dâ `u bọc bên ngoài đã ô ´ vàng, quả nhiên là vật được để từ rấ ´t lâu. Cô ´ kìm nén nỗi nghi hoặc trong lòng, nó chậm rãi mở từng lớp vải dâ `u đã trở nên hơi giòn.

Vải được mở hế t, bên trong là một cuố n sách mỏng, bố n chữ lớn mạ vàng viế t trên trang bìa chợt đập vào mặ t Tiểu Huyê n...

Thiên Mệnh bảo điển!

Chương 12 **Bí mật động trời**

Tiểu Huyê `n kinh hãi nhảy dựng lên, chiế c lưỡi thường ngày vô ´n linh hoạt cũng trở nên cứng đờ. "Sao... sao *Thiên Mệnh bảo điển* lại ở trong tay ông?"

"Ngươi nôn nóng cái gì, để n sách ta cũng đưa cho ngươi rô ì, những điể ù mấ u chố t bên trong sớm muộn cũng sẽ nói với ngươi." Ông lão bước vào trong ngôi đình nhỏ, ngô ìi xuố ng một chiế c ghế đá rô ìi vỗ tay vào chiế c ghế đá bên cạnh. "Nào, tới đây, chúng ta ngô ìi xuố ng rô ìi có gì từ từ nói. Lão phu bế quan một mạch gâ n năm mươi năm, đã lâu lă m chưa nói chuyện với ai rô ìi."

Trong lòng Tiểu Huyê `n lúc này đang có rấ 't nhiê `u điê `u nghi hoặc, bèn vâng lời ngô `i xuô ´ng. "Ông hãy nói ông rô ´t cuộc là ai trước đã!"

"Ta là ai ư?" Ông lão khẽ nở nụ cười tự giễu, sau khi ngẫm nghĩ một chút bèn nói: "Sau bao năm thong thả ngộ đạo, chẳng quản việc đời, lão phu sớm đã quên mấ t tên của mình rô `i. Bây giờ đế ´n Tiểu Trùng Nhi cũng được gọi là Trùng đại sư, vậy ngươi hãy gọi lão phu là Ngu đại sư đi."

Cho dù trong lòng đang đâ`y tâm sự, Tiểu Huyê`n vẫn bật cười trước câu nói của ông ta. "Cái tên này chẳng hay chút nào, chi bă`ng hãy gọi là Điểu đại sư đi!"

"Ngươi thì biế t cái gì? Đây là chữ "ngu" trong từ "ngu muội" chứ không phải chữ "ngư" có nghĩa là con cá⁽¹²⁾." Ngu đại sư bực mình,

trừng mặ t nhìn Tiểu Huyê n. "Đế n khi nào ngươi bà ng tuổi ta, sẽ biế t trên đời này có rấ t nhiệ u việc mà hạng phàm phu tục tử như chúng ta không thể đoán trước được. So với mệnh trời bao la khó đoán, trong đám chúng sinh giữa chố n nhân gian này, cho dù là những kẻ thông minh hơn người, tài trí tuyệt cao thì cũng chẳng khác gì một người ngu đố t."

Tiểu Huyê `n thấ y trong lời ông ta ẩn chứa đâ `y thiê `n ý, đang định tập trung lă ´ng nghe, chọt Thanh Nhi đưa tới một quả đào, nó că ´n thử một miê ´ng thấ `y ngọt lịm, liê `n lớn tiế ´ng khen ngon.

Ngu đại sư nhìn Tiểu Huyê `n với vẻ cổ quái. "Tên tiểu tử ngươi tuy trông khá có tuệ căn nhưng lại rấ t dễ bị những thứ nơi phàm trâ `n mê hoặc. Nế u nói Xảo Chuyế t cẩn thận chọn lựa mà lại chọn ra một truyê `n nhân như ngươi, lão phu thực khó mà hiểu nổi."

Tiểu Huyê `n phân bua: "Ta đâu phải truyê `n nhân của Xảo Chuyê ´t đại sư, ông â ´y đã chế ´t hơn sáu năm rô `i."

"Xảo Chuyế t chế t rô i ư?" Ngu đại sư cả kinh. "Sư huynh Vong Niệm của ông ta thì sao?"

Tiểu Huyê `n đáp: "Vong Niệm đại sư còn chế t sớm hơn, hình như đã mười mấ y, hai mươi năm rô `i."

Ngu đại sư thở dài một tiế ng, những tia sáng trong mặ t dâ n trở nên ảm đạm. "Mâ y lão già đó đề ù chế t cả rô ì, giang hô này bây giờ là của những người trẻ tuổi các ngươi..." Thấ y trên mặt Tiểu Huyê n cũng xuấ t hiện vẻ ngắn ngơ, ông ta nghiêm túc nói: "Việc này rặ c rô i vô cùng, ta cũng không biế t nên bặ t đâ ù nói với ngươi từ đâu. Trong lòng ngươi ặ t hẳn có rấ t nhiệ ù điệ ù nghi vấ n, muố n hỏi ta điệ ù gì thì hãy hỏi đi."

Tiểu Huyê `n gãi đâ `u suy nghĩ một lát rô `i mới cấ ´t tiế ´ng hỏi: "Lâ `n cuố ´i cùng ông gặp Xảo Chuyế ´t đại sư là khi nào? Trước khi ông bế ´ quan sao?"

Ngu đại sư ngắng đâ`u suy nghĩ một lát, sau đó mới chậm rãi trả lời: "Đó là khi Hành Đạo đại hội lâ`n trước đã qua được mười một năm."

Tiểu Huyê `n thâ `m lè lưỡi, Hành Đạo đại hội sáu mươi năm mới cử hành một lâ `n, như vậy đó đã là việc từ bố ´n mươi chín năm trước, khi đó phụ thân Hứa Mạc Dương của nó còn chưa ra đời, còn vị Xảo Chuyê ´t đại sư tựa như người trời kia cũng mới chỉ là một thiê ´u niên... Nghĩ như vậy, nó lập tức cảm thấ ´y thời gian như bóng câu qua cửa, chẳng đợi người nào, trong lòng bấ ´t giác trào lên một cảm giác kỳ dị, rấ ´t nhiê `u quãng thời gian đan xen vào nhau.

Ngu đại sư ngắng đâ u nhìn trời, cấ t giọng trâ m thấ p mà chậm rãi, đâ y vẻ hoài niệm: "Sau cuộc chiế n thảm liệt ở Hành Đạo đại hội là n đó, các đệ tử tinh anh của bố n đại gia tộc cơ hồ hoàn toàn tổn thấ t, sau mười một năm mới dâ n khôi phục nguyên khí..."

Tiểu Huyê `n cả kinh, cấ ´t tiế ´ng hỏi: "Hành Đạo đại hội này rố ´t cuộc là như thế ´ nào? Ta cứ nghĩ bố ´n đại gia tộc chẳng qua chỉ mở một cuộc hội nghị gì đó, chẳng lẽ đó lại là một cuộc đố ´i đâ `u sinh tử hay sao?"

Ngu đại sư nhìn Tiểu Huyê`n chăm chú. "Ngươi có biế´t cái tên Hành Đạo đại hội này từ đầu mà có không?"

Tiểu Huyê `n lầm bẩm bố ´n chữ "Hành Đạo đại hội" mấ ´y lâ `n, đoạn cấ ´t giọng nghi hoặc: "Lẽ nào là có ý thay trời hành đạo?"

"Không sai!" Ngu đại sư khẽ gật đâ`u rô`i lại cười khổ một tiế ng, thở dài than: "Ta trải qua gâ`n năm mươi năm bê´ quan mới biế´t, đạo trời vố n do ông trời đứng ra quyế t định, việc làm của lũ phàm phu tục tử bọn ta chẳng qua là cố hế t sức mình, nhưng lại chẳng có tác dụng gì cả."

Tiểu Huyê `n tỏ ra không đô `ng tình với quan điểm này. "Cha ta nói với ta ră `ng nhân định thă ´ng thiên. Mâ ´y người Hán Cao Tổ, Đường Cao Tông đề `u có xuấ ´t thân thảo mãng, bị đám tham quan ô lại bức ép cho không còn đường số ´ng nên mới dựng cờ khởi nghĩa, từ đó làm nên bá nghiệp. Nế ´u nghe theo mệnh trời, bó tay chờ chế ´t, bọn họ làm sao có thể lập nên một phen cơ nghiệp, trở thành những bậc minh quân được người đời sau truyê `n tụng?"

"Đường Tông vố ndĩ là danh môn vọng tộc, có điể ù việc này cũng không cầ n quá để tâm." Ngu đại sư cười chua chát, nói. "Nhưng ngươi làm sao biế t Đường Tông, Hán Tổ khởi nghĩa tạo phản không phải là vâng theo mệnh trời? Chính vì như thế nên bọn họ mới được thầ n linh trợ giúp, từ một kẻ áo vải trở thành đấ ng cửu ngũ chí tôn." Ông ta chỉ tay lên trời, cấ t giọng trầ m hùng, nói: "Vạn vật trên thế gian này, bấ t kể là công hầ ù khanh tướng, bình dân áo vải hay thậm chí là muông thú súc sinh, không ai là không số ng cả đời dưới ánh nhìn chăm chú của trời cao, để n cuố i cùng đề ù hóa thành một nă m đấ t vàng, nào có ai có thể nghịch thiên hành sự?" Rỗ ì ông ta lại cúi đầ ù nhìn Tiểu Huyê `n, nói với giọng nhấ n mạnh: "Đây chính là mênh trời!"

Tiểu Huyê `n thoáng ngắn người nhưng vẫn chưa chịu phục, cấ t lời biện bác: "Theo như ông nói thì con người số ´ng trên đời này đề `u không thể tự làm chủ vận mệnh của mình, tấ ´t cả đề `u do trời cao định sẵn, như thể ´thì còn có gì thú vị nữa?"

Ngu đại sư xúc động thở dài. "Ý trời vố n do trời định, đâu câ n tới đám người phàm tục chen vào, cái gọi là thay trời hành đạo chẳng qua chỉ là lời nói mơ của lũ người ngu ngố c mà thôi. Thuận theo trời

thì số ng, trái với trời thì chế t, sự thú vị của đời người chẳng qua là đưa ra một sự lựa chọn mà thôi, chính sự lựa chọn ấ y mới là điể u khó có thể quyế t định nhấ t."

"Lựa chọn?" Trong lòng Tiểu Huyê `n trào lên một mố i nghi hoặc. "Có thể lựa chọn gì được?"

Ngu đại sư nói: "Lão phu tính mấ y ngày nữa là tới Hành Đạo đại hội, do đó mới khai quan xuấ t sơn, nhưng vừa khéo lại gặp được ngươi, đây đúng là ý trời. Các lựa chọn của ta một là giao cuố n *Thiên Mệnh bảo điển* này cho ngươi, hai là giế t ngươi để diệt trừ hậu họa." Ánh mấ t ông ta chợt trở nên lạnh lẽo vô cùng. "Khó là khó ở chỗ bây giờ lão phu cũng không biế t nên lựa chọn thế nào mới đúng là vâng theo mệnh trời!"

Tiểu Huyê `n sợ để ´n giật nẩy mình, khẽ lẩm bẩm: "Một đứa bé như ta thì có thể gây ra hậu họa gì được?"

Ngu đại sư trâ m ngâm nói: "Nế u không phải vì nguyên nhân này, Cảnh Thành Tượng việc gì phải ra tay độc ác với ngươi như vậy?"

Tiểu Huyê `n nhớ lại nỗi đau trong lòng, bèn căm phẫn nói: "Hă ´n đã phê ´ võ công của ta, bây giờ ông lại muô ´n giê ´t ta, đô ´i phó với một đứa bé như vậy mà cũng tính là vâng theo mệnh trời sao?"

"Do đó lão phu mới cảm thấ y khó xử." Ngu đại sư thở dài, than. "Tuy biế t ngươi là một mố i họa hại nhưng giờ ta còn chưa hiểu rõ ý trời, không muố n làm hại tính mạng người vô tội. Việc đưa ra lựa chọn lâ n này thực không dễ dàng gì."

Tiểu Huyê `n thấ y Ngu đại sư tuy sắ c mặt bình tĩnh nhưng hành sự lại mừng giận vô thường, ai mà biế t được liệu ông ta có muố n giế t mình hay không, không khỏi thấ `m sợ hãi, bèn miễn cưỡng

cười, nói: "Ông đã giao sách cho ta rô`i, tức là đã đưa ra quyế t định, nhâ t định sẽ không giế t ta nữa đúng không?"

Ngu đại sư gă ngiọng nói: "Lão phu giao sách cho ngươi là vì được người ta nhờ cậy nên phải làm cho xong; còn vê việc có giế t ngươi hay không thì phải trông vào ý trời. Hai việc này hoàn toàn khác nhau, há có thể gộp chung?"

Tiểu Huyê `n bị lời của Ngu đại sư làm cho đâ `u óc quay cuô `ng, bèn buột miệng nói: "Ông nói tấ t cả mọi việc đê `u đã được ông trời định sẵn, như vậy có lẽ ông trời muố ´n ông cảm thấ ´y do dự, để ´n tận lúc chế ´t cũng không biể ´t nên xử lý ta thế ´nào. Hừm, cái gì mà ý trời, toàn là những điể `u bịa đặt để lừa gạt người ta, nói thì dễ nghe lắ ´m, chẳng qua chỉ muố ´n tìm một cái có để đố ´i phó với ta mà không khiế ´n bản thân hổ thẹn thôi. Dù sao cũng chẳng ai biế ´t ông trời rố ´t cuộc có ý gì..." Nói đế ´n đây, nó vội vã dừng lại, chỉ sợ những lời này sẽ chọc giận ông ta.

Ngu đại sư ngây người, bắ t đâ u nghiêm túc suy nghĩ. Sự khác biệt giữa tư tưởng của ông ta và Tiểu Huyê n là ở chỗ coi trời và người cái nào là gố c, cái nào là ngọn. Nế u dựa theo cách nói của Tiểu Huyê n, mấ y thứ thuận thiên nghịch thiên gì đó suy cho cùng cũng chỉ được đoán định dựa theo tiêu chuẩn yêu ghét của bản thân, có đưa ra lựa chọn thế nào thì cũng đê u là theo ý trời...

Phải biế t ră ng con người ta khi vừa mới hiểu sự đời thường chẳng biế t sợ là gì, sau khi tuổi tác lớn dâ n, kinh nghiệm tăng thêm, họ sẽ bắ t đâ u quy những hiện tượng không thể giải thích cho quỷ thâ n. Ngu đại sư kỳ thực đã gâ n trăm tuổi, trong thời gian bế quan gâ n năm mươi năm, ngoại trừ tu luyện võ công, ông ta vẫn luôn suy nghĩ về những vấ n đề huyê n ảo trong trời đấ t, chỉ là trong lòng sớm đã có một ấ n tượng được định hình từ trước, cho ră ng mọi việc đề u đã được trời cao an bài, con người không thể thay

đổi... Lố i suy nghĩ của ông ta hoàn toàn khác biệt với một đứa bé ngây thơ như Tiểu Huyê `n, bây giờ được một lời vô ý của Tiểu Huyê `n nhắ c nhỏ, trong lòng liê `n thoáng ngộ ra được một điê `u.

"Ha ha ha ha." Ngu đại sư cười vang mấ y tiế ng, đưa tay vỗ nhẹ vai Tiểu Huyê `n, dịu giọng nói: "Thă `ng nhóc ngươi đúng là thú vị, lão phu sẽ đánh cược với ý trời một phen, tạm thời tha cho ngươi. Dù sao võ công của ngươi cũng đã bị phế , sau này có đi hành tẩu giang hô `, e là cũng sẽ bị người ta hãm hại, chi bă `ng hãy cùng lão phu ở lại nơi này, như thế ´ có lẽ sẽ được số ´ng nố ´t quãng đời còn lại trong bình yên." Ông ta đã bế ´ quan gâ `n năm mươi năm, hã `ng ngày chỉ có con khỉ tên Thanh Nhi kia bâ `u bạn, hế ´t sức cô đơn, bây giờ gặp được một đứa bé thông minh, lanh lợi như Tiểu Huyê `n thì tâ ´t nhiên là vô cùng yêu thích, muố ´n được nói chuyện với nó nhiê `u hơn. Ngoài miệng ông ta liên tục nói là muố ´n giế ´t nó nhưng kỳ thực trong lòng chẳng có chút sát cơ nào.

Tiểu Huyê `n thấ ´y Ngu đại sư tạm thời không có ý giế ´t mình nữa thì yên tâm hẳn, nghĩ bụng lão già này đã lớn tuổi như vậy rô `i, liệu còn số ´ng được mấ ´y năm? Đợi sau khi lão chế ´t, mình tấ ´t nhiên có thể rời khỏi nơi này... Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng nó đương nhiên không dám nói ra.

Con khỉ Thanh Nhi thông minh vô cùng, thấ y chủ nhân cười nói vui vẻ với Tiểu Huyê `n thì lập tức dúi cho nó mấ y quả đào to tướng, làm Tiểu Huyê `n bố i rố i chân tay, dở khóc dở cười. Ngu đại sư đang mải mê suy nghĩ, dường như không hê `nhìn thấ y hành động nghịch ngợm của Thanh Nhi, chỉ ngô `i trâ `m lặng.

Tiểu Huyê `n sợ Ngu đại sư lại nghĩ để ´n việc gì đó mà muố ´n làm khó mình, hơn nữa nó quả thực muố ´n biế ´t rõ hơn về `bố ´n đại gia tộc, bèn vội vàng truy hỏi: "Hành Đạo đại hội này mang ý là thay trời

hành đạo, vậy tại sao lại khiế n cho tinh anh của bố n đại gia tộc bị tổn thấ t gầ n hế t chứ?"

Ngu đại sư khẽ thở dài một tiế ng. "Hành Đạo đại hội chọn ra các đệ tử tinh anh của bố n đại gia tộc chẳng qua là để ứng phó với một ván cươc mà thôi."

Tiểu Huyê `n ngây người. "Ván cược gì?" Rô `i nó bỗng nghĩ tới ván cược giữa mình và Nhật Khô ´c quỷ lúc trước, cả việc mình và Thủy Nhu Thanh đánh cược với nhau trên thuyê `n Tu Nhàn, trên khuôn mặt bấ ´t giác lộ một nụ cười mim.

"Dù sao sau này ngươi cũng sẽ ở lại đây với lão phu, nói với ngươi cũng không sao hế t. Đây vố n là một bí mật lớn trong bố n đại gia tộc, chỉ có mấ y nhân vật đâ u não mới được biế t, cho dù là các đệ tử trong môn phái cũng không hệ hay biế t mục đích thật sự của Hành Đạo đại hội." Trên khuôn mặt Ngu đại sư xuấ t hiện một nét đau khổ. "Đây là ván cược giữa bố n đại gia tộc bọn ta với một kẻ thù truyề n kiế p, hai bên ước định cứ mỗi sáu mươi năm sẽ phái các đệ tử tinh anh trong môn phái giao chiế n với nhau, từ đó bên thua cố nhiên sẽ suy sụp hẳn nhưng bên thắ ng cũng sẽ bị tổn thương nguyên khí nặng nề ..."

Khuôn mặt lộ vẻ cổ quái, Tiểu Huyê`n buột miệng thố t lên: "Ngự Linh đường!"

Ngu đại sư hế t sức ngạc nhiên. "Cái tên này ngay đế n bố n đại gia tộc cũng chẳng mấ y ai hay biế t, ngươi từ đâu mà biế t được?"

Tiểu Huyê `n vừa rô `i có kể với Ngu đại sư vê `Ninh Hô `i Phong nhưng lại không nhă ´c tới cái tên Ngự Linh đường, lúc này bèn nói rõ ra. Sắ ´c mặt Ngu đại sư càng lúc càng trở nên âm trâ `m, khẽ cấ ´t tiế ´ng lẩm bẩm: "Không ngờ Ngự Linh đường lại bấ ´t chấ ´p ước định, xen vào việc trong võ lâm, xem ra sau khi bị bố ´n đại gia tộc ta chèn

ép suố t hai trăm bố n mươi năm, rố t cuộc đã không kìm nén được, muố n tái xuấ t giang hố rố i."

Tiểu Huyê `n hỏi: "Bọn ông đánh cược cái gì vậy?"

Ngu đại sư đưa mặ t nhìn Tiểu Huyê n, lạnh lùng nói ra hai chữ: "Thiên hạ!"

Tiểu Huyê `n bị Ngu đại sư nhìn đăm đăm, cảm thấ y số ng lưng lạnh toát. "Ông nói thực khó hiểu, thiên hạ đâu phải một thứ bảo vật câ `m được trong tay, sao có thể lấ y ra để đánh cược chứ?"

"Ván cược này chính là cược xem bên nào có tư cách nhúng tay vào việc lớn trong thiên hạ, bên thă ng sẽ được dùng phương thức của mình để mở mang nghiệp lớn, cai trị quố c gia. Quan niệm của bố n đại gia tộc bọn ta và Ngự Linh đường hoàn toàn khác biệt. Bố n đại gia tộc tôn thờ lố i hành sự theo mệnh trời, dùng nhân nghĩa để trị thiên hạ; Ngự Linh đường thì chủ trương dùng võ lực để chinh phục, không ngừng động binh đao..." Ngu đại sư cười lạnh, nói. "Nhấ t tướng công thành vạn cố t khô, nế u làm theo phương pháp của Ngự Linh đường, thiên hạ này sẽ rơi vào cơn chiế n loạn đế n bao giờ chứ?"

Tiểu Huyê `n hế ´t sức đô `ng tình với điệ `u này. "Đúng thế ´, trăm họ trong thiên hạ này ai mà không muố ´n số ´ng trong hòa bình, tấ ´t nhiên đề `u mong được cai trị bă `ng lố ´i nhân nghĩa."

"Nói thì nói vậy nhưng như thể cũng chưa hẳn là đúng. Ai cũng biế trõ cái đạo lý được làm vua thua làm giặc, nhưng có người lại luôn tin ră ng mình sẽ là người giành phâ n thă ng. Để giành lấ y cái công danh kia, bọn họ tấ t nhiên sẽ mong thiên hạ càng loạn càng tố t." Ngu đại sư thở dài, than. "Nhìn lại lịch sử mấ y ngàn năm qua, ngoài Viêm, Hoàng, Nghiêu, Thuấ n chịu tự nguyện nhường lại ngôi để, có vị hoàng để khai quố c nào không phải đạp qua muôn vạn

xác khô mới từng bước giành được quyề n lực? Dùng vũ lực để chinh phục thiên hạ tuy có rấ t nhiề u chỗ không hay nhưng lại là phương pháp trực tiế p nhấ t, hữu hiệu nhấ t."

Tiểu Huyê `n buột miệng nói: "Vậy chi bă `ng hai bên hãy hợp tác với nhau, dùng cách của Ngự Linh đường để đoạt lâ ´y thiên hạ, sau đó dùng cách của bố ´n đại gia tộc để cai trị thiên hạ, như thế ´ chẳng phải là mọi việc đề `u được giải quyế ´t sao?"

"Thỏ chế t chó vào nô ì, chim hế t cấ t cung tên. Cái thiên hạ khó khăn lă m mới giành được kia ai có thể tùy tiện chia sẻ cho người khác?" Ngu đại sư nghiêm túc nói. "Tự cổ chí kim, sau khi đăng cơ, việc hoàng đế làm đâ ù tiên chính là diệt trừ những kẻ chố ng đố i, chỉ sợ có người uy hiế p đế n ngôi đế của mình, những thứ quyề n mưu như thế ngươi nghĩ chỉ đơn giản là trò chơi của trẻ con sao? Huố ng chi, cho dù là trong trò chơi của đám trẻ con cũng có những việc kéo bè kế t cánh, hò bè gọi bạn, hở một chút là dùng vũ lực với nhau, qua đó có thể thấ y tính người vố n ác..." Nói xong, ông ta lại khẽ thở dài.

Tiểu Huyê `n bấ t giác cả kinh, nhớ lại những lúc mình cùng đám trẻ con trong vùng chơi đùa thì quả đúng là vậy. Đứa bé thủ lĩnh nhấ t định phải là đứa khỏe nhấ t, thấ y đứa bé khác có thứ gì hợp ý mình là sẽ đòi lấ y bă `ng được, nế u đố i phương không chịu thì ă t sẽ nổ ra một phen tranh đấ u. Tuy đây chỉ là sự chơi đùa giữa đám trẻ con nhưng nhìn việc nhỏ mà suy ra việc lớn, chẳng lẽ bản tính con người thật sự tổ `i tệ vậy sao? Nó thực sự không muố n nghĩ như vậy nhưng lại chẳng tìm được lời nào để phản bác, đành khẽ lẩm bẩm như để tự an ủi: "Đó chẳng qua là vì trẻ con không hiểu chuyện mà thôi, giố ng như ta và mấ y người bạn hôm nay cãi nhau, đế n ngày mai chỉ câ `n tạ lỗi một câu là sẽ lại hòa thuận như cũ."

Ngu đại sư nghiêm túc nói: "Việc lớn này có liên quan tới vận mệnh của chúng sinh trong thiên hạ, đâu phải trò đùa của lũ trẻ con, mấ y thứ ân oán đó há có thể dùng một câu tạ lỗi mà xua tan được... Ngươi không thấ y sao, sau thời Thịnh Đường đâ `u tiên là có loạn An Sử, sau đó lại có binh biế n Hoàng Sào, kế để n là thời chiế n loạn Ngũ Đại Thập Quố c kéo dài tới mấ y trăm năm. Trong thời gian ấ y, biế t bao nhiều lê dân bách tính đã bị làm cho nhà tan cửa nát, chẳng còn đường số ng. Do đó bố n đại gia tộc bọn ta mới liê `u chế t tranh đấ u với Ngự Linh đường, quyế t không cho bọn chúng tàn hại bách tính!"

Tiểu Huyê `n do dự hỏi: "Ta từng nghe tiên sinh kể chuyện kể vê `những cuộc chiế ´n tranh đó, chẳng lẽ đê `u do Ngự Linh đường gây ra hay sao?"

Ngu đại sư khẽ mim cười, nói: "Hơn hai trăm năm nay, Ngự Linh đường đề `u thua dưới tay bố ´n đại gia tộc bọn ta, nhờ đó dân chúng mới được số ´ng một cuộc số ´ng yên bình." Tuy ông ta không trực tiế ´p trả lời câu hỏi của Tiểu Huyê `n nhưng Tiểu Huyê `n tỉ mỉ ngẫm nghĩ ý tứ bên trong, không kìm được thâ `m chấ ´n động.

Tiểu Huyê `n nghĩ đế ´n sự tranh chấ ´p giữa những đứa trẻ, bèn cười, hỏi: "Nế ´u có một bên cố ´ ý ăn gian thì sao?"

"Tổ thượng của hai bên đề `u từng lập lời thê `độc trước mặt Thiên Hậu, quyế ´t không dám làm trái. Việc này còn có liên quan tới mố ´i ân oán bắ ´t đầ `u từ mấ ´y trăm năm trước, ngươi cũng không cầ `n biế ´t quá nhiê `u." Ngu đại sư dường như không muố ´n nói thêm về `chuyện này, bèn chuyển chủ đề `: "Tóm lại, bố ´n đại gia tộc và Ngự Linh đường đã ước định với nhau, ai thua thì trong vòng sáu mươi năm sẽ không được bước chân ra ngoài giang hô `, để yên cho đố ´i phương đi tranh đoạt thiên hạ."

Tiểu Huyê `n nghe thấ ´y cái tên "Thiên Hậu", trong lòng lại càng nghi hoặc. "Tại sao lại là sáu mươi năm?"

Ngu đại sư nghiêm túc đáp: "Sáu mươi năm vừa khéo là một hoa giáp, Thiên can Địa chi sẽ lại quay vòng, như thể biể n số mới có thể được sinh ra."

Tiểu Huyê`n càng nghe càng hứng thú. "Chẳng hay ván cược â´y diễn ra thê´ nào? Mọi người so đâ´u xem ai có võ công cao hơn sao?"

"Luật chơi sẽ do bên thua lựa chọn, mỗi bên cử ra hai mươi người, tấ t nhiên chủ yế u vẫn phải dựa vào võ công. Ha ha, nói chung không thể là mấ y trò hoàn toàn dựa vào vận may được." Ngu đại sư cười thành tiế ng nhưng trên mặt lại không có nét cười. "Mấ y là n đâ u tiên chủ yế u là dùng võ công phân cao thấ p, nhưng vê sau, bên thua vì một lòng muố n giành phâ n thắ ng nên không từ thủ đoạn, đưa ra một số phương thức kỳ dị vô cùng. Do đó, bố n đại gia tộc bọn ta mới học đủ thứ kỳ công dị thuật, tạp học bàng môn, bê ngoài thì có vẻ không màng tới việc đời, xem nhẹ chuyện nhân gian, kỳ thực là để ứng phó với ván cược sáu mươi năm một lâ n này..."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới biế t nguyên nhân khiế ´n bố ´n đại gia tộc tinh thông câ `m kỳ thư họa, cơ quan thuật toán, vội hỏi với vẻ căng thẳng: "Vậy lâ `n này sẽ cược như thế ´ nào?"

Ngu đại sư sâ m mặt. "Hơn hai trăm năm nay, bố n đại gia tộc bọn ta đã thă ng liê n bố n trận, Ngự Linh đường nhấ t định sẽ vă t óc nghĩ ra một luật chơi gì đó hòng giành phâ n thă ng, nhưng chưa để n lúc thì chẳng ai biế t bọn chúng sẽ bày trò gì." Rô i ông lại thở dài một tiế ng. "Qua một tháng nữa là sẽ tới ngày bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường giao chiế n."

Tiểu Huyê `n tuy căm hận Cảnh Thành Tượng vì đã phế ´ võ công của mình nhưng khi nghe nói bố ´n đại gia tộc đã thă ´ng liê `n bố ´n

trận thì không kìm được nă m chặt bàn tay, cấ t tiế ng khen không ngót lời, đưa tay khẽ kéo bộ râu trắ ng của Ngu đại sư. "Lâ n trước mọi người làm thể nào mà thắ ng được bọn họ vậy, Ngu gia gia mau kể đi!"

Ngu đại sư nghe Tiểu Huyê `n gọi mình ba tiế ´ng "Ngu gia gia", trên mặt liê `n lộ nét cười, có điê `u chỉ sau nháy mặ ´t đã ản đi. "Lâ `n trước, khi hai bên giao chiế ´n, lão phu vẫn còn là minh chủ của bố ´n đại gia tộc, bọn ta thông qua Hành Đạo đại hội chọn ra hai mươi đệ tử tinh anh, sau đó quyế ´t một trận tử chiế ´n với hai mươi cao thủ của Ngự Linh đường tại đỉnh Minh Bội này..." Sắ ´c mặt ông ta biế ´n ảo bấ ´t định, dường như đang nhớ về `cuộc chiế ´n thảm liệt sáu mươi năm trước. Dừng lại hô `i lâu, ông ta mới nói tiế ´p: "Lâ `n trước, quy tắ ´c mà Ngự Linh đường đưa ra là hai mươi cao thủ của hai bên phải chen chúc trong một hang núi nhỏ, không được dùng ám khí và độc dược, sau đó người ở bên ngoài sẽ bít cửa hang lại, để bọn họ tàn sát nhau trong đó một ngày một đêm. Bên nào có người phá cửa hang chui ra trước thời hạn thì sẽ bị tính là thua cuộc, đế ´n ngày thứ hai, bên nào còn lại nhiề `u người hơn sẽ coi như giành phâ `n thă ´ng."

Tiểu Huyê n ngây người, kinh hãi không nói nên lời.

"Hang núi đó chỉ rộng chừng hai trượng, cửa hang bị bít lại, bên trong tố i như bưng, giơ bàn tay ra không nhìn thấ y năm ngón. Mỗi người lúc này đề `u giố ng như một người mù, không thể phân biệt được ai là địch ai là bạn, chỉ có thể dùng hế t tuyệt học bình sinh không cho người khác tới gâ `n mình. Nhấ t thời vô số ´ âm thanh hỗn tạp vang lên không ngót, trong đó có tiế ´ng vũ khí va chạm, tiế ´ng đao kiế ´m chém vào da thịt, còn có tiế ´ng kêu thảm trước khi chế ´t, mãi đế ´n rấ ´t nhiề `u năm sau, khi nă `m mơ, lão phu dường như vẫn còn nghe thấ ´y..." Ngu đại sư hô `i tưởng lại cuộc chiế ´n thảm liệt đó, trên khuôn mặt vẫn còn vẻ kinh sợ. "Ngự Linh đường có sự chuẩn bị từ trước, hai mươi tên cao thủ đó ai cũng ôm lòng liê `u chế ´t, chẳng

thèm quan tâm người khác số ng chế t thể nào. Còn hai mươi đệ tử của bố n đại gia tộc bọn ta thì lại lo sẽ ngộ thương người phe mình, thành ra vừa giao thủ đã phải chịu thiệt thời lớn..."

Tiểu Huyê `n càng nghe lại càng kinh hãi, tuy nhìn thấ y rõ ràng Ngu đại sư đang bình yên ở trước mặt mình, trong cuộc chiế ´n sáu mươi năm trước nhấ ´t định đã số ´ng sót và thoát khỏi hang động kia, nhưng vẫn không kìm được rùng mình một cái. Bố ´n đại gia tộc danh vang giang hô `, Ngự Linh đường có thể đô ´i kháng với họ suố ´t mấ ´y trăm năm dĩ nhiên không yế ´u, hai bên vì mong chiế ´n thắ ´ng nên nhấ ´t định đã phái hế ´t cao thủ ra. Bố ´n mươi vị cao thủ tuyệt đỉnh ấ ´y liê `u chế ´t giao tranh trong một hang động chỉ rộng có hai trượng, sau một ngày một đêm, số ´người có thể số ´ng sót đi ra e là chẳng có mấ ´y ai...

Ngu đại sư nói tiế p: "Ngự Linh đường có thể trở thành kẻ địch truyê `n kiê ´p của bố ´n đại gia tộc bọn ta, nhân tài tâ ´t nhiên nhiê `u vô kể, nhưng tu vi về mặt võ học thì quả thực thua kém bố n đại gia tộc một bậc, thêm vào đó, suố t mấ y trăm năm không thă ng được lâ n nào, do đó mới quyế t liê u một phen sử dụng phương thức như vậy. Hai mươi tên cao thủ của bọn chúng vố n đã quen tác chiế n cùng nhau trong bóng đêm, còn tính được trong bố n đại gia tộc bọn ta đa phâ n là người thanh nhã, lại một lòng nghĩ để n tình đô ng môn, khó mà sinh tô n được trong hoàn cảnh gian khó như vậy, cứ tưởng đã nă m chặ c phâ n thặ ng trong tay... Chỉ có điệ u, bọn chúng vẫn có chỗ chưa tính tới: các đệ tử của bố n đại gia tộc bọn ta đề u là dòng dõi chính thố ng, nhân số tuy không đông bă ng Ngự Linh đường nhưng ai nấ y đề u rấ t mực trung thành, coi việc hy sinh vì gia tộc là niê m vinh quang, đám đệ tử tố t xấ u lẫn lộn của Ngư Linh đường sao có thể so sánh? Huố ng chi, ở giữa một mảng tố i tăm như thể, những thứ như trận pháp chẳng có tác dụng gì, mỗi người chỉ có thể dựa vào tiê`m lực võ công của bản thân cùng với cái khí thê´ cam lòng hy sinh vì nghĩa..."

Tiểu Huyê `n thâ `m kinh sợ, trong hoàn cảnh tô `i tệ như thế ´, nế ´u một bên còn sót lại vài tay cao thủ, bên còn lại chỉ e sẽ bị tiêu diệt hoàn toàn.

"Lúc đâ`u, trong cơn hỗn chiế´n, Ngự Linh đường có thể chiế´m được chút ưu thế´ nhưng đế´n khi ranh giới giữa hai bên đã phân định rõ ràng thì dâ`n không chố ng đỡ nổi sự phản kích của bố n đại gia tộc. Đế´n ngày thứ hai, chỉ còn lão phu và hai đệ tử của bố n đại gia tộc là có thể đi ra khỏi hang động đó." Ngu đại sư ngắng đâ`u nhìn trời, sắ´c mặt có chút hờ hững. "Cuộc tranh đâ´u â´y không còn là đâ´u võ công hay mưu trí nữa, mà là đâ´u một chữ "nghĩa". Quá trình đó tuy hung hiểm vạn phâ`n nhưng cuố´i cùng, bên ta đã giành phâ`n thă´ng."

Tiểu Huyê `n nghe mà kinh tâm động phách, thở ra một hơi thật dài. "Ngự Linh đường này đúng là đáng ghét, không ngờ lại định ra quy tắ c như vậy, rõ ràng là muố nhai bên lưỡng bại câu thương, như thế chẳng có lợi cho ai cả..."

Ngu đại sư trâ m giọng nói: "Ngươi vẫn chưa hiểu, vì ván cược sáu mươi năm một là n này, hai bên thường ngày đề u nă m gai nế m mật, chuẩn bị kĩ càng, chỉ mong có thể giành được phâ n thă ng, do đó khi quyế t chiế n tấ t nhiên đề u dố c toàn lực. Thực lực của hai bên vố n dĩ không hơn kém nhau nhiê u, cho dù có thă ng thì cũng chỉ là thă ng thảm..." Trong mặ t lóe lên những tia cực kỳ phức tạp, ông ta đột nhiên ngắng đâ u, cấ t tiế ng hú dài, dường như đã lấ y lại hào khí xung thiên năm xưa, ngạo nghễ nói: "Bố n đại gia tộc bọn ta tuy đại thương nguyên khí, tinh nhuệ cơ hô bị tổn thấ t hế t nhưng trải qua trận chiế n là n ấ y, ít nhấ t trong vòng mấ y chục năm, Ngự Linh đường cũng không còn sức mà ngó ra thiên hạ."

Tiểu Huyê `n suy nghĩ một chút rô `i hỏi: "Vậy tại sao không thừa dịp â ´y mà tiêu diệt luôn Ngự Linh đường để diệt trừ hậu họa?"

Ngu đại sư cụp mặ t. "Ván cược này là do Thiên Hậu định ra, lão nhân gia người sợ hai bên sẽ làm trái giao ước, đô i đâ u với nhau để n mức không chế t không thôi, do đó mới bố trí thêm một hộ pháp. Bên nào không tuân theo giao ước sẽ phải đô i mặt với sự liên thủ của bên kia và hộ pháp của ván cược."

Tiểu Huyê `n hế t sức ngạc nhiên. "Hộ pháp của ván cược này là ai vậy?"

Ngu đại sư đưa mặ t nhìn Tiểu Huyê n, chậm rãi nói ra ba chữ: "Hạo Không môn!"

Tiểu Huyê `n bấ t giác ngây người, sau đó liê `n cả kinh nhảy dựng lên. Nó thấ y Ngu đại sư lấ y ra *Thiên Mệnh bảo điển* thì đã đoán ra bố ´n đại gia tộc và Hạo Không môn nhấ 't định có mố ´i quan hệ gì đó, nhưng bấ ´t kể thế ´ nào cũng không ngờ được Hạo Không môn lại là hộ pháp cho cuộc đố ´i đấ `u giữa bố ´n đại gia tộc và Ngự Linh đường. Trong lòng nó tuy có vô vàn điề `u nghi vấ ´n nhưng lại líu lưỡi, nghẹn lời, không biế ´t nên bắ ´t đã `u hỏi từ đâu.

Trải qua bao phen biế n cố như vậy, Ngu đại sư sớm đã có một trái tim bình lặng như nước, giọng nói vẫn nhẹ nhàng, chậm rãi như lúc đâ `u: "Tổ sư của Hạo Không môn là Hạo Không chân nhân, một người bạn chí giao của Thiên Hậu. Giữa họ có mố i uyên nguyên rấ t sâu, do đó Hạo Không môn mới đô `ng ý đảm nhận trách nhiệm hộ pháp này suố t mấ y trăm năm. Để tránh mố i hiệ `m nghi, thường ngày Hạo Không môn tuyệt đố i không qua lại với bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường, lâ `n trước tới đỉnh Minh Bội này kỳ thực là để xem tướng cho thiế ´u chủ khi đó còn chưa đâ `y nửa tuổi..."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới phâ `n nào bình tĩnh trở lại. "Vị thiế ´u chủ này rố ´t cuộc là ai?"

Ngu đại sư nói: "Thiế u chủ chính là hậu nhân của Thiên Hậu. Đây là việc cơ mật lớn nhấ t trong bố n đại gia tộc bọn ta, ngoài mấ y vị chưởng môn và một vài người có liên quan, không một ai biế t tới sự tố n tại của thiế u chủ."

Tiểu Huyê `n ngây người. "Vậy tại sao ông lại nói với ta?"

Ngu đại sư nghiêm túc nói: "Ngươi có lẽ là người duy nhấ t trên thế gian có thể gây uy hiế p cho thiế u chủ. Ngươi nghĩ xem, nế u không phải vì thiế u chủ, tại sao Cảnh Thành Tượng lại ra tay độc ác với ngươi như thế? Có điể u, tuy bây giờ võ công của ngươi đã bị phế nhưng Cảnh Thành Tượng làm vậy là trái với ý trời, chẳng biế t về sau có hậu quả đáng sợ gì hay không. Ta nói với ngươi chân tướng bên trong là hy vọng có thể khiế n tình hình phâ n nào thay đổi."

Tiểu Huyê `n lại chấ ´n động, trong lòng bấ ´t giác trào dâng một cảm giác kỳ diệu khó có thể diễn tả bă `ng lời vê ` mố ´i ân oán đã được số ´ mệnh định sẵn với vị thiế ´u chủ còn chưa rõ tên gọi kia, bèn lẫm bẩm: "Một đứa bé như ta thì có thể tạo uy hiế ´p gì cho y chứ? Chưa biế ´t chừng các ông đã nhâ `m rô `i."

Ngu đại sư nở một nụ cười thâ n bí, hỏi ngược lại: "Ngươi có biế t yế u tố quan trọng nhấ t để tranh đoạt thiên hạ là gì không?"

Tiểu Huyê `n suy nghĩ một lát, đoạn khẽ trả lời: "Nước có thể chở thuyê `n, cũng có thể lật thuyê `n. Chẳng lẽ ông muố ´n nói tới lòng dân?"

Ngu đại sư bật cười. "Nhấ t định là gã tiên sinh kể chuyện kia đã dạy vớ vẩn cho ngươi rô ì, cái câu "người được lòng dân được thiên hạ" đó chẳng qua là lời lẽ mà kẻ muố n ngô ìi vững ở ngôi hoàng để

bịa đặt ra thôi. Giữ cơ nghiệp cố nhiên câ n có lòng dân, nhưng xây dựng cơ nghiệp thì chỉ câ n hai yế u tố: thứ nhấ t là thực lực, thứ hai là minh quân!"

Tiểu Huyê `n cảm thấ y rấ t nhiê `u lời của Ngu đại sư mình chưa từng nghe nói nhưng nghĩ lại cũng thấ y có lý, bèn khẽ gật đã `u.

Ngu đại sư nói tiế p: "Bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường đánh cược thiên hạ không phải để bản thân làm hoàng đế , mà là vì Thiên Hậu, bên nào thă ng sẽ được phép phò tá thiế u chủ làm nên nghiệp bá. Chỉ đáng tiế c, Thiên Hậu tuy có tài năng phi phàm nhưng hậu nhân của người lại chẳng có được hùng tài đại lược như thế , suố t mấ y đời đề u là hạng bấ t tài vô năng. Bố n đại gia tộc bọn ta tuy kế thừa di mệnh của Thiên Hậu nhưng cũng không muố n đưa một kẻ hôn quân lên ngôi, do đó suố t mấ y trăm năm nay chỉ có thể ẩn nhẫn chờ đợi minh chủ..."

Tiểu Huyê `n cười, nói: "Chỉ câ `n sinh nhiê `u một chút là sẽ ra được minh chủ thôi mà..."

"Ngươi chó có chen ngang, nghe ta nói xong, ngươi tự nhiên sẽ hiểu được mọi điê `u." Ngu đại sư trừng mặ t nhìn Tiểu Huyê `n. "Thiên Hậu có tâ `m nhìn rấ t xa, đã thấ y quá nhiê `u cảnh cha con, huynh đệ vì tranh đoạt quyê `n lực mà tàn hại lẫn nhau, do đó sớm đã lưu lại di mệnh ră `ng, mỗi đời chỉ có thể có một vị thiế ´u chủ, hơn nữa sau ba mươi tuổi mới được lấ ´y vợ, sinh con."

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng, nế u vị thiế u chủ độc đinh này còn chưa kịp thành thân đã táng mạng thì phải làm sao? Hoặc lỡ sinh ra một cặp huynh đệ song sinh thì nên giải quyế t thế nào? Nhưng thấ y bộ dạng Ngu đại sư có vẻ rấ t nghiêm túc, nó đành lén lè lưỡi một cái rô `i nuố t hế t mọi điê `u nghi vấ n vào trong bụng.

Ngu đại sư ngắng đâ`u nhìn trời. "Hạo Không môn có *Thiên Mệnh bảo điển*, hiểu rấ´t rõ về` mệnh trời và tướng số´, do đó mỗi lâ`n thiế´u chủ xuấ´t thế´, bọn họ đề`u được mời đề´n để xem giúp đây có phải một bậc minh chủ đáng để khuông phò hay không. Ta và chưởng môn đời trước của Hạo Không môn là Khổ Tuệ đại sư ngưỡng mộ nhau đã lâu, nhưng mãi tới bố´n mươi chín năm trước mới lâ`n đâ`u gặp mặt, cùng tới còn có hai đệ tử của ông â´y là Vong Niệm và Xảo Chuyế´t..."

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng, thì ra vị thiế ´u chủ này đã gâ `n năm mươi tuổi, có lẽ nên gọi là "lão chủ" mới đúng. Có điể `u ngoài miệng nó không dám nói ra suy nghĩ này, nghe Ngu đại sư nói tới tên của Xảo Chuyê ´t đại sư thì lại càng chuyên tâm lă ´ng nghe, không dám phân thâ `n.

Ngu đại sư nói: "Có lẽ vì được trời trao trách nhiệm lớn lao, vị thiê u chủ này từ nhỏ đã không gặp may mặ n, khi còn trong bụng mẹ thì phụ thân đã gặp chuyện bấ t ngờ mà qua đời, lúc vừa sinh ra, mẫu thân lai mất vì đẻ khó. Nhưng trong thời gian nửa năm từ sau khi sinh ra, ngài không hê quâ y khóc, chỉ từ đó đã thâ y được vẻ bấ t phàm, khiế n người của bố n đại gia tộc bọn ta đề u tấ m tấ c khen lạ. Chỉ câ n Khổ Tuệ đại sư có thể nhìn ra sau này thiế u chủ sẽ có một phen thành tựu, bọn ta nhấ t định sẽ phò trợ ngài bình định thiên ha, thực hiên hùng tâm tráng chí đã bị kìm nén suố t mấ v trăm năm... Khổ Tuệ đại sư tới đỉnh Minh Bội, sau khi xem mặt thiế u chủ xong thì im lặng suố t hô i lâu, kế đó mới sai người chuẩn bị rấ t nhiệ u món đô bày xung quanh thiế u chủ cho ngài lựa chọn. Trong số những thứ được chuẩn bị đó, ngoài những món đô chơi bình thường cho trẻ con như chiế c chuông, tờ giấ y màu, viên bi, còn có các đô vật quý giá như vàng, bạc, minh châu, phỉ thúy và các món đô dùng để tranh đoạt thiên hạ như đao gỗ, kiế m gỗ, binh thư, â n quan... Khổ Tuệ đại sư thậm chí còn lâ y cả chiế c mũ

đạo sĩ của Xảo Chuyế t đại sư bày xuố ng bên cạnh thiế u chủ... Khi đó, những người có mặt hế t sức căng thẳng, thâ m nghĩ nế u thiế u chủ chọn những thứ đô như chiế c chuông hay viên bi gì đó, thậm chí là câ m lấ y một thỏi vàng, há chẳng phải sẽ khiế n bọn ta mấ t công chờ đợi thêm mấ y chục năm hay sao? Còn nhớ khi đó ta đã một lòng câ u mong thiế u chủ hãy chọn lấ y chiế c ấ n quan kia..."

Việc chọn đô vật đoán tương lai này khắ p nơi đề u có, vố n chỉ là một việc nửa thật nửa đùa chủ yế u để mua vui, nào ngờ bố n đại gia tộc lại định dựa vào đó để xác định chí hướng sau này của thiế u chủ. Tuy ră ng có chút khiên cưỡng nhưng từ đó cũng có thể nhìn ra bố n đại gia tộc rấ t mong có được một vị minh chủ.

Tiểu Huyê `n nghe tới đây, không khỏi sinh lòng hâm mộ. Nó chẳng có chút ấ n tượng nào vê `chuyện của mình hô `i nhỏ, thâ `m nhủ nế 'u có cơ hội nhấ 't định phải hỏi phụ thân xem hô `i nhỏ có phải mình cũng từng chọn một thứ đô `vật không tâ `m thường không? Nhấ 't thời suy nghĩ để n nhập thâ `n, nó lại buột miệng hỏi: "Cuố i cùng y đã chọn thứ gì vậy?"

Ngu đại sư không hệ `trách Tiểu Huyệ `n chen ngang. "Chỉ e tấ t cả những người có mặt đề `u không đoán trước được hành vi của thiế ´u chủ. Không ngờ ngài lại nhặt tấ ´t cả mọi thứ về `bên cạnh mình, là `n lượt chơi đùa từng thứ một, cuố ´i cùng vứt hai thứ qua bên cạnh." Trên khuôn mặt ông ta lộ ra một tia thâ `n sắ ´c vô cùng kỳ quái. "Đó là chiế ´c ấ ´n quan và chiế ´c mũ đạo sĩ."

Tiểu Huyê `n ngắn người, nghĩ bụng vị thiế ´u chủ này quả là không giố ´ng người thường.

Ngu đại sư lại nói tiế p: "Xảo Chuyế t khi đó hãy còn trẻ, thấ y thiế u chủ vứt chiế c mũ đạo sĩ của mình qua một bên bèn đi tới nhặt. Nào ngờ thiế u chủ vố n suố t nửa năm không khóc tiế ng nào lúc

này bỗng nhìn y mà khóc lớn, rô ì vứt hế t các thứ bên cạnh đi, khiế n mọi người luố ng cuố ng tay chân... Khổ Tuệ đại sư im lặng hô ì lâu, cuố i cùng mới nói: "Đứa bé này có tướng mạo bấ t phàm, có thể làm nên nghiệp lớn." Có được câu nói này của ông ấ y, bố n đại gia tộc bọn ta coi như đã chờ được đế n ngày khổ tận cam lai, ai cũng vô cùng mừng rỡ, chỉ đợi thiế u chủ trưởng thành là sẽ khuông phò ngài làm nên đại nghiệp, hoàn thành di mệnh của Thiên Hậu. Chẳng ngờ Khổ Tuệ đại sư lại khẽ thở dài, than: "Nhưng trông y mày rộng xương thanh, lưỡng quyề `n nhô cao mà gò má lại hẹp, ă t là người tâm tính quái dị, lệ khí cực nặng, dù sau này có thể làm nên bá nghiệp thì cũng sẽ gây ra cảnh xác chấ t thành núi, máu chảy thành sông...""

Tiểu Huyê `n thâ `m chấ ´n động, tuy nó không mấ ´y tin vào tướng số ´nhưng Khổ Tuệ đại sư thân là Hạo Không môn chủ, tinh thông *Thiên Mệnh bảo điển*, chỉ e những lời nói ra nhấ ´t định là có đạo lý, trong lòng bấ ´t giác kinh sợ tột cùng.

Ngu đại sư trâ`m ngâm hô`i lâu, điê`u chỉnh lại dòng suy nghĩ một chút rô`i mới nói tiế´p: "Mọi người cả kinh, vội hỏi Khổ Tuệ đại sư xem liệu có cách gì hóa giải không. Khổ Tuệ đại sư tiế´t lộ thiên cơ: "Đứa bé này nhâ´t định phải đưa vào nơi dân dã để rèn giũa cho bớt nhuệ khí rô`i mới có thể bă´t đâ`u dạy dỗ, như vậy có lẽ sẽ không để´n mức gây họa cho giang sơn." Nói xong những lời này, Khổ Tuệ đại sư liê`n dẫn theo hai vị đệ tử lặng lẽ rời đi. Tuy Khổ Tuệ đại sư đã nói như vậy nhưng bố´n đại gia tộc bọn ta tranh đâ´u với Ngự Linh đường suố´t mâ´y trăm năm đê`u là vì thiế´u chủ, sao lại chịu để ngài đi mạo hiểm? Nhấ´t thời mọi người chia ra làm hai phe, một phe muố´n làm theo lời Khổ Tuệ, giao thiế´u chủ cho một nhà dân nào đó nuôi nâ´ng; phe còn lại thì kiên quyế´t không chịu. Khi â´y, hai phe tranh cãi mãi không xong, cuố´i cùng đành để vị minh chủ là lão phu đây đứng ra quyế´t định...

Lòng người hiểm ác, chưa nói để n việc đưa thiế u chủ vào một nhà dân bình thường, liệu ngài có thể bình yên trưởng thành hay không, chỉ riêng Ngự Linh đường đã là một mố i nguy lớn rô i, chưa biế t chừng bọn chúng sẽ rình rập, tìm thời cơ cướp thiế u chủ đi; nhưng nế u giữ thiế u chủ ở đây để rô i ngài trở thành một kẻ bạo chúa như Tâ n Thủy Hoàng thì biế t làm sao? Lão phu suy đi nghĩ lại mãi mà vẫn khó có thể đưa ra quyế t định.

Thức Anh Biện Hùng thuật của Anh Hùng chủng ta có nguồ ngô c từ *Hà đô Lạc thư*, *Tử Vi thâ n thuật*, *Quỷ Cô c toán kinh*, tuy không bác đại tinh thâm như *Thiên Mệnh bảo điển*, có thể xem tướng cho đứa bé còn nă m nôi nhưng cũng có thể quan sát, nhận ra người ngay kẻ gian. Lão phu và vị Khổ Tuệ đại sư đó tuy mới gặp mặt lâ n đâ u nhưng đã nhìn ra ông â y có tâ m lòng tế thế. Sau khi trâ m tư suy nghĩ mấ y ngày, ta đã hạ quyế t tâm, chuẩn bị làm theo lời của Khổ Tuệ đại sư.

Trong bố n đại gia tộc, hai nhà Cảnh, Hoa đề `u là con cháu đích truyề `n, nhà họ Thủy thì có rấ ´t nhiề `u người ở rể, Anh Hùng chủng của lão phu thậm chí chỉ thu đệ tử ngoại tính, do đó thực khó đoán định liệu có người nào bị Ngự Linh đường mua chuộc hay không. Việc này có liên quan tới sự an nguy của thiế ´u chủ, do đó câ `n vô cùng cẩn thận. Lão phu bèn cùng chưởng môn các nhà định ra một kế ´, để Hoa Bách Sinh ngâ `m đi ra bên ngoài, tìm một gia đình nông dân có đứa bé trai vừa nửa tuổi, sau đó đánh tráo thiế ´u chủ với đứa bé trai đó. Còn lão phu thì tuyên bố ´ rǎ `ng sẽ thôi chức minh chủ của bố ´n đại gia tộc, chuyên tâm dạy dỗ thiế ´u chủ.

Sau trận tử chiế n với Ngự Linh đường ở đỉnh Minh Bội, tận mấ t thấ y các tinh anh của bản môn tử thương gâ nhê t, lòng dạ lão phu đã nguội lạnh, thâ m sinh thoái ý, thừa cơ hội này nhường lại ngôi minh chủ, dẫn theo đứa bé trai kỳ thực là con nhà nông dân kia để n nơi hậu sơn này bế quan, chuẩn bị cho cuộc chiế n kế tiế p với Ngự

Linh đường. Gâ n năm mươi năm nay, ta chưa từng rời khỏi hậu sơn một bước, nơi này cũng vì thể mà trở thành cấ m địa của bố n đại gia tộc."

Lòng Tiểu Huyê `n thâ `m máy động. "Đứa bé trai con nhà nông dân kia hẳn là Trùng đại sư!"

"Không sai! Thă `ng bé Tiểu Trùng Nhi đó quả thực rấ t oan ức, từ nhỏ đã phải rời xa cha mẹ." Ngu đại sư khẽ gật đâ `u. "Lão phu vố ´n không muố ´n thu nó làm đô ` đệ, nhưng thứ nhấ ´t là thương thân thể ´ của nó, thứ hai là ngày ngày ở bên nhau dâ `n nảy sinh tình cảm, thêm vào đó, chưa biế ´t chừng Ngự Linh đường sẽ hoài nghi thân phận của nó mà giở trò ám hại, vì thể ´ lão phu bèn truyê `n cho nó một thân tạp học ngoài võ công của Anh Hùng chủng. Năm mười bố ´n tuổi, nó đã rời khỏi đỉnh Minh Bội, lão phu và nó cùng lă ´m cũng chỉ có một nửa danh phận sư đô `. Ngươi đã nói bây giờ nó là sát thủ bạch đạo lừng danh giang hô `, như vậy nhấ ´t định sau này lại có kỳ ngộ, về ` mặt võ công thực chẳng có bao nhiêu can hệ với lão phu."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới biế t các môn tạp học của Trùng đại sư đề `u do Ngu đại sư truyê `n dạy. Người đời đề `u nói bố ´n đại đệ tử dưới trướng Trùng đại sư là `n lượt tinh thông câ `m kỳ thư họa, qua đó đủ thấ y Ngu đại sư quả thực học thức uyên thâm, không thẹn là minh chủ đời trước của bố ´n đại gia tộc. Nó ngây người một lát rô `i lại hỏi: "Tại sao ông không chịu dạy võ công cho Trùng đại sư?"

Trùng đại sư nhìn Tiểu Huyê `n, trong mặ t ánh lên thâm ý. "Nó vô ´n là một thiế ´u niên con nhà nông dân, tuy không biế ´t võ công nhưng lại có thể số ´ng bình yên cả đời, lão phu việc gì phải kéo nó vào chố ´n giang hô `đâ `y rẫy thị phi â ´y chứ? Người giỏi bơi mới hay chế ´t đuô ´i, ngươi đừng thấ ´y những tay hảo hán, đại hiệp trên giang hô `có vẻ phong quang mà hâm mộ, kỳ thực đế ´n cuố ´i cùng có mấ ´y ai không chế ´t dưới đao kiế ´m đâu?"

Tiểu Huyê `n biế ´t Ngu đại sư muố ´n thừa dịp này để điểm hóa cho nó, thoáng ngộ ra một số ´điề `u. Tuy mình bị phế ´ mấ ´t võ công nhưng có lẽ sẽ được số ´ng yên bình đế ´n hế ´t cuộc đời, đây là phúc hay họa, ai có thể nói trước?

Ngu đại sư thấ y Tiểu Huyê `n dường như có chút xao động, bèn cười, nói: "Nế u như người bă `ng lòng, lão phu cũng có thể truyê `n hệ ´t cho người một thân tạp học. Sau này, tuy người không thể có võ công kinh người nhưng nế u gửi tình mình vào trong câ `m kỳ thư họa, hẳn cũng có thể tiêu dao cả đời."

Tiểu Huyê `n cúi đâ `u, không nói gì. Nó vố ´n chỉ là một đứa bé nơi sơn dã, những ngày gâ `n đây vừa bước chân vào giang hô `, cảm thấ ´y cuộc số ´ng như vậy vô cùng thú vị, lại nghĩ đế ´n chuyện Cảnh Thành Tượng thừa cơ trị thương mà phế ´ bỏ võ công của mình, trong lòng hế ´t sức căm hận, bèn ngắng đâ `u, nghiêm nghị nói: "Như vậy cũng không tô `i, nhưng cách làm của Điểm Tình các chủ thực khiế ´n ta khó mà tâm phục. Ta tuyệt đố ´i sẽ không cam chịu như vậy, ta..." Nói tới đây, nó liê `n im lặng, việc đã tới nước này, nó còn có thể làm gì được nữa? Chẳng lẽ lại bảo Lâm Thanh đi tìm Cảnh Thành Tượng trả thù giúp mình?

Ngu đại sư khẽ thở dài, ông ta cũng không tán thành cách làm của Cảnh Thành Tượng, do đó mới muố n thừa dịp này để bù đấ p một chút cho Tiểu Huyê n. Lúc này, nhìn thấ y hai mặ t Tiểu Huyê n đỏ họe, trong lòng ông ta lại càng thương xót. Ông ta vố n không có người thân, mấ y chục năm nay lại không gặp người ngoài, bây giờ có một đứa bé thông minh, đáng yêu như vậy làm bạn với mình, bấ t giác đã coi nó như cháu nội.

Tiểu Huyê `n rô ´t cuộc vẫn không quên được bao điệ `u nghi hoặc trong lòng, bèn đặt tâm sự qua một bên. "Sau đó Xảo Chuyế ´t đại sư

lại để n tìm ông sao? Tại sao cuố n *Thiên Mệnh bảo điển* này lại ở trong tay ông?"

Ngu đại sư đáp: "Lão phu và Xảo Chuyế t chỉ gặp mặt một lâ n duy nhấ t vào bố n mươi chín năm trước. Cuố n *Thiên Mệnh bảo điển* này là do chính tay Khổ Tuệ đại sư giao cho ta vào mười bố n năm sau đó."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y rấ ´t khó hiểu. "Tại sao Khổ Tuệ đại sư lại làm như vậy?"

"Duyên có bên trong, mãi đế n khi nghe Khổ Tuệ đại sư nói lại thì lão phu mới biế t." Ngu đại sư khẽ thở dài một tiế ng, trên khuôn mặt lộ rõ vẻ kính phục. "Hạo Không chân nhân có thể trở thành hộ pháp của Thiên Hậu, quả là có bản lĩnh quỷ thâ n khó lường. Hạo Không môn có Lưu Chuyển thâ n công bá đạo tuyệt luân, có *Thiên Mệnh bảo điển* nhìn thấ uý trời, Khổ Tuệ đại sư thân kiêm cả hai môn ấ y, không những võ công vượt hẳn những người đô ng bố i, còn có bản lĩnh đoán trước tương lai hế t sức phi phàm. Lão phu cả đời trải đủ gió mưa, gặp vô số người nhưng nhìn khắ p thiên hạ cũng chẳng vừa mắ t được mấ y ai. Duy có Khổ Tuệ đại sư tuy chỉ gặp hai lâ n nhưng lại là người mà cả đời này lão phu khâm phục nhấ t. Ôi, đáng tiế c, sau khi nói với lão phu mấ y câu đó, ông ấ y liê n biế t ră ng mình đã tiế t lộ thiên cơ, quyế t ý tọa hóa trong núi Thanh Dương. Lão phu không thể nghe thêm những lời dạy bảo của ông ấ y nữa, thực là một nỗi nuố i tiế c lớn nhấ t đời..."

Tiểu Huyê `n bấ ´t giác rùng mình, Khổ Tuệ đại sư vì nói mấ ´y câu này mà tọa hóa, đủ thấ ´y bên trong nhấ ´t định có ẩn chứa một bí mật kinh người. Nó run giọng hỏi: "Ông ấ ´y đã nói những gì?"

Ngu đại sư hờ hững nhìn Tiểu Huyê `n, im lặng suố t hô `i lâu, trong mặ t ánh lên những tia sặ c bén. Tiểu Huyê `n bị ông ta nhìn

để n nỗi kinh sợ, mơ hồ đoán được mấ y câu nói này có liên quan tới mình, chỉ e việc Cảnh Thành Tượng phế võ công của mình cũng có liên quan.

Tuy nó không tin vào mấ y lời tiên tri hư ảo đó nhưng Khổ Tuệ đại sư sau khi nói ra thiên cơ đã tình nguyện tọa hóa qua đời, qua đó đủ thấ y bí mật này kinh người tột độ. Nó muố n mở miệng dò hỏi nhưng lại cảm thấ y cổ họng mình đột nhiên tắ c nghẹn, gâ n như không có dũng khí để nghe chân tướng của sự việc.

Ngu đại sư nhìn Tiểu Huyê `n suố t hô `i lâu mới dời ánh mặ t đi. "Khổ Tuệ đại sư tuy có tài tiên tri siêu việt nhưng việc này có liên quan tới khí vận của thiên hạ, cũng khó mà khẳng định được. Ngươi lúc này đã bị phế ´ hế ´t võ công, có biế ´t cũng chẳng để làm gì, chỉ tổ tăng thêm phiê `n não." Ông ta khẽ ho một tiế ´ng, nói qua chuyện khác: "Mới một thoáng mà mười bố ´n năm đã trôi qua, lâ `n thứ hai Khổ Tuệ đại sư đế ´n đỉnh Minh Bội cũng là vì thiế ´u chủ. Khi đó, thiế ´u chủ đã thành người trong gia đình người nông dân kia, để đề phòng tin tức bị tiế ´t lộ, đô `ng thời tránh Ngự Linh đường gây bấ ´t lợi cho thiế ´u chủ, trong mười bố ´n năm đó bọn ta đề `u không nói chân tướng sự việc với ngài.

Gia đình nông dân kia vố n neo người, cả hai vợ chố ng đề u là người trung hậu, thành thực. Người chố ng hã ng ngày đi làm đố ng, người vợ thì làm người hấ u trong một nhà phú hộ đương địa, về sau có thai thì bị nhà phú hộ đó đuổi đi, không những không trả tiề n công còn vu vạ rã ng cô ta đã ăn trộm đố trang sức của nhà chủ, muố n đi báo quan. Vừa khéo lúc đó Hoa Bách Sinh đi ngang qua, đã ra tay can thiệp, giúp cặp vợ chố ng nông dân â y đòi lại lẽ công bà ng. Cặp vợ chố ng nông dân cảm cái ân đức của y, thêm vào đó cũng hy vọng con mình ngày sau sẽ có thành tựu, do đó cũng không tiế t lộ việc đổi con với ai, đô ng thời còn hế t lòng nuôi nấ ng thiế u chủ như con ruột...

Khổ Tuệ đại sư nói phải giao thiế u chủ cho một gia đình nông dân nuôi dưỡng kỳ thực cũng hợp với tâm ý của chưởng môn bố n đại gia tộc bọn ta. Một trong những nguyên nhân khiế n cho mấ y đời truyề n nhân của Thiên Hậu không thể làm nên đại nghiệp chính là từ nhỏ đã được nuông chiế u, thiế u mấ t cái nghị lực sinh tố n trong nghịch cảnh, bọn ta đưa thiế u chủ tới nơi dân dã cũng là mong ngài có thể rèn giữa được tâm trí vững vàng. Ngoài ra, để tránh tai mắ t người ngoài, bọn ta cũng không đưa nhiế u bạc cho gia đình nông dân đó, một năm Hoa Bách Sinh cũng chỉ tới đó hai, ba lâ n, cho nên tuy thiế u chủ là hậu duệ của hoàng gia nhưng từ nhỏ đã phải chịu không ít nỗi khổ.

Mỗi là `n đế ´n thăm thiế ´u chủ, Hoa Bách Sinh đề `u dạy ngài một số ´ phép thổ nạp để tránh bệnh tật. Thiế ´u chủ tuy còn nhỏ tuổi nhưng lại vô cùng thông minh, vừa học đã biế ´t. Có điề `u, Hoa Bách Sinh sợ thiế ´u chủ tuổi nhỏ không hiểu chuyện, sẽ đi khoe khoang khă ´p nơi, do vậy không dạy ngài các chiêu thức võ học mà chủ yế ´u truyề `n thụ các môn kiế ´n thức về `an bang trị quố ´c, binh thư yế ´u lược. Thiế ´u chủ trưởng thành nơi làng quê hoang vă ´ng, không có sự ô `n ào của phố ´ chợ, thành ra có thể chuyên tâm luyện công, học tập, căn cơ vô cùng vững chặ ´c, ngay từ khi còn nhỏ đã có văn tài phi phàm, có thể xuấ ´t khẩu thành thơ, kiế ´n thức vô cùng uyên bác. Hoa Bách Sinh mỗi lâ `n về ` đỉnh Minh Bội đề `u khen ngợi thiế ´u chủ không ngớt lời, nói ră `ng Thiên Hậu rố ´t cuộc đã có người kế ´ thừa nghiệp lớn.

Cứ như vậy, mười hai năm trôi qua, Hoa Bách Sinh thấ y thiế u chủ ngày một lớn, sợ sẽ qua mấ t tuổi học võ, bèn có ý đón ngài về đỉnh Minh Bội. Y không biế t làm vậy có trái với lời của Khổ Tuệ đại sư không, bèn sai người gửi thư cho Khổ Tuệ đại sư, nhưng Khổ Tuệ đại sư lại nói cầ n chờ thêm vài năm nữa. Hai năm sau, Khổ Tuệ đại

sư quả nhiên để n đỉnh Minh Bội, nhưng lại nhấ t quyế t muố n thu nhận thiế u chủ làm truyề n nhân của Hạo Không môn..."

Tiểu Huyê `n vố ´n đang tâm thâ `n ngơ ngắn, ra sức đoán xem Khổ Tuệ đại sư đã nói những gì có liên quan tới mình, nghe Ngu đại sư nói tới chỗ này thì cả kinh, trên khuôn mặt xuấ ´t hiện vẻ khó tin, thấ ´t thanh kêu lên: "Khoan đã! Ông... ông... ông nói cái gì? Chẳng lẽ vị thiế ´u chủ này chính là Minh Tướng quân?"

Chương 13 **Dịch Thiên chi quyết**

Tiểu Huyê `n nghe Ngu đại sư nói vị thiế ´u chủ của bố ´n đại gia tộc kia là truyê `n nhân của Hạo Không môn thì không khỏi cả kinh. Nó từng nghe Hứa Mạc Dương kể vê `Hạo Không môn, biế ´t ră `ng đời trước, Hạo Không môn chỉ có hai truyê `n nhân là Vong Niệm đại sư và Xảo Chuyế ´t đại sư. Xảo Chuyế ´t đại sư tuy từng truyê `n công thụ nghiệp cho Hứa Mạc Dương nhưng giữa hai người không có danh phận sư đô `, ngoài ra ông cũng không có đô `đệ nào khác, còn Vong Niệm đại sư thì chỉ có duy nhấ ´t một đệ tử là Minh Tướng quân. Lẽ nào vị thiế ´u chủ mà Ngu đại sư đang nói tới chính là Minh Tướng quân quyê `n cao chức trọng ở kinh sư, được người ta coi là thiên hạ đệ nhấ ´t cao thủ?

"Sao ngươi lại biế t họ của thiế u chủ?" Ngu đại sư cũng có chút kinh ngạc.

Bí mật này quả thực quá kinh người, trong lòng Tiểu Huyê `n trào lên cảm giác ngắn ngơ trước sự khó lường của vận mệnh, bèn buột miệng đáp: "Minh Tướng quân xuấ t thân Hạo Không môn, Lưu Chuyển thâ `n công thiên hạ ai mà không biế 't..." Nó lại thử tính toán tuổi tác của Minh Tướng quân, thấ 'y hoàn toàn trùng hợp với vị thiế 'u chủ của bố 'n đại gia tộc kia, nhưng trong lòng quả thực không muố 'n tin vào sự thực này, bèn ngắng đâ `u nhìn Ngu đại sư, hỏi dò với một tia hy vọng cuố 'i cùng: "Vị thiế 'u chủ này có phải tên là Minh Tông Việt không?"

"Không sai, tên của thiế u chủ chính là Tông Việt. Ngài đã trở thành tướng quân rô i sao?" Ngu đại sư khẽ gật đâ u, dường như có điề u suy tư. "Thiế u chủ từ nhỏ đã được đưa đế n nơi dân dã, lão phu sau khi bế quan thì không rời khỏi ngọn núi này lâ n nào, chỉ gặp mặt thiế u chủ một lâ n khi ngài nửa tuổi, bấ m ngón tay tính thử, ngài bây giờ cũng đã gâ n năm mươi rô i. Hừm, với chí lớn của thiế u chủ, một chức tướng quân cỏn con này thì có là gì?" Ông ta đã bế quan gâ n năm mươi năm, không gặp người ngoài, tuy không biế t tin tức gì ở thế giới bên ngoài nhưng trong lòng vẫn luôn canh cánh di mệnh của Thiên Hậu. Lúc này, từ miệng Tiểu Huyê n, được biế t đứa bé năm xưa nay đã trở thành một vị đại tướng quân uy quyề n hiển hách, ông ta cảm thấ y được an ủi rấ t nhiê u, bèn vừa vuố t bộ râu trắ ng như cước vừa cấ t tiế ng cười vang.

Tiểu Huyê `n nhớ lại những việc mà Ngu đại sư đã nói, dâ `n làm rõ được một số ´ điê `u, nhưng sự nghi hoặc trong lòng càng tăng thêm. "Nế ´u vậy, tại sao Xảo Chuyế ´t đại sư lại phải đố ´i địch với Minh Tướng quân?"

Ngu đại sư trâ`m giọng đáp: "Truyê`n nhân của Thiên Hậu trước nay luôn do bên chiế n thă ng trong cuộc đấ u giữa bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường nuôi dưỡng, Hạo Không môn thu nhận thiế u chủ quả thực trái với lẽ thường, lại càng không thể để Ngự Linh đường hay biế t chân tướng, do đó Khổ Tuệ đại sư không hê `nói việc này cho hai đô `đệ của mình biế t." Ông ta hơi cau mày, khẽ lẩm bẩm: "Thiế u chủ bái làm đệ tử của Vong Niệm, Xảo Chuyế t thân là sư thúc không ngờ lại đố i địch với thiế u chủ, xem ra lời của Khổ Tuệ đại sư quả nhiên không sai."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y đã `u óc vô cùng rố i loạn, theo lời Ngu đại sư vừa nói, Cảnh Thành Tượng phế ´ võ công của nó là vì sợ nó có thể gây bấ ´t lợi cho thiế ´u chủ của bọn họ, nhưng giữa nó và Minh Tướng

quân chẳng có chút quan hệ nào, thực chẳng rõ việc này phải giải thích ra sao?

Ngu đại sư lại nói tiế p: "Trước khi bế quan, lão phu đã giao lại ngôi minh chủ của bố n đại gia tộc cho Hoa Bách Sinh đảm nhiệm, y nghe Khổ Tuệ đại sư nói muố n mang thiế u chủ đi, tấ t nhiên không đô ng ý. Lưu Chuyển thâ n công của Hạo Không môn tuy uy lực vô cùng nhưng võ công của bố n đại gia tộc bọn ta chưa chắ c đã thua kém. Có điể u, Khổ Tuệ đại sư nhấ t quyế t yêu câ u như vậy, hai bên tranh luận một hố i vẫn không xong, cuố i cùng Hoa Bách Sinh bèn cùng Điểm Tình các chủ Cảnh Tường Phong, Ôn Nhu hương chủ Thủy Tích Quân dẫn theo Khổ Tuệ đại sư đế n hậu sơn tìm lão phu..." Ánh mã t ông ta chợt trở nên ảm đạm, trong giọng nói tràn đâ y vẻ buô n bã: "Thời gian trôi thực là mau, những người bạn cũ đề u đã buông tay về với cát bụi, chẳng còn ở chố n dương gian. Trong số năm người có mặt ở đây khi đó, bây giờ chỉ còn lại mình lão phu là vẫn số ng lay lấ t trên đời."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới biế ´t tên của các vị chưởng môn đời trước của bố ´n đại gia tộc, nhưng vẫn chưa rõ Ngu đại sư tên thật là gì. Nghĩ đế ´n việc ông lão này bế ´ quan khổ tu trong núi suố ´t bao năm, chỉ có duy nhấ ´t một con khỉ bấ `u bạn, trong lòng nó bấ ´t giác trào lên một tia thương xót.

Ngu đại sư ngắn ngơ một lát rô `i lại nói tiế ´p: "Lão phu tấ t nhiên cũng không đô `ng ý để Khổ Tuệ đại sư đưa thiế ´u chủ đi, nhưng cuố ´i cùng Khổ Tuệ đại sư đã nói ra mấ ´y câu đó, khiế ´n bọn ta thay đổi chủ ý."

Ngu đại sư nhìn bộ dạng muố n nói song lại thôi của Tiểu Huyê n, bèn đưa tay khẽ xoa đâ u nó, dịu giọng nói: "Ngươi cũng chớ hỏi lão phu mấ y câu đó là gì nữa! Khổ Tuệ đại sư từng nói ông ấ y nói ra mấ y câu này là đã tiế t lộ thiên cơ, e là tính mạng chẳng còn được

bao lâu. Ban đâ`u bọn ta còn nửa tin nửa ngờ, nhưng mâ´y tháng sau quả nhiên hay tin Khổ Tuệ đại sư đã tọa hóa, tới lúc â´y mới tin hẳn." Rô`i ông ta lại khẽ thở dài. "Cảnh Thành Tượng ă´t là đã biế´t được bí mật này từ chỗ phụ thân của y - Cảnh Tường Phong, do đó mới phế´ võ công của ngươi. Có điề`u, nghịch thiên hành sự như vậy rố´t cuộc sẽ dẫn đề´n hậu quả thế´ nào thì khó mà dự liệu được."

Tiểu Huyê `n nghe mà lòng ngứa ngáy, thực không nghĩ ra mấ y chục năm trước Khổ Tuệ đại sư đã nói điể `u gì có liên quan tới mình. Liệu chừng Ngu đại sư nhấ t định sẽ không chịu nói, nó đành hỏi qua việc khác: "Tại sao Khổ Tuệ đại sư lại giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ông?"

Ngu đại sư nói: "Khổ Tuệ đại sư truyề `n cho hai đệ tử hai môn tuyệt học của Hạo Không môn, Vong Niệm tu luyện Lưu Chuyển thà `n công, Xảo Chuyế ´t thì tham ngộ *Thiên Mệnh bảo điển*. Sở dĩ Khổ Tuệ đại sư giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ta một phâ `n là vì không muố ´n để Xảo Chuyế ´t thu nạp đô `đệ."

Tiểu Huyê `n nghĩ đế ´n việc phụ thân Hứa Mạc Dương từng nói Xảo Chuyế ´t đại sư tuy đã truyê `n cho ông kiế ´n thức của *Thiên Mệnh bảo điển*, cũng chỉ dạy ông một chút vê `võ công nhưng lại nhâ ´t quyế ´t không chịu có danh phận sư đô `, thì ra là vì mệnh lệnh của Khổ Tuệ đại sư. Nó tò mò hỏi: "Tại sao lại như vậy? Chẳng lẽ Khổ Tuệ đại sư không muố ´n Hạo Không môn phát dương quang đại?"

Trên khuôn mặt Ngu đại sư ánh lên một tia kính trọng. "Khổ Tuệ đại sư thương xót chúng sinh, những việc làm ra đề `u có tâ `m nhìn xa vô cùng, đám phàm phu tục tử chúng ta làm sao mà hiểu được." Rô `i ông ta lại hỏi: "Xảo Chuyê ´t cớ sao lại đô ´i địch với thiê ´u chủ, ngươi có biê ´t duyên cớ bên trong không?"

Tiểu Huyê `n đáp: "Cháu từng nghe cha cháu kể, Minh Tướng quân sau khi võ công đại thành đã phản bội Hạo Không môn, khi Vong Niệm đại sư vừa qua đời còn đế ´n cướp đoạt *Thiên Mệnh bảo điển*, do đó Xảo Chuyế ´t đại sư mới đố ´i địch với y, còn chế ´ tạo ra cây Thâu Thiên cung để khắ ´c chế ´ y nữa..." Thế ´ rô `i nó bèn chậm rãi kể lại câu chuyện mà Hứa Mạc Dương từng kể với mình.

Tiểu Huyê `n không biế ´t rõ lă ´m vê ` mô ´i ân oán giữa Minh Tướng quân và Xảo Chuyế ´t đại sư, thành ra Ngu đại sư nghe mà cũng không hiểu mấ ´y, sau khi suy nghĩ một chút bèn nói: "Người cũng được chia ra theo mạng Ngũ hành, tương sinh tương khắ ´c. Nhớ lúc xưa thiế ´u chủ vừa nhìn thấ ´y Xảo Chuyế ´t đã cấ ´t tiế ´ng khóc lớn, chỉ sợ hai người này trời sinh đã là đô ´i thủ của nhau, nguyên nhân chỉ có người trong cuộc mới biế ´t được. Đợi sau khi người luyện thành *Thiên Mệnh bảo điển* thì có lẽ sẽ hiểu được sự huyê `n diệu bên trong." Ông ta nhìn Tiểu Huyê `n vẻ đâ `y thâm ý. "Người có biế ´t tại sao ta lại đưa *Thiên Mệnh bảo điển* cho người không?"

Tiểu Huyê n ngắn người, lắng lặng lặ c đâ u.

Ngu đại sư nói: "Khổ Tuệ đại sư tuy không cho phép Xảo Chuyế t thu nạp đô `đệ nhưng thực lòng cũng không muố n cuố n bảo điển đã lưu truyề `n ngàn năm của Hạo Không môn bị thấ 't truyề `n, giao cho lão phu chính là để chờ người có duyên. Cảnh Thành Tượng phế võ công của người, lão phu giao cuố n sách này cho người cũng coi như một sự bù đặ p, dù sao..." Ông ta thoáng dừng lại, giọng nói mang vẻ chua chát: "Dù sao... người cũng có thể coi là truyề `n nhân của Hạo Không môn."

Tiểu Huyê `n cấ ´t giọng hô `nghi, hỏi: "Khổ Tuệ đại sư đã không cho phép Xảo Chuyê ´t đại sư thu nạp đô `đệ, ông làm thế này há chẳng phải là trái với tâm ý của ông ấ ´y sao?"

"Khi Khổ Tuệ đại sư lén giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho lão phu, ông â´y đã từng nói ý trời đã định, sức người khó mà thay đổi. Giữa chố n nhân gian này, muôn vạn chúng sinh dù có dố c lòng tính toán thì đế n cuố i cùng e là vẫn không thể địch lại ý trời trong chố n mông lung." Ngu đại sư khẽ thở dài một tiế ng. "Không giấ u gì ngươi, lão phu đã xem kĩ mạch tượng của ngươi, thấ ý các mạch quả thực đề u đã bị phế , không còn cách nào tu luyện nội công. Nhưng cuố n sách này chủ yế u nói về tướng số và vận mệnh, mong là ngươi có thể dựa vào đó mà tham ngộ được thiên cơ, vô hình trung hóa giải được cơn đại họa này..."

Kỳ thực, trong lòng Ngu đại sư còn có suy nghĩ khác: Bố n đại gia tộc xưa nay đề u cố gặ ng làm theo ý trời, việc Cảnh Thành Tượng phế võ công của Tiểu Huyê n rõ ràng là nghịch thiên hành sự. Thiên uy khó đoán, ai mà biế t được liệu có biế n cố khó lường nào vì việc này mà xảy ra không? Do đó Ngu đại sư mới tình nguyện giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho Tiểu Huyê n, chỉ mong mố i ân oán này có thể được hóa giải. Huố ng chi *Thiên Mệnh bảo điển* vố n bác đại tinh thâm, dù có đố c hế t tâm sức cả đời cũng chưa chấ c đã nhìn ra được điể u huyê n diệu bên trong. Nế u có thể khiế n Tiểu Huyê n tập trung nghiên cứu *Thiên Mệnh bảo điển*, không để tâm tới mọi chuyện chố n phàm trầ n nữa, ấ y cũng là một việc hay... Lòng thắ c thỏm trước sự khó đoán của vận mệnh này tấ t nhiên ông ta không thể để cho người ngoài biế t được.

Tiểu Huyê `n còn muố ´n hỏi thêm, chợt nghe có mấ ´y tiế ´ng chuông "tinh tang" vang lên, nhìn theo hướng phát ra âm thanh thì thấ ´y một chùm chuông gió treo trên cái cây ở phía bên phải. Thanh Nhi ở bên cạnh vừa hò reo vừa nhảy nhót vẻ đâ `y hưng phấ ´n, Tiểu Huyê `n thấ ´y vậy thì chẳng hiểu ra sao.

Ngu đại sư cười hà hà, nói: "Đã đế n giờ ăn trưa rô ì, lâ n này lão phu sẽ làm chủ nhà, thế t đãi ngươi một bữa."

Tới lúc này Tiểu Huyê `n mới biế ´t tiế ´ng chuông â ´y có tác dụng báo giờ ăn cơm, chẳng trách Thanh Nhi lại vui mừng như vậy. Rô `i nó lại nghĩ để ´n lâ `n mình mời cơm ở Tam Hương các nơi thành Phù Lăng, không kìm được khẽ nở nụ cười. Có điể `u, lúc này xung quanh không hê `có gió, chùm chuông gió kia sao lại kêu được? Tỉ mỉ quan sát, nó mới nhìn thấ ´y có một sợi dây rấ ´t nhỏ, một đầ `u buộc vào chùm chuông gió, một đầ `u thì ở trong ngôi nhà nhỏ kia, bèn không kìm được tò mò, hỏi: "Đó là thứ gì vậy?"

Ngu đại sư giải thích: "Lão phu đã sửa lại chiế c đô `ng hô ` cát một chút, cứ để ´n giờ ăn cơm là chiế ´c chuông gió này sẽ tự động rung lên, một ngày ba bữa chưa bao giờ dừng." Rô `i ông ta lại cười hà hà, nói: "Đây chính là đạo dưỡng sinh."

Tiểu Huyê `n từng nghe phụ thân Hứa Mạc Dương kể Anh Hùng chủng có một môn tuyệt học tên gọi Cơ Quan Tiêu Tức thuật, xưa nay vẫn lấ y làm hâm mộ. "Ngu gia gia hãy dạy cháu đi!"

Ngu đại sư cười, nói: "Mâ y thứ này chẳng đáng kể gì, chỉ câ n ngươi có hứng thú, lão phu tấ t nhiên sẽ dạy cho ngươi."

Thanh Nhi bỗng cấ t tiế ng kêu khèn khẹt, dường như có vẻ rấ t nôn nóng. Tiểu Huyê n còn muố n hỏi thêm chuyện vừa rô ì nhưng Ngu đại sư đã xua tay, nói: "Chúng ta hãy đi ăn cơm đã, những chuyện đó để từ từ nói sau. Dù sao nửa đời còn lại ngươi cũng sẽ ở đây với lão phu, giữa chố n núi non này, thời gian quả thực nhiê `u lă m." Nhìn vẻ mặt ủ rũ của Tiểu Huyê `n, ông ta cấ t tiế ng an ủi: "Ngươi cũng đừng khó chịu. Hô `ng trâ `n hiểm ác, quy ẩn nơi núi rừng kỳ thực là việc mà rấ t nhiê `u người cấ `u mong còn chẳng được. Huố ng chi cuộc số ng trong núi cũng không buô `n tẻ như ngươi tưởng tượng đâu, năm xưa Tiểu Trùng Nhi ở nơi này với lão phu mười mấ ´y năm, cả ngày trò chuyện, đánh cờ, ngặ m nước ngặ m non, hoặc là vào trong núi đi bắ ´t chim rừng, cùng vui đùa với Thanh Nhi,

thực sự rấ t vui vẻ. Ôi, lão phu đã rấ t nhiệ u năm không nói chuyện với người ta lâu như vậy rô i..."

Tiểu Huyê `n thoáng ngây người, trên khuôn mặt không còn vẻ buô `n chán nữa. Nó từ nhỏ đã số ´ng ở nơi núi non hoang dã, tuy thời gian vừa qua gặp được rấ 't nhiệ `u chuyện thú vị khiệ ´n bản thân cảm thấ ´y hứng thú, muố ´n ngày sau có thể xông pha giang hô `như Lâm Thanh và Trùng đại sư, nhưng vừa rô `i nghe Ngu đại sư nói một cách chặ ´c nịch rặ `ng mình ngày sau tuyệt đố ´i không thể luyện thành võ công được nữa, tâm trạng vố ´n sực sối của nó lập tức nguội lạnh tới cực điểm, cảm thấ ´y mọi ý niệm đê `u hóa tro tàn. Nó nghĩ bụng, nế ´u nửa đời sau có thể ở lại đây với ông lão bê `ngoài thì kiêu ngạo nhưng kỳ thực rấ ´t cô độc này, lúc rảnh rang lại lấ ´y *Thiên Mệnh bảo điển* ra xem hoặc nghiên cứu thuật cơ quan một chút, cho dù có phải số ´ng đế ´n già ở đây cũng không phải là một việc không thể chấ ´p nhận được...

Ngu đại sư huýt sáo một cái, lại đưa tay vỗ nhẹ Thanh Nhi, cười nói: "Nào nào nào, để lão phu giới thiệu cho hai ngươi làm quen với nhau."

Thanh Nhi dường như có thể nghe hiểu tiế ng người, bèn nhăn răng cười với Tiểu Huyê `n, đô `ng thời đưa bàn tay lông lá tới muố n bắ 't tay với Tiểu Huyê `n.

Tiểu Huyê `n thấ y con khỉ này đáng yêu như vậy, lập tức vứt hế t mọi nỗi ưu tư qua một bên, cười hì hì, nặ m lấ y bàn tay nó. "Chào hâ `u huynh, sau này huynh không được ức hiế p ta đâu đấ y!"

Ngu đại sư cười, nói: "Thanh Nhi không phải là giố ng khỉ mà là giố ng vượn. Chỉ câ `n ngươi đố i xử tố t với nó một phâ `n, nó sẽ đáp lại ngươi mười phâ `n. Trên thế gian này, lòng người đa đoan, kẻ

man người trá, kế t bạn với các loài muông thú còn đỡ tố n tâm sức hơn nhiệ `u..."

Tiểu Huyê `n vội vàng khom người một cái với Thanh Nhi. "Thì ra không phải hâ `u huynh mà là viên huynh, vừa rô `i ta gọi nhâ `m, huynh chớ nên tức giận!"

Thanh Nhi đã lâu không có bạn chơi, thấ y Tiểu Huyê `n không có vẻ nghiêm túc như chủ nhân của mình, lập tức hưng phấ n nhảy nhót một hô `i, còn đưa cho Tiểu Huyê `n rấ t nhiê `u loại quả không rõ tên gọi, khiế ´n Tiểu Huyê `n và Ngu đại sư đề `u cấ ´t tiế ´ng cười vang.

Ngu đại sư thở dài, than: "Năm xưa, Tiểu Trùng Nhi và Thanh Nhi cũng chơi rấ t thân với nhau. Bây giờ đã qua nhiệ `u năm như vậy, vẻ ngoài của Thanh Nhi vẫn chẳng mấ y biế n đổi nhưng chỉ e Tiểu Trùng Nhi đã khác hẳn rô `i." Dứt lời, ông ta bèn xuýt xoa một chặp.

Trong lòng Tiểu Huyê `n máy động. "Tại sao Trùng đại sư lại rời khỏi đây vậy?"

"Năm đó, Khổ Tuệ đại sư đưa thiế u chủ đi, lão phu tấ t nhiên cũng phải trả Tiểu Trùng Nhi về cho gia đình nông dân kia." Ngu đại sư thoáng buô n bã, nói: "Từ đó về sau, lão phu và Thanh Nhi liề n nương tựa vào nhau, không còn gặp người ngoài nào khác, mới đó mà đã hơn ba mươi năm rồ i."

Tiểu Huyê `n một tay nă ´m tay Thanh Nhi, một tay nă ´m tay Ngu đại sư, nghiêm túc nói: "Sau này có cháu và Thanh Nhi bâ `u bạn, Ngu gia gia sẽ không phải cô đơn nữa rô `i."

Ngu đại sư ngắn người, ông ta vố n nghĩ Tiểu Huyê `n nhấ t định sẽ không muố n ở lại nơi này, còn tưởng ră `ng nó chỉ cố ´ ý nói vậy để mình yên tâm, nhưng vố ´n tinh thông Thức Anh Biện Hùng thuật, ông ta lập tức nhận ra Tiểu Huyê `n nói năng chân thành, không hê `

giả bộ, nơi đáy lòng bấ t giác trào dâng một tia cảm động, nhưng ngay sau đó lại cố cấ t tiế ng cười vang. "Ai nói lão phu cô đơn nào? Ngươi nên biế t một ngày trong núi bắ ng với ngàn năm chố n nhân gian, lão phu số ng ở đây thoải mái vô cùng, sớm đã chẳng còn lưu luyế n thế giới phù hoa ngoài chố n hô ng trấ n nữa rô i..."

Nhìn bộ dạng nôn nóng của Thanh Nhi, bụng Tiểu Huyê `n cũng bấ ´t giác kêu ùng ục, nhưng nó chợt nhớ tới một việc. "Những năm nay, gia gia không gặp người ngoài, chẳng lẽ chỉ ăn một vài loại hoa quả thôi sao? Như thế ´thì cháu không chịu được đâu."

Ngu đại sư cười, nói: "Ngươi chó nôn nóng, đợi ta làm ảo thuật cho ngươi xem đây." Dứt lời, ông ta bèn đưa tay ra hiệu cho Thanh Nhi, Thanh Nhi lập tức hưng phấ n chạy nhanh vào nhà.

Chỉ nghe trên đỉnh đâ`u liên tục vang lên mâ´y tiế´ng sột soạt, rô`i một chiế´c giỏ lớn từ trên trời rơi xuố´ng, nă`m ngay ngă´n trước mặt Tiểu Huyê`n. Tiểu Huyê`n định thâ`n nhìn kĩ, thâ´y chiế´c giỏ này cũng được nô´i với mâ´y sợi dây, nghĩ bụng Thanh Nhi sau khi vào nhà chă´c hẳn đã kéo cơ quan gì đó để đưa chiế´c giỏ này tới trước mặt mình.

Trong chiế c giỏ có mấ y miế ng bánh điểm tâm trông rấ t đẹp mặ t. Tiểu Huyê n câ m một miế ng lên, bỏ vào miệng, cảm thấ y tuy có hơi cứng vì đã để lâu nhưng vẫn rấ t ngon. Nó quả thực không nghĩ ra được chỗ bánh điểm tâm này rố t cuộc từ đâu mà có.

Ngu đại sư nhìn ra sự nghi hoặc của Tiểu Huyê `n, bèn giải thích: "Ngươi yên tâm, bữa này cứ dùng tạm như vậy đã, tố i nay muố năn gì cứ nói với lão phu. Cho dù ngươi có muố năn những món ăn tươi số t, đúng mùa, lão phu cũng có thể kiế m cho ngươi."

Tiểu Huyê `n hế t sức ngạc nhiên. "Gia gia thật sự biế t làm ảo thuật sao?"

Ngu đại sư cười, nói: "Chỉ câ `n lão phu muố năn thứ gì hay muố n dùng thứ gì, cứ viế t vào một mảnh giấ y rô `i bảo Thanh Nhi đưa để n tiê `n sơn là được, tự khắ c sẽ có người chuẩn bị xong xuối cho nó mang vê `. Ha ha, mũi của thă `ng nhóc này nhạy lắ m, nửa đêm nửa hôm cũng có thể tìm được phòng ăn..."

Tiểu Huyê `n giật mình bừng tỉnh, bèn cười, nói: "Chỉ sợ dù có mang được đô `ngon vê `, giữa đường cũng đã bị Thanh Nhi ăn vụng hê ´t sạch rô `i..."

Hai người một vượn cùng nhau dùng bữa, thực là một cảnh hiế m có trên đời.

Ngu đại sư đã mấ y chục năm không gặp người ngoài, bây giờ có một đứa bé thông minh, ngoạn ngoãn như Tiểu Huyê `n bâ `u bạn ở bên, còn có thể thổ lộ biế ´t bao lời chấ ´t chứa trong lòng, không khỏi cảm thấ ´y vô cùng sảng khoái. Ông ta võ công cao thâm, đã gâ `n đạt tới cảnh giới không câ `n ăn uố ng, thường ngày cũng chỉ ăn vài trái hoa quả, nhìn Tiểu Huyê `n lúc thì tranh nhau thứ quả tươi nhấ ´t với Thanh Nhi, lúc lại nhấ ´t định ép Thanh Nhi phải nế ´m thử mấ ´y miế ´ng điểm tâm, lại càng cảm thấ ´y thích thú vô cùng, nói chuyện cũng nhiê `u hơn, thường xuyên trích kinh dẫn điển kể chuyện cho Tiểu Huyê `n, lại chỉ cho nó xem các thứ cơ quan kỳ diệu...

Tiểu Huyê `n thấ y Ngu đại sư kiế ´n thức uyên bác, nói năng thú vị, sự đê `phòng và sợ hãi ban đâ `u sớm đã tan biế ´n hoàn toàn. Sau bữa cơm này, quan hệ giữa hai người bấ t giác gâ `n gũi hơn hẳn, giố ´ng như những người bạn hữu đã quen biế t nhiê `u năm, khi nói chuyện cũng không còn kiêng ky điể `u gì nữa.

Thiên Mệnh bảo điển là một trong hai đại tuyệt học của Hạo Không môn, được đô `n đại là vô cùng thâ `n kỳ, nhưng trên thực tế lại không phải bí tịch võ công, do đó Khổ Tuệ đại sư mới yên tâm giao

cho Ngu đại sư. Những năm nay, Ngu đại sư bế quan tham ngộ võ học của bản môn, khi rảnh rỗi thỉnh thoảng cũng lật mở *Thiên Mệnh bảo điển* ra xem. Võ công của bố n đại gia tộc vố n dĩ cũng đi theo đường lố i Đạo gia, rấ t để tâm tới ý trời, do đó sau khi ấ n chứng với một số đạo lý bên trong *Thiên Mệnh bảo điển*, Ngu đại sư cũng cảm thấ y thu được không ít lợi ích.

Sáu mươi năm trước, Ngu đại sư thân là Anh Hùng chủng chủ, còn là minh chủ của bố ´n đại gia tộc thâ `n bí nhâ ´t trên giang hô `, vô ´n cũng tâm cao khí ngạo, tự cho ră `ng mình vô cùng tài giỏi. Sau trận chiế ´n với Ngự Linh đường, vì nhớ đế ´n cái chế ´t thảm của các bạn đô `ng môn, thêm vào đó lại luôn vâng theo tổ huâ ´n, muố ´n thay Thiên Hậu đoạt lại thiên hạ, do đó tính tình ông ta càng trở nên cương liệt, quả cảm. Chẳng ngờ, gâ `n năm mươi năm qua, được sự thanh đạm, vô vi của *Thiên Mệnh bảo điển* dâ `n thay đổi, ông ta sớm đã không còn sự ngạo nghễ và cố ´ chấ ´p năm xưa, trở nên thong dong, điê `m đạm. Thường ngày, khi chỉ có Thanh Nhi ở bên thì còn chưa cảm thấ ´y gì, nhưng bây giờ nói chuyện với Tiểu Huyê `n lâu như vậy, ông ta chọt giật mình phát hiện sự thay đổi của bản thân.

Cũng chính vì thế nên thái độ của Ngu đại sư với Tiểu Huyê n mới khác hẳn Cảnh Thành Tượng, đây có lẽ cũng là việc do trời cao an bài.

Ăn cơm xong, Ngu đại sư dẫn Tiểu Huyê `n đế ´n căn nhà nhỏ kia. Trong nhà có một chiế ´c giường đá, một chiế ´c bàn đá, một ngọn đèn dâ `u. Ngọn đèn dâ `u đó sớm đã cạn khô, bên trên phủ đâ `y mạng nhện và bụi bặm, xem ra đã lâu lă ´m rô `i không có người ở. Chắ ´c hẳn đây chính là nơi ở của Trùng đại sư năm xưa. Thanh Nhi tỏ ra hê ´t sức hưng phâ ´n, kiế ´m mâ ´y cành cây tới, khua qua khua lại, coi như quét dọn một phen, khiế ´n Tiểu Huyê `n cười vang.

Tiểu Huyê `n vô ´n là người có tính tình lạc quan, cởi mở, liệu chừng không thể thoát thân, lại thấ ´y Ngu đại sư rấ ´t mực hiệ `n từ, Thanh Nhi thì lanh lợi, đáng yêu, thành ra không có ý bỏ trố ´n nữa. Huô ´ng chi, chẳng bao lâu nữa Lâm Thanh và Trùng đại sư sẽ để ´n đỉnh Minh Bội, với giao tình giữa Trùng đại sư và Ngu đại sư, bọn họ nhấ ´t định sẽ tìm được cách đưa nó đi. Nó bèn buông mố ´i tâm sự qua một bên, cùng Thanh Nhi nhảy nhót vui đùa, Ngu đại sư thì lại một mình đi ra ngoài cửa.

Tiểu Huyê `n và Thanh Nhi vui đùa một hô `i, chợt nghĩ đế ´n Ngu đại sư, bèn ra ngoài cửa xem thử, thấ ´y ông ta đang ngô `i một mình bên chiế ´c bàn đá, ngắn ngơ nhìn ván cờ tàn kia, dường như gặp phải chỗ nào đó khó có thể giải quyế ´t.

Tiểu Huyê `n từ sau lâ `n đánh cờ với Thủy Nhu Thanh thì không chạm vào cờ lâ `n nào nữa. Vừa rô `i lo lă ´ng cho sự an nguy của mình, lại nôn nóng muố ´n nghe Ngu đại sư kể chuyện xưa, nó không mấ ´y chú ý để ´n ván cờ này. Bây giờ tâm thái đã bình hòa, nó bèn nổi lòng hứng thú, cấ ´t bước đi tới trước chiế ´c bàn đá, nhìn vê `phía bàn cờ.

Ngu đại sư cảm nhận được Tiểu Huyê `n đang lại gâ `n nhưng chẳng buô `n ngắng đâ `u, chỉ xua tay, nói: "Ngươi đi chơi với Thanh Nhi đi, đừng làm phiê `n lão phu. Ván cờ tàn này lão phu đã nghiê `n ngẫm năm ngày rô `i mà vẫn chưa tìm ra cách phá giải."

Tiểu Huyê `n lúc này đã thân với Ngu đại sư, không còn sợ ông ta nữa, cười, nói: "Có lẽ cháu có thể giúp được đấ y."

"Thă ng nhóc ngươi đúng là không biế t trời cao đấ t dày!" Ngu đại sư khẽ mặ ng. "Đế n lão phu còn phải suy nghĩ đế n đau đâ u, ngươi thì có thể làm gì được chứ?"

Tiểu Huyê `n cười đặ c ý, nói: "Gia gia đừng coi thường cháu, sức cờ của cháu không yế u đâu. Ngay để n đệ nhấ t kỳ thủ của bố n đại

gia tộc là thập cửu tiểu thư nhà họ Thủy còn không đấ u lại cháu đấ y." Nó nghĩ bụng, dù sao Ngu đại sư cũng đã mấ y chục năm không rời khỏi hậu sơn, nhấ t định là không biế t tình hình của bố n đại gia tộc bây giờ thể nào, mình có khoác lác cũng chẳng sao, bèn nói ră ng Thủy Nhu Thanh là đệ nhấ t kỳ thủ của bố n đại gia tộc.

Ngu đại sư ngắn người rô ì cấ t tiế ng cười vang. "Nế u ngươi nói tới tài gảy đàn của Ôn Nhu hương thì lão phu còn tạm tin được, chứ nói tới môn cờ tướng này, chỉ e khắ p thiên hạ không ai dám xưng đệ nhấ t trước mặt lão phu."

Tiểu Huyê `n lúc này mới nhớ ra Đoàn Thành từng nói, sư phụ của y - Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành - có thể coi là đệ nhấ 't kỳ thủ trong thiên hạ hiện nay, mà Ngu đại sư lại có bố i phận cao hơn Vật Thiên Thành một bậc, e là sức cờ cũng chẳng kém gì, mình khoác lác như vậy đúng là sơ sót, không khỏi xấ 'u hổ tới đỏ bừng mặt. Rô `i nó lại nghĩ ván cờ mà Ngu đại sư mấ 't tới năm ngày vẫn chưa phá giải được nhấ 't định là ghê gớm vô cùng, bèn chăm chú quan sát.

Chỉ thấ y trong ván cò đó, hai bên đen - đỏ đan xen nhau, xe, pháo và hai mã của quân đen đã tê tựu dưới thành quân đỏ. Xe ky hà chờ dịp tấ n công, liệt thủ pháo nă m nơi xung yế u, song mã liên hoàn treo góc bên, tình hình đang tố t vô cùng. Nhưng bên đỏ còn đã y đủ cả sĩ, tượng, con pháo đơn kê góc chân sĩ, bọc kín tướng ở phía sau, phòng thủ cực kỳ nghiêm mật, thoạt nhìn thì dường như đang vô cùng nguy cấ p nhưng nhấ t thời bên đen cũng khó có cách nào chiế u được hế t cờ. Mà lúc này, khu vực phía sau của bên đen đang trố ng trải, chỉ còn lại một con sĩ đen hộ vệ cho tướng, bên đỏ tuy khuyế t mấ t một mã nhưng xe đơn đã chặn đáy tướng, mã đơn thì chuẩn bị xông lên bấ t cứ lúc nào, hơn nữa vẫn còn một con tố t đã qua sông đứng ngay trên chỗ trung cung, chỉ cầ n tránh được mấ y đợt tấ n công của bên đen là có thể tung ra đòn chí mạng.

Tiểu Huyê `n càng nhìn càng kinh hãi, bên đen có vẻ chiế mưu thế vê binh lực, lại đã vây chặt thành trì của đố i phương, rấ t có khả năng giành phâ `n thắ 'ng, nhưng chỉ câ `n sơ sẩy một chút là sẽ bị bên đỏ thừa dịp tràn xuố 'ng. Nhìn sơ qua, nế u bên đen muố 'n giành phâ `n thắ 'ng thì nhấ 't định phải đổi pháo với bên đỏ trước, có điể `u, một khi tấ 'n công mà không thu được kế 't quả thì sẽ để 'n lượt bên mình bị tấ 'n công... Tiểu Huyê `n nghĩ mấ 'y hướng đi nhưng là `n nào cũng tính để 'n nước thứ mười mấ 'y mà vẫn không tìm được cách nào để bên đen giành phâ `n thắ 'ng.

Ngu đại sư trâ m giọng nói: "Ván cờ tàn này có tên gọi Tường Vi phổ, là một trong mười ba bí phổ mà tiê n nhân lưu lại. Lão phu nghiên cứu nửa năm, đã phá giải được mười hai phổ kia, duy có ván cờ này là ta không cách nào bắ t tay vào được."

Tiểu Huyê `n đang tính nước cờ, buột miệng nói: "Cái tên này hay thực!"

"Hoa tường vi tuy đẹp nhưng lại có gai, ngươi nghĩ muố n hái mà dễ lă m sao?" Ngu đại sư cười hà hà, nói. "Cũng giố ng như ván cờ này, nế u bên đen tấ n công mà không thể giành phâ n thắ ng thì sẽ bị bên đỏ phản kích ngay lập tức."

Trải qua hơn mười ngày khổ chiế n với Đoàn Thành, lúc này Tiểu Huyê `n đã có thể tính cờ được hơn ba mươi nước, vậy nhưng vẫn khó mà tính hế 't những sự biế 'n hóa bên trong. Bên đen tuy có nhiê `u hướng để tấ 'n công nhưng lại khó tìm ra thế 'đánh nào mãnh liệt đế 'n mức đủ để một hơi khuấ 't phục được bên đỏ, còn nế 'u muố 'n lui vê `phòng ngự thì lại bị con tố 't qua sông chặn mấ 't đường xe, chỉ có cách đưa pháo tới kê vào dưới chân con mã bên đỏ thì mới có cơ hội xả hơi hồ `i sức, nhưng như thế 'ấ 't sẽ mấ 't không một pháo, mà một khi thế 'công của bên đen yê 'u đi, bên đỏ nhấ 't định sẽ xe trước mã sau, kế 'đó lại xua pháo lùa tố 't giành lấ 'y ưu thế ', đế 'n lúc đó

sự biế n hóa sẽ càng phức tạp, dường như cả hai bên đề u có cơ hội... Khi nó đang định tính toán tiế p, chợt cảm thấ y trước mặ t tố i đi, từ lô ng ngực tràn lên cảm giác buô n nôn, đau nhức.

Ngu đại sư biế t Tiểu Huyê n suy nghĩ quá độ nên mới vậy, bèn khẽ đặt tay lên huyệt Thái Dương của nó, vận công giúp nó hóa giải tâm ma. "Đây là thể cờ lưu lại từ ngàn xưa, bên trong ẩn chứa vô số huyê n cơ, nhấ t định phải giữ lòng bình lặng mới có thể nghĩ ra cách hay phá được thế giă ng co. Nế u như sức cờ không đủ, ngàn vạn lâ n không thể khinh suấ t."

Tiểu Huyê `n ngoảnh đâ `u qua một bên, không nhìn bàn cờ nữa nhưng trong đâ `u vẫn vản vơ nghĩ vê `ván cờ kia, không sao xua tan được. Huố ´ng chi, với tính cách quật cường của nó, há lại dễ dàng nhận thua, sau khi thở dố ´c mấ ´y hơi lại tiế ´p tục trâ `m tư suy nghĩ.

Kỳ thực, những sự biế n hóa trong cờ tướng không thể so được với cờ vây, chỉ câ `n lâ `n lượt thử từng hướng đi là sẽ tìm ra cách phá giải bấ 't cứ thế ' cờ tàn nào. Chỉ là hai người này tính cách đề `u hế 't sức quật cường, nế 'u không thể một hơi phá giải được thế ' cờ thì nhấ 't quyế 't không chịu câ `m quân lên đánh.

Một già một trẻ cứ thế đứng ngắn ngơ trước bàn cò, bấ t giác đã mấ y canh giờ trôi qua. Thanh Nhi nhảy lên nhảy xuố ng một hố i, thấ y hai người đề u không có phản ứng gì thì cũng học theo bọn họ đứng ở một bên, cặp mặ t to tròn, đen láy không ngừng nhìn trái nhìn phải, vẻ rấ t tò mò.

Một hô ìi chuông vang lên khiế nhai người tỉnh táo trở lại, Ngu đại sư đưa tay khẽ vỗ vai Tiểu Huyê `n. "Đi ăn cơm đã, ngày mai lại nghĩ tiế p." Sau đó, ông ta chợt thở dài. "Lão phu đã tính được năm mươi bảy nước rô `i, vậy mà vẫn chưa thể nhìn ra kế ´t quả."

Tiểu Huyê `n chỉ mới tính được hơn bố n mươi nước, bèn hậm hực nói: "Không phá giải được thể cờ này, cháu sẽ không ăn cơm."

"Thă ng nhóc ngươi đúng là bướng bỉnh." Ngu đại sư cười rộ. "Có điệ u, nế u lão phu cũng giố ng như ngươi, sợ là sớm đã đói để n chế t rô i."

Tiểu Huyê `n thấ y Ngu đại sư miệng thì cười lớn nhưng khuôn mặt lại không có nét vui vẻ, nghĩ bụng phàm là người yêu cờ, ai mà có thể nói buông là buông, e là ông cố ép bản thân không nghĩ đế n cờ nữa để quãng thời gian ở trong núi đỡ buô `n tẻ. Vừa nghĩ đế ´n đây, nó lộ vẻ thông cảm rô `i buột miệng an ủi: "Ngu gia gia bây giờ đã có thể nhìn thấ u sự thă ´ng bại, tấ 't nhiên sẽ không bị những suy nghĩ về `ván cờ chiế ´m mấ 't đầ `u óc."

Ngu đại sư từng trải việc đời, vừa nhìn sắ c mặt Tiểu Huyê n liê n biế t ngay ý tứ của nó. "Ngươi nhâ m rô i, không phải lão phu đã nhìn thấ u sự thắ ng bại, trong việc này, kỳ thực còn có nguyên nhân khác."

Tiểu Huyê `n không hiểu căn nguyên, nhìn Ngu đại sư với vẻ nghi hoặc.

Ngu đại sư chỉ tay vào bàn cờ. "Lão phu từng phá giải hơn trăm thế cờ cổ, biế t được loại tàn cuộc thế này thường ẩn giấ u vô số chướng ngại đan xen nhau, lợi dụng điểm mù trong lố i suy nghĩ của người phá giải để bày trò, bởi thế nên cách phá giải chính xác về cơ bản đề u xuấ t hiện ở những nước không ngờ tới, cứ cố chấ p nghiên cứu thành ra lại không hay. Tường Vi phổ này tuyệt diệu vô song, gầ n như không có sơ hở, người có thể bày ra thế cờ như vậy nhấ t định là một cao thủ, sức cờ tuyệt đố i không dưới lão phu. So với việc cứ xông pha bừa bãi trong cái mê cung mà y bày ra, chẳng

bă ng nhảy ra ngoài cuộc, cố gắ ng lĩnh ngộ huyê n cơ trong ván cờ với tư cách một người đứng ngoài..."

Tiểu Huyê `n nghe mà đâ `u óc choáng váng, lẫm bẩm nói: "Theo như gia gia nói, chẳng lẽ người không biế ´t gì vê ` cờ lại dễ tìm ra cách phá giải chính xác hơn sao?"

"Lời này vố n cũng không phải là sai." Ngu đại sư nghiêm túc nói. "Mọi đạo lý trên thế gian đề `u tương tự nhau, thịnh quá ắ t sẽ suy, tựa như việc trăng có tròn có khuyế t, hoa có nở có tàn, con đề dài bị hỏng vì tổ kiế n, khu rừng cháy chỉ bởi một đố m lửa nhỏ... Một thế cờ hoàn mỹ như vậy nhấ t định là có giấ 'u một nước hiểm nào đó, nhưng người trong cuộc lại khó có thể nhìn ra. Nế u đặt mình ra ngoài ván cờ, lấ y nhãn quang của người ngoài cuộc mà xem xét tình thế , sau đó lại kiên nhẫn bóc tách tìm kiế m nơi sơ hở nhỏ như sợi tóc của đố i phương, nhấ t định sẽ có thể dùng thế sấ m sét nhanh chóng đánh tan mọi chướng ngại."

Tiểu Huyê `n cảm thấ y rấ t có lý, bèn khẽ gật đã `u. "Tuy đạo lý là như vậy nhưng phải làm thế `nào để đặt mình ngoài cuộc, tìm ra nước hiểm được ẩn giấ `u kĩ càng kia đây?"

Ngu đại sư điể m nhiên nói: "Tựa như hai tay kiế m khách giao đấ u với nhau, kẻ kém cỏi cho ră ng những chiêu thức mình sử ra đề u biế n ảo khó lường, vô cùng lợi hại, nhưng đế n cuố i cùng chỉ là gãi ngứa ngoài giày, không thể làm gì đố i phương; còn tay cao thủ thì lại có thể dễ dàng nhìn ra sự thực hư của kẻ địch, không thèm để ý tới những chiêu thức đánh lừa, như lang tựa hổ tấ n công thẳng tới chỗ yế u hại..."

Tiểu Huyê `n chấ ´n động toàn thân. "Cháu hiểu rô `i, đây chính là sự khác biệt vê ` cảnh giới!"

"Hai chữ cảnh giới này quả thực đã nói ra được điể u tinh túy của kỳ đạo!" Ngu đại sư mim cười cấ t tiế ng. "Ngươi thử nói xem, mình đã lĩnh ngộ được những gì rô i?"

Tiểu Huyê `n suy nghĩ một chút rô `i đáp: "Còn nhớ hô `i nhỏ, khi cháu leo núi đã nhìn thấ y rấ t nhiệ `u con đường nhỏ dẫn lên đỉnh núi, nhưng lại không biế t con đường nào là ngắ n nhấ t, việc này cũng giố ng như người kém cỏi bị lún mình vào trong thế cờ, chỉ nhìn thấ y những nước cờ trước mắ t nhưng lại không biế t nên đánh thế nào mới có thể giành được phâ `n thắ ng; đợi sau khi cháu trèo lên tới đỉnh núi và nhìn xuố ng dưới, nhấ t định sẽ nhanh chóng nhận ra con đường nào mới là đường tắ t..."

Ngu đại sư cười vang. "Ví dụ này hay lǎ m! Tiểu tử ngươi còn nhỏ tuổi mà đã có được nhãn quang sắ c bén như thế , quả không dễ dàng gì! Sức cờ thì có thể từ từ khổ luyện mà thành, còn cảnh giới thì nhấ t định phải là trời sinh..." Ông ta đột nhiên ngưng cười, nhấ t thời nghĩ tới việc nế u Cảnh Thành Tượng không phế võ công của Tiểu Huyê n, để sau này nó từ cờ nhập võ, dựa vào ngộ tính như vậy, ngày sau chỉ e thật sự có thể trở thành một bậc đại tông sư lừng lẫy giang hô . Xem ra lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư quả thực kỳ diệu khôn lường!

"Nhưng còn có một khả năng khác, â´y là ngọn núi kia cheo leo dựng đứng, căn bản không có đường đi lên." Tiểu Huyê`n câ´t tiế´ng nói tiế´p, ngón tay chỉ vê` phía bàn cờ. "Có lẽ thế´ cờ này vô´n là một thế´ cờ chế´t, không có cách phá giải tố´t nhâ´t."

"Đó chính là cảnh giới cao nhấ t!" Ngu đại sư khẽ nở nụ cười, trong giọng nói tràn ngập vẻ ngóng trông và khao khát. "Nế u thật sự như vậy thì sẽ giố ng như rót nước pha trà, thiế u một chút thì đặc, thừa một chút thì nhạt, sao còn chưa biế t đủ? Một cảnh giới hoàn mỹ

như vậy, có phá giải được hay không đề u không còn quan trọng nữa, điề u quan trọng là ngươi đã nhìn thấ y được sự tận cùng của đạo!"

Nghe thấ y những lời này, Tiểu Huyê `n bấ t giác thấ `m chấ n động, không ngờ trong bàn cờ nhỏ bé này lại ẩn chứa nhiê `u đạo lý cao thâm như thế . Nó từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, vố n rấ t nhạy cảm với những lời huyê `n diệu, sau khi được Ngu đại sư chỉ dạy, lại nghĩ đế ´n vạn sự, vạn vật trong thế ´gian, thấ y quả thực đề `u có thể dùng một lời này mà giải thích. Sau nháy mắ t, nó bỗng cảm thấ ´y lòng mình thư thái đế ´n mức khó có thể diễn tả bă `ng lời, như thể có thứ gì đó vố ´n tắ ´c nghẽn nay bấ ´t ngờ thông suố ´t, cảm giác sảng khoái vô cùng.

Nhìn bộ dạng suy tư của Tiểu Huyê `n, Ngu đại sư cười khà khà, đưa tay tới xóa thể ´ cờ đi. "Nế ´u dòng suy nghĩ đã đi vào ngõ cụt, có suy nghĩ thêm cũng vô ích. Chẳng bă `ng hãy buông lỏng tâm thâ `n, mọi vấ ´n đê ` khó khăn có lẽ đế ´n ngày mai sẽ được giải quyế ´t."

Đêm â´y, Tiểu Huyê`n ngủ trong căn nhà nhỏ kia. Ngu đại sư vô´n tinh thông thuật cơ quan thổ mộc, khỏi câ`n nói những đô` đạc trong phòng như giường đá, bàn đá đê`u được làm tinh xảo ra sao, nhưng không ngờ nă`m xuô´ng giường đá cũng râ´t dễ chịu, không hê`có cảm giác đau lưng; ngay đe´n chiê´c đèn dâ`u cũng không bình thường, sau khi đổ dâ`u vào, thă´p đèn lên, có thể chiê´u cho cả căn phòng sáng như ban ngày. Ngu đại sư sai Thanh Nhi đi tới tiê`n sơn lâ´y chăn chiê´u vê`, nhân tiện mang theo mâ´y miê´ng bánh điểm tâm. Thanh Nhi tuy là giô´ng vượn nhưng ban đêm cũng có vẻ râ´t buô`n ngủ, cứ ngáp ngă´n ngáp dài, mă´t nhă´m mă´t mở, nước dãi chảy thành dòng, bộ dạng đáng yêu â´y khiê´n Tiểu Huyê`n cười mãi không thôi.

Ngu đại sư nói chuyện với Tiểu Huyê `n thêm một lúc rô `i dặn nó nghỉ ngơi sớm, sau đó mới rời đi. Tiểu Huyê `n thâ ´y ông quan tâm

tới mình như vậy, thực chẳng khác một vị gia gia hiệ `n từ, trong lòng cảm kích vô cùng. Nó nă `m im trong phòng, lă ´ng nghe tiê ´ng côn trùng kêu rả rích bên ngoài, cảm nhận từng làn gió thổi vi vu, ánh trăng trong vă ´t, bâ `u trời vă ´ng sao, lại nghĩ để ´n sự tinh nghịch, đáng yêu của Thanh Nhi, bâ ´t giác cảm thâ ´y cuộc số ´ng nơi núi rừng hoang dã này còn tố ´t hơn lúc ở Thanh Thủy trâ ´n mâ ´y phâ `n, thành ra cũng không có cảm giác nhớ nhà mâ ´y.

Nă mim trên giường, Tiểu Huyê n nhớ lại những việc mà Ngu đại sư nói với mình hôm nay, tâm tư dạt dào, xao động, làm sao mà ngủ nổi? Nó cảm thấ y trong số những tao ngộ mà mình từng gặp, những điê u được nghe, được biế t hôm nay là đặc biệt nhấ t.

Thiên hạ đệ nhấ t cao thủ Minh Tướng quân không ngờ lại là thiế u chủ của bố n đại gia tộc, quan hệ giữa bạch đạo đệ nhấ t sát thủ Trùng đại sư và Minh Tướng quân lại càng vi diệu, gâ n như có thể tính là một mẹ sinh ra. Khổ Tuệ đại sư rố t cuộc đã nói những lời gì mà khiế n bố n đại gia tộc đô ng ý để Minh Tướng quân gia nhập Hạo Không môn? Thậm chí Cảnh Thành Tượng còn vì thế mà phế đi võ công của mình? Ước hẹn sáu mươi năm một là n kia chỉ còn một tháng nữa là tới, là n này Ngự Linh đường sẽ đưa ra quy tắ c gì? Mà Thanh Nhi có thể tự do đi lại giữa tiê n sơn, hậu sơn, có thể thấ y nơi này tuy là cấ m địa nhưng người của bố n đại gia tộc vẫn biế t tới sự tô n tại của Ngu đại sư, chỉ sợ việc mình trố n đế n nơi này cũng không giấ u được tại mắ t của Cảnh Thành Tượng, nhưng chẳng rõ ông ta sẽ đố i xử với mình như thế nào...

Đột nhiên nó lại nghĩ tới một việc: Minh Tướng quân là thiế u chủ của bố n đại gia tộc, e là đám người Cảnh Thành Tượng không muố n Ám khí vương khiêu chiế n với Minh Tướng quân, liệu có khi nào bọn họ định dựa vào việc này để làm khó Lâm thúc thúc không? Chẳng lẽ lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư là Minh Tướng quân sẽ thua dưới tay

Ám khí vương, do đó Cảnh Thành Tượng mới phế bỏ võ công của mình, sau đó dùng mình để uy hiế p Ám khí vương?

Tiểu Huyê `n thoáng ngắn ngơ, sau đó khẽ lắ ´c đâ `u, bác bỏ phán đoán này. Tuy ở trong lòng nó, Lâm Thanh chẳng khác gì người trời nhưng muố ´n dùng sức của một mình y để đố ´i địch với vô số ´cao thủ trong bố ´n đại gia tộc thì há lại là việc dễ dàng, gâ `n như không có phâ `n thă ´ng. Bố ´n đại gia tộc tấ ´t nhiên không câ `n lợi dụng nó để uy hiế ´p Lâm Thanh. Chẳng lẽ lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư thật sự có liên quan tới nó? Nhưng nó thực khó mà tin nổi ông ta lại có thể biế ´t trước việc xảy ra vào mấ ´y chục năm sau...

Tuy nó đã biể t không ít bí mật nhưng vẫn cảm thấ y mơ hồ , khó hiểu, không làm rõ được vấ n đề gì, trong đâ u còn nảy sinh nhiệ u điệ u nghi vấ n hơn. Sau khi suy đi nghĩ lại một hô i, đâ u óc nó trở nên vô cùng rố i rấ m.

Tiểu Huyê `n biế ´t có nghĩ thêm cũng vô ích, bèn đặt mọi điề `u suy tư qua một bên, có điề `u, nó làm thế ´ nào cũng không ngủ được, liê `n trở dậy thấ p đèn đọc *Thiên Mệnh bảo điển*. Tuy chữ nghĩa trong *Thiên Mệnh bảo điển* mang đâ `y thâm ý nhưng nó vố ´n có chút kiế ´n thức sơ sài do Hứa Mạc Dương truyê `n dạy nên thu được rấ ´t nhiê `u lợi ích, vô số ´ điề `u nghi hoặc bấ ´t giác sáng tỏ. Nó càng đọc càng thấ ´y hứng thú, chỉ là lúc này đã quá mệt mỏi, thân thể không cách nào chịu đựng được nữa, đâ `u càng lúc càng cúi thấ ´p, rố ´t cuộc đã ngủ gục trên bàn.

Trong giấ c mơ, nó thấ p thoáng nhìn thấ y ánh mặ t áy náy của Cảnh Thành Tượng, vẻ mặt hiệ n từ của Ngu đại sư, nụ cười tươi như hoa của Thủy Nhu Thanh, bộ dạng tinh nghịch, đáng yêu của Thanh Nhi...

Cuố i cùng, thứ xuấ t hiện trong đấ u nó là những quân cờ đen, đỏ đan xen nhau, dường như lại bắ t đã u phá giải thế cờ Tường Vi phổ phức tạp kia, rô i lại chọt nhớ đế n câu chuyện hai con quỷ chơi cờ mà Hoa Khứu Hương từng kể, bấ t giác lĩnh ngộ được điể u gì, nhưng nhấ t thời khó có thể làm rõ...

Dường như nó còn thấ y Ngu đại sư bế mình đặt lên giường, miệng khẽ lẩm bẩm câu gì đó nhưng ngay sau đó, một cơn buô n ngủ đã ập để n, kéo nó vào trong giấ c mộng...

Hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Tiểu Huyê `n đã bò dậy khỏi giường.

Thanh Nhi thò đâ`u ra từ phía sau một gố c cây, nhăn răng cười với nó rô i vội vàng ném cho nó mấ y thứ quả dại không rõ tên gọi. Tiểu Huyê `n đi tới bên bờ suố i rửa ráy một phen, sau đó că ´n một miế ´ng quả dại, hít thở mấ ´y hơi không khí trong lành rô `i lại uố ´ng mấ ´y ngụm nước suố i trong veo, ngọt lịm, nhấ ´t thời cảm thấ ´y tai thính mắ ´t tinh, tinh thấ `n khoan khoái, tâm trạng tố ´t hơn bao giờ hế ´t. Chỉ tiế ´c rã `ng từ nhỏ để ´n giờ nó chưa được học bài hát nào, nế ´u không nhấ ´t định sẽ cấ ´t tiế ´ng hát lớn.

Trong lòng vẫn còn canh cánh thế cờ Tường Vi phổ kia, Tiểu Huyê n bèn đi tới trước chiế c bàn đá, bày lại những quân cờ theo trí nhớ của mình.

Thanh Nhi thì lại không chịu, nhấ t quyế t kéo Tiểu Huyê `n ra khỏi chiế c bàn đá. Tiểu Huyê `n chẳng có cách nào, đành tạm thời bỏ ván cờ qua một bên, cùng Thanh Nhi đi trèo cây bắ t chim, lội suố i mò cá, chơi đùa vui vẻ, dâ `n dâ `n quên hế t mọi nỗi phiê `n muộn, dường như lại được đặ m chìm trong niê `m vui hô `i nhỏ.

Một người một vượn chơi đùa với nhau trong rừng hơn một canh giờ, Thanh Nhi không biế t mệt mỏi là gì nhưng Tiểu Huyê n thì đã thở không ra hơi. Sau khi ăn qua loa mấ y quả dại, nó và Thanh Nhi

chậm rãi quay vê`, chọt thấ y Ngu đại sư đã đứng bên chiế c bàn đá, nhìn thế cò mà nghiê n ngẫm suy tư.

Tiểu Huyê `n sợ Ngu đại sư suy nghĩ quá độ mà tổn hao tâm trí, nhưng lại không biế t phải khuyên thế nào, bỗng nhớ đế n giấ c mộng đêm qua, bèn tới gâ `n, nói: "Ngu gia gia đừng nghĩ đế n ván cờ vội, để cháu kể cho gia gia nghe một câu chuyện vê ` việc đánh cờ đã nhé!"

Ngu đại sư đã mấ y chục năm không tiế p xúc với người ngoài, sau khi ở cùng Tiểu Huyê nhôm qua đã nảy sinh tình cảm với nó, nghe vậy bèn cười, nói: "Ngươi thử kể ta nghe xem."

Tiểu Huyê `n bèn kể lại tỉ mỉ câu chuyện vê `người ở ẩn trong núi gặp hai con quỷ đánh cò mà Hoa Khứu Hương đã kể với mình, sau đó nói: "Khi đó cháu nghe mà thấ y buô `n cười muô ´n chế ´t. Trước đây chỉ biế ´t là người đời sợ quỷ, bây giờ mới hay quỷ cũng sợ người, hơn nữa đây còn là hai con quỷ nhát gan."

Ngu đại sư nghe xong thì lại thoáng ngắn ngơ. "Câu chuyện này lão phu chưa từng được nghe, dường như khá có thâm ý."

Trong lòng Tiểu Huyê`n máy động. "Câu chuyện này là do Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứu Hương kể cho cháu nghe, lúc â´y y dường như còn trách cháu không nghe ra thâm ý bên trong."

Ngu đại sư dường như ngộ ra điệ `u gì. "Hoa Bách Sinh kiế n thức uyên thâm, vê ` mặt trí lực và mưu lược trong bố ´n đại gia tộc không người nào so được, con của y chắ ´c hẳn cũng là hạng bấ ´t phàm." Rô `i ông ta chợt vỗ cái đâ `u bạc phơ tóc trắ ´ng. "Ta biế ´t rô `i, câu chuyện này nói tới sự cố ´ chấ ´p."

Tiểu Huyê `n không hiểu ra sao. "Cố chấ p gì cơ?"

Ngu đại sư hỏi ngược lại: "Người đó ban đâ`u nghe thâ´y tiế´ng cờ thì không ngủ được, về` sau tại sao không có tiế´ng cờ lại khó ngủ?"

Tiểu Huyê `n đáp: "Đó là bởi vì y đã quen với tiế ´ng cờ..."

"Không sai, trong việc này, thói quen chính là điề `u mấ ´u chố ´t." Ngu đại sư cấ ´t ngang lời nó. "Cũng như người bình thường một khi đã quen ở nơi hàng cá thì sẽ không cảm thấ ´y tanh, một khi đã quen ở nơi hoang vu thì sẽ không cảm thấ ´y lạnh. Con người tuy không thể dễ thích ứng với hoàn cảnh như muông thú nhưng lâu dâ `n cũng sẽ nảy sinh cảm giác ỷ lại vào mọi thứ xung quanh..." Ông ta đưa tay khẽ quệt mũi Tiểu Huyê `n một cái, nói tiế ´p: "Chẳng hạn như ngươi, một khi đã quen ăn cá, ăn thịt rô `i mà đột nhiên không cho ngươi động vào đô `ăn mặn nữa, nhấ ´t định sẽ kêu khổ luôn miệng, đúng không?"

Tiểu Huyê `n cười, nói: "Cháu vô ´n quen ăn cơm rau dưa, nế u bă ´t cháu ngày ngày phải ăn cá, ăn thịt thì mới là không quen â ´y."

Ngu đại sư ngắn người. "Nhà ngươi nghèo lă m sao?"

Tiểu Huyê `n ưỡn ngực, nói: "Đương nhiên là không nghèo. Có điệ `u, cháu từ nhỏ đã số ´ng với cha, ông â ´y còn không biệ ´t nâ ´u cơm bă `ng cháu nữa, thường ngày lại lười chẳng muố ´n làm, do đó đành ăn qua loa cho xong bữa. Mỗi là `n để ´n ngày lễ tế ´t hay họp chợ là hai cha con cháu đề `u vào thành ăn một bữa thật linh đình."

Ngu đại sư thấ y Tiểu Huyê `n hiểu chuyện như vậy, lại càng yêu thích, dịu giọng hỏi: "Vậy mẹ ngươi thì sao?"

Tiểu Huyê n sợ nhấ t là người khác nhặ c để n mẹ mình, nhấ t thời không biế t phải trả lời ra sao, chỉ cúi đâ u im lặng.

Ngu đại sư nhãn lực cao minh, thoáng nhìn đã đoán ra mẫu thân của Tiểu Huyê `n có thể đã không còn trên đời. Ông ta nổi lòng thương xót, bèn đưa tay xoa đâ `u Tiểu Huyê `n, miệng khẽ lẩm bẩm: "Bé con, ngươi đừng thương tâm quá, ngươi còn có một người cha tố t và hảo gia gia đây mà."

Tiểu Huyê `n nghe Ngu đại sư nói vậy, cặp mã ´t bấ ´t giác đỏ hoe, quàng tay ôm lấ ´y hông Ngu đại sư, că ´n chặt môi, cô ´kìm nén không để nước mã ´t chảy dài. Hai người họ tuy mới quen nhau một ngày nhưng lại rấ ´t hợp nhau, lúc này thổ lộ chân tình lại càng chẳng khác gì một cặp ông cháu ruột.

Ngu đại sư sợ Tiểu Huyê `n buô `n, bèn khẽ â ´n ngón tay lên đỉnh đâ `u nó, đô `ng thời vận Khí Quán Phích Lịch công của bản môn đưa một luô `ng tinh khí vào trong cơ thể nó qua đại huyệt Linh Đài, muố ´n giúp nó xua tan tia ưu sâ `u kia.

Ngay trong khoảnh khắ c Ngu đại sư â n ngón tay lên đỉnh đâ u Tiểu Huyê n, trong đâ u nó chợt thoáng qua gương mặt thanh tú của một nữ tử. Nữ tử â y nhìn nó mà nước mặ t giàn giụa, trên khuôn mặt tràn đâ y vẻ lưu luyế n. Tiểu Huyê n đột nhiên cảm nhận được điể u gì, buột miệng kêu lớn một tiế ng: "Mẹ!"

Ngu đại sư vội vàng thu lại công lực. "Sao vậy?"

Bóng hình của nữ tử kia sau nháy mắ t đã tan đi nhưng Tiểu Huyê `n vẫn còn ngắn ngơ há hố c miệng, một lúc sau mới khẽ lẩm bẩm: "Vừa rô `i, khi ngón tay Ngu gia gia chạm vào đâ `u cháu, cháu bỗng nhìn thấ y một nữ tử."

"Ô`!" Ngu đại sư hệ´t sức ngạc nhiên. "Là mẫu thân ngươi sao?"

"Cháu cũng không rõ nữa. Có điề `u, tuy cháu chưa từng nhìn thấ y nữ tử này nhưng lại luôn cảm thấ y bà ấ y chính là mẹ cháu..."

Tiểu Huyê `n khẽ lắ ´c đâ `u, trên khuôn mặt ngợp vẻ ngắn ngơ. "Nói ra kể cũng lạ, cháu chẳng nhớ được chút gì về `mình hô `i nhỏ. Dường như cháu vừa sinh ra đã sáu, bảy tuổi và số ´ng cùng cha ở Thanh Thủy trấ ´n vậy, không có chút ấ ´n tượng về `những việc trước đó."

Ngu đại sư cũng biế t một chút về y thuật, bèn hỏi kĩ càng cảm giác của Tiểu Huyê `n, sau đó lập tức biế t rã `ng hô `i nhỏ nó nhấ ´t định đã phải chịu sự kích thích nào đó nên mới mã ´c phải chứng mấ ´t trí nhớ, vừa rô `i mình vô tình truyê `n nội lực vào trong người nó nên đã khơi dậy một tia ký ức còn sót lại. Rô `i ông trâ `m ngâm nói: "Không sao, bố ´n đại gia tộc bọn ta ngoài võ công còn có các loại tuyệt học khác nữa. Anh Hùng chủng có Cơ Quan Tiêu Tức thuật và Thức Anh Biện Hùng thuật; nữ tử của Ôn Nhu hương thì tinh thông âm luật và giỏi gảy đàn; Phiên Thiên lâu có thi họa song tuyệt; còn Điểm Tình các thì sở trường về `y thuật. Đợi sau khi giành được phâ `n thă ´ng trong trận chiế ´n với Ngự Linh đường, lão phu sẽ dẫn ngươi tới Điểm Tình các tìm Cảnh Thành Tượng, y nhấ ´t định sẽ chữa khỏi chứng mấ ´t trí nhớ cho ngươi. Có điề `u, việc này còn phải đợi cha ngươi tới đã, sau khi hỏi rõ tiề `n nhân hậu quả thì mới có thể bǎ ´t tay vào chữa trị..."

Tiểu Huyê `n vẫn còn giận Cảnh Thành Tượng. "Hừ, ai biế ´t liệu hặ ´n có thừa cơ mà giở trò gì với cháu nữa không?"

Ngu đại sư nghiêm túc nói: "Truyê `n nhân của Điểm Tình các xưa nay luôn trung hậu, tuyệt đố i không bao giờ làm như thể . Lâ `n trước Cảnh Thành Tượng phế ´ võ công của ngươi kỳ thực là có ẩn tình, y nhấ t định vô cùng áy náy."

Tiểu Huyê `n sao dễ dàng tha thứ cho Cảnh Thành Tượng như vậy. "Cha cháu sớm đã dạy cháu ră `ng, biế t người biế t mặt không biế t lòng, ban đâ `u cháu thấ y hặ n bê `ngoài nhân hậu, còn rấ t thích hặ n, ai ngờ..."

"Ngươi thì hiểu cái gì?" Ngu đại sư khẽ mặ ng. "Võ công của Điểm Tình các tự thành một phái, hợp với đạo trời, kẻ tâm thuật bấ t chính mà tu luyện Hạo Nhiên chính khí ặ t sẽ bị tẩu hỏa nhập ma."

Tiểu Huyê `n thấ y Ngu đại sư tức giận bèn trê `môi, giận dỗi không nói gì.

Ngu đại sư cũng cảm thấ y mình hơi nặng lời, bèn khẽ cười "hà hà" mấ y tiế ng, nói với giọng nhẹ nhàng hơn: "Ngươi phải nhớ lấ y, khi phân biệt người tố t kẻ xấ u quyế t không được tùy tiện đoán bừa. Bây giờ ngươi chỉ là một đứa bé thì không sao, nhưng sau này, nế u có một ngày nă m giữ đại quyề n sinh sát, quyế t không được tùy tiện phán xét người trung kẻ gian chỉ bă ng đôi ba lời nói đơn giản như vậy."

Trong lòng Tiểu Huyê `n máy động, cảm thấ y lời của Ngu đại sư rấ ´t có thâm ý, dường như đang muố ´n nhặ ´c nhỏ mình điề `u gì. Có điề `u, nó vẫn giận việc vừa rô `i Ngu đại sư trách mặ ´ng mình, bèn ngoảnh đã `u qua một bên, làm bộ không thèm để ý tới ông ta. Kể cũng lạ, ban đã `u, khi hai người họ vừa quen biế ´t, Ngu đại sư tỏ ra hung dữ, còn nói là muố ´n giế ´t nó, nhưng nó vẫn chẳng cảm thấ ´y gì, bây giờ, khi đã coi Ngu đại sư như người thân rô `i thì lại không chịu được vẻ nghiêm khặ ´c của ông ta, sự biế ´n hóa trong tâm trạng ấ ´y quả thực khá vi diệu.

Ngu đại sư cũng không tức giận mà dùng lời nói làm nó phân tâm: "Khụ khụ, lão phu nghe ngươi kể câu chuyện vừa rô ì, đột nhiên ngộ ra mấ y điể `u, dường như đã nghĩ ra cách phá giải thế ´ cờ Tường Vi phổ kia."

Tiểu Huyê `n rô ´t cuộc vẫn là trẻ con, nghe thấ ´y vậy bèn cấ ´t tiế ´ng hỏi: "Đúng rô `i, gia gia nói câu chuyện đó nói tới sự cố ´chấ ´p, phải giải thích thế ´ nào đây?"

Ngu đại sư trâ`m ngâm đáp: "Người luyện võ chấ p nhấ t với kiế m, người đánh cờ chấ p nhấ t với cờ. Con người số ng trên đời không tránh khỏi có lúc chấ p nhấ t, nói tră ng ra chính là sự chấ p nhấ p vê ý niệm thă ng bại. Nế u có thể vượt ra ngoài sự thă ng bại, thậm chí là vượt ra ngoài sự số ng chế t, cho dù bên ngoài cửa có ô n ào như sấ m động hay tĩnh lặng như tờ, người kia nhấ t định vẫn có thể ngủ ngon."

Tiểu Huyê `n tò mò hỏi: "Như vậy thì có liên quan gì tới Tường Vi phổ?"

Ngu đại sư thở dài, nói: "Cả đời này lão phu vẫn chưa thể nhìn thấ u hai chữ thắ ng bại, do đó khi ở trong thế cờ luôn mong có thể một hơi đánh bại đố i phương, bấ t kể thế nào cũng không thoát khỏi lố i suy nghĩ ra sức tấ n công hòng giành phâ n thắ ng. Nế u có thể đổi qua một tâm cảnh khác, có lẽ sẽ phá được thế cờ này."

Tiểu Huyê `n chợt hiểu ra điê `u gì. "Vậy chi bă `ng gia gia hãy thử để đô ´i phương tâ ´n công trước, rô `i bản thân hậu phát chế ´nhân."

Ngu đại sư thâ m chấ n động, đưa mấ t nhìn về phía bàn cờ, lâu sau mới đột nhiên cấ t tiế ng cười vang. "Một lời làm tỉnh người trong mộng! Không ngờ Tường Vi phổ này lại vì một lời của ngươi mà bị phá giải, ha ha ha ha..."

Tiểu Huyê `n vỗ tay, cười nói: "Gia gia đã tìm ra cách phá giải rô `i sao?"

Ngu đại sư mim cười, gật đâ`u, không nói năng gì mà chỉ câ`m quân mã đen trên bàn cờ lên cho nhảy xéo một nước.

Tiểu Huyê `n ngắn người, nước đi này vừa không tạo ra sự uy hiế p trí mạng cho đô i phương vừa không giải được mô i nguy của bản thân, có thể nói là vô thưởng vô phạt. Nó thực sự không sao hiểu được dụng ý bên trong, bèn hỏi: "Thế này thì tính là gì chứ?"

Ngu đại sư cười, nói: "Ta đã nói với ngươi rô ì, nế u không đạt để n cái cực tận của đạo, bấ t kỳ sự vật gì cũng đề u có sơ hở, muố n phá giải thì nhấ t định phải mượn tay mình để làm lộ cái sơ hở đó ra. Thế cờ Tường Vi phổ này tuy được bố trí cực kỳ tinh diệu nhưng còn chưa đạt tới cảnh giới hoàn mỹ, chẳng qua là lợi dụng điểm mù trong lố i suy nghĩ của người chơi cờ để ẩn giấ u sơ hở của bản thân vào nơi vô hình."

Tiểu Huyê `n nghe mà gật đâ `u lia lịa. "Điểm mù của chúng ta là gì vậy?"

Ngu đại sư không đáp mà hỏi ngược lại: "Đánh cờ là vì cái gì?"

Tiểu Huyê `n buột miệng đáp: "Là vì muố ´n giành phâ `n thă ´ng."

"Chính là như thế !" Ngu đại sư vỗ tay, cười lớn. "Nế u một lòng câ `u hòa, thậm chí là mong thua, sẽ có thể phá giải thế cờ này." Vừa nói, ông ta vừa chỉ tay vào bàn cờ. "Người nào hiểu về `cờ nhìn thấ y thế cờ này, mã t thấ y quân đen đang chiế m ưu thế, nhấ t định sẽ suy nghĩ xem nên làm thế nào để bắ t được con tướng bên đỏ, lố i suy nghĩ này bấ t tri bấ t giác đã rơi vào cái ý niệm câ `u thắ ng, do đó nghĩ mãi mà chẳng ra được cách nào. Nhưng nế u đánh một nước không liên quan như nhảy mã, chờ bên đỏ tới tấ n công, bên đỏ sẽ rơi vào tiế t tấ u của bên đen, người hãy thử xem xem bây giờ bên đỏ nên đi thế nào?"

Tiểu Huyê `n tỉ mỉ quan sát ván cò, thấ y bên đỏ quả nhiên đã rơi vào cục diện khó xử như bên đen hô `i nãy, công thì không thể một hơi đánh bại đô ´i phương, thủ thì không có nước nào hóa giải được mố ˙i nguy trước mã ˙t. Nó cẩn thận ngẫm lại những lời của Ngu đại sư, trong lòng chọt lóe lên một tia sáng, rô `i cũng ôm lòng câ `u hòa, đưa

con xe đỏ qua bên cạnh một bước, vừa giữ nguyên sự uy hiế p đố i với con tướng bên đen, vừa không nôn nóng xuấ t chiêu, coi như giao lại quyê n chủ động vào tay bên đen.

"Trẻ con thực là dễ dạy!" Ngu đại sư tỏ ra rấ t vui mừng, lại nhảy con mã trở về bên góc, để cho quân đỏ tấ n công trước...

Thế cờ Tường Vi phổ này được sắ p xế p vô cùng thâ n diệu, bên tấ n công trước nhấ t định sẽ bị đố i phương phản kích. Hai người bọn họ không hề nôn nóng giành chiế n thắ ng, cứ mỗi người một quân đánh ra, chỉ mong hòa cờ. Chẳng bao lâu sau, hai bên đã đổi một mã một xe, bên đỏ chỉ còn lại một pháo một tố t, không còn hy vọng thắ ng, bên đen thì tuy có một pháo một mã nhưng phải đố i mặt với cặp sĩ, cặp tượng còn nguyên của bên đỏ thì cũng chẳng có cách nào...

Hai người một già một trẻ nhìn nhau cười rộ, kế t cục cuố i cùng của thế cờ Tường Vi phổ này không ngờ lại là một ván cờ hòa.

"Mọi thứ đạo lý trong thiên hạ vố n tương thông..." Trên khuôn mặt Tiểu Huyê `n lộ ra một vẻ trịnh trọng hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác. "Nế u có thể áp dụng điê `u này vào trong võ học, không biế t kế t quả sẽ như thế nào?"

Ngu đại sư chậm rãi lắ c đâ u. "Như vậy không ổn chút nào. Thử nghĩ mà xem, nê u người luyện võ mang tâm lý câ u hòa, thậm chí là câ u bại để giao đấ u với người khác, kế t quả chẳng câ n nói cũng rõ." Ông ta đột nhiên há hố c miệng, ngây người tại chỗ, nhìn Tiểu Huyê n suố t một hô i lâu, không nói được lời nào.

Phải biế tră ng giao đấ u võ công cũng chẳng khác mấ y so với việc đánh cờ, ban đấ u hai bên có cả công lẫn thủ, đợi đố i phương để lộ sơ hở mới thừa dịp tấ n công. Nế u hai người là những cao thủ ngang tài ngang sức, ă t sẽ phòng thủ vững chặ c vô cùng, hiế m khi

nào để lộ sơ hở, do đó câ `n phải liên tục biế ´n hóa chiều thức để có thể bức ép đố ´i phương. Nhưng việc â ´y cũng giố ´ng như con dao hai lưỡi, có chỗ lợi tấ ´t có chỗ hại, khi chiều thức của bản thân biế ´n hóa không ngừng sẽ để lộ sơ hở, nế ´u không thể một hơi hạ được đố ˙i phương thì rấ ´t có thể sẽ bị đố ˙i phương thừa dịp đánh bại.

Do đó, đại tông sư Trương Tam Phong của phái Võ Đang mới sáng tạo ra Thái Cực quyề `n, chuyên hậu phát chế ´nhân, lấ y nhu khắ ´c cương. Cái đạo lý mấ ´u chố ´t của nó chính là bên mình cố ´ý để lộ sơ hở, dụ đố ´i phương tấ ´n công, sau đó chặn hế ´t sơ hở của mình lại rô `i tìm thời cơ phản kích. Nhưng võ học vố ´n tương sinh tương khắ ´c, tạm chưa nói tới việc cao thủ Thái Cực quyề `n liệu có thể kịp thời chặn chỗ sơ hở của mình lại trước khi đố ´i phương tung chiêu đánh tới hay không, chỉ câ `n bản thân thừa cơ ra tay chế ´ địch thì cũng đã làm lộ khoảng trố ´ng rồ `i.

Do đó, trong thiên hạ tuyệt đố i không có thể thủ nào có thể đứng vào thể bấ t bại, cũng không có thể công nào hoàn mỹ, không tì về t. Việc thă ng bại xưa nay phải xem bên công có thể kịp thời nă m bắ t tia sơ hở lộ ra khi bên thủ chuyển thủ thành công hay không, còn bên thủ liệu có thể tấ n công vào chỗ sơ hở của bên công trước khi bên công kịp triển khai hế t các chiêu thức hay không...

Còn nế u dựa theo đạo lý không câ u thă ng, chỉ câ u hòa của thế cờ Tường Vi phổ này, bản thân sẽ phải không ngừng để lộ sơ hỏ, dụ kẻ địch tâ n công, mỗi khi kẻ địch biế n chiêu đánh tới thì bản thân sẽ dùng một sơ hỏ mới để chặn sơ hỏ cũ lại. Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ khi nào bên công lộ ra một sơ hỏ không thể cứu vãn thì bản thân mới tung ra một đòn trí mạng. Việc này cũng giố ng như hai người một chạy trước một chạy sau, người chạy trước thoạt nhìn thì như bị đuổi nhưng bấ t cứ lúc nào cũng có thể dừng lại để đố i thủ của mình chạy vượt lên trước, sau đó biế n mình thành người đuổi

theo; còn người chạy sau tuy có vẻ chủ động nhưng kỳ thực chỉ là bên bị động, bị kéo mũi đi theo tiế t tấ u của đô i phương.

Tình huố ng như vậy thực hiế m khi xuấ t hiện trong thực tế. Thử nghĩ mà xem, trong những phen quyế t đấ u sinh tử, cho dù thỉnh thoảng có sử ra chiêu số dụ địch thì người ta cũng sẽ lập tức phản kích, ai dám liên tục để lộ sơ hở cho kẻ địch tấ n công không ngừng, như thế bản thân há lại có được phâ n thắ ng? Huố ng chi, võ công của các môn phái trong thiên hạ đề u cố gắ ng để sự phòng thủ của bản thân đạt tới mức hắ t nước không lọt qua được, có ai lại liên tiế p sử dụng những chiêu thức đâ y sơ hở như thế? Do đó, đạo lý này tuy đơn giản nhưng chỉ câ n là người hiểu một chút về võ công thì sẽ không bao giờ nghĩ đế n. Nế u không phải vì Tiểu Huyê n võ công nông cạn, lại có sự khai sáng của *Thiên Mệnh bảo điển* nên ngộ ra được đạo lý này từ trong ván cờ vừa rồ ì, chỉ e vài trăm năm nữa cũng không có ai nghĩ ra được thứ võ học khó tin như vậy, đi câ u bại trước rồ ì mới câ u thắ ng sau.

Ngu đại sư thân là minh chủ đời trước của bố n đại gia tộc, có thể coi là một trong những cao thủ hàng đâ u thiên hạ hiện giờ, sau khi được câu nói vô ý của Tiểu Huyê n nhắ c nhỏ liê n lập tức tỉnh ngộ. Cao thủ giao tranh, sự hơn kém chẳng qua chỉ là một là n ranh rấ t nhỏ, ai cũng mong có được sự đột phá về cảnh giới. Ông ta là n lượt hô i tưởng lại mấ y phen khổ chiế n trong cuộc đời mình, thâ m nghĩ nế u mình sớm lĩnh ngộ được điề u này, chỉ e những tay đố i thủ trong quá khứ sớm đã phải cúi đâ u xin thua...

Trên khuôn mặt Ngu đại sư lộ ra thâ`n sắ c như si như mê, khi tố i khi sáng, lúc vui lúc buô `n, tựa cuô `ng tựa điên. Rô `i ông ta đột nhiên đứng thẳng dậy, trên khuôn mặt lộ vẻ phâ ´n khích tột cùng, lão già râu tóc bạc phơ tuổi độ xê ´ chiê `u kia đã biê ´n mâ ´t không còn nữa, thay vào đó là một vị võ lâm chí tôn vừa bước lên đỉnh cao của võ đạo. Ông ta hít sâu một hơi, ngắng đâ `u hú dài. Tiế ´ng hú khiê ´n cho

những khô i đá trong sơn cố c rung động, dòng suố i như ngưng chảy, cỏ cây đung đưa, chim chóc nháo nhác, những phiế n lá cây rào rào rơi xuố ng, chẳng khác gì một cơn mưa.

Thanh Nhi ở bên cạnh chưa từng thấ y chủ nhân như vậy, kinh hãi kêu lên â m ĩ.

Tiểu Huyê `n cũng bị tiế ´ng hú của Ngu đại sư làm cho tim đập thình thịch. Tuy nó loáng thoáng lĩnh ngộ được một số ´ điề `u nhưng dù sao võ công cũng còn nông cạn, khó mà hiểu ngay được nguyên lý bên trong. Kỳ thực, nó cũng không ngờ một câu nói tùy tiện của mình lại thu được hiệu quả như thế ´, càng không hiểu tại sao Ngu đại sư xưa nay vố ´n điề `m tĩnh lại đột nhiên trở nên hưng phâ ´n như vậy, trong lòng sợ hãi vô cùng.

Mãi một lúc lâu sau, Ngu đại sư mới dừng tiế ng hú, mừng rõ nói: "Tháng sau là tới ngày quyế t chiế n với Ngự Linh đường rồ ì, ấ y thế mà ông trời lại đưa ngươi tới bên cạnh lão phu, giúp lão phu hiểu ra đạo lý này. Chẳng lẽ thật sự là Thiên Hậu hiển linh, muố n giúp truyề n nhân của người đoạt lấ y thiên hạ? Bé ngoan, ngươi đã giúp gia gia một chuyện lớn rồ ì!" Bố n đại gia tộc đã đố i địch với Ngự Linh đường suố t mấ y trăm năm, Ngu đại sư từng ngô ì ở ngôi minh chủ lại càng không lúc nào không nghĩ tới việc này. Giờ đây, thấ y cuộc chiế n với Ngự Linh đường mười phâ n đã nă m chắ c được chín, ngày sau lại có thể trợ giúp truyề n nhân của Thiên Hậu tranh đoạt thiên hạ, tâm nguyện cả đời có hy vọng đạt thành, sự khoái chí trong lòng ông ta thực khó mà dùng lời để diễn tả.

Tiểu Huyê `n ngắn ngơ hỏi: "Cháu dường như hiểu được điê `u gì đó nhưng lại khó có thể nói ra. Ngu gia gia rô ´t cuộc đã lĩnh ngộ được điê `u gì vậy?"

Ngu đại sư bế Tiểu Huyê `n lên, hôn vào má nó một cái, cấ t tiế ng cười vang. "Võ công của ngươi gâ `n như không có chút căn cơ, vừa hay không bị bó buộc bởi những lô i suy nghĩ truyê `n thố ng vê võ đạo, do đó mới có thể nghĩ để n thứ võ công hoàn toàn không hợp với lẽ thường này. Ô `, môn võ công này có được từ Tường Vi phổ, chi bă `ng hãy gọi là Tường Vi quyế t. Với sự thông minh và ngộ tính của ngươi, trong vòng một tháng hẳn là đủ để học được, ngày sau nhấ t định sẽ có thể cười ngạo thiên hạ..."

Tiểu Huyê `n thoáng ngắn người. "Ý gia gia là cháu lại có thể học võ công thượng thừa rô `i sao?"

Ngu đại sư nghẹn lời. "Về `nội công thì bấ t kể thể ´ nào ngươi cũng không tu luyện được nữa, nhưng phâ `n kiế ´n thức này ta có thể truyề `n thụ lại cho ngươi. Ngày sau, chỉ câ `n ngươi tìm được một truyề `n nhân tư chấ t tuyệt cao, nhấ t định sẽ có thể khai tông lập phái trong võ lâm, trở thành một bậc tông sư được muôn vạn người kính ngưỡng..."

Tiểu Huyê `n vừa nghe nói mình rố t cuộc vẫn vô duyên với võ học, tia hy vọng cuố i cùng tan vỡ, tâm trạng hụt hỗng vô cùng, chẳng còn chút hứng thú nào với võ học, bèn cắ n chặt môi, hậm hực nói: "Cháu không học, gia gia tự đi mà tìm một truyê `n nhân tư chấ ´t tuyệt cao!"

Ngu đại sư ngạc nhiên hỏi: "Một cơ hội thế này người thường cầ ù còn chẳng được, tại sao ngươi lại không cầ n?" Rô ìi ông ta lập tức hiểu ra nỗi khúc mắ c của Tiểu Huyê n, cũng buô n thay cho nó. "Võ công của ngươi vì bố n đại gia tộc ta mà bị phế , đây cũng coi như một chút bù đấ p cho ngươi. Huố ng chi, lão phu có thể lĩnh ngộ được điể ù này là hoàn toàn nhờ vào một lời vô tâm của ngươi... Ôi, thôi vậy, nế u ngươi không học thì hãy để nó theo lão phu ở lại nơi núi non hoang dã này đi!"

Trong lòng Tiểu Huyê `n máy động, nghe khẩu khí của Ngu đại sư thì môn võ công vừa lĩnh ngộ được này thực sự không tâ `m thường, chi bă `ng mình hãy học trước rô `i sau đó dạy lại cho Lâm thúc thúc. Chỉ câ `n Lâm thúc thúc có thể đánh bại thiế ´u chủ Minh Tướng quân của bố ´n đại gia tộc thì cũng coi như đã giúp mình trút giận rô `i. Có điê `u, nê ´u Ngu đại sư truyê `n môn võ công này cho Minh Tướng quân thì quả thực không hay chút nào.

Nghĩ để n đây, nó liê n cố ý tỏ ra miễn cưỡng. "Vậy gia gia phải đáp ứng với cháu là không được dạy cho người nào khác nữa."

Ngu đại sư đâu ngờ được trong đâ`u Tiểu Huyê`n lúc này lại có nhiê`u suy nghĩ như vậy, bèn tiện miệng đáp: "Được, lão phu đô`ng ý chỉ truyê`n cho một mình ngươi, để ngươi sau này có thể trở thành khai sơn tổ sư độc nhâ´t vô nhị của Tường Vi quyê´t."

Tiểu Huyê `n chưa từng nghĩ đế ´n điề `u này, nghe vậy bèn mừng rõ ra mặt. "Hay lă ´m, hay lă ´m, cháu muố ´n làm người độc nhấ ´t vô nhị. Ngu gia gia hãy lập lời thê `là chỉ truyê `n môn võ công này cho một mình cháu đi!"

Ngu đại sư đang có tâm trạng tố t, bèn cấ t tiế ng cười vang. "Được, lão phu thê ră ng chỉ truyê n Tường Vi quyế t cho... Ô , tên ngươi là gì ấ y nhỉ?"

Tiểu Huyê `n ưỡn ngực, đáp: "Dương... À không, Hứa Kinh Huyê `n!" Rô `i nó lại nhảy bật dậy. "Cái tên Tường Vi quyế ´t này cháu không thích, nghe cứ mê `m nhũn, chẳng có chút khí thế ´ của một bậc khai sơn tổ sư, chi bă `ng hãy đổi một cái tên oai hơn một chút... Ù'm, để cháu nghĩ xem."

Ngu đại sư thấ y bộ dạng ngây thơ, đáng yêu của Tiểu Huyê `n, trong lòng càng yêu thích. "Ngày xưa, Tố ng Tổ và Trâ `n Đoàn lão tổ

đánh cờ tranh thiên hạ, có thể thấ y cái đạo chơi cờ này cũng có thể dùng để tranh bá, chi bă ng hãy gọi nó là Dịch Thiên quyế t đi!"

Tiểu Huyê `n vỗ tay cười rộ. "Úi chao, cái tên này đúng là rấ t có khí thể , cháu thích lă m!"

"Được!" Ngu đại sư tỏ ra nghiêm túc, nói. "Lão phu thê ră ng chỉ truyê n Dịch Thiên quyế t này cho một mình Hứa Kinh Huyê n, nế u trái lời thê sẽ không được chế t một cách tử tế !"

Tiểu Huyê `n vội vàng nhỗ mấ y bãi nước bọt. "Cái gì mà không được chế ´t một cách tử tế ´, khó nghe quá đi, nế ´u gia gia làm trái với lời thê `thì kiế ´p sau hãy biế ´n thành một con vượn to xác như Thanh Nhi là được rồ `i."

Hai người liế c mặ t nhìn nhau rô i cùng chỉ tay vào Thanh Nhi mà cấ t tiế ng cười rộ. Thanh Nhi chẳng hiểu tại sao bọn họ lại cười như vậy, có điể u thấ y chủ nhân vui vẻ liê n vội vàng chạy ra ngoài nhào lộn mấ y vòng.

Suố t mấ y ngày liê n, Tiểu Huyê n đề u theo Ngu đại sư học Dịch Thiên quyế t.

Đạo lý của Dịch Thiên quyế t tưởng chừng phức tạp nhưng kỳ thực rấ t đơn giản, nói để n cùng thì chính là phát huy cái đạo lý hậu phát chế nhân tới cực tận, chỗ quan trọng nhấ t chính là phải có được sự lĩnh ngộ từ trong những nước cờ.

Trong thời gian này, mỗi khi rảnh rỗi hai người lại đấ u cờ với nhau. Sức cờ của Ngu đại sư so với người thâ y võ lòng Đoàn Thành của Tiểu Huyê n thì cao hơn không chỉ mấ y lâ n, Tiểu Huyê n dù giở hế t chiêu số cũng khó mà thắ ng nổi một ván. Nhưng nó vố n có tuệ tâm, liê n vận dụng luôn Dịch Thiên quyế t vừa nă m được vào trong các ván cờ, không mong thắ ng chỉ mong hòa, khiế n Ngu

đại sư thật sự chẳng có cách nào với nó, thỉnh thoảng sơ suấ t còn suýt bị thua.

Võ công của Anh Hùng chủng vố n là từ cờ nhập võ, Ngu đại sư tinh thông cả hai món này, lại nhấ t nhấ t ấ n chứng Dịch Thiên quyế t với võ học của bản thân, do đó thu hoạch được rấ t nhiề u. Ông ta cũng không giấ u giế m điề u gì, là n lượt giảng giải kĩ càng cho Tiểu Huyê n những thứ đạo lý thâm sâu huyê n diệu.

Tiểu Huyê `n một lòng muố ´n làm "khai sơn tổ sư" của Dịch Thiên quyế ´t, do đó học tập hế ´t sức chuyên tâm. Căn cơ võ học của nó quả thực quá nông cạn, theo lẽ thường vố ´n không thể hiểu được những thứ lý luận cao thâm, nhưng may mà nó chưa tiế ´p xúc với quá nhiê `u đạo lý võ học, do đó không hê `có sự bài xích mang tính bản năng với những điê `u hoàn toàn đi ngược những quy tắ ´c võ học thông thường trong Dịch Thiên quyế ´t, cứ khi nào hơi gặp trở ngại liê `n dùng kỳ đạo và *Thiên Mệnh bảo điển* để â ´n chứng, thành ra cũng lĩnh ngộ được gâ `n một nửa. Thêm vào đó, nó có trí nhớ cực tố ´t, chỗ nào không lý giải được thì trước tiên cố ´ gă ´ng ghi nhớ thật kĩ, đợi sau này tìm hiểu dâ `n dâ `n.

Hai người dùng cờ ngộ đạo, sau đó lại đưa đạo vào bàn cờ, say mê không biế t mệt.

Ngu đại sư bế quan nhiệ u năm, vố n đã tu luyện đế n mức tâm tính trong veo, không vướng bụi trầ n, do đó mới phản phác quy chân (13), lõa thân ở một mình trong núi, nhưng sau khi ở cùng Tiểu Huyê n một thời gian, tình cảm ngày càng sâu sắ c, bụi trầ n lại nổi lên, ông ta liê n sai Thanh Nhi đế n tiê n sơn lấ y quâ n áo vê , khi ăn mặc chỉn chu cũng có chút dáng vẻ tiên phong đạo cố t.

Một ông lão râu tóc bạc phơ và một cậu bé tóc còn để chỏm ngày ngày đàm luận về kỳ đạo trong sơn cố c, không biế t ră ng thời gian

trôi nhanh vô cùng...

Mới đó mà đã hơn nửa tháng trôi qua, hai người đề u đã lĩnh ngộ được rấ t nhiề u về Dịch Thiên quyế t.

Ngu đại sư vô´n từ cờ nhập võ, gâ`n trăm năm qua có quá nửa đời người đấ´m chìm trong cái chấ´p niệm vê` thắ´ng bại. Dịch Thiên quyế´t thì lại giảng vê` cái đạo trung dung không đánh mà khuấ´t phục người ta, hoàn toàn trái với tâm niệm bình sinh của ông, thành ra khả năng lĩnh ngộ của ông còn thua cả Tiểu Huyê`n. Tiểu Huyê`n tuy căn cơ kém nhưng tiế´n bộ thì rấ´t nhanh, không những dâ`n dâ`n sử dụng thuâ`n thực Dịch Thiên quyế´t, sức cờ còn tiế´n bộ rấ´t nhiê`u, cho dù phải đố´i mặt với tay cao thủ hạng nhâ´t như Ngu đại sư, tuy chưa dám nói là có thể thă´ng nhưng cũng đủ sức để đấ´u một trân.

Chương 14 **Cờ tranh thiên hạ**

Tổm ấ y, cuộc đấ u cờ diễn ra từ sáng sớm tới tận trưa, Tiểu Huyê `n đã câ `m hòa Ngu đại sư liê `n ba ván.

Ván thứ tư, Ngu đại sư chiế m được ưu thế về sức quân nhưng lại bị Tiểu Huyê n liên tục dùng những nước vu vơ đổi quân câ u hòa, cuố i cùng bó chân bó tay, thế là lại hòa ván nữa. Tuy ông đã tu luyện nhiệ u năm, tâm cảnh đạt để n mức như mặt nước hồ thu bình lặng, song lúc này cũng vì cờ mà sinh oán, bèn vung ố ng tay áo vố n chẳng vừa vặn lắ m tới phủi bàn cờ, hậm hực nói: "Ngươi cứ chơi cờ như thể thì còn gì là thú vị nữa? Chẳng lẽ ngươi chỉ một lòng muố n câ u hòa? Thực là không có tiể n đô mà!"

Tiểu Huyê `n cười hì hì, bày lại chiế n trường. "Cảnh giới cao nhấ t của Dịch Thiên quyế t là không đánh mà khuấ t phục được người ta, điệ `u này chứng tỏ gia gia vẫn chưa học để ´n nơi đế ´n chố ´n."

Ngu đại sư ngẫm lại, thấ y những lời này rấ t có lý, bèn nhủ thâ m: Thă ng bé Tiểu Huyê n này tuy không biế t võ công nhưng từ nhỏ đã tu luyện *Thiên Mệnh bảo điển*, rấ t có tuệ căn, bây giờ còn nă m được sự tinh túy của Dịch Thiên quyế t hơn cả ta, ngày sau nhấ t định sẽ là một nhân vật phi thường.

Nghĩ đế n đây, trái tim Ngu đại sư bấ t giác giá lạnh. Ông ta xuấ t thân từ Anh Hùng chủng, cả đời phải giữ tấ m thân đô ng tử, tấ t nhiên rấ t hâm mộ niê m vui gia đình sum vấ y của người khác. Những ngày qua, ở cùng Tiểu Huyê n rấ t vui vẻ, ông ta bấ t giác đã coi nó như cháu ruột của mình, hoàn toàn quên mấ t nó chính là "sát

tinh" trong lời tiên đoán của Khổ Tuệ đại sư... Phải biế t ră ng khi tranh bá thiên hạ, có võ công tuyệt thế cố nhiên là tố t nhấ t, nhưng cũng không nhấ t định phải có. Chẳng lẽ bản thân bị ma xui quỷ khiế n mà đã bô i dưỡng ra một kẻ đố i đâ u với thiế u chủ? Chẳng lẽ bản thân cũng nên làm giố ng như Cảnh Thành Tượng, hủy hoại đứa bé này ngay từ bây giờ?

Ngu đại sư vừa nghĩ để n đây, mô hôi lạnh bấ t giác tuôn đâ y...

Đúng lúc đó, từ trong núi bỗng vọng tới một tiế ng hú dài. Âm thanh â y trong vă t, du dương, vang vọng không ngừng giữa sơn cô c, qua một tuâ nhương vẫn chưa dừng lại. Dường như người cấ t tiế ng hú này không câ n mở miệng đổi hơi, hẳn nhiên là một tay cao thủ có võ công tuyệt thể .

Tiểu Huyê `n thâ `m xao động, trên mặt hiện rõ nét mừng. "Nhấ ´t định là Lâm thúc thúc tới đón cháu rô `i..." Rô `i nó vội vàng đưa tay che miệng. Ngu đại sư đã nói rõ là muố ´n nó ở lại nơi núi hoang này, sao chịu để Lâm Thanh đưa nó đi? Những ngày vừa qua, Tiểu Huyê `n cả ngày chỉ nghĩ đế ´n việc đánh cờ, khi rảnh rỗi một chút lại đi xem Thiên Mệnh bảo điển, chưa từng nghĩ tới việc nế ´u Lâm Thanh tới đón mình thì sẽ thế ´ nào. Từ hô `i nó còn nhỏ, phụ thân Hứa Mạc Dương đã nói với nó ră `ng chố ´n giang hô ` vố ´n hiểm ác, nghĩ tới chuyện bản thân mình bây giờ không có võ công, e là khó có thể làm gì được trên giang hô `, nó nhủ thâ `m thà mình cứ ở lại nơi núi non hoang dã này số ´ng hế ´t đời còn hơn. Nhưng dù có tự an ủi thế ´ nào, sâu thẳm trong lòng nó vẫn luôn cảm thấ ´y không cam tâm...

Tâm tư Tiểu Huyê `n xoay chuyển không ngừng, vừa muố n đi theo Lâm Thanh vừa không nỡ rời xa Ngu đại sư, còn sợ Lâm Thanh và Ngu đại sư sẽ nảy sinh xung đột, nhấ t thời ngay để n bản thân nó cũng không biế t nên lựa chọn ra sao. Cả đời nó, thực hiế m có khi nào cảm thấ y do dự như lúc này.

Ngu đại sư thì hơi biế n sắ c mặt, cấ t tiế ng lẫm bẩm: "Rố t cuộc đã tới rô ì."

Lời vừa dứt, ngoài động đã vang lên tiế ng bước chân của mấ y người. Một người cung kính nói: "Đệ tử Điểm Tình các Cảnh Thành Tượng mời Vật sư bá khai quan xuấ t sơn, dẫn hai mươi Hành Đạo đệ tử của bố n đại gia tộc nghênh chiế n Ngự Linh đường." Không ngờ người này lại là Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng.

Tiế ng hú kia đột nhiên dừng lại, một giọng nói vang vọng vào tai mọi người: "Hay lǎ m, hay lǎ m, thì ra Vật Do Tiêu Vật lão gia tử vẫn còn trên nhân thế . Vãn bố i từ nhỏ đã nghe nói tới cuộc chiế n thảm liệt sáu mươi năm trước, chỉ hận sinh không gặp thời, không có duyên nhìn thấ y phong thái của các vị tiế n bố i. Hôm nay có thể thực hiện tâm nguyện ngày xưa, lòng này mừng rõ khôn cùng." Miệng hǎ n nói là mừng rõ nhưng lại chẳng hê có vẻ mừng rõ, trong giọng nói toát ra sự oán hận tột cùng, kế t hợp với tiế ng hú không ngừng vang vọng trong sơn cố c, khiế n nơi đây tràn ngập thứ không khí cực kỳ quỷ dị.

Lúc này Tiểu Huyê `n mới biế t người này không phải Ám khí vương Lâm Thanh mà là cao thủ của Ngự Linh đường. Giọng nói này thoạt nghe thì hòa nhã, khiêm nhường nhưng bên trong lại thấ p thoáng phong mang, người cấ t tiế ng dường như còn khá trẻ.

Nhưng giọng nói này lại có vẻ không bình thường, dường như trong miệng người nói có ngậm thứ gì đó khiế n cho đâ ù lưỡi bị đẩy lên, dán sát vào hàm trên, do đó giọng nói mang đâ ỳ âm mũi, tựa như do một người bị thiế u mấ t nửa đoạn lưỡi nói ra, tràn đâ ỳ vẻ quái dị. Â y thế nhưng mỗi chữ hắ n nói ra lại vô cùng rõ ràng, khoảng cách giữa mỗi chữ dường như đã được tính toán từ trước, cực kỳ đê ù nhau, khiế n cho các âm tiế t giố ng như trố ng gõ, đề ù đặn đập vào trái tim Tiểu Huyê n. Sau nháy mắ t nó đã có cảm giác như ở trong cơn ác mộng, tựa hô lại trở về lúc nghe thấ y tiế ng

huýt sáo của Ninh Hô`i Phong nơi Khô´n Long sơn trang ngày đó, Diệt Tuyệt thâ`n thuật chừng như lại bùng phát trong cơ thể.

Ngu đại sư khẽ cười hò hững. "Từ nay, trên đời này chỉ có Ngu đại sư, đừng ai nhă c tới cái tên Vật Do Tiêu nữa."

Giọng của người đó như gâ `n như xa, phiêu hố t bấ t định, khiế n Tiểu Huyê `n nghe mà rấ t khó chịu, ruột gan như nhộn nhạo sục sôi, mãi tới khi nghe thấ y giọng nói hùng hô `n của Ngu đại sư thì mới đột nhiên tỉnh táo trở lại. Tới bây giờ nó mới biế t tên thật của Ngu đại sư là Vật Do Tiêu. Hứa Mạc Dương từng kể cho nó nghe câu chuyện vê `lão ngoạn đô `ng Vật Do Tâm, như vậy xét ra Vật Do Tâm chính là cao thủ đời trước của Anh Hùng chủng.

"Thì ra là vậy!" Giọng nói quái dị đó lạnh lùng vang lên, không mang theo chút tình cảm nào. "Trước tiên, vãn bố i xin chúc mừng tiê n bố i đã thoát khỏi cõi Ngũ hành phàm tục. Hiện giờ, ngay để n cái tên ở nơi tục thế cũng đã không câ n nữa, chắ c hẳn tiê n bố i sẽ đứng ngoài ván cược là n này?"

Ngu đại sư cấ t tiế ng cười sang sảng. "Xuấ t thế thì sao? Nhập thế thì thế nào? Gạt bỏ những hạt bụi nơi tâm cảnh, sẽ biế t ngay hai điể u đó vố n chẳng hệ khác nhau."

Người đó làm bộ thấ t thanh hô lớn: "Tiế n bố i là bậc cao nhân phi phàm, nế u một lòng muố n làm khó vãn bố i, há chẳng phải sẽ khiế n vãn bố i phụ lòng đường chủ ư?"

Trong mấ t Ngu đại sư lóe lên ánh tinh quang. "Hồ ng Trâ n, Tử Mạch, Bích Diệp, Thanh Sương, ngươi là vị nào?"

Người đó cười khiêm tố n, nói: "Tiê n bố i mặ t sáng như đuố c, vãn bố i Thanh Sương lệnh sứ, tạm ngô i ở chức phó đường chủ."

Ngu đại sư hơi cau mày, Ngự Linh đường có ba kỳ là Viêm Nhật, Hỏa Vân, Diễm Lôi, mỗi kỳ lại có một vị sứ giả, lâ n lượt là Hồ ng Trâ n, Tử Mạch, Bích Diệp, ngoài ra còn có một người khác chuyên chấ p chưởng thánh vật Thanh Sương lệnh của Ngự Linh đường, được gọi là Thanh Sương lệnh sứ, thân phận chỉ xế p sau đường chủ. Trên Thanh Sương lệnh đó nghe đô n có khắ c mười chín câu bí quyế t võ học, nhưng chưa người nào có thể tham ngộ thấ u. Có điể u, ba trăm năm trước, Thanh Sương lệnh sứ của Ngự Linh đường bấ t ngờ bỏ mạng ở Tây Vực, Thanh Sương lệnh từ đó mấ t tích, Thanh Sương lệnh sứ cũng trở nên hữu danh vô thực, không ai đảm nhận. Â y vậy mà người tới đây lâ n này lại tự xưng là Thanh Sương lệnh sứ, còn thay đường chủ xuấ t chiế n, chỉ e Thanh Sương lệnh đã được tìm về .

Phải biế t ră `ng ván cược này cực kỳ quan trọng, lâ `n nào cũng do Ngự Linh đường chủ đích thân dẫn người tới đây. Hơn hai trăm năm qua, Ngự Linh đường đã thua liê `n bố ´n trận, tấ t nhiên sẽ tìm đủ mọi cách để thă ´ng được cuộc chiế ´n sáu mươi năm một lâ `n với bố ´n đại gia tộc này. Â ´y vậy mà hiện giờ đường chủ lại không xuấ t chiế ´n, việc này quả thực có vấ ´n đề `...

Vừa nghĩ tới đây, Ngu đại sư bèn trâ m giọng nói: "Ngự Linh đường chỉ phái Thanh Sương lệnh sứ tới đây, thực là phách lố i, lẽ nào lại nă m chặ c có thể thặ ng được ván cược hôm nay sao?"

Thanh Sương lệnh sứ vẫn không hiện thân, giọng nói như gâ n như xa hững hờ vọng lại: "Ta vố n muố n mời đường chủ đích thân tới, nhưng ngài lại nói: "Những năm nay, bố n đại gia tộc nhân tài điều linh, không có kẻ nào gánh vác được việc lớn, chi bă ng để ngươi đi rèn giũa một phen, ngày sau còn khôi phục lại uy danh của Ngự Linh đường ta...""

"Năm xưa, bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường đã có lời ước hẹn trước mặt Thiên Hậu, bên nào thua, trong vòng sáu mươi năm tuyệt đố i không được nhúng tay vào chuyện trong giang hố ." Ngu đại sư cười lạnh, nói. "Â y thế mà lão phu lại nghe nói không lâu trước đây, Hồ ng Trâ n sứ thuộc Viêm Nhật kỳ của quý đường đã náo động một phen long trời lở đấ t tại Câ m Thiên bảo, thực đã vi phạm ước định giữa hai bên. Hiện giờ Ngự Linh đường chủ cũng không đích thân xuấ t chiế n, xem ra đã dự định bội tín hủy ước rồ i sao..."

Thanh Sương lệnh sứ cố ý tỏ vẻ ngạc nhiên. "Tiê n bố i đã bế quan nhiê u năm, tại sao lại biế t được những việc này?"

Ngu đại sư khẽ "hừ" một tiế ng, nói: "Ngự Linh đường cho ră `ng có thể bịt miệng tấ t cả mọi người trong thiên hạ sao?"

Thanh Sương lệnh sứ vẫn không hệ tỏ ra nôn nóng. "Tiế n bố i chớ nên tin vào những lời đô n bậy trên giang hô ! Ai biế t liệu có kẻ nào giả mạo Hô ng Trâ n sứ để giá họa cho Ngự Linh đường hay không?"

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng từ ngoài động vọng vào: "Với lố i hành sự có thù tấ t báo, đuổi tận giế t tuyệt của Ngự Linh đường, ai dám giả mạo Hồ ng Trấ n sứ chứ?"

"Cảnh huynh nói vậy là sai rô`i. Hô`ng Trâ`n sứ rõ ràng vẫn ở lại canh giữ bổn đường, có sao huynh lại nói y đại náo Câ`m Thiên bảo, không biê´t có nhân chứng hay vật chứng gì không?" Thanh Sương lệnh sứ khẽ thở ra một hơi, ung dung nói. "Có lẽ bô´n đại gia tộc tự biê´t lâ`n này giao chiê´n không có bao nhiêu phâ`n thă´ng, mới cố tình gây ra tranh châ´p, ngày sau dù có hủy ước thì cũng tìm được lý do. Nói tới có thù tâ´t báo thì quả đúng là tác phong nhâ´t quán của Ngự Linh đường, nhưng còn bố´n chữ đuổi tận giê´t tuyệt, e rã`ng chính là tâm tư của Cảnh huynh lúc này đây..." Hǎ´n tuy nói năng

bừa bãi nhưng những lời này thoạt nghe cũng khá hợp tình hợp lý. Cảnh Thành Tượng là người trung hậu, không muố n tranh hơn thua miệng lưỡi với đố i thủ, do đó nhấ t thời cũng không nghĩ ra nên phản bác thể nào, đành im lặng.

Ngu đại sư thâ m kinh hãi, tên Thanh Sương lệnh sứ này phản ứng mau lẹ, giỏi tài biện bác, trong lúc nói cười vẫn để lộ phong mang, thực là một tay kình địch. Rô i ông cấ t giọng chế giễu: "Thực đúng là mô m mép tép nhảy, chẳng rõ bây giờ ngươi đã nă m chặ c mấ y phâ n vê trận chiế n hôm nay rô i?"

"Vậy thì phải xem tiê `n bố i có để ý tới thanh danh hay không." Thanh Sương lệnh sử thản nhiên cười, nói. "Nế u tiê `n bố i cậy lớn bắ t nạt nhỏ, tám, chín phâ `n nă m chắ c trước đó của vãn bố i chỉ còn lại năm, sáu phâ `n thôi..."

Ngu đại sư lạnh lùng nói: "Với mạng lưới tình báo của Ngự Linh đường, há lại không biể t lão phu vẫn còn số ng trên đời? Sau hơn hai trăm năm liên tiế p thấ t bại, chẳng rõ Ngự Linh đường còn lại bản lĩnh gì đây?"

Thanh Sương lệnh sứ cấ t tiế ng cười quái dị. "Một lát nữa tiế n bố i sẽ được biế t bản lĩnh của Ngự Linh đường."

Tiểu Huyê `n không sao chịu nổi giọng điệu quái gở của tên Thanh Sương lệnh sứ này nữa, bèn cấ t tiế ng nói lớn với Ngu đại sư: "Gia gia chớ nên đánh giá thấ p bọn chúng, Ngự Linh đường này ít nhấ t còn có một bản lĩnh, ấ y là nói khoác không biế t ngượng."

Thanh Sương lệnh sứ chặc lưỡi, nói: "Bố n đại gia tộc quả nhiên đâ v rẫy nhân tài, trong tình hình hiện giờ mà cũng để n lượt một đứa trẻ con nói chuyện."

Tiểu Huyê `n hậm hực nói: "Trước mặt Ngu đại sư, ngươi chẳng phải cũng là trẻ con sao?"

Ngu đại sư cười vang. "Chính phải, chính phải!" Rô ì ông xoa đâ `u Tiểu Huyê `n, tỏ ý khen ngợi.

Thanh Sương lệnh sử cũng không tức giận. "Nế u vậy, xin tiề n bố i hãy đứng ngoài việc này, để vãn bố i buông tay đấ u một trận với Cảnh huynh, tránh để người đời nói rã ng bố n đại gia tộc cậy lớn bắ t nạt nhỏ." Xem ra, nói tới cùng, hắ n vẫn muố n khích Ngu đại sư không ra tay.

"Lão phu chẳng muố n nói những lời thừa thãi với tên hậu bố i ngươi nữa." Ngu đại sư cấ t tiế ng quát lớn. "Trừ ma vệ đạo vố n là nhiệm vụ của ta, trong thời khắ c này, há có thể đứng ngoài để lũ các ngươi đạt thành âm mưu quỷ kế ?" Sau đó, ông lại lớn tiế ng nói với người ngoài động: "Thành Tượng vào đây đi, lão phu bế quan năm mươi năm chính là để chờ ngày này, nhấ t định sẽ gánh vác nhiệm vụ nặng nề của bản môn, dố c sức đấ u một phen với Ngự Linh đường!"

Hơn hai mươi người nổ i đuôi nhau đi vào, dẫn đâ `u chính là Điểm Tình các chủ Cảnh Thành Tượng. Ông ta hiển nhiên đã biế t tung tích của Tiểu Huyê `n, tuy nhìn thấ 'y nó đang ngô `i cạnh chiế c bàn đá đánh cờ với Ngu đại sư nhưng cũng không hê `tỏ ra kinh ngạc, trong mã 't còn thoáng qua một tia áy náy khó có thể phát giác, sau đó khom người thật sâu, cung kính nói: "Các chủ đời thứ mười bảy của Điểm Tình các là Cảnh Thành Tượng bái kiế ´n Vật sư bá!"

Tiểu Huyê `n nhìn kĩ, thấ y ngoài Cảnh Thành Tượng thì còn có hai mươi người của bố n đại gia tộc tới đây. Mấ y người Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ, Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong đề `u có mặt, còn lại chắ c hẳn đề `u là các đệ tử tinh anh được lựa chọn từ Hành Đạo đại hội, trong đó có mấ y nữ tử dáng người nhỏ nhắ n, có

lẽ là cao thủ của Ôn Nhu hương. Thủy Nhu Thanh cũng tới nhưng Hoa Tưởng Dung thì lại không có ở đây.

Trên khuôn mặt mọi người đâ y vẻ nặng nê , duy có Thủy Nhu Thanh nhìn thấ y Tiểu Huyê n thì khẽ mim cười.

Ngu đại sư thay đổi hẳn dáng vẻ hiệ `n từ thường ngày, nghiêm túc nói: "Hai mươi người của bố ´n đại gia tộc đã tới đâ `y đủ, lâ `n này Ngự Linh đường định đưa ra quy tấ c thể ´ nào đây?"

Thanh Sương lệnh sứ hờ hững nói: "Đã như vậy, mời các vị rời bước tới Ly Vọng Nhai quyế t một phen tử chiế n với Ngự Linh đường ta!" Dứt lời, liề `n không thấ y động tĩnh gì nữa.

Ngu đại sư nhìn mọi người một lượt. "Lâ`n này, tuy không có người của Hạo Không môn làm trọng tài nhưng chúng ta cũng đừng để Ngự Linh đường kiế m có nói là chúng ta ỷ đông hiế p ít, do đó vẫn sẽ xuấ t chiế n với hai mươi người thôi..." Nói rô ìi, ánh mắ t ông lại nhìn khắ p các đệ tử của bố n đại gia tộc, dường như muố n chọn ra hai người để cho ở lại.

Tiểu Huyê `n nghĩ bụng mình có thể coi là truyê `n nhân của Hạo Không môn, tấ ´t nhiên có lý do để đi xem cuộc chiế ´n trăm năm khó gặp này, vội vàng nói: "Cháu..." Nhưng nó vừa nói được một chữ đã bị Vật Thiên Thành điểm nhẹ vào ngực, lập tức hôn mê, ngã lăn ra đấ ´t. Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ và Mạc Liễm Phong vố ´n bấ ´t mãn với việc Cảnh Thành Tượng phế ´ võ công của Tiểu Huyê `n, nhưng do đại địch đang ở trước mặt nên không tiện để xảy ra tranh chấ ´p, đề `u thâ `m thở dài.

Thủy Nhu Thanh không hiểu căn nguyên bên trong, kinh hãi kêu lên một tiế ng, đang định mở miệng hỏi thì đã bị phụ thân dùng ánh mắ t ngăn lại.

Cảnh Thành Tượng muố n giải thích với Ngu đại sư, Ngu đại sư đã khoát tay, thở dài, nói: "Đứa bé này có thể đấ u cờ ngang tay với lão phu, thiên phú rấ t cao, cũng không câ n làm khó nó quá. Đợi sau khi cuộc đấ u với Ngự Linh đường kế t thúc, nế u lão phu còn giữ được tính mạng, tự khắ c sẽ lưu nó lại đây."

Cảnh Thành Tượng vố n không biế t nên xử trí Tiểu Huyê n thế nào, nghe Ngu đại sư nói vậy thì đành gật đâ u đô ng ý.

Ngu đại sư chỉ tay vào Thủy Nhu Thanh và một đệ tử khác của Điểm Tình các. "Hai người các ngươi ở lại đây trông coi đứa bé này, những người khác theo ta tới Ly Vọng Nhai." Ông vố n có nhãn lực cao minh, sớm đã nhìn ra trong số những người của bố n đại gia tộc ở đây thì võ công của Thủy Nhu Thanh và người đệ tử của Điểm Tình các kia là kém nhấ t.

Thủy Nhu Thanh tuy rấ t sợ vị Ngu đại sư chưa từng gặp mặt này nhưng vẫn lớn tiế ng nói: "Cháu muố n đi với cha cháu."

Ngu đại sư trừng mắ t, nói: "Ngươi nghĩ đây là trò chơi của trẻ con sao?"

Thủy Nhu Thanh că n răng, không nói gì, nhưng trên mặt lại lộ rõ vẻ cương nghị. Hành Đạo đại hội vô n dĩ không chọn nàng, Mạc Liễm Phong cũng không muố n để nàng mạo hiểm nhưng không ai có thể khuyên bảo nàng. Huố ng chi, mọi người trong bố n đại gia tộc đề u biế t nàng từ nhỏ đã không có mẹ ở bên, không nỡ để cha con nàng xa cách, do đó đành dẫn theo nàng tới nơi này.

Ngu đại sư nhấ t thời chẳng biế t làm thế nào với cô nhóc này, đành nói: "Được rô ì, dù sao chúng ta cũng phải lưu lại một người làm chủ trì, hai mố t người đi cũng được." Dứt lời, ông ta bèn dẫn mọi người đi ra ngoài động.

Ly Vọng Nhai nă m trên hai ngọn núi nhỏ cách hậu sơn của đỉnh Minh Bội chừng hai dặm. Hai ngọn núi â y cách nhau mâ y chục trượng, đô i diện với nhau, ở giữa là một khoảng đâ t trô ng rộng chừng trăm bước chân. Khoảng đâ t â y bă ng phẳng mà rộng rãi, không hê có cỏ cây, chỉ có vô số những khô i đá lớn chấ t thành đô ng lăn từ trên đỉnh núi xuố ng. Những là n giao chiế n trước đây giữa bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường đa phâ n đê u chọn nơi này.

Hai ngọn núi ấ y chỉ cao vài trượng. Ngọn bên trái hơi thấ p hơn, nhìn từ xa trông như hình con ngựa đang lao vun vút, do đó có tên Tiệm Ly; ngọn bên phải hơi cao hơn, tựa như khuôn mặt của một nữ tử đang nhìn về hướng xa, do đó có tên Tương Vọng. Hai ngọn núi này hợp lại thì là Ly Vọng Nhai.

Mọi người leo lên Tiệm Ly Nhai, nhìn thấ y hai mươi người của Ngự Linh đường đề `u đã dừng chân trên Tương Vọng Nhai ở phía đô ´i diện. Người dẫn đâ `u mặc áo chẽn màu tră ´ng, tóc bó buông ngang vai, đặt chân trên một khô ´i đá lớn, tay phải chô ´ng nạnh, tay trái câ `m một tâ ´m lệnh bài dài chừng nửa thước, trên mặt đeo một tấ m mặt nạ làm bă `ng đô `ng thau vẻ hế ´t sức dữ tợn, không thể nhìn rõ khuôn mặt thực. Tuy cách nhau mấ ´y chục trượng nhưng chỉ thoáng nhìn người ta vẫn có thể cảm nhận được ánh mắ ´t sắ ´c lẹm của hắ ´n chiế ´u tới, lại kế ´t hợp với mái tóc đen và bộ đô ` màu tră ´ng tung bay trong gió, thực đã hội tụ nét thanh tao với sát khí lạnh lẽo, toát ra vẻ lạnh lùng, nghiêm nghị khó mà diễn tả bă `ng lời.

Mọi người vừa rô ìi mới chỉ nghe thấ y giọng hặ n, lúc này thoạt nhìn thấ y luô ng tà khí nô ng đậm toát ra từ bóng người có vóc dáng gâ n như hoàn mỹ kia, trong lòng đề u chấ n động. Hoa Khứu Hương tuy tự cho ră ng bản thân phong lưu hàng đâ u thiên hạ nhưng cũng cảm thấ y phong độ của tên Thanh Sương lệnh sứ này không hề thua kém mình hô ìi trẻ, mà vẻ cao ngạo, mãnh liệt thì còn có phâ n hơn, không khỏi thâ m thở dài: Xưa nay Ngự Linh đường tứ

sứ đề `u là những kẻ phong thái thanh tú, văn võ toàn tài, chỉ nhìn bề `ngoài của tên Thanh Sương lệnh sứ này, ai mà ngờ được trong bụng hắ ´n lại ẩn chứa bao sự binh đao cùng với cái tâm gây họa cho thiên hạ?

Ngu đại sư nhìn thẳng vào mặ t Thanh Sương lệnh sứ, cấ t cao giọng nói: "Chẳng lẽ đường đường là Thanh Sương lệnh sứ mà lại không dám dùng khuôn mặt thật để đi gặp người khác hay sao?"

Thanh Sương lệnh sứ hơi ngắng đâ`u, cũng không thấ y hặ n vận công, vậy nhưng giọng nói quái dị kia lại giố ng như thực thể vang vọng vào trong tai mỗi người: "Vãn bố i từ nhỏ đã lập lời thề `độc, nề u không thể rửa được mố i nhục thua liề `n bố n trận, tuyệt đố i sẽ không cho người khác nhìn thấ y khuôn mặt thật của mình. Nế u tiề `n bố i nguyện lòng thành toàn, vãn bố i thực vô cùng cảm kích." Những lời này vố n mang ý oán độc nhưng hặ n lại nói ra với vẻ hờ hững vô cùng, chẳng biế t là thật hay giả.

Ngu đại sư cười rộ. "Vậy thì phải trông vào bản lĩnh của ngươi rô`i."

Thanh Sương lệnh sứ cũng mim cười, cấ t tiế ng: "Nế u không có bản lĩnh thă ng được trận chiế n hôm nay, khuôn mặt này dù có so được với Phan An, Tố ng Ngọc thì cũng đành để nó không được thấ y ánh mặt trời thêm sáu mươi năm nữa."

Ngu đại sư hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói: "Lâ`n này quy tǎ c là như thê ´ nào đây?"

Thanh Sương lệnh sứ trâ m ngâm một lát, đột nhiên hỏi ngược lại: "Tiê n bố i có muố n biế t vãn bố i bình luận thế nào vê võ công của bố n đại gia tộc không?"

Ngu đại sư không biế t hấ n rố t cuộc có dụng ý gì, bèn khẽ gật đâ `u. "Xin rửa tai lắ ng nghe!"

"Đọc Hạo Nhiên chi thư, có Hạo Nhiên chi khí!" Thanh Sương lệnh sứ ngắng đâ `u nhìn chă `m chă `m vào Cảnh Thành Tượng, nghiêm túc nói. "Điểm Tình các có Hạo Nhiên chính khí mạnh mẽ tràn đâ `y, có Túy Hoan chưởng pháp vụng mà hơn khéo, tựa như một nét vui mừng khó có thể nă ´m bă ´t trên khuôn mặt mơ màng của kẻ say sưa, người ngoài khó mà hiểu được cái thâ `n nhưng người say thì lại nă ´m rõ cái hàm ý bên trong. Có thể ví như một nụ cười gượng gạo với các quan khách đâ `y phòng sau khi vừa phải trải qua bao nỗi khó khăn, cái ý cảnh ở đây chính là tâm tình buô `n bã khi các tân bă `ng cố hữu sắ ´p mỗi người một ngả. Hiệ `m ră `ng Hạo Nhiên chính khí khó mà điệ `u khiển được Túy Hoan chưởng, nế ´u dùng Vong Ưu bộ tránh cái mũi nhọn của nó, lại dùng Ly Hô `n vũ dẫn dắ ´t nỗi u uấ ´t kia ra, vậy là sẽ có thể phá được..."

Cảnh Thành Tượng thâ m chấ n động, ông ta cả đời đặ m chìm trong Hạo Nhiên chính khí và Túy Hoan chưởng pháp, nhưng mới là n đâ u nghe thấ y một lời đánh giá chuẩn xác và đúng trọng tâm như thế . Điề u đáng sợ nhấ t là đố i phương đã nói thẳng ra phương pháp dẫn dặ t nỗi u uấ t sau cơn say túy lúy của Túy Hoan chưởng, để cho nó đố i nghịch với Hạo Nhiên chính khí... Đây tuy chỉ là lý luận suông nhưng đã nói ra nhược điểm lớn nhấ t trong võ công của Điểm Tình các, ấ y là Túy Hoan chưởng pháp và Hạo Nhiên chính khí dứt khoát không thể kế t hợp với nhau!

Thanh Sương lệnh sứ không để tâm tới vẻ kinh ngạc của Cảnh Thành Tượng, ngoảnh đâ ù qua nhìn Hoa Khứu Hương, nói: "Phiên Thiên lâu lâ y họa nhập võ, Chiế t Hoa thủ trước gõ lá, sau bẻ cành, tĩnh thì bi thương, động thì sâ ù thảm; cái ý vận của nó không phải là ở khoảnh khắ c âu sâ ù da diế t khi bẻ cành hoa, mà là ở cái sự "ngắn ngơ" khi nhìn thấ y bông hoa bấ t chợt lộ ra giữa nơi không ngờ tới.

Nế u dùng Duy Mạc đao võng để phong tỏa thân pháp của người thi triển, lại sử ra Khuấ t Nhân kiế m pháp để chặn đứng hậu chiêu, không cho y cái dư vận để lưu khoảng trố ng trong bức họa, hẳn là có thể phá được..."

Hoa Khứu Hương quả nhiên "ngắn ngơ" rô`i cúi đâ`u trâ`m tư suy nghĩ.

Thanh Sương lệnh sứ lại ngoảnh đâ ù qua nhìn Thủy Nhu Sơ. "Ôn Nhu hương mượn âm nhạc để â n chứng võ học, thực đã đi theo một con đường riêng. Triệ n Tư sách như nhẹ mà như nặng, không để lộ dâ u vế t, trong khi giao đâ u có thể quâ y nhiễu tiế t tâ u của kẻ địch, từ đó tìm sơ hở mà đánh vào, chú trọng nỗi âu sâ ù trong những đường ngang dọc, sự nặng nê giữa những nét thẳng nghiêng, có thể nói là khắ c tinh của bấ t kỳ thứ vũ khí ngắ n nào..."

Thủy Nhu Sơ xưa nay vố n tính tình đạm bạc, nhưng lúc này thấ y đố i phương chỉ bă ng mấ y lời ngắ n ngủi đã nói ra hế t sở trường, sở đoản của võ công bản môn, không kìm được bật thố t: "Ngươi định phá thế nào?"

Thanh Sương lệnh sứ khẽ cười, cấ t tiế ng: "Triế n tư, triế n tư, việc cũ đã trôi qua, ngoảnh đâ u lại thấ y đề u thành không cả. Nế u có thể quên hế t mọi nỗi nhi nữ tư tình, dùng thủ pháp tột cùng cương mãnh chặt đứt mọi gút thắ t trong tim, vậy thì còn đâu ưu tư để mà bị triể n miên đeo bám nữa?" Hắ n không đợi Thủy Nhu Sơ phản bác, đã lại nhìn qua phía Vật Thiên Thành. "Cái đạo chơi cờ vố n dĩ gầ n với tôn chỉ võ học nhấ t, Cuô ng Vũ Loạn Vân thủ của Anh Hùng chủng mạnh mẽ, dữ dội, tràn đâ y bá khí, Khí Quán Phích Lịch công thì lại càng có cái khí thể của một bậc vương giả, hoàn toàn khác biệt với sự cổ hủ, cứng nhấ c của Điểm Tình các, sự nhu nhược giả tạo của Phiên Thiên lâu, sự hẹp hòi, nhỏ nhen của Ôn Nhu hương, vố n là thứ võ công khó đố i phó nhấ t trong bố n đại gia tộc. Chỉ

tiế c ră ng nó quá xem trọng việc giành phâ n thấ ng, lúc nào cũng tính toán chi li, nế u đô i phương một lòng phòng thủ, không để tâm tới sự được mấ t nhấ t thời, thế công của nó sẽ khó mà duy trì lâu được. Tựa như trong bàn cờ, dù một bên có chiế m ưu thế về sức quân nhưng nế u đô i phương một lòng muố n đổi quân câ u hòa thì cũng khó mà dựa vào lố i tấ n công như vũ bão để giành phâ n thắ ng trong thời gian ngắ n..."

Lý luận này kỳ thực ngâ m hợp với tâm pháp của Dịch Thiên quyế t, ngay để n Ngu đại sư cũng thâ m chấ n động.

Những lời này được nói ra rành rọt khi hai bên đang đố i đâ u với nhau, lại kế t hợp với phong thái tràn đâ y sức mê hoặc cùng tài ăn nói hiế m có trên đời của Thanh Sương lệnh sứ, quả thực rấ t dễ làm lay động lòng người.

Hă n có thể là n lượt nói ra những chỗ mạnh yế u trong võ công của bố n đại gia tộc, hơn nữa những lời đó đề u là ý kiế n mà tiề n nhân chưa nhă c đế n bao giờ, nế u không có vài năm tỉ mỉ nghiên cứu thì thực khó mà đưa ra kế t luận chuẩn xác như vậy. Bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường đã đố i đâ u với nhau mấ y trăm năm nhưng các loại kỳ công dị thuật chỉ sáu mươi năm mới thể hiện một là n, hã n làm sao mà biế t được? Vừa nghĩ đế n đây, các đệ tử của bố n nhà Cảnh, Hoa, Thủy, Vật đề u cảm thấ y như có sấ m nổ trong đâ u, lòng thâ m kinh sợ.

Ngu đại sư cố kìm nén cơn chấ n động trong lòng, cấ t tiế ng cười vang. "Ngự Linh đường đã nghiên cứu kĩ càng về võ công của bố n đại gia tộc ta như vậy, câ n gì phải tranh hơn thua miệng lưỡi, cứ ra tay là biế t ai hơn ai kém ngay thôi."

Thanh Sương lệnh sứ vẫn thản nhiên cấ t tiế ng: "Tiế n bố i chớ nên nôn nóng, vãn bố i còn một vấ n đề muố n xin được chỉ dạy."

Ngu đại sư đương nhiên không chịu tỏ ra yế u thế . "Ngươi một lời vãn bố i, hai lời vãn bố i, nế u lão phu không để ngươi hỏi thì thực là có phâ n quá đáng."

Thanh Sương lệnh sứ khẽ cười khà khà, nói: "Võ công trong thiên hạ đề `u có nguồ `n gố c từ Thiế `u Lâm, tại sao phái Thiế `u Lâm có thể đứng vững ngàn năm mà không đổ?"

Hơn hai mươi người của bố n đại gia tộc ở đây đề u là tinh anh trong môn phái, vừa nghe vậy liề n biế t ngay ý của hắ n: Đệ tử Thiế u Lâm trải khắ p thiên hạ, có thể nói ngoài mười mấ y môn tuyệt học bí truyề n của Thiế u Lâm, về mặt võ công không có gì bí mật. Vậy nhưng trong thiên hạ, có môn phái nào dám buông lời ră ng có thể phá được một đường La Hán quyề n bình thường nhấ t của phái Thiế u Lâm...

Thanh Sương lệnh sứ thở dài, than: "Do đó, vừa rô`i vãn bố i nói bừa một phen vê` võ công của bố n đại gia tộc, thực chấ t chỉ là nói suông mà thôi. Khi thật sự qua chiêu, biế n hóa biế t bao nhiêu mà kẻ, hơn nữa các loại chiêu thức cũng tương sinh tương khắ c, muố n nă m bă t được cái sơ hở chỉ lộ ra trong khoảnh khắ c của đố i phương há lại là chuyện dễ dàng? Vậy nên nế u tiê n bố i đích thân ra tay, trận chiế n lâ n này thực khó phân thắ ng bại. Huố ng chi, hơn hai trăm năm nay, bản đường đâu có lúc nào không lưu tâm tới việc nghiên cứu võ công của bố n đại gia tộc nhưng vẫn bị thua liê n bố n trận. Do đó, mỗi lâ n nghĩ tới đây vãn bố i đê u biế t rã ng, nế u dùng võ công mà lấ y cứng chọi cứng, chỉ e sẽ lại giấm vào vế t xe đổ của các vị tiê n bố i bản đường trong hơn hai trăm năm qua, đế n lúc ấ y, cho dù có thể chịu nhục thì cũng khó mà hoàn thành được trọng trách!"

"Nói mãi lời thừa cũng chẳng để làm gì, ngươi muố n thế nào đây?" Ngu đại sư thâ m kinh hãi, nhìn vóc dáng của tên Thanh Sương

lệnh sứ thì cùng lă m cũng chỉ chừng ba mươi tuổi, vậy mà lại có thể liên tiế p nói ra những lời bấ t ngờ khiế n người ta không cách nào nă m bắ t được tâm ý. Hơn thế, hã n còn rấ t hiểu các nhân vật trong bố n đại gia tộc, chỉ dựa vào điề u đó cũng đã đủ để coi là tay đại địch đáng gờm nhấ t của bản thân kể từ khi xuấ t đạo tới nay, thật chẳng rõ Ngự Linh đường làm thế nào mà bô i dưỡng được một nhân vật đáng sợ để n thế?

Thanh Sương lệnh sứ ngắng đâ ù nhìn trời. "So đấ u về võ công, vãn bố i khó mà nă m chặ c được mười phâ n thặ ng, nhưng nế u chọn những môn khác, đâ ù tiên là có Điểm Tình các với học thức uyên thâm, lại có Phiên Thiên lâu với tài vẽ đứng đâ ù thiên hạ, còn có Ôn Nhu hương với tiế ng đàn làm xao động bố n phương..." Nói tới đây, hặ n liê n lặ c đâ ù lia lịa, dường như không có chút chủ kiế n nào.

Ngu đại sư đoán chừng Thanh Sương lệnh sứ ă´t còn nói tiế p, do vậy im lặng không nói gì.

Thanh Sương lệnh sứ đưa tay khẽ vỗ đâ `u mình một cái. "Vãn bố i nhấ 't thời hô `đô `, tuyệt kỹ của Anh Hùng chủng là gì không làm sao nhớ ra được, đúng là thấ 't lễ..."

Trong lòng máy động, Ngu đại sư đã mơ hồ doán ra đố i phương có ý đô gì nhưng lại không thể nhìn thấ u tại sao hấ n muố n làm như thế.

Vật Thiên Thành đứng bên cạnh thấ y Thanh Sương lệnh sứ cố ý bày trò như vậy, rố t cuộc không kìm nổi nỗi khó chịu trong lòng, cấ t tiế ng cười hào sảng. "Tài đánh cờ của Anh Hùng chủng ta cũng vang danh thiên hạ, ngươi rố t cuộc muố n thế nào đây? Chẳng lẽ lại đinh đấ u cờ với ta?"

Thanh Sương lệnh sứ làm bộ ngây người. "Sở hà Hán giới, cờ tranh Trung Nguyên, â´y thực là một việc tao nhã biế´t chừng nào! Nế´u Vật chủng chủ có ý này, ta xin được hâ`u một ván."

Tới lúc này mọi người mới biế t dụng ý của Thanh Sương lệnh sứ, đề `u cảm thấ y hế t sức ngạc nhiên. Tổ thượng của Anh Hùng chủng từng là người hã `u đánh cờ của Thiên Hậu, kỳ thuật thiên hạ vô song, tạm chưa nói tới sức cờ của Ngu đại sư, ngay để n Vật Thiên Thành cũng được coi là tay cờ bậc nhấ t thiên hạ hiện nay, Ngự Linh đường chọn đấ 'u cờ chẳng lẽ là đã phát điên?

Ngu đại sư chợt thở dài một tiế ng. "Đề nghị này của Thanh Sương lệnh sứ vố n rấ t tố t, chỉ có điề u Thiên Hậu từng nói rõ rã ng hai bên giao đấ u nên lấ y võ công làm căn bản, năm xưa tuy từng có việc giao đấ u bă ng tiế ng đàn nhưng ấ y cũng là lấ y âm nhiê p hô n, lấ y vận chế địch, không lọt ra ngoài phạm trù võ công. Còn việc đánh cờ này thì dường như không hợp với quy củ..." Không phải ông không tự tin với sức cờ của mình, chỉ là thấ y Thanh Sương lệnh sứ vố n có thể trực tiế p nói ra yêu cấ u đấ u cờ nhưng lại bày lắ m trò như vậy, hiển nhiên là đã có sự chuẩn bị, trong lòng sớm đã đề phòng. Người này tâm kế quả thực quá sâu, mỗi hành vi, cử chỉ đề u chứa đã y thâm ý, do đó Ngu đại sư mới quyế t định không đô ng ý với đề nghị đấ u cờ để làm nhiễu loạn kế hoạch của đô i phương.

Thanh Sương lệnh sứ cười lạnh, nói: "Tiê `n bố i nói vậy là sai rô `i, có câu ră `ng kỹ nghệ thì có điểm dừng, còn đạo thì không bờ bế n. Tranh đấ u bă `ng võ công chẳng qua là đấ u trí đấ u dũng, hạng tài đức tâ `m thường cho dù có nghĩ đủ mọi cách thì cũng khó mà vượt ra khỏi cái giới hạn tiê `m lực của cơ thể con người. Huố 'ng chi mấ 'y trăm năm nay, Ngự Linh đường và bố 'n đại gia tộc vố 'n tranh đấ 'u với nhau vì thiên hạ, nế u nhấ t quyế t sử dụng vũ lực thì thực có phâ `n lẫn lộn đâ `u đuôi, trở thành trò cười. Chẳng lẽ thiên hạ đệ

nhấ t cao thủ thì có thể thố ng nhấ t thiên hạ, làm chủ Trung Nguyên sao? Một lòng chỉ biế t dùng vũ lực thì có khác gì sự đấ u đá tâ m thường của các bang phái trên giang hố ?" Hấ n chọt đổi hẳn giọng, khẽ thở dài, than: "Hơn nữa, hai phe chúng ta vố n đề u vâng theo di huấ n của Thiên Hậu, muố n phò tá hậu nhân của người đoạt lại giang sơn, qua bao nhiêu năm liê u mình số ng chế t, gâ n như đã không đội trời chung, thực là hoàn toàn đi ngược với ý đồ ban đâ u của Thiên Hậu. Vãn bố i đã có cơ may tham gia cuộc chiế n sáu mươi năm một lâ n này, ắ t phải định ra quy tắ c thật công bă ng để hai bên đề u tâm phục khẩu phục, do đó tuy biế t rõ Anh Hùng chủng kỳ nghệ thiên hạ vô song nhưng vẫn không tự lượng sức mình mà muố n đấ u cờ một phen với chư vị..." Hắ n ngắng đâ u nhìn Ngu đại sư, trong giọng nói ẩn chứa vẻ giễu cợt. "Nế u tiê n bố i còn định dùng danh nghĩa Thiên Hậu để ngăn cản điê u này, há chẳng phải là quá cứng nhắ c, không hiểu sự linh hoạt ứng biế n ư?"

Những lời này của Thanh Sương lệnh sứ vừa đúng mực lại vừa hợp tình hợp lý, được nói ra một cách đĩnh đạc, đường hoàng, lại kế t hợp với giọng nói biế nhóa bấ t định dường như có ẩn chứa sự cám dỗ tà dị kia, nế u không phải vì hã n có đeo một chiế c mặt nạ hình thù dữ tợn, bấ t kể là ai cũng sẽ cho rã ng hã n là một vị công tử đâ y phong độ giữa chố n thế gian ô trọc. Dù là với kiế n thức uyên bác của Ngu đại sư, tài học phi phàm của Cảnh Thành Tượng, tính tình thanh đạm của Thủy Nhu Sơ, sự cương nghị, dũng cảm của Vật Thiên Thành, sau khoảnh khấ c cũng không khỏi bị lời của hã n đánh động, tuy biế t trong việc đánh cờ này nhấ t định có ẩn chứa hậu chiêu cực kỳ lợi hại nhưng vẫn không biế t nên ứng phó thể nào.

Trong bố n đại gia tộc, Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứu Hương là có tài ăn nói nhấ t, vừa rồ i bị những lời bình về võ học bản môn của Thanh Sương lệnh sứ làm cho ngắn ngơ hồ i lâu, lúc này mới tỉnh táo trở lại, bèn cấ t tiế ng cười vang. "Võ có thể định quố c, văn có thể an

bang, hai thứ â´y há có thể trộn lẫn làm một? Thử nhìn lại mà xem, suố t ngàn năm qua, Đường Tông, Tố ng Tổ có ai đoạt thiên hạ mà không dùng võ để phục chúng trước, dùng văn để trị quố c sau? Hai thứ â´y tuy đề `u không thể thiế 'u nhưng câ `n phải phân trước sau nặng nhẹ. Hiện giờ bố n bể chưa yên, không những câ `n có bậc mưu trí tài tình mà còn câ `n những tay kiêu hùng cái thế 'vung kiế m định giang sơn. Nế 'u làm theo lời của Thanh Sương lệnh sứ, chỉ dùng việc đánh cờ luận đạo để tranh thiên hạ, sợ ră `ng đã hiểu sai ý của Thiên Hâu rô `i..."

Thanh Sương lệnh sứ cấ t tiế ng că t ngang: "Lời của Hoa huynh chính hợp với ý tiểu đệ. Một ván cờ tuy bình lặng nhưng tự có khói lửa bên trong, ván cờ này bọn ta tấ t nhiên không chỉ so đấ u kỳ nghệ với Anh Hùng chủng, còn phải xem sự dũng cảm và nghĩa khí của bố n đại gia tộc nữa!"

Ngu đại sư biế t ră `ng Ngự Linh đường đã mưu tính suố t sáu mươi năm mới đưa ra quy tắ c này, ắ t là khó có cách nào thoái thác. Ông đoán chừng dù Ngự Linh đường có bô `i dưỡng được tay cao thủ kỳ đàn ghê góm nào đó, với Dịch Thiên quyế t mà mình vừa lĩnh ngộ, ít nhấ t cũng có thể đứng vững ở thế không thua. Huố ng chi, trong trận chiế n sáu mươi năm trước, hai mươi đệ tử tinh anh của bản môn đã bị tổn thấ t gâ `n hế t, nế u có thể đao không dính máu mà thă ng được trận chiế n này thì thực là tố t nhấ t. Sau khi thoáng trâ `m ngâm, ông bèn cấ t giọng hào sảng, nói: "Được rô `i, nế u Ngự Linh đường đã một lòng muố n quyế t đấ u bă `ng cờ, bố n đại gia tộc ta cũng sẽ không để các ngươi thấ t vọng. Lão phu tuy từ lâu không bước chân vào giang hô `nhưng một thân kỳ nghệ vẫn chưa từng vứt bỏ, chẳng hay lâ `n này Ngự Linh đường sẽ phái người nào xuấ t chiế n đây?"

Thanh Sương lệnh sử khom người xá dài. "Vãn bố i xin được đứng ra lãnh giáo cao chiêu của tiê `n bố i."

Người của bố n đại gia tộc đề u rấ t có lòng tin vào sức cờ của Ngu đại sư, trước đó chẳng qua vì không đoán được tại sao đố i phương lại bỏ sở trường chọn sở đoản nên mới phản đố i đấ u cờ, bây giờ thấ y Ngu đại sư nói thể tấ t nhiên đề u không có điể u gì dị nghị.

Hoa Khứu Hương nói: "Đã như vậy, mỗi bên sẽ đánh trước một ván, thời gian hạn định cho mỗi ván là hai canh giờ, bên nào thă 'ng được ba ván trước là thă 'ng. Không biê 't Thanh Sương lệnh sứ có ý kiê 'n gì không?" Ông ta xưa nay vô 'n đa mưu túc trí, sợ một ván định thă 'ng thua thì phụ thuộc quá nhiê `u vào vận may, mà Ngu đại sư tuổi tác đã lớn, đánh quá nhiê `u e là tinh lực không đủ, nên mới nói như vậy.

Thanh Sương lệnh sử khẽ khoát tay, trong mặ t lấ p lóe ánh tinh quang. "Nế u là ngày thường đánh cờ mua vui, vãn bố i tấ t nhiên sẽ vui vẻ phụng bố i. Nhưng còn trận chiế n này, hà hà, chỉ sợ hai bên đề u không có bản lĩnh để chơi thêm ván nữa."

Ngu đại sư nghe ra trong lời của Thanh Sương lệnh sứ có ẩn ý nhưng lại không hỏi nguyên do, chỉ hờ hững nói: "Vậy nế u hòa cờ thì sao?"

"Việc đấ u cờ này là do vãn bố i đưa ra, vãn bố i tấ t nhiên sẽ phải chịu chút thua thiệt." Thanh Sương lệnh sử khẽ nhún vai, điề m nhiên cấ t tiế ng. "Nế u như hòa cờ, vãn bố i tình nguyện nhận thua, trong vòng sáu mươi năm Ngự Linh đường quyế t không bước chân ra giang hồ \!"

Mọi người cả kinh, hắ n dám ung dung nói ra lời ngông cuô ng như vậy, chẳng lẽ thật sự nắ m chắ c được mười phâ n là sẽ giành phâ n thắ ng hay sao?

Ngu đại sư cười vang. "Ngươi đã nă m chặ c như vậy, lão phu cũng không khách sáo. Giờ ta sẽ sai người đi lấ y cờ tới rô i xin được

lĩnh giáo cao chiều của Thanh Sương lệnh sứ tại Ly Vọng Nhai này."

"Đâu câ`n phiê`n đế´n tiê`n bố´i, vãn bố´i sẽ tự sai thủ hạ đi chuẩn bị cờ." Thanh Sương lệnh sứ vẫy tay một cái, bố´n tên đệ tử của Ngự Linh đường lập tức đô`ng loạt nhảy xuố´ng dưới Tương Vọng Nhai. Có hai người chạy đi chạy lại trên khoảng đấ´t trố´ng dưới Ly Vọng Nhai, vừa chạy vừa rắ´c xuố´ng từng nắ´m bột trắ´ng; hai người khác thì tay đấ´m chân đá, chuyển dời hê´t những khố´i đá trên bãi đấ´t trố´ng đó đi...

Chỉ thấ y hai người rải bột mỗi khi nhảy lên hạ xuố ng chân đề ù không dính bụi, khoảng cách mấ y trăm bước chân sau nháy mặ t đã đi hế t, một thân khinh công như thế thực đã đạt tới hóa cảnh; còn hai người chuyển đá khi xuấ t quyề n, xuấ t cước đề ù không phát ra tiế ng gió nhưng kình lực lại mười phâ n hùng mạnh, mấ y khố i đá lớn phải nặng tới vài trăm cân cũng bị chuyển đi dễ dàng, đủ thấ y cả hai đề ù có võ công siêu tuyệt.

Mọi người đề `u không hiểu đố i phương có ý gì. Mấ y người Cảnh Thành Tượng, Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ, Vật Thiên Thành, Mạc Liễm Phong nhãn lực cao minh, đã nhìn ra võ công của bố n người này đề `u thuộc hàng nhấ t lưu trên giang hô `, so với mình cũng chỉ thua kém nửa mức. Nế 'u hai mươi người Ngự Linh đường mang tới là `n này đề `u có thân thủ như vậy, quả thực đủ sức quyế t đấ 'u với hai mươi đệ tử tinh anh của bố 'n đại gia tộc.

Ngu đại sư lại càng kinh hãi, xem ra những năm nay, Ngự Linh đường cũng đã ngâ m bô i dưỡng được không ít cao thủ, đủ sức đấ u một phen với bô n đại gia tộc. Nhưng tại sao bọn chúng lại bỏ dễ chọn khó, đòi đấ u cờ để phân định thă ng bại? Tới bây giờ ông vẫn chưa nhìn ra ý đô của Thanh Sương lệnh sứ, nhưng thực khó mà tin được ở trên bàn cờ hắ n lại có thể thă ng nổi mình.

Mọi người đề `u đứng trên cao, chẳng bao lâu đã nhìn ra vấ n đề `. Bố n tên đệ tử của Ngự Linh đường đã vẽ ra một bàn cờ lớn trên khoảng đấ 't trô 'ng rộng mấ 'y trăm bước chân kia.

Bàn cò đó trải dài mấ y chục trượng, mỗi ô cò đề u rộng tới năm, sáu bước chân, nế u không đứng từ trên cao nhìn xuố ng, thực khó mà nhận ra những dải bột tră ng ngang dọc kia lại ghép thành một bàn cò. Từ đó có thể nhận ra Ngự Linh đường đã có sự chuẩn bị kĩ càng cho việc này, hai người rải bột kia nế u không được huấ n luyện tỉ mỉ thì quyế t không thể vẽ ra một bàn cò lớn như vậy trong thời gian nửa tuâ n hương.

Mọi người đưa mặ t nhìn nhau, không biế t Thanh Sương lệnh sứ rố t cuộc định thế nào? Dùng một bàn cờ lớn như vậy để đánh cờ, có lẽ là việc trước giờ chưa từng có. Thủy Nhu Thanh nhớ lại cảnh mình và Tiểu Huyê `n đấ ´u cờ với nhau trên thuyê `n Tu Nhàn, nghĩ bụng nế ´u Tiểu Huyê `n ở đây, nhìn thấ ´y tình cảnh này, không biế ´t sẽ cấ ´t lên lời cảm thán kinh thiên động địa đế ´n mức nào...

"Chẳng hay tiê`n bố i đã chuẩn bị xong chưa?" Trong giọng nói hờ hững của Thanh Sương lệnh sứ toát ra một luô `ng sát khí lạnh băng.
"Chỉ mong ván cờ này có thể lưu truyê `n thiên cổ, nế ´u không há chẳng phải sẽ làm uổng phí cái hào tình tráng chí xẻ núi vẽ vạch, dọn đấ ´t làm bàn?"

Ngu đại sư cười rộ. "Hay cho câu xẻ núi vẽ vạch, dọn đấ t làm bàn! Có điể `u, chỉ có bàn cờ không thì chưa đủ, chặ c hẳn Ngự Linh đường cũng đã chuẩn bị sẵn các quân cờ rô `i chứ?"

Thanh Sương lệnh sứ không nói gì, lại vung tay lâ n nữa. Mười sáu đệ tử còn lại của Ngự Linh đường đô ng loạt nhảy xuố ng dưới Tương Vọng Nhai, ôm những khố i đá đủ hình dạng đang nă m tán loạn trên mặt đấ t lên, dùng vũ khí trong tay đẽo gọt một hô i. Lúc này

mọi người đã có thể nhận ra mười mấ y người này đề ù có võ công kinh người, những khố i đá cứng rấ n như vậy vào tay bọn họ đề ù trở nên mề m nhữn, chẳng khác gì đậu hữ, vữ khí đi để n đâu, vụn đá liề n bấ n tung để n đó. Chẳng bao lâu sau, trong tay mỗi người chỉ còn lại một khố i đá hình tròn dày hơn nửa thước, rộng chừng ba thước.

Mọi người nhìn thấ y cảnh này thì vừa kinh sợ lại vừa tức cười. Mỗi đệ tử của Ngự Linh đường ở đây đề `u có thể tính là cao thủ hàng đã `u trên giang hô `, mười sáu người tập hợp lại một nơi như vậy đã là không dễ, vậy mà lại phải đi làm công việc đẽo đá làm quân cờ. Chỉ e tự cổ chí kim chưa từng có người nào được nhìn thấ y cảnh tượng khó tin như vậy.

Lúc này mọi người tấ t nhiên đề `u biế t những khố i đá kia sẽ được dùng làm quân cờ. Mạc Liễm Phong thở dài, than: "Không ngờ Thanh Sương lệnh sứ có thể nghĩ ra một cách đặc biệt như vậy, có điề `u đám đệ tử của Ngự Linh đường hao phí thể lực đi đẽo đá làm cờ chỉ e còn có nguyên nhân khác, đó là muố n thể hiện thực lực của bản thân!"

Thủy Nhu Thanh lẫm bẩm: "Những quân cò lớn như vậy thì làm sao mà di chuyển được? Chẳng lẽ mỗi khi đánh một nước cò lại phải cho người đi chuyển quân?"

Cảnh Thành Tượng lúc này đã mơ hồ đoán được ý đồ của Thanh Sương lệnh sứ. "Theo ta nghĩ, chỉ sợ mỗi người sẽ phải câ m một quân cờ đi lại trong bàn cờ..."

"Ngự Linh đường quả nhiên có sự chuẩn bị từ trước." Vật Thiên Thành khẽ thở dài. "Bọn chúng hẳn sớm đã diễn luyện rô i, lâ n so đấ u này có lẽ không phải so cờ mà là so trận pháp!"

Thủy Nhu Thanh kinh hãi kêu lên: "Thì ra đế n cuố i cùng vẫn là đấ u võ."

Trên khuôn mặt thường ngày vẫn luôn điệ m đạm của Thủy Nhu Sơ cũng xuấ t hiện một tia xao động. "Đây tuyệt đố i không chỉ đơn giản là đấ u võ, còn phải lấ y nước cờ làm giới hạn nữa..."

Mọi người đề ù im lặng. Nế u dựa theo quy củ khi chơi cờ, bên mình có một quân đi vào trận địch là việc thường thấ y, nhưng nế u lấ y người làm quân cờ, một người phải đố i mặt với mấ y tay cao thủ ở trước, sau, phải, trái thì tuyệt đố i khó mà giành phâ n thắ ng. Lố i chơi cờ bị bó chân bó tay thế này, chỉ e khắ p thiên hạ chưa từng có ai chơi thử, chẳng trách Thanh Sương lệnh sứ lại chẳng hề tỏ ra sợ hãi, dám khiêu chiế n với một kỳ thủ hàng đâ u như Ngu đại sư.

Hoa Khứu Hương tâm tư kín đáo, thấ p giọng nói: "Mọi người không câ n lo lă ng. Cho dù kẻ địch có sự chuẩn bị từ trước nhưng chỉ câ n tuân theo các quy củ trên bàn cờ, chúng ta chưa chặ c đã thua Ngự Linh đường."

Mọi người ngẫm lại thấ y cũng có lý, cho dù thường ngày Thanh Sương lệnh sử đề `u luyện tập lố i cờ này nhưng dù sao sức cờ cũng chưa chặ c đã so được với Ngu đại sư, việc thặ ng bại vẫn là khó đoán. Tấ t cả cùng đưa mặ t nhìn về `phía Ngu đại sư, xem xem ông có suy nghĩ thể nào về `cục diện hiện giờ.

Ngu đại sư thì lại đưa mặ t nhìn mười sáu tên đệ tử của Ngự Linh đường phía dưới, trên mặt thoáng xuấ t hiện nét âu lo, trâ m giọng nói: "Người này tâm kế quá sâu, đế n bây giờ ta vẫn chưa biế t dụng ý của hặ n, trận chiế n này thực chẳng có nửa phâ n nặ m chặ c."

Mọi người nhìn theo ánh mặ t của Ngu đại sư, lại cả kinh. Thì ra mười sáu tên đệ tử của Ngự Linh đường sau khi mỗi người làm xong một quân cờ vẫn chưa dừng tay, lại leng keng đẽo gọt một hô`i, dường như còn định đẽo quân cờ cho người của bô´n đại gia tộc luôn...

Tuy việc đẽo cò này không hê khó khăn với các cao thủ như bọn họ nhưng cũng tuyệt đố i không quá dễ dàng, dù sao cũng phải hao tổn không ít thể lực. Nế u kẻ địch muố n bày bố sát trận trong bàn cò, việc tự hao tổn sức chiế n đấ u của bản thân như hiện giờ quả thực khó hiểu. Nhấ t thời mọi người đề u không sao đoán được ý đồ của đố i phương, cùng cúi đầ u trầ m tư suy nghĩ.

Chỉ một lát sau, ba mươi hai quân cờ đã được đẽo xong, mười sáu đệ tử của Ngự Linh đường lại khắ c chữ lên từng quân một, sau khi bôi màu đen đỏ liê n đặt tấ t cả chúng vào bàn cờ. Trong đó có ba người thậm chí còn dùng ngón tay khắ c chữ vào đá, chứng tỏ công phu trên ngón tay đã đạt tới hóa cảnh, khiế n mọi người nhìn mà lè lưỡi.

Cuố i cùng, mười sáu người lặng lẽ đứng bên cạnh bàn cờ, tựa như mười sáu bức tượng đá.

Giọng nói của Thanh Sương lệnh sứ lại vang lên: "Mỗi bên cử ra mười sáu người câ m mười sáu quân cờ đứng trên bàn cờ, tấ t cả đề u phải nghe theo sự chỉ huy của người chơi cờ. Tiê n bố i mã t sáng như đuố c, chắ c hẳn không câ n vãn bố i giải thích nhiệ u." Rô i hắ n lại nở nụ cười. "Chư vị yên tâm, trận chiế n này là đấ u trí đấ u dũng, không phải đấ u võ công, nế u bên nào có người tùy tiện sử dụng võ công trong ván cờ thì sẽ bị tính là thua cuộc."

Mọi người đề `u thở phào một hơi nhưng rô `i lại thấ p thoáng sinh lòng nghi hoặc: Nế u không được dùng tới võ công, tại sao phải phí nhiệ `u công sức như vậy, chẳng lẽ chỉ là để mua vui thôi sao?

Thanh Sương lệnh sứ đưa mặ t nhìn qua phía Ngu đại sư. "Thanh Sương lệnh sứ của Ngự Linh đường xin được mời tiê n bố i chỉ giáo!"

Mọi người nhìn bộ dạng ung dung, điề m tĩnh của Thanh Sương lệnh sứ, thực khó tin sức cờ của hặ n lại mạnh hơn Ngu đại sư. Cảnh Thành Tượng không kìm được, hỏi: "Có được đứng ngoài chỉ nước không?"

Thanh Sương lệnh sứ cười rộ. "Đố i mặt với cao thủ như Ngu đại sư, cho dù có người đứng ngoài chỉ nước thì cũng có tác dụng gì?"

Mọi người ngẫm lại thấ y cũng có lý, đánh cờ khác với đấ u võ, lố i chơi của mỗi người một khác, nhiệ u người chưa chặ c đã chiế m ưu thế, tùy tiện chỉ nước chỉ e còn làm ảnh hưởng đế n lố i suy nghĩ ban đâ u của người chơi.

Thanh Sương lệnh sứ nhìn mọi người một lượt, đoạn cấ t giọng ngạo nghễ: "Nế u tiê `n bố i không nă m chặ c có thể thặ ng vãn bố i, xin cứ tùy tiện thay người." Tuy bị ngặn cách bởi tấ m mặt nạ nhưng mọi người vẫn có thể cảm nhận được vẻ cuô `ng ngạo mà hặ n rố t cuộc đã lộ ra, khác hẳn với dáng vẻ nhún nhường ban đã `u.

Ngu đại sư chẳng hê` xao động. "Bên nào đi trước?" Câu hỏi này quả thực là điê` u mâ´u chô´t, bởi trong cờ tướng, bên đi trước có ưu thê´ râ´t lớn, cho dù cờ sai một nước cũng có thể dựa vào ưu thê´ đi trước để giữ được thê´ cân bă`ng. Đặc biệt là trong ván cờ một ván định thă´ng thua như hiện tại, nê´u có thể nă´m được tiên cơ, ít nhâ´t cũng có bảy, tám phâ`n nă´m chă´c có thể đứng vào thê´ bâ´t bai.

"Vãn bố i cho dù có tự phụ để n mấ y về sức cờ của mình thì cũng không dám nhường tiể n bố i đi trước. Nhưng nế u học theo lố i đoán cờ của đám người phàm tục thì lại có phâ n thiế u sảng khoái..." Thanh Sương lệnh sứ thấ p giọng nói. "Chi bă ng hãy để vãn bố i hỏi tiế n bố i một vấ n đề , sau đó xem câu trả lời đúng hay sai

mà xác định việc đánh trước, đánh sau, không biế t tiế `n bố i thấ y thế nào?"

Vật Thiên Thành không kìm được, nói: "Ai biế t ngươi có đưa ra câu hỏi vô lại gì không? Chi bă ng hãy để bọn ta hỏi rô i ngươi trả lời?"

Cặp mắ t sáng rực của Thanh Sương lệnh sứ chỉ nhìn chắ m chả m vào Ngu đại sư. "Vãn bố i đại diện cho Ngự Linh đường xuấ t chiế n, tấ t nhiên sẽ không giở trò vô lại. Thế này đi, vãn bố i sẽ nói ra câu hỏi trước rô i để tiể n bố i quyế t định có trả lời hay không."

Mỗi hành vi, cử chỉ của Thanh Sương lệnh sứ đề `u có sự chuẩn bị từ trước, mãi để ´n bây giờ vẫn chưa để lộ ra rố ´t cuộc là có âm mưu gì, hơn nữa người này hễ mở miệng là gọi tiê `n bố ´i, nói năng cung kính vô cùng, nhưng kèm theo đó là một thứ áp lực to lớn không ngừng tràn qua phía đố ´i phương, quả là một nhân vật không đơn giản. Ngu đại sư ngâ `m đề ` phòng, chậm rãi nói: "Ngươi hỏi đi!"

Thanh Sương lệnh sứ chặ p tay sau lưng, ngắng đâ u nhìn trời, thấ p giọng nói: "Tiê n bố i có thể tính được là n này, Ngự Linh đường có bao nhiều người xem cuộc đấ u cờ này không?"

Mọi người có mặt đề ù ngây ra, câu hỏi này không những không hề khó mà còn quá đơn giản. Thanh Sương lệnh sứ dẫn theo hai mươi người để n đây, vừa rô i tấ t cả đề ù thể hiện võ công siêu phàm thoát tục, tính thêm cả hấ n tấ t nhiên là hai mươi mố t người.

Tâm tư Ngu đại sư không ngừng xoay chuyển, cách hỏi của Thanh Sương lệnh sứ cực kỳ cổ quái, không nói là "bản thân mang đế n bao nhiều người" mà là "sẽ có bao nhiều người xem cuộc đấ 'u cờ này". Bên trong đó dường như có sự khác biệt rấ 't lớn nhưng ông quả thực không nghĩ ra hặ n có thể bày trò gì.

Hoa Khứu Hương phản ứng rấ t nhanh. "Nế u ngươi nhặ m mặ t lại thì tấ t nhiên không thể nhìn thấ y gì nữa."

"Hoa huynh quả nhiên lợi hại." Thanh Sương lệnh sứ cười vang.
"Có điề `u, cuộc chiế ´n ngàn năm hiế ´m gặp này ai nỡ nhă ´m mắ ´t không xem đây? Nế ´u ta mà giở trò lường gạt qua câu chữ như vậy, há chẳng khiế ´n các vị coi thường ư?"

Ngu đại sư thì lại nghĩ đế n việc đố i phương có thể đã giấ u phục binh ở gâ n đây, nhưng với công lực mấ y chục năm tinh thuâ n của ông mà lại không phát hiện ra điê u gì, nế u lên tiế ng hỏi thì rõ ràng sẽ tỏ ra yế u thế ... Trong lòng ông bỗng máy động, thực chính là hư, phải chăng đố i phương chỉ có tấ t cả hai mươi mố t người tới đây, Thanh Sương lệnh sứ hỏi vậy là cố ý bày nghi trận? Ông bèn không do dự nữa. "Xem ra Thanh Sương lệnh sứ thực sự có lòng muố n nhường lão phu đi trước. Ngươi mang đế n đây hai mươi người, tính thêm cả ngươi nữa thì hẳn nhiên là có hai mươi mố t người được xem cuộc đấ u cờ này."

Thanh Sương lệnh sứ khẽ thở dài, nói chậm rãi từng tiế ng một: "Tiề n bố i sai rô i!"

Ngu đại sư hơi nhướng mày. "Sai thê nào?"

Thanh Sương lệnh sử không trả lời, mặ t nhìn về phía bố n tay thủ hạ bên cạnh, cuố i cùng dừng lại ở một người, hờ hững nói: "Ngươi đi!"

Mọi người nhận ra đó là một trong hai người rắ c bột vẽ bàn cờ khi nãy, rô `i chợt thấ 'y hặ n bước lên phía trước hai bước, đã `u tiên là khom người hành lễ thật sâu với Thanh Sương lệnh sứ, sau đó hô lớn một tiế 'ng, đột nhiên vung hữu chưởng vỗ mạnh vào đỉnh đã `u mình. Tuy ở cách đó khá xa nhưng mọi người vẫn có thể nhìn thấ 'y rõ

những dòng máu tươi bắ n ra từ trên đỉnh đâ u hắ n, sau khi đứng lặng hô i lâu, kẻ này rố t cuộc đã gục ngã, bỏ mạng!

Biế n cố này thực nă m ngoài dự liệu của mọi người. Thủy Nhu Thanh và mấ y đệ tử của bố n đại gia tộc đô ng thanh kêu lên kinh hãi, ngay đế n các nhân vật đã trải đủ gió mưa như Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng cũng hơi chấ n động. Nhìn võ công mà người vừa tự vẫn thi triển trong lúc rắ c bột vẽ bàn cờ, tuyệt đố i có thể tính là cao thủ có hạng trong Ngự Linh đường, vậy mà Thanh Sương lệnh sứ lại không tiế c hy sinh tính mạng của hắ n để đổi lấ y ưu thế đi trước, qua đó có thể thấ y Ngự Linh đường đã đặt bao nhiều kỳ vọng vào cuộc chiế n lâ n này!

Thanh Sương lệnh sứ khom người bái lạy trước thi thể của thủ hạ, sau đó ngoảnh đầ u qua nhìn Ngu đại sư, trong giọng nói chẳng hề có chút kích động: "Bây giờ tiề n bố i đã biể t mình sai thể nào rồ i chứ?"

"Được lắ m, không ngờ Ngự Linh đường lại có nhân tài như ngươi!" Ngu đại sư im lặng suố t hố i lâu, nhìn mười sáu tên đệ tử vẫn đứng phía dưới kia, dường như không hê nhìn thấ y màn thảm kịch vừa xảy ra, đột nhiên thở dài một tiế ng, mái tóc dài bạc trắ ng không có gió mà tự tung bay. "Ta đoán sai rô i, mời lệnh sứ đi trước!"

Trong khoảnh khắ c nhìn thấ y những dòng máu tươi bắ n ra, tấ t cả mọi người đề u biế t, trận chiế n này không chỉ là đấ u cờ mà là đấ u mạng!

Thanh Sương lệnh sứ ngắng đâ u cười điên cuô ng. "Ta sớm đã nói rô i, ván cờ tranh thiên hạ này đáng để lưu danh thiên cổ!"

Một trận gió mát thổi tới, tuy đang là cuố i hạ nhưng mỗi người trên Tiệm Ly Nhai đề u cảm nhận được một tia rét lạnh để n thấ u xương.

Ván cờ này dùng người làm quân cờ, như vậy nế u "quân cờ" bị đố i phương ăn mấ t, kế t cục sẽ là như thế nào?

Tới lúc này Ngu đại sư mới biế t dụng ý thật sự của Ngự Linh đường, cặp mã t đang nhìn chặ m chặp vào Thanh Sương lệnh sứ chừng như sắ p phun ra lửa, giọng nói cũng xuấ t hiện một tia run rẩy không dễ phát giác: "Một ván cược tàn độc lặ m thay!"

"Tiê`n bố i hiểu rô`i thì tố t, xin hãy chọn người nhập cuộc!" Thanh Sương lệnh sứ cấ t giọng hờ hững, ánh mắ t thì lại sắ c bén như đao. "Trong bàn cờ, quân cờ nào bị ăn thì phải lập tức tự vẫn. Nế u đệ tử của bố n đại gia tộc không muố n lấ y tính mạng ra đặt cược, ta cũng tuyệt đố i không làm khó, để xem tiê`n bố i có thể chấ p ta mấ y quân cờ?"

Ngu đại sư thở dài, than: "Ván cược lâ`n này ngươi quả đã dô´c hê´t tâm kê´. Nhưng cho dù là vậy, lão phu cũng chưa chặ´c đã thua ngươi."

"Ai thă ng ai bại cứ phải chơi rô i mới biế t được." Thanh Sương lệnh sứ hờ hững nói. "Tiế n bố i từng tham dự cuộc chiế n sáu mươi năm trước, tấ t nhiên vẫn còn nhớ rõ tình hình thảm liệt khi đó. Nế u nói sáu mươi năm trước Ngự Linh đường ta thua là vì hai chữ "trung nghĩa", như vậy trong cuộc chiế n sáu mươi năm sau, bọn ta sẽ phải thắ ng ở hai chữ này."

Trước mắ t Ngu đại sư dường như lại xuấ t hiện bóng dáng của các huynh đệ đô ng môn đã gục ngã từ sáu mươi năm trước, dòng máu nóng bấ t giác trào dâng, ông ta ngoảnh đâ u qua nói với Vật Thiên Thành: "Ván cờ này ngươi hãy chỉ huy, lão phu sẽ đích thân vào trận, liê u bộ xương già này với Ngự Linh đường."

Thanh Sương lệnh sứ cười lạnh, nói: "Tiê`n bố i tố t nhấ t hãy phân rõ nặng nhẹ, nên nhớ lâ n này chúng ta đấ u cờ, nế u như thua

trong tay vãn bố i thì cũng coi như là thua ván cược sáu mươi năm một lâ n này."

Vật Thiên Thành khom người quỳ rạp xuố ng đấ t. "Sức cờ của Thiên Thành không bă ng sư bá, để người chỉ huy có lẽ sẽ bớt tổn thấ t."

Ngu đại sư chấ n động toàn thân. Ông vố n nghĩ nế u mình vào trận có lẽ sẽ cứu được một đệ tử bản môn nhưng bây giờ ngẫm lại, nế u vì thế mà thua mấ t cả ván cờ thì thực là được không bă ng mấ t.

Có mấ y đệ tử của bố n đại gia tộc đưa mặ t nhìn nhau rồ i cùng bước lên trước nửa bước, khom người bái lạy Ngu đại sư. "Xin tổ sư hãy phái bọn con ra trận!"

Thanh Sương lệnh sứ vỗ tay, khen: "Bố n đại gia tộc quả nhiên đề `u là hạng trung nghĩa!" Hấ n hít sâu một hơi, trong giọng nói mang theo mấ y phâ `n tôn kính. "Vừa nãy tiê `n bố i cũng đã thấ y rồ `i, ta sai thủ hạ đẽo đá làm cờ không phải để khoe khoang võ công mà là để tỏ rõ Ngự Linh đường ta không giở trò gian dố i! Trận chiế n lâ `n này không chỉ là đấ 'u cờ, mà còn đấ 'u cả sự trung nghĩa và dũng khí!"

Ngu đại sư lặng lẽ gật đâ`u, nhìn võ công mà mười sáu người kia thể hiện lúc đẽo đá làm cờ, có thể nhìn ra lâ`n này Ngự Linh đường cũng đã dô´c hế´t vô´n liế´ng. Chỉ là dù ông có giỏi đánh cờ đế´n mâ´y thì cũng quyế´t không thể giành phâ`n thă´ng mà không mâ´t một binh một tô´t, nhưng ông sao nỡ nhẫn tâm nhìn các đệ tử tinh anh của bô´n đại gia tộc mâ´t mạng dưới sự chỉ huy của mình đây?

Thanh Sương lệnh sử vung tấ m lệnh bài trong tay lên, mười sáu gã đệ tử của Ngự Linh đường lập tức mỗi người vác một khố i đá màu đỏ lên đứng vào đúng vị trí, nhìn từ trên đỉnh núi, thực chẳng khác

những quân cò. Thanh Sương lệnh sứ nói chậm rãi từng tiế ng một: "Ngự Linh đường ước chiế n bố n đại gia tộc, mời nhập cuộc!"

Tinh thâ `n Ngu đại sư hoàn toàn rố i loạn. Cuộc chiế ´n lâ `n này khác hẳn sáu mươi năm trước, lâ `n đó các đệ tử ai nâ ´y đề `u chảy trong người dòng máu của gia tộc, hế ´t mình vì nghĩa lớn, nhưng bây giờ Ngự Linh đường lại nhã ´m vào việc mọi người trong bố ´n đại gia tộc có tình cảm rấ ´t sâu sắ ´c với nhau, không ai nhẫn tâm đưa đô `ng môn vào chỗ chế ´t, do đó mới sử dụng sách lược độc địa này.

Cảnh Thành Tượng cố kìm nén tâm trạng đang sục sối. "Vật sư bá, xin hãy trấ n định tinh thâ n, để Thành Tượng sắ p xế p các đệ tử nhập cuộc." Ông ta hít sâu một hơi, chỉ tay vào một người trong số hai mươi đệ tử đang có mặt. "Mộ Đạo, ngươi làm... tố t giữa." Người mà ông ta chỉ tay vào chính là ái tử Cảnh Mộ Đạo.

Trong cờ tướng, quân tố t giữa đứng ở nơi yế u hại giữa bàn cờ, mười ván thì e là có tới tám ván bị ăn trước tiên. Vị trí nguy hiểm nhấ t này Cảnh Thành Tượng lại dành cho con trai mình, gâ n như có thể nói là chính tay đưa ái tử vào tuyệt lộ. Cho dù từng trải qua gâ n hai mươi năm chưởng quản bố n đại gia tộc, tâm thái lúc nào cũng bình lặng như mặt nước hồ thu, nhưng lúc này giọng nói của ông ta cũng hơi run rẩy.

Một đệ tử của bố n đại gia tộc liề `u mình nhảy ra. "Cảnh sư bá, xin hãy để con làm tố t giữa!" Mọi người đề `u cảm động trước cử chỉ này của Cảnh Thành Tượng, không khỏi hăng hái sục sôi, lại có mấ y đệ tử nữa xin được làm tố t giữa.

Cảnh Thành Tượng nhìn mọi người. "Ta thân là minh chủ đương nhiệm của bố n đại gia tộc, nế u không thể lấ y thân làm gương thì sao mà phục chúng..." Trong nỗi thương tâm, một cơn u uấ t bấ t giác trào lên, khiế n ông ta khó có thể nói tiế p.

Cảnh Mộ Đạo lớn tiế ng nói: "Xin minh chủ yên tâm, đệ tử Điểm Tình các Cảnh Mộ Đạo nhấ t định sẽ không phụ sự kỳ vọng." Nói rô ì, y dứt khoát tung mình nhảy xuố ng dưới Tiệm Ly Nhai, vác một khố i đá màu đen có khắ c chữ tố t lên lưng, hiên ngang đứng vào vị trí tố t giữa.

Cảnh Thành Tượng cười rộ. "Tổ t!" Cảnh Mộ Đạo đã gọi ông ta là minh chủ, hẳn nhiên có ý nhặ c nên lấ y đại cục làm trọng, đừng để ý tới tư tình. Thế rô i ông ta hít sâu một hơi, cố kìm nén cơn bi phẫn trong lòng, phái các đệ tử vào vị trí.

Mọi người thấ y cha con Cảnh Thành Tượng như vậy, có mấ y nữ đệ tử còn tuôn trào nước mặ t, là n lượt thỉnh mệnh, không một ai lui bước, ngay để n Thủy Nhu Thanh cũng được phân vào vị trí mã phải.

Bố n đại gia tộc tổng cộng có hai mươi mố t người tới đây, ngoài người chỉ huy là Ngu đại sư còn bố n người có thể ở lại. Cảnh Thành Tượng sau khi giữ lại ba vị chưởng môn Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ, Vật Thiên Thành liê n quay sang nói với quan chủ Kiế m quan Mạc Liễm Phong của Ôn Nhu hương: "Mạc huynh tuy là người ngoại tính nhưng trong Ôn Nhu hương đa phâ n là nữ tử, Thủy tứ muội xưa nay luôn phải nhờ cậy vào huynh rấ t nhiê u, xin hãy ở lại." Dứt lời, ông ta liê n tự mình đi vê phía bàn cờ.

Mạc Liễm Phong sao chịu như thế, lập tức đưa tay kéo Cảnh Thành Tượng lại. "Cảnh huynh ngàn vạn là `n chớ nên làm vậy! Huynh thân là minh chủ của bố n đại gia tộc, sao có thể đưa thân mình vào nơi nguy hiểm?"

Hoa Khứu Hương cũng nói: "Phiên Thiên lâu xưa nay luôn nhân đinh đơn bạc, lâ`n này thă`ng bé Tiễn Lệ lại không kịp trở vê`, Dung Nhi thì võ công kém cỏi, không được chọn tới đây, lúc này gia tộc đang nguy nan, ta há có thể đứng nhìn? Nên để ta đi thì hơn!"

Cảnh Thành Tượng đưa tay khẽ vỗ vai Hoa Khứu Hương. "Hoa tam đệ xin hãy quay lại, chính vì Phiên Thiên lâu của đệ nhân đinh đơn bạc, nê 'u đệ có điê `u gì sơ sẩy, Tiễn Lệ hiê `n điệt lại không thể quay vê `kịp thời, võ học của Phiên Thiên lâu há chẳng phải sẽ thấ 't truyê `n ư?" Rô `i ông ta lại ngoảnh đâ `u qua nói với Mạc Liễm Phong: "Mạc huynh cũng chớ nên ngăn cản ta, chính vì ta là minh chủ của bố ´n đại gia tộc nên việc gì cũng câ `n tự mình làm. Lâ `n này, nê ´u như không thể đích thân dẫn các đệ tử bản môn xuấ ´t chiế ´n, ta thực hổ thẹn với các vị liệt tổ liệt tông."

Mạc Liễm Phong nôn nóng nói: "Chỉ sợ Ngự Linh đường thà phải đổi quân cũng muố n làm hại huynh, như vậy há chẳng phải sẽ khiế n Vật sư bá khó xử?" Lời này quả thực có lý, nế u Thanh Sương lệnh sứ không tiế c đổi quân để trừ bỏ Cảnh Thành Tượng, Ngu đại sư trong tình huố ng ném chuột sợ vỡ đồ à t sẽ khó xử vô cùng, chỉ câ n nhượng bộ một chút thôi là rấ t có thể sẽ ảnh hưởng tới thế cuộc.

Cảnh Thành Tượng thoáng trầ m ngâm rồ i lập tức tươi tỉnh trở lại, cấ t tiế ng cười vang. "Ý ta đã quyế t. Giờ ta sẽ đi làm vị lão tướng trong cung, Ngu đại sư nể mặt ta ắ t sẽ không để thua ván cờ này..." Dứt lời, ông ta bèn nhảy xuố ng Tiệm Ly Nhai, không ngoảnh đầ u lại lấ y một lầ n, đứng vào vị trí tướng đen...

Mạc Liễm Phong thở dài một tiế ng, đột nhiên cũng tung mình nhảy xuố ng dưới Tiệm Ly Nhai, đưa tay điểm huyệt Thủy Nhu Thanh, ném nàng trở lên trên, cao giọng nói: "Tiểu nữ từ nhỏ đã mấ t mẹ, Liễm Phong xin được thay nó mạo hiểm." Rô ì ông ta bèn đứng vào vị trí mã phải bị bỏ trố ng mà Thủy Nhu Thanh để lại.

Thanh Sương lệnh sứ không nói lời nào, lặng lẽ nhìn bố n đại gia tộc să p đặt xong xuôi. Tới lúc này, hấ n mới ngắng lên nhìn Ngu đại sư, lạnh lùng nói: "Tiê `n bố i không phải luôn tự phụ rã `ng sức cờ

của mình thiên hạ vô song sao, chẳng hay lúc này nă m chặ c được bao nhiều phâ n thặ ng?"

Ngu đại sư thu liễm tâm thâ`n, biế t ră`ng trận chiế n này vô cùng quan trọng, mình nhấ t định phải kiế m chế mọi tình cảm, dố c sức câ`u thă ng. Nế u không, với tâm kế đáng sợ của tên Thanh Sương lệnh sứ này, sau khi giành chiế n thă ng, chỉ e giang hô sẽ không còn ngày nào yên ổn. Rô i ông ta cố tỏ ra bình tĩnh, nói: "Không phải ngươi nói nế u hòa cờ thì sẽ nhận thua sao?"

Thanh Sương lệnh sứ cười vang. "Đúng thế, có điể ù dù như vậy bố n đại gia tộc cũng phải bỏ ra... một cái giá rấ t lớn!" Hắ n cố ý nhấ n mạnh mấ y chữ sau cùng, muố n làm ảnh hưởng tới tâm cảnh của Ngu đại sư. Khi đánh cờ kỵ nhấ t là tâm trạng nôn nóng, chỉ cấ n Ngu đại sư thoáng bị phân tâm là hắ n sẽ có cơ hội để lợi dụng, và đây cũng chính là dụng ý thật sự của hắ n khi quyế t định đấ u cờ đấ u mạng trong cuộc chiế n hôm nay.

Ngu đại sư hít sâu một hơi, sắ c mặt trở lại bình thường. "Nói suông vô ích, mời lệnh sứ xuấ t chiêu!"

Thanh Sương lệnh sứ đưa mắ t nhìn bàn cò to lớn bên dưới vách núi, ung dung nói: "Ô`, ngoài Cảnh các chủ, người quan trọng nhấ t trong ván cò này hẳn là Mạc quan chủ ở vị trí mã phải. Nế u nước đâ`u tiên vãn bố i đã dùng pháo trái để đổi lấ y mã phải của tiê`n bố i, không biế t tiê`n bố i sẽ có cảm giác thế nào?"

"A!" Ngu đại sư chấ n động tâm thấ n, nhưng còn chưa kịp nói gì thì Thủy Nhu Sơ và Hoa Khứu Hương đã đô ng thanh kêu lên kinh hãi.

Mạc Liễm Phong đang ở trong bàn cờ thì lại cấ t tiế ng cười hào sảng. "Thanh Sương lệnh sứ cứ việc xua pháo để n đây, có thể trở

thành người đâ`u tiên quyên thân cho trận chiế n này, Liễm Phong rấ t lấ y làm vinh hạnh."

Ngu đại sư bỗng nghe ra bên cạnh có sự khác thường, ngoảnh đâ ù nhìn qua, thì ra Thủy Nhu Thanh sau khi bị Mạc Liễm Phong điểm huyệt đã ngã ở ngay gâ `n mình. Chỉ thấ ´y nàng tuy miệng không thể nói nhưng nước mã ´t tựa như những hạt trân châu cuô `n cuộn chảy ra. Sau khoảnh khắ ´c, cổ họng Ngu đại sư như nghẹn lại, hai mã ´t nhòe đi, một giọt lệ già nua chừng như bấ ´t cứ lúc nào cũng có thể rơi xuố ´ng...

Trong khoảnh khắ câ y, ông biế t rã ng mình tuyệt đố i không thể thắ ng được ván này!

Thanh Sương lệnh sứ cười hà hà. "Tiê `n bố i tâm đã loạn, bây giờ thay người hãy còn kịp. Nhưng chẳng rõ Anh Hùng chủng chủ có thực là người trọng tình trọng nghĩa như giang hố `đô `n đại hay không?"

Trong lòng máy động, Ngu đại sư im lặng, không nói gì.

Vật Thiên Thành thấ y tình cảnh này thì biế t Ngu đại sư tâm thấ n đã loạn, khó mà đấ u cờ tiế p được, trong lúc nguy nan đành că n răng đứng ra. "Nế u sư bá không nă m chặ c được, xin hãy ở bên lược trận giúp Thiên Thành."

Ngu đại sư chậm rãi lắ c đâ u. "Ngươi có tĩnh tâm được không?" Vật Thiên Thành ngắn người, cúi đâ u, không nói gì.

Ngu đại sư ngắng đâ u nhìn trời, trâ m ngâm hô i lâu. Vừa rô i, trong đâ u ông lóe lên ánh linh quang, có ý muố n để Tiểu Huyê n sức cờ không thua kém mình đứng ra ứng chiế n, nhưng ngẫm lại, với tính cách của Tiểu Huyê n, nhìn thấ y cục diện này, tâm trạng cũng như sức cờ chỉ e còn bị ảnh hưởng nhiê u hơn.

"Tiê`n bố i hà tấ t phải kéo dài thời gian như thế? Không phải vãn bố i tự khen mình, sức cờ của vãn bố i tuy không để n mức chấ n động cổ kim nhưng cũng chẳng thua kém tiê`n bố i là mấ y." Thanh Sương lệnh sứ đấ c ý cười vang. "Trong thiên hạ này, người có thể đấ u cờ một phen với vãn bố i đại khái cũng chỉ có dăm ba người, mà trong bố n đại gia tộc, e là chỉ có hai người là tiê`n bố i và Vật chủng chủ mà thôi. Nế u tiê`n bố i để người khác đứng ra ứng chiế n, vãn bố i thực là câ`u còn chẳng được..."

Ngu đại sư lại càng kinh hãi, ông ta vố n cho ră ng Thanh Sương lệnh sứ chỉ ỷ vào cục diện thảm liệt này để khắ c chế tâm trí của mình, chẳng ngờ hã n cũng tự tin vào tài chơi cờ của bản thân như vậy, bèn buột miệng hỏi: "Nế u muố n luyện thành kỳ nghệ như vậy thì nhấ t định phải trải qua rèn giữa rấ t nhiề u trong thực chiế n, tại sao lão phu chưa từng nghe nói trong giang hồ có một nhân vật như ngươi?"

Thanh Sương lệnh sứ cũng không muố n bị tổn binh thiệt tướng quá nhiề `u, chỉ mong có thể thă ´ng được trận này mà đao không dính máu. "Thực không dám giấ `u, ván cờ này đã được định ra từ hơn hai mươi năm trước. Bắ ´t đâ `u từ khi đó, vãn bố ´i đã khổ tu kỳ đạo, nhưng chỉ sợ bị người đời phát giác, do đó dù thỉnh thoảng có đấ `u với cao thủ thì cũng chỉ dùng lố ´i cờ mù mà thôi..."

Ngu đại sư nghe thấ y hai chữ "cờ mù", đâ `u óc bỗng lóe sáng, những vấ n đề `nan giải trong lòng lập tức được xua tan, quát lớn một tiế ng: "Được, mặ t không thấ y thì lòng thanh tịnh, lão phu sẽ dùng cờ mù để đấ u với ngươi!"

"Với nội công thâm hậu của tiê`n bố i, cho dù không dùng mặ t nhìn thì hẳn là vẫn có thể thấ y được tình cảnh các môn hạ đệ tử gục ngã dưới kia." Thanh Sương lệnh sứ hiển nhiên rấ t tự tin vào sức cờ của mình, bộ dạng vẫn hế t sức ung dung. "Vãn bố i thực lòng khuyên tiê`n bô´i nên nhận thua ngay đi, kẻo các tinh anh của bô´n đại gia tộc lại tổn thâ´t hê´t trong trận chiê´n lâ`n này..."

Ngu đại sư lạnh lùng quát lớn: "Cho dù toàn quân của bố n đại gia tộc ta có bị tiêu diệt thì cũng quyế t không cho Ngự Linh đường các ngươi được như ý nguyện!"

Thanh Sương lệnh sứ đột nhiên ngắng đâ ù, trong giọng nói trước giờ luôn bình tĩnh bỗng toát ra vẻ ngạc nhiên và nghi hoặc: "Tại sao sau khoảnh khắ c mà tiê n bố i đã khôi phục được lòng tin như thế? Chẳng lẽ đã tìm ra đố i sách gì sao?" Hắ n bấ t ngờ cấ t tiế ng hú dài, cặp mắ t sáng rực nhìn chẳ m chẳ m vào ván cờ phía dưới. "Nế u vậy, vãn bố i đành xuấ t chiêu trước thôi. Tiê n bố i chớ quên mỗi bên chỉ có thời gian là hai canh giờ."

Ngu đại sư khẽ cười nhạt một tiế ng, ngoảnh đâ u qua, ghé sát tai Hoa Khứu Hương thì thâ m vài câu.

Ánh mặ t lại trở nên hò hững, Thanh Sương lệnh sứ lạnh lùng quát: "Pháo bát bình ngũ!"

Chương 15 **Hoán Nhật xuất thế**

```
"Pháo bát bình ngũ."

"Mã bát tiế n thấ t."

"Pháo tam tiế n nhấ t."

"Xe cửu bình bát."

"Mã nhị tiế n tam."
```

Theo những khẩu lệnh của Ngu đại sư và Thanh Sương lệnh sứ, ván cờ kinh thiên động địa â y rố t cuộc đã bắ t đâ u!

Bố n đại gia tộc vố n là các thể gia thâ n bí nhấ t trong võ lâm, mỗi đời đề u xuấ t hiện vô số cao thủ, mấ y trăm năm nay thi thoảng có đệ tử ra ngoài đi lại trên giang hồ đề u gây ra những phen sóng to gió lớn. Thực lực của bọn họ tuyệt đố i không kém bấ t kỳ danh môn đại phái nào trong võ lâm, ngay cả khi so sánh với bạch đạo đệ nhấ t đại bang Liệt Không bang, dù thanh thế có phâ n thua kém nhưng số lượng cao thủ tuyệt đỉnh của bọn họ thì chấ c chấ n nhiề u hơn đổ i phương rấ t nhiề u.

Ngự Linh đường tuy không mấ y nổi tiế ng trên giang hồ nhưng có thể đố i địch với bố n đại gia tộc suố t mấ y trăm năm, tấ t nhiên cũng là một thế lực cực kỳ ghê gớm.

Cả hai bên đề `u có ý muố n đoạt giang sơn, do đó đã dố c lòng bố `i dưỡng nhân tài. Trải qua mấ y trăm năm nă `m gai nế m mật, khổ tâm nghiên cứu, các loại kỳ công bí thuật, tuyệt học bản môn đề `u đã đạt tới hóa cảnh, lại nhờ có sự đố c thúc của cuộc đại chiế n sáu mươi năm một là `n này, hơn bố `n chục người tụ tập trên Ly Vọng Nhai không một ai không phải là cao thủ tuyệt đỉnh đủ sức hô mưa gọi gió trên giang hồ `.

Lúc này, tuy không thấ y bóng đao bóng kiế m, chưởng kình quyề n phong nhưng ván cờ dưới kia lại có liên quan tới tính mạng của rấ t nhiề u cao thủ, mỗi quân cờ đề u tương đương với một con người, sự nguy hiểm trong đó thực khó mà dùng lời để diễn tả.

Ván cược này đã kéo dài gâ n ngàn năm, tổ tiên của hai bên đề ù từng lập lời thê độc trước mặt Thiên Hậu, quyế t không dám hủy ước, huố ng chi nế u bên nào hủy ước, Hạo Không môn sẽ lập tức đứng ra trợ giúp bên còn lại, do đó mấ y trăm năm nay bên thua trận luôn phải ẩn giấ u hành tung, không dám xuấ t hiện trên giang hồ , cho dù có muố n liê u một phen cá chế t lưới rách thì cũng tự biế t ră ng khó mà địch nổi sự liên thủ của Hạo Không môn và đố i phương.

Ngự Linh đường tuy có thể quảng thu đệ tử, không giố ng bố n đại gia tộc đa phâ n chỉ nhận đích hệ, nhưng nế u xét riêng về võ công thì quả thực còn thua bố n đại gia tộc một bậc, do đó trong những cuộc chiế n bao năm qua, bên thua đa phâ n là Ngự Linh đường.

Hơn hai trăm năm qua, Ngự Linh đường đã thua liê `n bố n trận, do đó mới dố c hế t tâm sức bày ra ván cược đấ u cờ đấ u mạng này. Cho dù Anh Hùng chủng kỳ đạo quán tuyệt thiên hạ nhưng các đệ tử trong bố n đại gia tộc có uyên nguyên với nhau rấ t sâu, tuyệt đố i không thể khoanh tay đứng nhìn bấ t kỳ đô `ng môn nào tự vẫn; mà kỳ đạo khác với võ đạo, tinh thấ `n quan trọng vô cùng, chỉ cấ `n người

chơi thoáng phân tâm là sức cờ sẽ giảm mạnh. Lâ n này, đệ tử Ngự Linh đường trước khi tới đây đề u đã chuẩn bị sẵn, chẳng ai ôm lòng mong còn số ng trở về , còn bố n đại gia tộc thì đột nhiên gặp cơn biể n cố , sức cờ của Ngu đại sư nhấ t định sẽ bị ảnh hưởng rấ t nhiề u, Ngự Linh đường ít nhấ t cũng có được bảy, tám phâ n thắ ng...

Do đó, Thanh Sương lệnh sứ mới giả vò không biế t tới sự tố `n tại của Ngu đại sư để cố ý tỏ ra yế u thế , sau đó lại bình xét về `võ công của bố n đại gia tộc làm mê hoặc kẻ địch, cuố i cùng còn đưa ra điề `u kiện nế u hòa cò thì coi như bên mình thua, kéo đố i phương vào cái bẫy đã được định sẵn từ lâu, có thể nói là dụng tâm vấ t vả, nhưng quả thực cũng bởi chẳng còn cách nào. Nế u lại đấ u bă `ng võ công, chỉ sợ Ngự Linh đường sẽ phải thua lâ `n thứ năm liên tiế ´p.

Trên Tiệm Ly Nhai, Ngu đại sư quay lưng về phía bàn cò, quả nhiên đã dùng lố i cò mù để đố i đâ u với Thanh Sương lệnh sứ. Mấ y người Vật Thiên Thành, Thủy Nhu Sơ và Thủy Nhu Thanh đã bị Mạc Liễm Phong điểm huyệt đạo đề u nhìn đăm đăm vào bàn cò, mắ t không chớp lấ y một lâ n, duy có Hoa Khứu Hương sau khi nghe mấ y lời của Ngu đại sư liê n lặng lẽ rời đi, không rõ tung tích.

Thanh Sương lệnh sứ lặng lẽ ngô ì xế p bă ng trên Tương Vọng Nhai, cặp mã t nhìn đăm đăm vào bàn cò, miệng lâ n lượt nói ra từng nước đi. Chiế c mặt nạ bă ng đô ng kia đã che đi khuôn mặt hã n, nhưng dù không thể nhìn thấ y vẻ mặt hã n lúc này, ít nhấ t người ta cũng nhận ra hã n không còn ung dung như lúc đâ u nữa. Hã n tuy đã biế t việc Hoa Khứu Hương rời đi, cảm thấ y hơi có vấ n đề nhưng thứ nhấ t là rấ t tự tin vào kỳ nghệ của mình, không sợ Ngu đại sư giở trò gì; thứ hai là cũng chẳng phân tâm được, chỉ có thể dố c lòng tập trung vào ván cò.

Các đệ tử của hai bên trong bàn cờ đề `u nghe lệnh mà đi, nhấ t nhấ 't y lời. Bọn họ đang ở giữa ván cờ, ngoài một số 'người có hiểu biể 't đôi chút về `kỳ đạo, những người khác đề `u không biể 't sau khi mình đi nước này liệu có bị đố 'i phương "ăn mấ 't" hay không. Nhưng vì vinh quang và sứ mệnh của bản môn, họ chỉ có thể đặt chuyện số 'ng chế 't qua một bên, nghe theo mệnh lệnh một cách bị động.

Điề ù tàn khố c hơn là tuy bọn họ có võ công tuyệt thể nhưng lại không được phản kháng, chỉ có thể tiế p nhận vận mệnh. Mấ t thấ y các chiế n hữu bên cạnh không ngừng tự vẫn ngã gục, mỗi bước chân bọn họ đặt xuố ng đề ù rề n vang thành tiế ng, hấ t cát bụi bay mịt mù, dường như muố n phát tiế t hế t hùng tâm tráng chí cùng nỗi u uấ t đâ y lòng vào cát bụi, lưu lại một mảnh hào tình ngàn năm bấ t diệt giữa thế gian.

Nơi Ly Vọng Nhai này tuy hội tụ các tinh anh của bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường nhưng ngoài tiế ng chỉ huy của Ngu đại sư và Thanh Sương lệnh sứ, xung quanh chỉ có tiế ng bước chân nặng nê cùng với tiế ng thở dố c của đệ tử hai bên.

Ván cược này không chỉ là sự so đấ u về kỳ nghệ và lòng trung thành, còn so đấ u về dũng khí kiên cường cùng với lòng tin mãnh liệt của đệ tử hai bên.

Khi khai cuộc, hai bên đen - đỏ đề `u hế t sức cẩn thận, để pháo đâ `u đô ´i mặt với mã bình phong, cùng thủ vững trận địa của mình. Sau khi đi được hơn hai mươi nước, những cuộc giao tranh trực diện rố t cuộc đã diễn ra.

"Pháo thấ t tiế n tứ!" Ngay khi giọng nói của Ngu đại sư vang lên, con pháo đen đã ăn mấ t một con tố t của bên đỏ. Gã đệ tử Ngự Linh đường đứng ở vị trí con tố t đó mặt mày lạnh lùng hờ hững, không

nói hai lời, vác theo quân cờ đi ra khỏi bàn cờ, rút kiế m đâm thẳng vào ngực...

Thủy Nhu Thanh nhìn mà tim đập chân run, muố n nhấ m chặt mặ t lại nhưng không sao làm được, chỉ có thể thâ m câ u xin ông trời hãy phù hộ cho phụ thân mình đừng gặp điệ u bấ t trắ c...

"Pháo ngũ tiế n tứ!" Thanh Sương lệnh sứ tựa hô chẳng hê nhìn thấ y cái chế t thảm của thủ hạ, giọng nói vẫn bình thản như trước.

Cảnh Thành Tượng chấ n động toàn thân. Cảnh Mộ Đạo hô lớn một tiế ng: "Phụ thân bảo trọng, hài nhi bấ t hiế u!" Nói rô `i, y cũng vác quân cờ đi ra khỏi bàn cờ, vung chưởng vỗ vào đỉnh đâ `u, đoạn khí ngã gục.

Hai dòng nước mặ t vố n đã cạn khô của Thủy Nhu Thanh lại một là n nữa tuôn trào.

Cờ tới trung cuộc, hai bên đề `u đã mấ t mấ y quân, cục diện vẫn khá cân bă `ng.

Thanh Sương lệnh sứ không hề khoác lác, lố i đi của hặ n mạnh mẽ, khoáng đạt, bố cục đường đường chính chính, chiếu pháp kín kẽ, già dặn, khi có ưu thể không khinh suấ t xông bừa, khi thấ t thế không luố ng cuố ng chân tay, mỗi nước đi đề u được tính toán hế t sức cẩn thận.

Thế nhưng điệ u khiế nhă n cảm thấ y kinh ngạc là các nước đi của Ngu đại sư cũng không hệ bị rố i loạn, ngay cả khi đổi quân cũng chẳng chút nhượng bộ...

Đi thêm được mấ y nước, Thanh Sương lệnh sứ đột ngột ngắng đâ `u lên. "Người đánh cờ với vãn bố i rố t cuộc là ai? Xin tiê `n bố i giúp vãn bố i giải mố i nghi hoặc này!"

Ngu đại sư không ngoảnh đâ`u lại, giọng nói bình tĩnh vô cùng: "Tại sao lại hỏi vậy?"

Thanh Sương lệnh sứ nói: "Vãn bố i từng nghiên cứu rấ t kĩ kỳ phổ của tiê n bố i và Anh Hùng chủng chủ, phong cách đánh cờ mà hai vị thể hiện hoàn toàn khác với bây giờ."

Ngu đại sư thâ`m kinh hãi, Vật Thiên Thành hô`i trẻ từng tới kinh sư đâ´u cờ với tay kỳ thủ hàng đâ`u của tiê`n triê`u là La Tử Việt, do đó mới có được danh hiệu thiên hạ đệ nhâ´t kỳ thủ, tâ´t nhiên là có kỳ phổ lưu lại; nhưng bản thân mình hô`i trẻ râ´t ít khi bước chân ra giang hô`, gâ`n năm mươi năm nay lại bê´ quan nơi hậu sơn của đỉnh Minh Bội, sao Thanh Sương lệnh sứ lại có được kỳ phổ của mình? Trong đâ`u suy nghĩ không ngừng nhưng ngoài miệng ông vẫn hờ hững nói: "Vừa rô`i không phải ngươi đã nói lão phu có thể đổi người sao? Chẳng lẽ bây giờ lại muố´n nuô´t lời?"

Thanh Sương lệnh sứ cười, nói: "Vãn bố i khó khăn lắ m mới có cơ hội đấ u ván cờ này, làm sao nuố t lời được? Có điể u, nhìn thấ y tay đố i thủ hiện giờ kiểm cả phong cách dữ dội và già dặn, thiên phú thực cao tới kinh người, do đó vãn bố i mới muố n gặp mặt một là n." Ngự Linh đường hế t sức xem trọng ván cờ này, tấ t nhiên sẽ không nuố t lời, nế u không thì thực khó mà tìm được cơ hội khác để giành chiế n thắ ng trong ván cược sáu mươi năm một là n này.

Ngu đại sư lạnh lùng nói: "Đánh xong ván cờ này rô`i gặp cũng không muộn."

Thanh Sương lệnh sứ chỉ khẽ thở dài một tiế ng rô i không nói gì thêm. Trong lòng hã n kỳ thực đã có chút hố i hận, tay đố i thủ không rõ tên tuổi này hoàn toàn nă m ngoài ý liệu của hã n, tác phong đánh cờ không theo lẽ thường, luôn đi được những nước tuyệt diệu khiế n người ta phải đập bàn khen hay. Hơn nữa, người này còn

tính nước sâu xa, mỗi chiêu mỗi thức thoạt nhìn thì hế t sức bình thường nhưng thực ra ẩn chứa rấ t nhiề u thâm ý, cho dù sức cờ chưa chắ c đã cao hơn hã n bao nhiều nhưng cũng đã thể hiện tài năng siêu phàm. Thêm nữa, hã n đã có lời từ trước, nế u hòa cờ thì sẽ tự nhận thua, do đó chỉ cầ n sơ sẩy một chút là sẽ lập tức phải ôm hận...

Ngự Linh đường đã phải bỏ ra mấ y chục năm để chuẩn bị cho ván cờ này, tấ t nhiên hiểu rấ t rõ về tình hình của mấ y vị cao thủ kỳ đạo trong bố n đại gia tộc. Nhưng lúc này, Thanh Sương lệnh sứ suy nghĩ mãi mà vẫn không đoán được trong bố n đại gia tộc còn có người nào có sức cờ ghê góm như thế , gầ n như không thua kém Vật Thiên Thành.

Tấ t nhiên Thanh Sương lệnh sứ không thể nào ngờ được, người hiện đang đánh cờ với hặ n chính là Tiểu Huyê n.

Thì ra vừa rô ìi Ngu đại sư được lời của Thanh Sương lệnh sứ nhấ c nhỏ, bèn quay sang dặn dò Hoa Khứu Hương một hô ìi. Hoa Khứu Hương vâng lời đi tìm Tiểu Huyê ìn, lúc này hai người bọn họ đang ngô ìi đấ u cờ với nhau trong một sơn động cách đó mấ y chục bước chân. Hoa Khứu Hương không để cho Tiểu Huyê ìn nhìn thấ y cảnh đấ u cờ nơi Ly Vọng Nhai, còn dùng vải mê ìm bịt tai nó lại, sau đó mới đi cờ theo nước của Thanh Sương lệnh sứ, rô ìi lại truyê ìn âm cho Ngu đại sư các nước đi của Tiểu Huyê ìn.

Ngu đại sư biế t rõ mình khó mà bỏ được lòng quan tâm với các đệ tử trong bàn cò, rấ t sợ có những nước cò không nỡ đánh ra, liê `n dứt khoát ngô `i đó mặ t nhìn mũi, mũi nhìn tim, tựa như đang tọa thiê `n, không hê `nghĩ để ´n việc trong bàn cò, chỉ nhấ t nhấ t nói ra những nước cò mà trong tại nghe thấ y. Cứ như vậy, kỳ thực ông đã giao ván cò có liên quan tới vận mệnh của bố ´n đại gia tộc này cho Tiểu Huyê `n.

Hoa Khứu Hương nghe Ngu đại sư nói Tiểu Huyê `n có sức cờ không kém gì đại sư thì nửa tin nửa ngờ, nhưng trong tình cảnh hiện giờ cũng đành miễn cưỡng liê `u một phen. Ông ta sợ Tiểu Huyê `n ôm lòng chơi đùa, không chịu dố c sức, bèn gạt nó ră `ng nê ´u có thể thă ´ng được ván này thì Ngu đại sư sẽ thả nó xuố ´ng núi, từ nay bố ´n đại gia tộc sẽ không làm khó nó nữa.

Tiểu Huyê `n cứ ngỡ là thật, tấ t nhiên đã dố c hế t sức mình. Những ngày vừa rô `i không ngừng đấ 'u cò với Ngu đại sư, thêm vào đó lại tinh thông cả *Thiên Mệnh bảo điển* và Dịch Thiên quyế t, sức cò của Tiểu Huyê `n đã tăng lên rấ t nhiê `u, ngay đế n hạng nhân vật đã nghiên cứu kỳ đạo mấ y chục năm như Thanh Sương lệnh sứ cũng khó mà chiế m được ưu thế trước nó. Có mấ y lâ `n hắ n cố ý muố n đổi quân để thử thăm dò Ngu đại sư còn bị Tiểu Huyê `n thừa dịp chiế m lấ y tiên cơ, thành ra ưu thế đi trước đã hoàn toàn không còn nữa.

Dịch Thiên quyế t vố n để tâm tới sự hậu phát chế nhân, không mong nhanh thă ng, động một chút là đổi quân câ u hòa, vậy nên chỉ sau mấ y nước hai bên đã tổn thấ t trâ m trọng. Đế n lúc này, Thanh Sương lệnh sứ sợ sẽ hòa cờ, mấ y lâ n phải tránh nước đổi quân của Tiểu Huyê n.

Thanh Sương lệnh sứ giận dữ vô cùng, với sức cờ của hắ n, nế u buông tay liê u một phen vố n cũng chẳng kém gì Tiểu Huyê n, nhưng lúc này đổ i phương lại hoàn toàn không để tâm tới sự số ng chế t của mọi người trong ván cờ, làm hắ n nhiê u lâ n phải nhượng bộ, dâ n dâ n rơi vào thế kém. Hắ n nào có từng nghĩ ră ng chiêu thức vố n dùng để uy hiế p đổ i phương bây giờ lại bị phản tác dụng, cảm giác uấ t nghẹn â y thực khó có thể dùng lời để diễn tả.

Tiểu Huyê `n không biế ´t gì vê ` việc bên ngoài động, cứ nghĩ mình thật sự đang đánh cờ với Hoa Khứu Hương, do đó mới phát huy được

hế t sở trường của Dịch Thiên quyế t. Nế u nó biế t mỗi nước đi của mình đề u có liên quan tới sự số ng chế t của một đệ tử trong bố n đại gia tộc, chỉ e tinh thâ n sớm đã đại loạn, làm sao còn bình tĩnh chơi cờ được nữa.

Bấ t tri bấ t giác cuộc đấ u đã diễn ra hơn một canh giờ. Trong thế cờ tàn, mỗi bên đã có chín người ngã xuố ng, trên bàn cờ, hai bên đề u còn lại một sĩ, hai tượng bảo vệ cho tướng, cả đội tố t đề u đã hy sinh, bên đỏ còn lại một xe, đôi pháo, bên đen còn lại một xe, một pháo, một mã. Xét về sức quân lúc này, tuy hai bên khó phân thắ ng bại nhưng cặp pháo của quân đỏ co mình vào một góc, xe, pháo, mã của bên đen thì đề u chiế m cứ yế u điểm, đã thoáng để lộ sát cơ, ít nhấ t cũng có thể giành được một ván hòa.

Vật Thiên Thành cũng là một tay cao thủ kỳ đạo, sóm đã nhìn ra cục diện đang rấ t có lợi cho bên mình, lại thấ y Thanh Sương lệnh sứ mãi không đánh tiế p, bèn trấ m giọng nói: "Thanh Sương lệnh sứ sao không câ u hòa luôn tại đây, tránh cho hai bên phải tổn binh thiệt tướng?" Trong tình hình hiện giờ, hòa cờ tấ t nhiên là tố t nhấ t, nế u cứ đánh tiế p, e là cả hai bên còn phải đổi thêm mấ y quân.

Thanh Sương lệnh sứ thở dài, than: "Sáu mươi năm nă m gai nế m mật, sự thấ t bại cay đă ng như thế ai mà chịu đựng nổi?" Thanh Sương lệnh sứ ngắng đâ u nhìn Vật Thiên Thành, trong mấ t bừng lên ánh tinh quang, nói gă n từng tiế ng một: "Vật huynh xin thứ cho tiểu đệ không thức thời!"

Bóng lưng vững chãi của Ngu đại sư vẫn chẳng hê` xao động, Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Sơ thì lại chấ n động toàn thân: Ngự Linh đường và bố n đại gia tộc trải qua mấ y trăm năm đại chiế n, thù oán giữa hai bên thực sự đã tích lũy quá sâu, hiện giờ Thanh Sương lệnh sứ biế t rõ là sẽ thua nhưng vẫn muố n liê u lấ y mạng đổi mạng.

Hai người bọn họ không biế t là ai thay Ngu đại sư ra tay, nơi đáy lòng chỉ thâ m câ u mong người này có thể nghĩ ra nước cờ tuyệt diệu gì đó để nhanh giành phâ n thă ng...

Thủy Nhu Thanh thì lại đang ngắn ngơ nhìn Mạc Liễm Phong lúc này vẫn đang đứng ngạo nghễ giữa bàn cò. Mới một thoáng đã phải nhìn thấ y cái chế t thảm của bao đô ng môn, trái tim nàng sớm đã trở nên tê dại, chỉ hy vọng phụ thân có thể bình yên quay vê .

Thanh Sương lệnh sử tâm kế thâm sâu, vẫn đóng vững, đánh chắ c từng nước một, tuyệt đố i không vì sắ p thua mà tùy tiện đổi quân. Dù sao trong thể cờ tàn phức tạp, khó đoán như bây giờ, hắ n cũng chưa chắ c không thể tìm ra một cơ hội thắ ng.

```
"Xe tứ bình nhấ t."
"Xe lục tiế n nhị."
```

"Pháo tam tiế n thấ t." Thanh Sương lệnh sứ suy nghĩ suố t một tuầ n hương rỗ i mới chậm rãi đánh ra nước cờ này.

Nước này vừa được đánh ra, những người tinh thông kỳ đạo như Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Thanh đề `u sa sâ `m mặt. Bên đỏ đẩy quân pháo trái vô ´n dùng để phòng ngự xuô ´ng tận đáy bàn cờ, chỉ giữ lại sĩ, tượng hộ giá nơi trung cung, thể hiện quyế ´t tâm đập nô `i dìm thuyê `n, liê `u một phen số ´ng mái.

Cục diện chợt trở nên căng thẳng, chỉ câ`n một bên thoáng sơ sẩy là thă ng bại sẽ được phân định ngay.

Nước cờ tiế p theo của quân đen cực kỳ quan trọng, hiện giờ tướng đỏ tưởng chừng đang nguy ngập để n nơi, nhưng nế u bên đen không thể một hơi bă t gọn, để cho bên đỏ có thời gian hô i sức, bên đỏ

nhấ t định sẽ thực hiện một cuộc tấ n công như phong ba bão táp về phía bên đen...

Vật Thiên Thành chăm chú nhìn bàn cò, đôi hàng lông mày dâ n cau lại thành hình chữ "xuyên". Nế u được đi nước tiế p theo, ông ta hoặc là sẽ đưa xe sang ngang, hoặc là sẽ đẩy pháo chiế u tướng, hoặc là sẽ rút tượng về phòng thủ... Nhưng các nước ấ y đề u cực kỳ phức tạp, khó mà phân rõ sự lợi hại, chỉ sơ sẩy một chút là có thể rơi vào cạm bẫy của quân đỏ. Lúc này tướng đỏ và xe đỏ đã liê n thành một dải, nước tiế p theo ă t sẽ ăn sĩ đen chiế u tướng, tuy chưa chă c có thể tạo thành sự uy hiế p nhưng lại có thể ăn không một con sĩ của bên đen...

Ngu đại sư im lặng suố t hô ì lâu, chọt lại đi một nước mà không ai ngờ tới. "Mã tam tiế n tứ!"

Thủy Nhu Thanh cả kinh, nế u không phải đã bị phụ thân điểm vào á huyệt, nàng nhấ t định sẽ há miệng kêu lớn. Nước cờ này đã đưa mã đen vào miệng tướng đỏ, mà lúc này mã đen còn nă m trên đường đi của xe đỏ nữa!

Thanh Sương lệnh sứ ngàn tính vạn tính cũng không tính được bên đen lại đánh một nước tự tìm đường chế t như thế, nhưng tỉ mỉ nhìn kĩ, nước cờ này đã cắ t đứt sự liên hệ giữa xe đỏ và tướng đỏ. Nế u hã n đưa xe về ăn mã, đô i phương sẽ kéo xe lên chiế u tướng, sau đó hạ pháo xuô ng đáy chiế u tiế p, như vậy là đã hình thành thế tuyệt sát; còn nế u hã n lấ y tướng ăn mã, đô i phương sẽ chiế u đáy rồ i ăn mấ t xe đỏ, do vậy con mã đã đưa đế n miệng này tuyệt đô i không thể ăn. Cách tố t nhấ t bây giờ là rút pháo về bảo vệ tướng đỏ, có điể u làm vậy tuy có thể kéo dài cuộc chiế n nhưng bên đỏ lại ở vào thế kém hoàn toàn, thua cờ chỉ là chuyện sớm muộn...

Nước cờ này quả thực hế t sức kinh người, có thể nói là tìm đường số ng từ trong chỗ chế t, lợi dụng điểm mù trong lố i tư duy của đố i phương, thoáng cái đã biế n cục diện từ phức tạp trở nên đơn giản... Tiểu Huyê n chính nhờ vận dụng Dịch Thiên quyế t vào trong kỳ đạo nên mới có thể đánh được một nước tuyệt diệu như thế .

"Hay cho một chiều bỏ quân lấ y thế !" Thanh Sương lệnh sứ thoáng ngắn người, sau đó liề n ngắng đã u nhìn trời, thở dài. "Không ngờ Ngự Linh đường ta khổ tâm mưu tính hơn hai mươi năm, đế n cuố i cùng vẫn không thể giành phâ n thắ ng."

Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ có hiểu một chút về kỳ đạo, ban đâ `u thâ ´y bên đen đẩy mã vào miệng địch thì thâ `m lo lă ´ng cho Mạc Liễm Phong, lúc này thấ ´y Thanh Sương lệnh sứ nói vậy, trên khuôn mặt xưa nay luôn bình tĩnh liê `n lộ vẻ vui mừng. "Thanh Sương lệnh sứ muố ´n nhận thua sao?"

"Ván cò này khó mà giành phâ`n thặ ng, thực đúng là trời muố nhại ta!" Thanh Sương lệnh sứ ủ rũ gật đâ`u, miệng khẽ lẩm bẩm, nhưng rô`i chợt nhảy bật dậy, quát lớn một tiế ng. "Cho dù như thế , nế u không liê`u một phen cá chế t lưới rách thì Ngự Linh đường ta quyế t không nhận thua!" Kể từ khi xuấ t hiện đế n giờ, Thanh Sương lệnh sứ luôn tỏ ra bình tĩnh, điề m đạm, cho dù đôi lúc lộ vẻ dữ tợn nhưng vẫn giữ được phong thái ung dung, song lúc này hặ n lại giố ng hệt một con hổ đã phát điên, giọng nói rê n vang như sấ m.

Thủy Nhu Thanh vừa thoáng vui mừng, nghe Thanh Sương lệnh sứ nói vậy thì không khỏi cả kinh, khi ngước mặ t lên lại vừa khéo bặ t gặp ánh mặ t lạnh băng của hặ n chiế u tới, trái tim liê n nhanh chóng chìm xuố ng đáy vực sâu, bên tai văng vẳng một giọng nói âm độc tới tột cùng: "Tướng lục tiế n nhấ t, ăn mã!" Sau đó, đầ u óc nàng liê n trở nên hỗn loạn, ngấ t lịm tại chỗ...

Thủy Nhu Thanh nă m mơ thấ y mình rơi xuố ng nước, phụ thân đứng trên bờ lặng lẽ nhìn nàng rô i chợt nở một nụ cười vừa tiêu sái vừa cô quạnh như thường thấ y, sau đó xoay người rời đi...

Nàng ra sức giãy giụa nhưng lại bị rong rêu dưới nước quâ n lấ y chân, không sao leo lên bờ được, chỉ có thể ra sức khua khoă ng hai tay. Bỗng tay nàng va phải một vật gì đó, liê n nă m lấ y thật chặt rô i đột ngột mở bừng mã t, thấ y mình đang nă m trên giường, nă m lấ y bàn tay của một người nào đó. Nàng cố gặ ng ngô i dậy, lắ c mạnh đâ u mấ y cái, dường như muố n đẩy con ác mộng kia ra khỏi đâ u, sau đó há miệng gọi to: "Cha!"

Người đó không đáp lời, để mặc móng tay sắ c nhọn của Thủy Nhu Thanh cắ m sâu vào lòng bàn tay.

Thủy Nhu Thanh định thâ n nhìn kĩ, thấ y mình đang nă m tay Tiểu Huyê n, vội hỏi: "Tiểu quy, cha ta thế nào rô i?"

Tiểu Huyê `n cúi đâ `u, không nói gì. Giọng nói của Hoa Tưởng Dung vọng vào từ bên ngoài: "Thanh muội hãy nén đau thương, hai ngày trước phụ thân muội đã..." Nói tới đây, nàng bấ t giác nghĩ tới việc Thủy Nhu Thanh từ nhỏ đã không có mẫu thân ở bên, bao năm nay chỉ có một mình phụ thân chăm sóc, liê `n không sao nói tiế p được nữa, cổ họng như nghẹn lại.

Thủy Nhu Thanh thoáng ngắn người, đâ`u óc như bị vô số cây kim đâm vào, miệng khẽ lầm bẩm: "Muội không tin! Muội không tin!"

Nàng vố n cho ră ng ván cờ tàn khố c ấ y chỉ là một giấ c mơ, do đó mới không muố n tỉnh dậy, trong lòng luôn ôm một tia hy vọng nhỏ nhoi. Nhưng đây rố t cuộc vẫn là sự thật mà nàng không thể không tiế p nhận: Người cha mà nàng kính yêu nhấ t đã qua đời!

Từng giọt lệ lặng lẽ rỉ ra từ khóc mắ t nàng, chảy dọc xuố ng hai gò má. Nước mắ t nhỏ xuố ng vai nàng nhưng lại giố ng như những chiế c búa lớn gõ mạnh xuố ng, mang tới những cơn đau thấ m sâu vào xương tủy, sau đó tràn thẳng vào trong trái tim nàng...

"Ta không cố ý, ta không biế t ván cờ ấ y lại..." Tiểu Huyê n ngập ngừng lẩm bẩm.

Thủy Nhu Thanh vố n đang khóc lóc đau thương, chọt nghe thấ y lời của Tiểu Huyê `n thì toàn thân chấ n động, cặp mặ t lập tức trợn trừng. "Người đánh ván cờ đó là ngươi?"

Tiểu Huyê `n buô `n bã gật đâ `u, nhớ tới việc mấ y ngày trước trong căn phòng nhỏ ở Điểm Tình các, mình còn ngô `i cùng Mạc Liễm Phong, nghe ông kể chuyện cặp thiế `u niên, thiế `u nữ yêu nhau sâu sắ `c nhưng cuô `i cùng lại vì hiểu lâ `m mà chia tay, vậy mà không ngờ lúc này đã phải âm dương xa cách, nước mắ `t bỗng tuôn dào dạt.

"Bố p" một tiế ng, Thủy Nhu Thanh vung tay tát Tiểu Huyê n một cái. Tiểu Huyê n đau đớn lùi lại hai bước, đưa tay ôm mặt, vẻ kinh ngạc vô cùng. Từ nhỏ để n lớn, nó luôn được phụ thân hế t sức yêu thương, đây là là n đà u tiên bị người ta tát một cú mạnh thế này, nhấ t thời ngây người. May mà Thủy Nhu Thanh vừa mới tỉnh lại sau hai ngày hôn mê, trên tay chẳng còn bao nhiều sức lực, nế u không cú tát này chỉ e đã làm cho Tiểu Huyê n rụng mấ t mấ y cái răng.

"Ngươi ác lắ m, ta phải giế t ngươi." Thủy Nhu Thanh giố ng như đã phát điên, gào lên thật to với Tiểu Huyê n.

Hoa Tưởng Dung vội giữ Thủy Nhu Thanh lại. "Thanh muội, khi đó muội cũng có mặt, hẳn biế t rõ trong tình huố ng ấ y thực sự không còn cách nào khác..." "Muội không nghe! Muội không nghe gì hế t!" Thủy Nhu Thanh ra sức giãy giụa nhưng quả thực không thể thoát khỏi bàn tay của Hoa Tưởng Dung, bèn chỉ tay vào Tiểu Huyê `n mà mặ ng lớn: "Ngươi mau cút đi! Cút đi thật xa cho ta! Ta không bao giờ muố n nhìn thấ y ngươi nữa..."

Hai ngày trước, Thanh Sương lệnh sứ đập nô i dìm thuyê n, ép Mạc Liễm Phong phải tự vẫn, sau đó bị quân đen của Tiểu Huyê năn mấ t tướng đỏ, bèn cười điên cuô ng, dẫn đám thủ hạ rời đi. Ván cược sáu mươi năm một là n này rố t cuộc đã kế t thúc với phâ n thắ ng thuộc vê bố n đại gia tộc, nhưng bọn họ cũng phải trả một cái giá hế t sức nặng nê .

Thực ra, so với trận chiế n là n trước, khi mà bố n chục người của hai bên chỉ có ba người số ng sót, trận chiế n là n này ít thương vong hơn nhiệ u. Có điệ u, trước đây những người chiế n tử đề u là do hăng hái giế t địch tới kiệt sức, còn là n này lại là do tự vẫn, thực khiế n người ta khó có thể chấ p nhận.

Việc bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường tranh bá thiên hạ cực kỳ bí mật, trong bố n đại gia tộc chỉ có mấ y vị chưởng môn và các nhân vật cấ p trưởng lão mới biế t, các đệ tử tinh anh phải đế n sau khi được chọn ra từ Hành Đạo đại hội mới được nói cho nghe việc này, còn các đệ tử bình thường đế n bây giờ vẫn chưa hề hay biế t tại hậu sơn vừa xảy ra một phen biế n cố to lớn như thế. Do đó, trong thời gian hai ngày hai đêm mà Thủy Nhu Thanh hôn mê, chỉ có Hoa Tưởng Dung và Tiểu Huyê n tới chăm sóc cho nàng, ai ngờ nàng vừa tỉnh dậy đã thương tâm tột độ, rồ i không phân đúng sai phải trái, trút hế t cơn bi phẫn lên người Tiểu Huyê n.

Tiểu Huyê `n loạng choạng chạy ra khỏi phòng, vẫn còn thấ p thoáng nghe thấ ´y tiế ´ng Hoa Tưởng Dung khuyên giải Thủy Nhu Thanh, có điể `u lúc này đã `u óc nó đã trở nên trố ´ng rỗng. Sau khi biế t được chân tướng sự việc, nó vố n áy náy vô cùng, giờ đây thấ y Thủy Nhu Thanh căm hận mình như vậy thì lại càng đau đớn, chạy liề n một hơi mấ y chục bước chân mới dừng lại.

Nơi này chính là Kiế m quan trong bố n doanh của Ôn Nhu hương, ánh dương buổi sớm chiế u xuố ng những cây hoa cỏ xung quanh, tạo nên một phen cảnh sắ c hế t sức thanh nhã. Nhưng lúc này Tiểu Huyê n làm gì có tâm trạng mà thưởng thức, chỉ ngô i phịch xuố ng đấ t, hai tay vò đâ u bứt tai, nước mặ t không ngừng tuôn rơi, làm ướt đẫm cả vạt áo trước ngực.

Mâ´y nữ đệ tử của Ôn Nhu hương đi ngang qua, thâ´y Tiểu Huyê`n ngô`i đó khóc lóc thì ngỡ là nó đang giận dỗi ai, bèn đi tới mim cười an ủi, nhưng nó lại chẳng thèm để ý, càng khóc to hơn.

Chọt một tiế ng đàn du dương vọng tới, âm thanh uyển chuyển nhẹ nhàng, trong veo tươi đẹp, tựa như và ng mây nhạt dưới ánh trăng, tràn đâ y ý vị. Thì ra là Thủy Nhu Sơ ở đă ng xa đang dùng tiế ng đàn để xua đi nỗi bi thương trong lòng Tiểu Huyê n.

Nhưng Tiểu Huyê `n không hê ` bị tiế ´ng đàn mê hoặc. Từng giọng nói, tiế ´ng cười của Mạc Liễm Phong vẫn còn văng vắng bên tai nó, vậy mà giờ đây nó và ông đã âm dương cách biệt. Trong cuộc đời, đây là là `n đâ `u tiên nó cảm nhận được thế ´ nào là vận mệnh vô thường, sinh ly tử biệt, trong cơn thổn thức bấ ´t giác cảm thấ ´y con người số ´ng trên đời cũng chỉ như ngọn đèn hay nhành cỏ, khi đèn tắ ´t hay gió nổi lên là sẽ đi xa, hoàn toàn không thể tự mình làm chủ...

Tiế ng đàn kia lọt vào tai nó liê n trở nên thê lương tột độ, tựa như tiế ng con nhạn cô đơn da diế t gọi bâ y, tiế ng con vượn hú dài tìm bạn, khiế n nó càng khó lòng kìm nén nỗi buô n, tiế ng khóc lại càng to hơn.

Tiế ng đàn dường như bị ảnh hưởng bởi tiế ng khóc của Tiểu Huyê `n, càng lúc càng cao, cuố i cùng chẳng còn thành làn điệu. Đột nhiên "phựt" một tiế ng, một sợi dây đàn đã đứt. Thủy Nhu Sơ buô `n bã thở dài, dừng hẳn tiế ng đàn, sau đó không còn động tĩnh gì nữa.

Không biế t đã qua bao lâu, Tiểu Huyê `n chừng như đã mệt, bèn thôi khóc, ngô `i ngắn ngơ ở đó, chợt nghe giọng nói của Hoa Tưởng Dung vang lên bên tai: "Ta đã bón cho Thanh muội chút cháo, nghỉ ngơi vài ngày là muội â ´y sẽ khỏe lại thôi."

Tiểu Huyê `n vẫn còn nhớ để ´n ván cờ nọ, lầm bẩm giải thích: "Đệ vô ´n có thể dùng cách khác để thặ ´ng ván cờ â ´y, không nhấ ´t thiế ´t phải để Mạc thúc thúc mấ ´t mạng..."

Hoa Tưởng Dung khẽ thở dài. "Đệ cũng đừng tự trách mình. Ta đã được nghe cha ta kể về `cuộc chiế n ấ y, bố n đại gia tộc ta hoàn toàn nhờ đệ nên mới giành phâ `n thă ng, tấ t cả mọi người đề `u rấ t cảm kích đệ..."

Tiểu Huyê `n buô `n bã nói: "Vậy thì có ích gì, Thanh... Thủy cô nương nhấ t định sẽ không tha thứ cho đệ."

Hoa Tưởng Dung dịu dàng an ủi: "Thanh muội đau thương quá độ, những lời nói ra đệ bấ t tấ t phải để vào lòng, một thời gian nữa muội ấ y tự khắ c sẽ hiểu ra tấ t cả thôi..."

"Không, tỷ không hiểu được đâu!" Tiểu Huyê`n nói với giọng chă´c nịch. "Đệ biê´t, cô â´y sẽ hận đệ cả đời!" Lời này vừa nói ra, trong lòng nó lại trào lên một nỗi đau đớn khó tả.

Hoa Tưởng Dung gượng cười một tiế ng, đang định khuyên giải nó thêm mấ y câu, chợt nghe từ phía dưới đỉnh Minh Bội vang lên một giọng nói sang sảng, hùng hô n: "Lâm Thanh câ u kiế n Cảnh các chủ!"

Tiểu Huyê `n nhảy bật dậy, lớn tiế ´ng kêu lên: "Lâm thúc thúc!" Mấ ´y ngày trước, nó còn nghĩ mình đã bị phế ´ mấ ´t võ công, có đi theo Lâm Thanh cũng sẽ trở thành gánh nặng, chẳng thà cả đời ở lại đỉnh Minh Bội này với Ngu đại sư. Nhưng sau khi trải qua cơn biế ´n cố ´ hai ngày trước, thêm vào đó lại bị Thủy Nhu Thanh căm thù, nó chỉ một lòng muố ´n rời khỏi vùng đấ ´t thương tâm này. Giờ đây, nghe thấ ´y giọng nói của Lâm Thanh, lại nghĩ sẽ được gặp phụ thân của mình, nó không sao kìm nén nổi, cũng chẳng để tâm tới việc phân biệt đường đi, cứ ra sức că ´m đã `u chạy vê `hướng phát ra âm thanh.

Hoa Tưởng Dung nghe thấ y giọng của Lâm Thanh thì vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, sau khi thoáng ngắn ngơ liê n đỏ bừng mặt, quay vê phía Tiểu Huyê n mà gọi lớn: "Cẩn thận lạc đường, để tỷ tỷ dẫn đệ đi..."

Tiểu Huyê `n vừa chạy được mấ y bước, chợt bị một người ôm ngang hông, bên tai vang lên giọng nói trâ `m thấ p hùng hô `n của Cảnh Thành Tượng: "Để ta xem xem vị Ám khí vương dám công nhiên khiêu chiế ´n với thiên hạ đệ nhấ ´t cao thủ Minh Tướng quân này rố ´t cuộc là nhân vật như thế ´ nào!"

Tiểu Huyê `n thấ y trong giọng nói của Cảnh Thành Tượng dường như thấ ´p thoáng địch ý, trái tim liê `n trâ `m hẳn xuô ´ng: Minh Tướng quân vô ´n là thiế ´u chủ của bô ´n đại gia tộc, Cảnh Thành Tượng tấ ´t nhiên sẽ không cho Lâm thúc thúc cơ hội đánh bại Minh Tướng quân, chỉ e sẽ lập tức gây bấ ´t lợi cho Lâm thúc thúc...

Cảnh Thành Tượng ôm theo Tiểu Huyê `n, rảo bước đi vê `phía trước, miệng thì đê `khí, cấ t tiế ng cười lớn. "Ám khí vương đại giá quang lâm, Cảnh mỗ không nghênh đón từ xa, xin được thứ lỗi!"

Hoa Tưởng Dung đang định bước theo, Hoa Khứu Hương chợt từ đâu xuấ t hiện, trâ m giọng nói với nàng: "Dung Nhi mau vê Phiên

Thiên lâu trước đi!" Nàng tuy một lòng muố ngặp Lâm Thanh nhưng lâ n đã u tiên thấ y phụ thân tỏ ra nghiêm túc như vậy, dù muôn vàn lâ n không muố n nhưng rố t cuộc vẫn không dám trái lời, đành ngắn ngơ dừng bước.

Tiểu Huyê `n thấ ´y Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ và Vật Thiên Thành đề `u đi theo sau, trong lòng càng kinh hãi, nghĩ ră `ng bố ´n đại gia tộc định liên thủ đố ´i phó với Lâm Thanh. Nó bèn ra sức giãy giụa trong lòng Cảnh Thành Tượng, miệng kêu lớn: "Mau buông ta ra!" Nhưng làm sao mà giãy thoát được.

Hoa Khứu Hương bước lên trước hai bước, vỗ nhẹ vào vai Tiểu Huyê `n, tỏ ý bảo nó hãy yên tâm, sau đó lại nhìn vê `phía khuôn mặt nghiêm túc của Cảnh Thành Tượng, muố n nói gì đó song lại thôi, khẽ thở dài một tiế ng.

Vừa đi qua Thông Thiên điện, bọn họ đã nhìn thấ y một người áo trắ ng chắ p tay sau lưng đứng trên khoảng đấ t trố ng đã ng xa. Đệ tử của bố n đại gia tộc tuy ít đi lại trên giang hố nhưng danh tiế ng của Ám khí vương đã truyề n khắ p võ lâm, ai mà không biế t, chỉ là do không có lệnh của môn chủ nên không ai dám bước tới chuyện trò, chỉ dám tụ tập thành từng nhóm đứng xung quanh rì râ m bàn tán.

Nhìn thấ y bóng dáng ngạo nghễ bấ t phàm của Lâm Thanh, cặp mặ t Tiểu Huyê n hoe đỏ, nhưng nó không thấ y phụ thân Hứa Mạc Dương và Trùng đại sư đầu.

Bố n vị môn chủ của bố n đại gia tộc là n đà u tiên nhìn thấ y Lâm Thanh, đề u thâ m khen một tiế ng. Chỉ thấ y người này tuổi mới ngoài ba mươi, thân hình cao lớn, vóc người hoàn mỹ, không hệ thô kệch; mái tóc đen nhánh được y cột lại, tùy tiện buông qua vai, toát ra vẻ phóng khoáng, tiêu sái khó mà diễn tả bă ng lời; trên khuôn mặt với những đường nét rõ ràng kia, nổi bật nhấ t chính là

cặp mắ t sáng rực tràn đâ y thâ n thái bên trên chiế c mũi cao thẳng tắ p; một làn gió nhẹ thổi tới làm mái tóc y khẽ tung bay, thấ p thoáng để lộ cây Thâu Thiên thâ n cung danh chấ n giang hô mà y đeo sau lưng; chiế c áo rộng màu trắ ng phấ p phới bay trong gió, càng tôn lên dáng vẻ ung dung trên thân hình tráng kiện, quả thực là trác tuyệt bấ t phàm. Tuy y chỉ đứng lặng lẽ ở đó nhưng mọi người đề u có thể cảm nhận một luô ng sức số ng dạt dào, mãnh liệt, dường như bấ t cứ lúc nào y cũng có thể lao thẳng lên trời, khiế n người ta thâ m sinh lòng kính phục...

Vừa nhìn thấ y Ám khí vương, trong lòng cả bố n người đề u xuấ t hiện một câu nói: Quả là danh bấ t hư truyề n!

Lâm Thanh cung tay, xá dài một cái từ xa. "Từ lâu đã nghe đại danh của bố n vị môn chủ, tiế c ră ng không có duyên bái kiế n. Cảnh các chủ ra tay cứu giúp ấ u tử của cố nhân, Lâm mỗ hàm ơn khôn xiế t, xin được có lời cảm ta!"

Tiểu Huyê `n cấ ´t tiế ´ng kêu lớn: "Lâm thúc thúc cẩn thận..."

Giọng nói của Cảnh Thành Tượng kịp thời vang lên, át hế t lời của Tiểu Huyê `n: "Lâm huynh thực khách sáo quá! Y thuật gia truyê `n của Điểm Tình các vố ´n là để cứu chữa cho chúng sinh trong thiên hạ. Chỉ tiế ´c ră `ng Cảnh mỗ học nghệ không tinh, đã phụ sự nhờ cậy của Lâm huynh rô `i."

Lâm Thanh ngạc nhiên đưa mặ t nhìn về phía Tiểu Huyê n. "Về t thương của thặ ng bé này còn chưa được chữa khỏi sao?"

Cảnh Thành Tượng rảo bước đi tới chỗ cách Lâm Thanh tám thước rồ ìi mới dừng chân, buông Tiểu Huyê `n xuố ng, hít vào một hơi thật sâu, trâ `m giọng nói: "Đứa bé này đã bị phê ´ mấ t võ công, nế u Lâm huynh có điể `u gì bấ t mãn, xin cứ tìm ta!"

Tiểu Huyê `n nhào vào lòng Lâm Thanh, nhấ t thời bao nỗi ấ m ức đề `u trào dâng, chỉ tay về `phía Cảnh Thành Tượng. "Là ông ta cố ý phê ´ võ công của cháu..."

Lâm Thanh có chút kinh hãi nhưng sắ c mặt vẫn không thay đổi. "Mong Cảnh huynh nói rõ duyên cớ bên trong."

Cảnh Thành Tượng không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiế ng, nhìn đăm đăm vào Lâm Thanh, đôi tay hơi động đậy rô i dừng lại, cặp mã t tràn đâ y thâ n sắ c phức tạp.

Hoa Khứu Hương bước lên trước một bước, chặ n trước người Cảnh Thành Tượng, tiế p lời: "Lâm huynh đã đi chung đường với Trùng đại sư được một thời gian, chặ c cũng biế t một số nguyên nhân rô i."

Lâm Thanh thấ y vừa rỗ i dường như Cảnh Thành Tượng có ý muố n ra tay, khóe mặ t liế c qua bên cạnh, thấ y Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành đứng xéo phía sau lưng, như vô tình như hữu ý chặn đường lui của mình, trong lòng không khỏi kinh hãi, bèn ngâ m đề phòng, ngoài miệng thì vẫn thản nhiên nói: "Trùng đại sư chỉ nói sơ qua cho ta biế t hai chuyện, thứ nhấ t là mố i oán thù giữa bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường, thứ hai là quan hệ của Minh Tướng quân với bố n đại gia tộc..." Y dừng lại một chút, mặ t bừng lên ánh tinh quang. "Nế u là vì Minh Tướng quân, Cảnh huynh có thể trực tiế p đi tìm ta, tại sao lại trút giận lên người một đứa bé?"

Cảnh Thành Tượng cười rộ, gặ n giọng nói: "Lâm huynh đã biế t rõ quan hệ giữa bố n đại gia tộc ta và Minh Tướng quân mà còn dám một mình lên đỉnh Minh Bội này, đảm lượng như thế thực khiế n người ta khâm phục!"

Lâm Thanh không hệ tỏ ra sợ hãi trước lời nói mang đâ y ý uy hiệ p của Cảnh Thành Tượng, vẫn bình thản nói: "Phiêu bạt giang

hô` vô´n rèn luyện được một lá gan lớn. Cảnh huynh quá khen, Lâm mỗ then không dám nhận."

Hoa Khứu Hương và Thủy Nhu Sơ vừa muố n cấ t lời, Cảnh Thành Tượng đã khoát tay ngăn hai người lại. "Bố n đại gia tộc ta xưa nay luôn ẩn cư nơi sơn dã, chẳng biế t gì về quy củ trên giang hồ ." Ông ta khẽ thở dài một tiế ng. "Từ sáu năm trước, sau khi hay tin Lâm huynh công nhiên khiêu chiế n với Minh Tướng quân giữa đám vạn quân, trong lòng ta vẫn luôn không thoải mái, chỉ muố n tìm cơ hội nào đó để thử xem Lâm huynh có thực sự có cái bản lĩnh khiêu chiế n với thiên hạ đệ nhấ t cao thủ không."

Lâm Thanh nhướng mày. "Thử xem rô i sao nữa?"

Cảnh Thành Tượng cúi đâ`u nhìn đôi tay mình. "Nế u Cảnh mỗ may mặ n thặ ng được Lâm huynh một chiều nửa thức, xin Lâm huynh hãy ở lại trên đỉnh Minh Bội này vài năm."

"E là Cảnh các chủ nói sai rô i, nế u ta thua trong tay các chủ thì làm sao có bản lĩnh đi khiêu chiế n với Minh Tướng quân?" Lâm Thanh cười hào sảng. "Sợ là nế u tiểu đệ chẳng may thặ ng được Cảnh các chủ, bố n đại gia tộc mới không tiế c dùng toàn lực giữ ta ở lại nơi này."

"Quả không thẹn là Ám khí vương!" Hoa Khứu Hương vỗ tay, thở dài, cấ t lời cảm khái. "Có thể đứng trước đỉnh Minh Bội mà không coi bố n đại gia tộc ta ra gì như thế, khắ p thiên hạ này e là chỉ có một mình Lâm huynh thôi!"

Cảnh Thành Tượng thoáng rùng mình, sự tự phụ của Lâm Thanh khiế n tâm trạng ông ta trở nên kích động một cách khó hiểu. "Ta xưa nay vẫn luôn kính trọng nhân cách của Lâm huynh, xin huynh chớ nên ngông cuô `ng quá!"

Lâm Thanh cười vang, trên khuôn mặt bừng lên vẻ không giận mà uy. "Lâm Thanh không có sở trường gì khác, chỉ có một thân ngạo cố t và ý chí bấ t khuấ t này. Vì ấ u tử của cố nhân, dù Cảnh huynh có bày ra rừng đao trận kiế m, Lâm mỗ cũng tuyệt đố i không chùn bước."

Tuy y đã nghe Trùng đại sư nói rõ về quan hệ giữa Minh Tướng quân và bố n đại gia tộc nhưng xưa nay vẫn biế t bố n đại gia tộc không phải hạng ngang ngược, không nói lý lẽ, trước khi lên núi đã dự định dù đố i phương có cấ t lời khiêu khích thì cũng cố gắ ng nhẫn nhịn. Nhưng vừa rồ ì, hay tin Tiểu Huyê n vô duyên vô có bị phế võ công, trong lòng y trào lên một cơn lửa giận, bây giờ lại thấ y Cảnh Thành Tượng hùng hổ dọa người như thế thì sao còn nhẫn nhịn được nữa. Lúc này, tuy biế t rõ mình người đơn thế yế u, khó lòng địch lại đố i phương, trở mặt thực là thiế u sáng suố t, nhưng y rố t cuộc vẫn không kìm được, để lộ một thân ngạo cố t trời sinh.

Cảnh Thành Tượng vố n không hệ có ý làm khó Lâm Thanh, ngược lại còn vì áy náy với Tiểu Huyệ n mà có lòng muố n tìm Lâm Thanh bô i tội, nhưng hai ngày trước, trong cuộc chiế n với Ngự Linh đường, ông ta đã phải trơ mắ t nhìn ái tử chế t thảm, bản thân dù có võ công tuyệt thể nhưng để n một chiều nửa thức cũng chẳng thể sử ra, nhấ t thời cơn phẫn nộ đâ y lòng làm tâm tình biế n đổi, vừa khéo lại gặp Lâm Thanh tới đây, bèn trút hế t lửa giận lên người y.

Anh Hùng chủng chủ Vật Thiên Thành cực kỳ trung thành với gia tộc, xưa nay luôn bấ t mãn trước hành vi khiêu chiế n với thiế u chủ Minh Tướng quân của Lâm Thanh, nghe thấ y thế liề n lăm le muố n giao chiế n; Phiên Thiên lâu chủ Hoa Khứu Hương và Ôn Nhu hương chủ Thủy Nhu Sơ thì lại cực lực phản đố i việc phát sinh xung đột. Thủy Nhu Sơ vố n tính kiệm lời, còn Hoa Khứu Hương tuy muố n can ngăn Cảnh Thành Tượng nhưng thấ y Lâm Thanh và Cảnh Thành Tượng càng lúc càng căng thẳng, mà Cảnh Thành Tượng

dù sao cũng là minh chủ của bố n đại gia tộc, bản thân không tiện tranh chấ p với ông ta ngay tại đây, do đó nhấ t thời cũng khó mà khuyên giải được gì.

Tiểu Huyê `n lâ `n đâ `u tiên nhìn thấ y Lâm Thanh xưa nay luôn nho nhã, lịch sự tỏ ra tức giận như vậy, nguyên nhân lại là vì mình, nhấ ´t thời vừa kính phục vừa cảm kích. Tuy nó biế ´t Ám khí vương võ công cao cường nhưng kiế ´n đông còn cắ ´n chế ´t được voi, do đó trong lòng lo lắ ´ng không thôi, đang không biế ´t làm thế ´ nào thì chợt nghe giọng nói của Ngu đại sư từ xa vọng lại: "Đừng động thủ vội, hãy đưa Lâm Thanh tới Thông Thiên điện gặp lão phu!"

Cảnh Thành Tượng ngắn người, tuy ông ta là minh chủ của bố n đại gia tộc nhưng Ngu đại sư là sư bá của ông ta, còn là minh chủ đời trước, do đó không tiện trái ý.

Hoa Khứu Hương thừa dịp nói: "Cảnh huynh nhấ t định phải bình tĩnh, cứ nghe xem sư bá có lời chỉ dạy gì trước đã!"

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiế ng, biế t ră ng chẳng qua vì nỗi đau mấ t con nên tâm thâ n mình mới đại loạn mà trút cơn giận lên người Lâm Thanh. Có điể u ông ta cũng không muố n cấ t lời xin lỗi, chỉ khẽ "hừ" một tiế ng, đi về phía Thông Thiên điện.

Thủy Nhu Sơ thấ p giọng giới thiệu với Lâm Thanh: "Ngu đại sư là sư bá của Vật nhị ca, cũng là minh chủ đời trước của bố n đại gia tộc."

Lâm Thanh khẽ gật đâ `u, đô `ng thời cũng nhận ra thái độ của mọi người trong bố ´n đại gia tộc với mình không hoàn toàn giố ´ng nhau, Vật Thiên Thành thoáng có địch ý, Hoa Khứu Hương và Thủy Nhu Sơ thì lộ rõ vẻ thân thiện.

Ngu đại sư đứng trước Thông Thiên điện, râu tóc lấ t phấ t bay, dáng vẻ vô cùng oai vệ. Ông lạnh lùng nhìn Cảnh Thành Tượng. "Lão

phu đã khai quan xuấ t sơn, việc trong bố n đại gia tộc này đành cậy già lên mặt chen tay vào vậy. Cứ bố ng bột, nóng nảy như ngươi bây giờ, ngày sau sao có thể phục chúng?"

Cảnh Thành Tượng tự biế t mình đuố i lý, cúi đâ u không nói gì. Thủy Nhu Sơ dịu giọng nói: "Cảnh sư huynh đau lòng vì cái chế t thảm của Mộ Đạo, do đó mới đánh mấ t sự thận trọng xưa nay, xin sư bá đừng nên trách huynh ấ y quá!"

Ngu đại sư đưa mặ t nhìn Cảnh Thành Tượng, thở dài một tiế ng, chậm rãi nói: "Thành Tượng và Ám khí vương xin theo lão phu vào điện, những người khác tạm thời hãy ở ngoài!" Nói rô ì, ông bèn xoay người bước vào điện.

Lâm Thanh thản nhiên giao Tiểu Huyê `n cho Hoa Khứu Hương rô `i cùng Cảnh Thành Tượng một trước một sau bước vào Thông Thiên điện. Ngu đại sư đóng cửa điện lại, xoay người, đưa tay khẽ vỗ vai Cảnh Thành Tượng, cấ ´t giọng chân thành: "Không qua rèn giữa sao thành được đại sự. Thành Tượng ngươi thân là minh chủ, từng lời nói, cử chỉ đề `u có liên quan tới danh dự của bố ´n đại gia tộc, nhấ ´t định phải công tư phân minh, như thế ´ mới có thể trở thành tấ ´m gương cho các đệ tử." Sau đó, ông lại quay sang nói với Lâm Thanh: "Hai ngày trước Thành Tượng vừa phải chịu nỗi đau mấ ´t ái tử, mong Lâm đại hiệp thông cảm cho!"

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiế ng, đưa bàn tay phải về phía Lâm Thanh, khuôn mặt đâ y vẻ thành khẩn. "Xin Lâm huynh thứ lỗi, vừa rô i ta thực có điể u không phải!"

Nhưng Lâm Thanh lại không đưa tay ra. "Ta hiểu tâm trạng kẻ làm cha của Cảnh huynh, nhưng việc Tiểu Huyê`n bị phê´ võ công, xin được nghe lời giải thích!"

Ngu đại sư nhìn đăm đăm vào Lâm Thanh, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ khác lạ, lâu sau mới cấ t tiế ng khen: "Quang minh lỗi lạc, lòng dạ phóng khoáng, Lâm đại hiệp là một người rấ t có nguyên tắ c, lão phu vô cùng tán thưởng."

Nghe vị lão tiê `n bố i của bố n đại gia tộc khen ngợi mình như vậy, Lâm Thanh không khỏi có chút xấ u hổ. "Tiê `n bố i quá khen, Lâm Thanh chẳng qua chỉ làm mọi việc theo bản tâm, không ưa mấ y sự đố i trá, lừa lọc."

Ngu đại sư cười rộ. "Đã như vậy, sao chúng ta còn phải khách sáo xưng hô với nhau là tiê `n bô ´i, đại hiệp gì nữa! Chi bă `ng ngươi hãy gọi ta một tiế ´ng Ngu lão, còn ta gọi ngươi là Lâm tiểu đệ! À, Tiểu Trùng Nhi có khỏe không?"

Lâm Thanh ngắn người. "Thì ra Ngu lão chính là Tiêu thúc trong lời của Trùng đại sư. Ông â´y cũng râ´t nhớ Ngu lão, vô´n muô´n đích thân tới bái kiê´n nhưng vì một vị hảo hữu của tại hạ hiện đang bị trọng thương khó lòng chữa trị, lúc này ông â´y đang ở trong khách điê´m nơi thành Bình Hương đợi tại hạ quay vê`..." Thì ra Trùng đại sư có kể với Lâm Thanh việc Ngu đại sư nuôi dưỡng mình mười bô´n năm, nhưng vẫn gọi ông â´y là Tiêu thúc, chưa biê´t vị Tiêu thúc năm xưa nay đã đổi tên thành Ngu đại sư.

"Chỉ câ `n trong lòng còn nhớ, có gặp hay không cũng chẳng quan trọng." Ngu đại sư cười rộ. "Nhưng ngươi phải nói với Tiểu Trùng Nhi, lão phu chính vì cái tên Trùng đại sư của nó nên mới đổi tên thành Ngu đại sư, từ nay trên đời này không còn ai là Vật Do Tiêu nữa."

Lâm Thanh nghe thấ y cái tên Vật Do Tiêu, lập tức nghĩ đế n Vật Do Tâm lúc này đang ở thành Vô Song đấ t Giang Nam, sau khi hỏi thử mới hay đó chính là sư đệ của Ngu đại sư. Nói đế n lão ngoạn

đô ng ngây thơ, hô n nhiên, không có chút tâm cơ â y, cả ba người đê u không nhịn được cười, bâ u không khí nhấ t thời hòa hoãn hẳn.

Cảnh Thành Tượng quay sang hỏi Ngu đại sư: "Sư bá tại sao lại xuấ t quan?"

Ngu đại sư cười, nói: "Lão phu bế quan năm mươi năm, khổ tu võ công vố n là vì trận chiế n với Ngự Linh đường. Bây giờ đại địch đã bị đánh lui, ta tấ t nhiên phải ra ngoài thư giãn gân cố t một chút rồ ìi."

Cảnh Thành Tượng cung kính nói: "Thành Tượng xin nghe theo lời dạy dỗ của sư bá!"

"Ngươi cũng bấ t tấ t phải như vậy, dù sao bây giờ ngươi mới là minh chủ của bố n đại gia tộc, mọi việc vẫn nên để ngươi làm chủ." Ngu đại sư khẽ thở dài. "Lão phu đã mấ y chục năm không bước chân ra ngoài giang hố `, không hiểu biế t mấ y về ` tình hình trong võ lâm. Nế u không vì thấ y ngươi cố ý làm khó Lâm tiểu đệ, ta vố n cũng chẳng muố n cậy già lên mặt đứng ra quản chuyện của gia tộc đâu."

Lâm Thanh mới chỉ nghe Trùng đại sư kể Ngự Linh đường là kẻ thù truyề n kiế p của bố n đại gia tộc suố t mấ y trăm năm qua, còn chưa hiểu rõ nguyên có bên trong, Ngu đại sư bèn kể lại tỉ mỉ cho y nghe cuộc chiế n ở Ly Vọng Nhai hai ngày trước. Nghe kể về ván cờ kinh người đó, cho dù Ám khí vương đã trải đủ mọi sóng gió trên đời cũng không khỏi hơi biế n sắ c mặt; lại nghe Ngu đại sư nói đế n việc Tiểu Huyề n đã dùng kỳ nghệ đánh bại Thanh Sương lệnh sứ, trên khuôn mặt y bấ t giác thoáng hiện nụ cười; khi nghe nói ái tử Cảnh Mộ Đạo của Cảnh Thành Tượng và phụ thân Mạc Liễm Phong của Thủy Nhu Thanh đề u đã vong mạng trong trận chiế n ấ y, Lâm Thanh cấ t tiế ng than: "Từ lâu đã nghe nói Mạc huynh là quan chủ Kiế m quan của Ôn Nhu hương, lòng ta thực ngưỡng mộ vô cùng,

chẳng ngò lại không có duyên gặp mặt." Sau đó, y lại quay sang nói với Cảnh Thành Tượng: "Cảnh huynh hãy nén đau thương! Vừa rô `i Lâm mỗ nói năng có nhiê `u chỗ mạo phạm, xin được lượng thứ!"

Cảnh Thành Tượng thân là minh chủ của bố n đại gia tộc, thường ngày luôn khoan dung, nhân hậu, nế u không vì hai ngày trước phải trơ mã t nhìn Cảnh Mộ Đạo tự vẫn trong ván cờ kia, quyế t sẽ không thấ t thố như thế . Ông ta cố kìm nén nỗi đau đớn trong lòng, áy náy nói với Lâm Thanh: "Lâm huynh bấ t tấ t phải đa lễ, việc này lỗi vố n là ở ta."

Ngu đại sư thấ y Lâm Thanh muố n nói gì đó song lại thôi, biế t y vẫn canh cánh trong lòng chuyện Tiểu Huyê `n, bèn khẽ thở dài một tiế ng, chậm rãi nói: "Lâm tiểu đệ có biế t tại sao lão phu lại bảo ngươi đơn độc để n nơi này không?"

Lâm Thanh trâ`m ngâm hỏi: "Phải chẳng việc này có liên quan tới Minh Tướng quân?"

Ngu đại sư khẽ gật đâ `u. "Mâ ´y hôm trước nghe Tiểu Huyê `n nói, lão phu mới biể ´t thiể ´u chủ hiện giờ đã là đại tướng quân trong triề `u đình. Lâm tiểu đệ đã một lòng muố ´n khiêu chiế ´n với ngài, bố ´n đại gia tộc tấ ´t nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn."

Lâm Thanh trâ m giọng nói: "Ta mới nghe Trùng đại sư nói Minh Tướng quân là thiế u chủ của bố n đại gia tộc, căn nguyên bên trong còn chưa mấ y rõ ràng. Nhìn Minh Tướng quân cùng binh độc vũ (14), gây họa cho giang hồ , tại sao bố n đại gia tộc lại có thể coi như chẳng thấ y, không hề can thiệp?"

Ngu đại sư khẽ gật đâ `u. "Lâm tiểu đệ chó nên đưa ra kế t luận vội, đợi sau khi lão phu nói cho ngươi biế t nguyên nhân bên trong rô `i ngươi hãy quyê ´t định lập trường của mình cũng không muộn."

Cảnh Thành Tượng muố n nói gì đó nhưng lại bị Ngu đại sư đưa tay ngăn lại, mặt mày trịnh trọng, nói: "Thành Tượng bấ t tấ t phải đa nghi, Lâm tiểu đệ là người rấ t hiểu tình lý, quyế t sẽ không tiế t lộ bí mật này ra ngoài. Huố ng chi, lão phu thấ y tên Thanh Sương lệnh sứ đó tâm kế thâm trấ m, bại mà không phục, chỉ sợ Ngự Linh đường sẽ chẳng chịu nă m yên. Nế u sự thực đúng là thế , thiên hạ này nhấ t định sẽ lại rơi vào một phen hỗn loạn, hoàn toàn nă m ngoài tâ m khố ng chế của bọn ta. Khi ấ y chẳng bă ng hãy thuận theo tự nhiên, vậy mới là đúng với ý trời."

Cảnh Thành Tượng khẽ thở dài một tiế ng, không nói năng gì. Trên thực tế , những năm qua, thế lực của Minh Tướng quân đã dà `n lớn mạnh, không câ `n dựa vào bố ´n đại gia tộc cũng đủ sức đoạt lấ y thiên hạ, vậy nhưng mãi chẳng có hành động gì. Giờ đây, ngay để ´n ông ta cũng cảm thấ y rấ 't nghi hoặc.

Lâm Thanh hơi nhướng mày, nghe Ngu đại sư nói năng trịnh trọng như vậy, bí mật này nhấ t định là vô cùng kinh người, chỉ e còn có liên quan tới lai lịch của Minh Tướng quân. Y bèn lớn tiế ng nói: "Đại sư yên tâm, Lâm Thanh tuyệt đố i không phải hạng người lỗ mãng, tấ t nhiên tự có chừng mực."

Ngu đại sư khẽ gật đâ`u, đưa tay chỉ vê` phía bức tượng Thiên Hậu trong Thông Thiên điện. "Ngươi có biế t đây là ai không?"

Lâm Thanh thấ y nữ tử vận cung trang đó số ng động như thật, điệ `u đặc biệt nhấ t là trong tay nàng ta không phải kim chỉ như những nữ tử bình thường mà là một quả ấ n lớn, nhưng y nhấ t thời chẳng đoán được điệ `u gì.

"Người là Thiên Hậu, cũng là tổ tiên của đứa bé Tông Việt đó." Ngu đại sư hít sâu một hơi, trâ m ngâm nói. "Thiên Hậu vố n là phận nữ, lại chỉ xuấ t thân từ một gia tộc đã suy bại, vậy mà cuố i cùng vẫn có thể ngô i lên ngôi cửu ngũ, thố ng lĩnh thiên hạ, khai sáng ra một thời thịnh thế . Lúc lâm chung, người còn dặn dò hậu nhân chỉ được phép lập bia, không được phép ghi truyện, một nhân vật siêu tuyệt bấ t phàm như thế , tuy chỉ là nữ tử yế u đuố i nhưng sao lại không khiế n cho bố n đại gia tộc ta và Ngự Linh đường tôn kính như thấ n linh được!"

Lâm Thanh chấ n động toàn thân, thấ t thanh kêu lên: "Bà ta là Võ Tấ c Thiên?"

"Không sai, Thiên Hậu chính là Tắ c Thiên Hoàng để ." Ngu đại sư nghiêm túc gật đầ u. "Do đó, thiế u chủ dù có muố n đoạt lấ y ngai vàng thì cũng chỉ là giành lại thứ vố n thuộc về mình mà thôi."

Trong đâ`u thoáng qua muôn vàn suy nghĩ, Lâm Thanh câ´t giọng nghi hoặc: "Theo ta được biế´t, con cái của Võ Tắ´c Thiên đề`u là dòng dõi Lý Đường, sao lại là Minh Tướng quân được?"

Ngu đại sư thở dài, than: "Đây là bí mật của Thiên Hậu, lão phu không tiện nói rõ với ngươi. Tóm lại, tuy thiế u chủ họ Minh nhưng chính là truyề `n nhân của Thiên Hậu."

Võ Tắ c Thiên vố n do Đường Thái Tông triệu vào cung làm tài nhân, sau được ban cho cái tên Võ My. Sau khi Đường Thái Tông băng hà, những phi tâ n không có con đề u phải xuấ t gia, từ đó Võ My vào trong chùa Cảm Nghiệp ở ngoại ô thành Trường An cấ t tóc làm ni cô, về sau phát sinh quan hệ yêu đương với Đường Cao Tông Lý Trị, từ đó mới được đưa trở về cung, sau mấ y phen minh tranh ám đấ u nơi cung cấ m rồ t cuộc đã được sắ c phong làm hoàng hậu. Rồ i bà ta lại thừa dịp ấ u tử đăng cơ mà buông rèm nhiế p chính, cuố i cùng nă m hế t đại quyề n, trở thành vị nữ hoàng duy nhấ t trong lịch sử.

Cao Tông thân là con trai của Thái Tông, vậy mà lại đi lập tài nhân của phụ thân là Võ My làm hậu, điề `u này đã bị các sử gia bàn tán rấ t nhiề `u. Có người nói vì Võ My xinh đẹp tuyệt trâ `n, khó ai có thể cự tuyệt; cũng có người nói Võ My thủ đoạn cao minh, đã mê hoặc được Cao Tông. Sau này Cao Tông mấ t sớm, ấ u tử khó mà nă m giữ quyề `n lực, Võ My bèn thừa cơ lấ ý thân phận thái hậu tham chính, về `sau dứt khoát phế `luôn ngôi để của con trai, xây dựng nên vương triề `u Đại Chu, bản thân thì trở thành Tắ c Thiên Hoàng để `.

Lâm Thanh đã loáng thoáng hiểu ra vấ n đê : Võ Tặ c Thiên ở góa nhiê u năm, trong cung ă t có giâ u râ t nhiê u nam sủng. Do việc này ảnh hưởng tới quố c thể nên sử sách các đời đề u chỉ ghi chép sơ qua, nhưng trong dã sử dân gian thì lại có nhặ c để n việc khi Võ My ở chùa Cảm Nghiệp từng có mố i tình đâ u với một nam tử họ Minh. Lúc này, nghe Ngu đại sư nói vậy, lẽ nào Võ Tắ c Thiên lại bấ t chấ p điề u đại ky của hoàng thấ t mà lén sinh cho nam tử kia một đứa con, nế u đúng là thế thì quả là tình thâm nghĩa trọng. Võ Tấ c Thiên từng sinh cho Cao Tông bố n trai hai gái, trong đó có hai trai một gái chế t yểu, hai người con trai còn lại thì về sau trở thành Đường Trung Tông Lý Hiển và Đường Duệ Tông Lý Đán. Nghe nói mâ y người con chế t yểu kia đề u do Võ Tặ c Thiên tự tay giế t chế t, tuy nguyên nhân là bởi sự tranh đoạt quyê n lực trong hoàng thấ t nhưng chỉ e một phâ n cũng là vì bà ta muố n lập người con họ Minh làm để . Mà đứa con này không phải người trong hoàng thấ t, tấ t nhiên chỉ có thể đưa cho người khác bí mật nuôi dưỡng nơi dân gian, do đó sử sách chưa từng nhặ c tới việc này.

Ngu đại sư nói tiế p: "Công tử nhà họ Minh từ nhỏ đã đổi sang họ Võ và được nuôi dưỡng trong nhà mẹ đẻ của Thiên Hậu. Thiên Hậu vô n muố n lập ngài làm thái tử, chỉ tiế c rã ng khí số nhà Lý Đường chưa hế t, đế n cuố i cùng Đường Trung Tông đã giành lại được quyề n lực... Khi Thiên Hậu lâm bệnh nặng sắ p qua đời đã cho

triệu năm người thân tín và Hạo Không chân nhân tới, dặn sáu người bọn họ nhấ t định phải dố c lòng phò tá Minh công tử, đoạt lại thiên hạ về cho nhà họ Võ. Nhưng năm người thân tín này lại có ý kiế n khác nhau, một người muố n đưa quân tới đánh Trung Tông, yêu câ u y lập lại thái tử, bố n người khác thì muố n đố c lòng bố i dưỡng Minh công tử, đợi sau khi công tử đủ lông đủ cánh rồ i mới đoạt lại ngôi vua. Ôi, đã gâ n ngàn năm trôi qua mà vẫn chưa thể hoàn thành di nguyện của Thiên Hậu, lão phu thực áy náy vô cùng!" Nói tới đây, Ngu đại sư bèn dừng lại, đứng ngắn ngơ suố t hố i lâu, sau đó mới dời ánh mắ t từ bức tượng lên người Lâm Thanh, khẽ cấ t tiế ng thở dài. "Đây chính là lai lịch của bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường."

Dù đã trải qua bao cơn sóng gió, lúc này Lâm Thanh cũng không khỏi ngây người, hoàn toàn không ngờ được Minh Tướng quân lại có thân thế như vậy. Nghĩ tới cuộc tranh đấ u nơi cung cấ m gầ n ngàn năm trước, y vẫn còn cảm thấ y kinh tâm động phách. "Nói như vậy, bố n đại gia tộc và Ngự Linh đường vố n có chung mục đích?"

Ngu đại sư khẽ lắ c đâ `u, nói: "Thiên Hậu dùng người không phân sang hèn, xem trọng cả văn lẫn võ, cũng không coi thường những thứ tạp học không liên quan tới chính trị. Trong số năm người thân tín này thì Cảnh Thái Uyên là ngự y, Hoa Thắ ng Mặc là thợ vẽ, Thủy Thiệu Âm là câ `m sư, Vật Thanh Lưu là người hâ `u chơi cờ, bố ´n người bọn họ xưa nay luôn theo văn, do đó tôn thờ lố ´i nhân trị thiên hạ; người còn lại Nam Cung Kính Sở thì lại là một viên võ tướng, luôn muố ´n dùng binh đao để làm chính trị. Văn trị tuy chậm nhưng không làm ảnh hưởng đế ´n gố ´c rễ, võ trị tuy nhanh nhưng lại gây tổn hại lớn đế ´n căn cơ, phen tranh chấ ´p â ´y giữa năm người bọn họ nói ra thì đơn giản nhưng lại có liên quan tới vận mệnh của chúng sinh trong thiên hạ."

Tới lúc này Lâm Thanh mới biế t khởi nguồ n của các môn tạp học câ m kỳ thư họa trong bố n đại gia tộc, bèn khẽ gật đâ u. "Chỉ nhìn tác phong hành sự của Ngự Linh đường là biế t, một khi bọn họ nă m được đại quyề n thì sẽ không cho ai có lời dị nghị, ra sức thanh trừ những người bấ t đô ng chính kiế n với mình."

Cảnh Thành Tượng căm phẫn nói: "Do đó, nế u để Ngự Linh đường đấ c thế , sợ rã `ng thiên hạ sẽ không có ngày nào bình yên."

Ngu đại sư thở dài, than: "Thiên Hậu thánh minh, sao lại không biế t sự lợi hại bên trong? Huố ng chi, Trung Tông dù sao cũng là cố t nhục của Thiên Hậu, Thiên Hậu tấ t nhiên không nhẫn tâm thấ y bọn họ huynh đệ tương tàn. Nhìn năm người thân tín tranh chấ p mãi không thôi, Thiên Hậu liê n đặt ra ván cược sáu mươi năm một là n, bên thua sẽ phải thoái ẩn giang hô , bên thắ ng thì được phép phò tá Minh công tử đoạt lại giang sơn, còn Hạo Không chân nhân chính là trọng tài cho hai bên."

Lâm Thanh ngạc nhiên hỏi: "Hạo Không chân nhân là bậc cao nhân đấ c đạo, tại sao lại bị cuố n vào việc này?"

Ngu đại sư nói: "Hô`i còn xuấ t gia ở chùa Cảm Nghiệp, Thiên Hậu đã quen Hạo Không chân nhân. Hạo Không chân nhân tinh thông *Thiên Mệnh bảo điển*, nhận ra Thiên Hậu tuyệt đố i không phải vật trong ao, chỉ sợ sau này sẽ làm sinh linh đô` thán, do đó mới cố ý tiế p cận. Thiên Hậu sau khi xưng đế cũng đã ra sức nâng đỡ Hạo Không môn, lấ y đó đố i kháng với Thâ`n Lưu môn xưa nay luôn trung thành với nhà Lý Đường." Rô`i ông lại thở dài một tiế ng. "Thiên Hậu từ nhỏ đã gặp nhiê`u điê`u trắ c trở, tuy là phận gái nhưng tính cương nghị, quyế t đoán tuyệt đố i không kém kẻ mày râu. Nế u không nhờ có sự chỉ bảo của Hạo Không chân nhân, hiểu được một số đạo trời huyê n diệu, người làm sao chịu dễ dàng trao trả lại vương triề`u Đại Chu cho nhà Lý Đường."

Cảnh Thành Tượng cũng nói: "Thiên Hậu lúc lâm chung đã tự đặt tên húy cho mình là Chiế u, chính là có ý kỷ niệm Minh công tử và Hạo Không môn⁽¹⁵⁾."

Lâm Thanh giật mình hiểu ra, xua tan được rấ t nhiề ù nỗi thắ c mặ c trong lòng, nhưng vẫn còn một điề ù nghi hoặc, bèn hỏi: "Nế u Hạo Không môn trung thành với Võ Tặ c Thiên, tại sao Xảo Chuyế t đại sư lại đô i địch với Minh Tướng quân?"

Ngu đại sư thở dài, than: "Xảo Chuyế t không hệ hay biế t việc này. Thiế u chủ tuy là truyề n nhân của Hạo Không môn nhưng thân mang chí lớn, sau khi võ công có thành tựu tấ t nhiên phải tới kinh sư giành lấ y công danh, điể u này hoàn toàn trái ngược với tôn chỉ của Hạo Không môn. Huố ng chi, mố i quan hệ vi diệu giữa người với người ấ y chúng ta làm sao mà hiểu thấ u được, có lẽ Xảo Chuyế t và thiế u chủ là kẻ thù trời sinh cũng chưa biế t chừng."

Nghe xong lời của Ngu đại sư, Lâm Thanh trâ m ngâm suố t hô i lâu, sau đó mới hít sâu một hơi, hỏi: "Tại sao đại sư lại nói với ta những điể u này? Có phải vì muố n ta từ bỏ việc khiều chiế n với Minh Tướng quân không?"

Ngu đại sư khẽ mim cười, nói: "Nế u là năm mươi năm trước, ta nhấ t định sẽ không cho phép bấ t cứ người nào gây tổn hại cho thiế u chủ."

Lâm Thanh ngước mặ t nhìn. "Năm mươi năm sau thì sao?"

Ngu đại sư hờ hững nói: "Lâm tiểu đệ hãy thử nói ra suy nghĩ của mình trước đã!"

Lâm Thanh đưa mặ t nhìn về góc điện, thoáng trâ m tư, sau đó bèn chậm rãi nói: "Lâm Thanh cả đời háo võ, chỉ mong trong kiế p số ng này có thể đạt tới đỉnh cao của võ đạo, do đó coi việc khiêu

chiế n là lạc thú lớn nhấ t trong đời. Huố ng chi, ta vố n xuấ t thân hàn môn, xưa nay luôn chỉ biế t gắ ng hế t sức mình, rấ t coi thường những kẻ ngô ì không hưởng thành quả, vậy nên tấ t nhiên cũng có cái nhìn riêng về sự đời. Cho dù việc Minh Tướng quân tay nắ m đại quyề n, xua quân ra Tái Ngoại là có nguyên nhân, ta cũng quyế t không vì thể mà thay đổi cách nhìn của bản thân về hắ n."

Ngu đại sư giơ ngón tay cái lên, cười rộ. "Hào kiệt trên giang hô quả là đời nào cũng có! Tạm chưa nói tới việc những lời này có lý hay không, chỉ riêng cái khí tiế t của Lâm tiểu đệ cũng đã đủ khiế n người ta phải kính phục!"

Cảnh Thành Tượng vẫn có chút không cam tâm. "Những năm nay, thế lực của phủ tướng quân ngày càng lớn mạnh, nhưng thiế u chủ lại không hệ để lộ ý muố n đoạt quyệ n, cũng không nghe theo ý kiế n của bố n đại gia tộc ta, thực chẳng rõ rố t cuộc có ý đồ gì. Huố ng chi, ta đã nghe Dung Nhi kể lại việc Hô ng Trâ n sứ Ninh Hô i Phong của Ngự Linh đường gây rố i ở Câ m Thiên bảo, chỉ sợ Ngự Linh đường sớm đã không cam chịu nă m yên, tuy thua dưới tay bố n đại gia tộc ta nhưng vẫn hủy ước xuấ t hiện trên giang hồ , rấ t có thể sẽ còn gây bấ t lợi cho thiế u chủ. Lâm huynh hà tấ t phải làm tăng thêm một phâ n biế n số cho vùng đấ t kinh sư vố n đã hế t sức hỗn loạn kia?"

"Ninh Hô`i Phong! Ta tuyệt đô´i sẽ không tha cho kẻ này!" Lâm Thanh gă`n giọng nói, sau đó lại quay sang nhìn Cảnh Thành Tượng. "Cảnh huynh cũng biế t ta không phải hạng người nhu nhược, thiế u quyế t đoán, hà tấ t phải phí công miệng lưỡi làm gì? Ta tuy không học rộng biế t nhiề u như Cảnh huynh nhưng cũng từng có vài năm đèn sách, nhớ rã `ng hô `i trẻ đọc *Sử ký* có một câu vẫn luôn văng vẳng bên tai." Y hít sâu một hơi, mã t nhìn đăm đăm vào Cảnh Thành Tượng. "Cảnh huynh có biế t câu ấ y là gì không?"

Cảnh Thành Tượng thâ m thở dài một tiế ng. "Lâm huynh xin hãy nói!"

Lâm Thanh cấ t giọng sang sảng: "Đế vương khanh tướng, lẽ nào đề `u theo dòng giố 'ng mà ra?"

Cảnh Thành Tượng ngắn người, biế t ră ng Lâm Thanh tâm ý đã quyế t, có khuyên giải cũng vô ích.

"Nói hay lă m!" Ngu đại sư cười dài, nói. "Lão phu tuy là người của bố n đại gia tộc nhưng cũng rấ t tán đô ng những lời này của Lâm tiểu đê."

Lâm Thanh cười, nói: "Ta thì thực không ngờ Ngu lão lại đô `ng ý với suy nghĩ này của ta."

Ngu đại sư nhìn qua phía ánh mặ t khó hiểu của Cảnh Thành Tượng. "Năm mươi năm trước, lão phu cũng giố ng như ngươi, không hiểu cái đạo lý này, do đó năm mươi năm sau, khi hiểu ra mới đặt tên cho mình là Ngu đại sư."

Cảnh Thành Tượng cúi đâ`u, thưa: "Xin được nghe sư bá chỉ dạy!"

Ngu đại sư ngoảnh đâ `u qua hỏi Lâm Thanh: "Ngươi có biế t tại sao sư phụ của Xảo Chuyế t là Khổ Tuệ đại sư lại giao *Thiên Mệnh bảo điển* cho ta không? Ta đã chuyển lại cuố n bí điển ấ y cho Tiểu Huyê `n rô `i."

Lâm Thanh hế t sức ngạc nhiên, thực không ngờ được Tiểu Huyê `n lại có kỳ ngộ như vậy.

"Cũng may mà được thă `ng bé đó nhắ c nhỏ, ta mới hiểu ra thâm ý của Khổ Tuệ đại sư." Ngu đại sư khẽ thở dài một tiế ng. "Lão phu tuy tuổi đã gâ `n trăm nhưng vẫn chưa thể nhìn thấ 'u việc đời, mãi sau khi nhìn thấ 'y *Thiên Mệnh bảo điển* mới biế 't được cái đạo lý ý

trời đã định thì sức người quyế t không thể làm trái." Ông ta vừa nói vừa nhìn qua phía Cảnh Thành Tượng, tia sáng trí tuệ bùng lên trong mặ t. "Mọi việc trên đời từ lớn đế n nhỏ vố n do đấ ng cao xanh sắ p đặt, lũ phàm phu tục tử chúng ta hà cớ gì phải đi làm những việc trái với ý trời?"

Cảnh Thành Tượng ngắn người, biế t Ngu đại sư có ý trách mình phê võ công của Tiểu Huyê n, bèn cúi đâ u im lặng.

Ngu đại sư nói với Lâm Thanh: "Việc Thành Tượng phế võ công của Tiểu Huyê `n, kỳ thực còn có duyên cớ khác. Đã tới nước này, Lâm tiểu đệ cũng chớ nên trách y!"

Lâm Thanh trâ m giọng nói: "Nế u không biế t được nguyên nhân, xin thứ cho tại hạ không thể bỏ qua việc này."

Ngu đại sư nói: "Năm xưa, sau khi Khổ Tuệ đại sư nói ra những duyên có trong việc này, liê `n biế ´t là mình đã tiế ´t lộ thiên cơ, một lòng muố ´n tọa hóa. Ngươi có muố ´n nghe lão phu kể lại không?" Rô `i ông lại thở dài tiế ´ng nữa. "Lão phu giao lại *Thiên Mệnh bảo điển* cho Tiểu Huyê `n cũng là có ý muố ´n bù đấ ´p. Huố ´ng chi, tuy nó khó mà luyện thành võ công thượng thừa nhưng giang hô `vô ´n hiểm ác khó đoán, có lẽ nó sẽ vì vậy mà được bình yên cả đời, đây là phúc hay họa có ai biế ´t được?"

Lâm Thanh thâ`m nghi hoặc, tuy không mâ´y tin vào những việc hư ảo này nhưng thâ´y Ngu đại sư có vẻ nghiêm túc, không giô´ng như giả bộ, y bèn thở dài một tiế´ng. "Đã như vậy, đại sư bâ´t tâ´t phải nói nữa, dù sao cũng chẳng ích gì." Trong mǎ´t y thoáng qua một tia đau đớn. "Nhưng ta nhâ´t định phải đưa Tiểu Huyê`n đi ngay lập tức. Phụ thân của nó bị trọng thương, tính mạng đã nguy trong sớm tô´i. Trùng đại sư hiện đang ở thành Bình Hương trông chừng

bên cạnh, ta để n đây chính là để đưa Tiểu Huyê n đi gặp phụ thân nó là n cuố i..."

Cảnh Thành Tượng thấ y Lâm Thanh không trách mình, gút thấ trong lòng đã được cởi, bèn thành khẩn nói: "Tại hạ tố t xấ u gì cũng học được một chút y thuật gia truyề n, Lâm huynh nế u có chỗ nào câ n dùng để n xin cứ phân phó."

Mặt thoáng nét buô `n, Lâm Thanh thở dài, than: "Y trúng phải một chưởng của Ninh Hô `i Phong, tâm mạch vỡ nát, hoàn toàn nhờ chân khí mà ta và Trùng đại sư truyê `n cho mới giữ được một nửa tính mạng."

"Lại là Ngự Linh đường!" Ngu đại sư ngắn người, trong mấ t bừng lên ánh hàn quang. "Bọn chúng một mặt giao đấ u với bố n đại gia tộc ta, một mặt lại không tuân theo ước hẹn, xuấ t hiện trên giang hồ , xem ra đã để n lúc hai bên phải kế t thúc mọi ân oán rồ i!"

Cảnh Thành Tượng vội vàng cấ t tiế ng hỏi han, Lâm Thanh mới kể rõ nguồ n cơn sự việc.

Hai tháng trước, sau khi chia tay Tiểu Huyê `n, Hoa Tưởng Dung và Thủy Nhu Thanh ở thành Phù Lăng, Lâm Thanh cùng Trùng đại sư đã tới Diệm Thiên Nhai ở đấ 't Sở Hùng, Điê `n Nam để tìm kiế ´m con trai của Hoa Khứu Hương là Hoa Tiễn Lệ. Bọn họ gặp được quân sư Quân Đông Lâm của Diệm Thiên Nhai nhưng được biế 't nữ tử Lâm Vân mà Hoa Tiễn Lệ vừa ý tuy đang ở Diệm Thiên Nhai song Hoa Tiễn Lệ lại chưa tới đây lâ `n nào.

Hai người rời khỏi Diệm Thiên Nhai, sau đó dựa theo kế hoạch đã định sẵn từ trước, tới Mị Vân giáo tìm Hứa Mạc Dương. Ai ngờ, khi tới Mị Vân giáo bọn họ mới biế t đã chậm một bước, cơn biế n loạn đã xảy ra.

Thì ra xưa nay Mị Vân giáo và Câ m Thiên bảo vố n bấ t hòa, lâ n này Câ m Thiên bảo thừa dịp liên minh với Thái thân vương ở kinh sư, muố n tiêu diệt hoàn toàn Mị Vân giáo, do đó mới nhân lúc Mị Vân giáo triệu tập giáo chúng các nơi về tổ chức đại hội chọn lại giáo chủ để đột ngột gây khó dễ, đánh gãy bảo vật chấ n giáo của Mị Vân giáo là Việt Phong đao. Cũng chính vì thế nên mới xảy ra các biế n cố sau này như Phùng Phá Thiên tới Thanh Thủy trấ n tìm Hứa Mạc Dương nhờ nổ i đao, rỗ i Câ m Thiên lục quỷ lâ n mò tìm tới, Nhật Khố c quỷ bắ t Tiểu Huyê n đi.

Câ m Thiên bảo vố n có kế hoạch từ sớm, đã lưu lại mật thám trong Mị Vân giáo, còn đặt sẵn phục binh ngay cạnh tổng đàn của Mị Vân giáo ở vùng Đại Lý, Điề n Nam, chỉ chờ bọn họ cử hành đại hội là sẽ tung một mẻ lưới bắ t gọn.

Sau khi thấ t bại trong gang tấ c ở Khố n Long sảnh, còn bị Lâm Thanh bấ n mù một mã t, Ninh Hồ i Phong đã bỏ trố n một mạch để n Đại Lý, dẫn theo đám phục binh của Câ m Thiên bảo vố n chưa biế t biế n cố xảy ra ở Khố n Long sảnh đi tấ n công Mị Vân giáo... Mị Vân giáo trở tay không kịp, Câ m Thiên bảo cũng chuẩn bị chưa kĩ, sau trận chiế n ấ y cả hai bên đề u tử thương trâ m trọng. Giáo chủ Mị Vân giáo là Lục Văn Uyên bị giế t, trong năm đại hộ pháp có Phí Thanh Hải và Cảnh Kha bỏ mạng, còn Câ m Thiên bảo thì bị tổn thấ t mấ t gâ n ngàn phục binh ở vùng Đại Lý, trận chiế n này đã khiế n cho cả hai bên nguyên khí đại thương. Kể từ đó trở đi, thanh thế của Câ m Thiên bảo suy sụp hẳn, không còn cái uy phong xưng bá đấ t Xuyên Trung như trước đây nữa.

Lại nói tới Hứa Mạc Dương và Phùng Phá Thiên, ngày đó sau khi thoát khỏi sự đeo bám của Điế u Ngoa quỷ và Triề n Hồ n quỷ, bọn họ đã cùng nhau tới Mị Vân giáo. Hứa Mạc Dương vố n tinh thông rèn binh đúc giáp, tấ t nhiên rấ t được Lục Văn Uyên xem trọng, vừa tới nơi đã được phong làm quân sư, phụ trách việc rèn đúc trong giáo.

Hứa Mạc Dương muố n mượn lực lượng của Mị Vân giáo để cứu Tiểu Huyê `n từ Câ `m Thiên bảo vê `, liê `n đô `ng ý việc này, đâ `u tiên là nố i lại Việt Phong đao, sau đó cùng Phùng Phá Thiên đi vào trong núi sâu để thu thập tinh thiế ´t. Chẳng ngờ khi hai người trở lại Đại Lý thì phát hiện Câ `m Thiên bảo và Mị Vân giáo đã đại chiế ´n một phen, ngay đế ´n giáo chủ Lục Văn Uyên cũng đã chế ´t trong đám loạn quân.

Phùng Phá Thiên thân là Mị Vân hữu sứ, trong tình cảnh này lập tức chỉnh đố n tàn binh. Hặ n biế t Câ m Thiên bảo thể lớn, không thể khinh địch, trước tiên phải lập giáo chủ khác rô i ngày sau mới có thể tính đế n chuyện báo thù.

Trong Mị Vân giáo, tả sứ Đặng Cung và các hộ pháp Lôi Mộc, Phí Thanh Hải, Cảnh Kha có ý muố n lập bào đệ của Lục Văn Uyên là Lục Văn Định làm giáo chủ, do đó mới phát sinh mâu thuẫn rấ t lớn với Phùng Phá Thiên và hai vị hộ pháp còn lại là Y Na và Hồ ng Thiên Dương. Hiện giờ Lục Văn Uyên đã chế t, Đặng Cung tấ t nhiên muố n đưa Lục Văn Định lên ngôi giáo chủ. Mấ y người Phùng Phá Thiên, Y Na và Hồ ng Thiên Dương đề u biế t Lục Văn Định là kẻ bảo thủ, cố chấ p, có thù tấ t báo, hơn nữa còn chẳng có chút uy tín nào trong giáo phái, bèn ra sức phản đố i. Vố n dĩ thế lực của đám Đặng Cung mạnh hơn một chút nhưng hiện giờ hai người Phí Thanh Hải và Cảnh Kha đã táng mạng, thành ra Đặng Cung và Lôi Mộc kém bề uy thế, nhấ t thời khó có thể đấ u lại đố i phương. Các giáo đồ còn lại cũng chia ra làm hai phe tranh chấ p không ngừng.

Lúc này, bỗng có người nói tới việc năm xưa vợ chô `ng giáo chủ tiê `n nhiệm Lục Vũ bị người trong giáo ám hại, con trai út của họ không rõ tung tích. Hứa Mạc Dương bấ 't ngờ nghe được những lời này, cẩn thận tính toán thời gian, phát hiện Tiểu Huyê `n mà mình nhận nuôi sáu năm trước chính là con ruột của vị giáo chủ Lục Vũ đó!

Thì ra năm xưa Mị Vân giáo phát sinh nội loạn, Lục Vũ bị người ta ám sát qua đời, vợ y tự biế t khó có thể trố n thoát, liê n sai một thị nữ mang theo Tiểu Huyê n lúc đó mới sáu tuổi trố n đi, bản thân mình thì dẫn truy binh qua hướng khác, cuố i cùng tự vẫn bỏ mình. Người thị nữ kia mang theo Tiểu Huyê n trố n đế n một ngọn núi hoang bên ngoài thành Tự Vĩnh thì bị mấ y tên phản đô trong giáo đuổi kịp, vừa khéo được Hứa Mạc Dương đi ngang qua ra tay cứu giúp, giế t chế t toàn bộ đám truy binh. Nhưng khi đó, người thị nữ kia đã bị trọng thương, chưa kịp nói ra thân thế của Tiểu Huyê n thì đã qua đời, còn Tiểu Huyê n cũng bị trúng một chưởng vào đâ u, hôn mê bấ t tỉnh.

Hứa Mạc Dương sợ bị người của Minh Tướng quân tìm đế n, do đó không dám báo quan, đành chôn hế t các xác chế t ở đó, sau đó mang theo Tiểu Huyê n tạm thời dừng chân ở Thanh Thủy trấ n. Nhưng sau khi tỉnh lại, Tiểu Huyê n lại bị mấ t hế t trí nhớ, Hứa Mạc Dương thương xót thân thế của nó, lại nghĩ đế n đứa con đã chế t trong thành Đông Quy, bèn nhận nó làm con nuôi. Y vẫn luôn cho ră ng người thị nữ kia chính là mẫu thân của Tiểu Huyê n, lại nghĩ đây chỉ là một cuộc báo thù trên giang hô , do đó không hê kể với Tiểu Huyê n lai lịch của nó, định đợi sau khi nó trưởng thành thì mới nói cho nó biế t chân tướng sự việc. Chẳng ngờ là n này ở Mị Vân giáo, trong lúc vô tình y lại biế t được thân thế thật sự của Tiểu Huyê n.

Phùng Phá Thiên tuy mới gặp Tiểu Huyê `n một là `n nhưng việc Tiểu Huyê `n phân tích nguyên nhân Việt Phong đao bị gãy đã để lại cho hǎ ´n â ´n tượng rấ ´t sâu. Lúc này nghe nói Tiểu Huyê `n là con trai của Lục Vũ, hǎ ´n tấ ´t nhiên mừng rõ vô cùng, một lòng muố ´n lập Tiểu Huyê `n làm giáo chủ. Hǎ ´n làm vậy cũng là có tư tâm, nghĩ bụng Tiểu Huyê `n dù có thông minh để ´n mấ ´y thì cũng chỉ là một đứa bé, mình đưa nó lên làm giáo chủ tấ ´t nhiên sẽ có thể một mình

nă m giữ đại quyề `n. Thế là Phùng Phá Thiên bèn thêm mă m dặm muố i, kể lể về `sự thông minh, cơ trí của Tiểu Huyê `n, rố t cuộc đã thuyế t phục được phâ `n lớn các giáo đô `.

Chẳng ngờ Ninh Hô`i Phong vẫn luôn ẩn nấ p ở vùng Đại Lý. Một bên mã t của hã n bị Ám khí vương bã n mù, trong lòng vô cùng căm hận, biế t được Hứa Mạc Dương là hảo hữu của Lâm Thanh, hã n liê n có ý ám hại y để trả thù. Rô t cuộc có một hôm hã n đã tìm được cơ hội, sau khi đánh lén đã c thủ thì lập tức bỏ trô n.

Đúng lúc ấ y Lâm Thanh và Trùng đại sư tới Mị Vân giáo nhưng lại chậm một bước. Ninh Hô i Phong công lực cao thâm, cho dù Lâm Thanh và Trùng đại sư dùng đủ mọi cách cứu trị nhưng cuố i cùng cũng chỉ níu giữ được một hơi thở cho Hứa Mạc Dương.

Hứa Mạc Dương gặp được Lâm Thanh, liê `n kể lại những việc mà mình đã trải qua trong sáu năm vừa rô `i. Y một lòng muô ´n chế ´ tạo Hoán Nhật tiễn giúp Lâm Thanh, nào ngờ tuy thấ ´y Ám khí vương phong thái vẫn như xưa nhưng mình thì đã trọng thương, tính mạng nguy trong sớm tố ´i, lúc này trong lòng chỉ còn lo lắ ´ng cho Tiểu Huyê `n. Nghe nói Tiểu Huyê `n cũng bị thương dưới tay Ninh Hô `i Phong, đang ở đỉnh Minh Bội trị thương, y bèn cố ´ nén cơn đau, muố ´n đi gặp con trai lâ `n cuố ´i.

Lâm Thanh và Trùng đại sư đề ù biế t vế t thương của Hứa Mạc Dương khó lòng cứu trị, đành đô ng ý. Còn Phùng Phá Thiên một lòng muố n tìm Tiểu Huyê n về để lập làm giáo chủ, nghe vậy thì thấ y hợp ý mình, bèn sai người khiêng Hứa Mạc Dương đi thuyê n một mạch từ Đại Lý tới huyện Bình Hương. Trải qua bao phen vấ t vả, Hứa Mạc Dương lúc này sớm đã thoi thớp hơi tàn, chỉ vì một lòng muố n gặp Tiểu Huyê n là n cuố i cho nên mới gắ ng gượng được.

Đỉnh Minh Bội nă m giữa dãy La Tiêu, đường đi gập ghê htrắ c trở, Hứa Mạc Dương lúc này đã bị trọng thương, tấ t nhiên khó có thể tới được. Bọn họ đành quyế t định để Trùng đại sư ở lại thành Bình Hương chăm sóc cho Hứa Mạc Dương, Lâm Thanh thì dựa theo cách Hoa Tưởng Dung đã nói, tìm được người tiế p ứng của bố n đại gia tộc, sau đó đi tới đỉnh Minh Bội.

Cũng chính vì thương xót người hảo hữu nên Lâm Thanh mới thay đổi hẳn tâm tính điê m đạm thường ngày, lúc ở trước Thông Thiên điện thiế u chút nữa đã phát sinh xung đột với Cảnh Thành Tượng.

Lâm Thanh kể xong nguyên do thì không sao chờ thêm được nữa, muố n lập tức rời đi.

Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng vố n có ý giữ Tiểu Huyê `n lại, nhưng nghe Lâm Thanh nói thế thì tấ t nhiên không tiện miễn cưỡng. Huố ng chi, Tiểu Huyê `n có thể nói là công thâ `n lớn nhấ t trong việc đánh bại Ngự Linh đường là `n này, bọn họ mà đòi giữ nó lại thì quả là không hợp tình hợp lý.

Cảnh Thành Tượng vẫn chưa chịu bỏ cuộc, lại nói với Lâm Thanh: "Nhìn tác phong hành sự của Ngự Linh đường, e là bọn chúng đã có ý định hủy ước để tái xuấ t giang hô . Dù chỉ là nghĩ cho chúng sinh trong thiên hạ, Lâm huynh cũng nên suy nghĩ lại về việc khiêu chiế n với thiế u chủ." Những lời này của ông ta hoàn toàn không phải là nói năng bừa bãi. Minh Tướng quân tuy từ nhỏ đã được Vong Niệm đại sư của Hạo Không môn thu làm đô `đệ, bố n đại gia tộc cũng rấ t ít liên hệ với hắ n nhưng hắ n nhấ t quyế t không chịu ẩn tính mai danh, thêm vào đó, những năm nay phong mang quá lộ, chỉ sợ người của Ngự Linh đường sớm đã biế t thân phận truyề `n nhân Thiên Hậu của hắ n rô `i. Tuy Lâm Thanh khiêu chiế n với Minh Tướng quân chưa chắ c đã có phâ `n thắ ng nhưng một khi tình hình trở nên hỗn loạn, Ngự Linh đường rấ t có thể sẽ thừa cơ bày trò, mà

Ngự Linh đường xưa nay luôn giữ tôn chỉ dùng binh đao để làm chính trị, một khi nă m quyê n, chỉ e sẽ khiế n lê dân trăm họ rơi vào cảnh lâ m than.

Lâm Thanh cũng biế t việc này quan trọng, bèn cố kìm nén tâm trạng nôn nóng, kể lại một số chuyện về Ngự Linh đường với Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng.

Ngu đại sư nói: "Ngự Linh đường ngoài Nam Cung đường chủ và Thanh Sương lệnh sứ còn có ba kỳ là Viêm Nhật, Hỏa Vân, Diệm Lôi, trong đó Hô `ng Trâ `n sứ của Viêm Nhật kỳ chặ c hẳn chính là tên Ninh Hô `i Phong kia, nhưng còn Tử Mặc sứ của Hỏa Vân kỳ và Bích Diệp sứ của Diệm Lôi kỳ thì vẫn chưa biế t là người nào. Chỉ nhìn cuộc chiế ´n hôm nọ mà xét, Thanh Sương lệnh sứ quả thực là một nhân vật cực kỳ khó dây, mấ y người còn lại nhấ t định cũng không kém. Nế ´u mấ y người này đô `ng thời xuấ t hiện trên giang hô `, có quá nửa sẽ chọn đấ ´t kinh sư làm nơi gây sóng gió, ngươi mà đế ´n kinh sư nhấ ´t định phải thật cẩn thận."

Lâm Thanh thâ`m ghi nhớ mấ y cái tên này, sau đó liê`n cáo biệt Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng. Cảnh Thành Tượng vố n muố n theo Lâm Thanh đi xem thương thế của Hứa Mạc Dương nhưng nhìn thâ`n sắ c của Lâm Thanh thì biế t là vô ích nên cũng bỏ qua suy nghĩ này.

Lại nói đế n Tiểu Huyê n, Hoa Khứu Hương, Thủy Nhu Sơ và Vật Thiên Thành hiện đang ở bên ngoài Thông Thiên điện. Tiểu Huyê n tuy thấ y Cảnh Thành Tượng định gây bấ t lợi cho Lâm Thanh nhưng có Ngu đại sư ở bên cạnh, đoán chừng sẽ không xảy ra chuyện gì, nó liê n yên tâm hẳn. Sau khi gặp lại Lâm Thanh, nó mừng rỡ vô cùng, chỉ là rấ t sợ khuôn mặt lạnh băng của Vật Thiên Thành, lại không tiện quấ y rấ y Thủy Nhu Sơ lúc nào cũng điệ m đạm, ít nói, do đó

đành kéo Hoa Khứu Hương qua một bên mà thao thao bấ t tuyệt một phen.

Công lực của Hoa Khứu Hương hế t sức cao thâm, tuy không có ý nghe lén nhưng cuộc đố i thoại của Lâm Thanh với Ngu đại sư và Cảnh Thành Tượng trong Thông Thiên điện vẫn lọt vào tai ông ta, qua đó biế t được nhấ t thời sẽ không có xung đột gì xảy ra. Ông ta vố n bấ t mãn với việc Cảnh Thành Tượng phế võ công của Tiểu Huyê n, do đó mới cố ý kể cho nó nghe bố n câu chuyện kia, chỉ mong có thể hóa giải bớt sự oán hận trong lòng nó. Lúc này, loáng thoáng nghe được về thân thế của Tiểu Huyê n cùng tin tức Hứa Mạc Dương bị trọng thương, tuy ngoài mặt ông ta không tỏ vẻ gì nhưng trong lòng thì hế t sức xót thương đứa bé thông minh, lanh lợi này, khi trò chuyện với nó đã cố hế t sức nói năng hòa nhã, dí dỏm, khiế n Thủy Nhu Sơ đôi lúc cũng lộ nét cười.

Mãi vẫn không thấ y Lâm Thanh ra, Tiểu Huyê `n bỗng nhó tới bố ´n câu chuyện kia của Hoa Khứu Hương, bèn kéo tay áo ông ta, cấ ´t tiế ´ng van nài: "Hoa thúc thúc hãy kể thêm chuyện cho cháu nghe đi!"

Trong lòng Hoa Khứu Hương máy động, tuy ông ta có biế t lời tiên tri của Khổ Tuệ đại sư, nhưng mới đây Tiểu Huyê `n đã giúp bố ´n đại gia tộc thă ´ng ván cược với Ngự Linh đường, qua đó có thể thấ ´y thiên cơ chưa chă ´c đã ứng nghiệm. Ông ta có lòng điểm hóa Tiểu Huyê `n thêm là `n nữa, bèn khẽ mim cười. "Được, ta sẽ kể cho cháu nghe hai câu chuyện nữa."

Tiểu Huyê `n cả mừng, Hoa Khứu Hương bê `ngoài thì như du hí phong trâ `n, kỳ thực là một người rấ 't có trí tuệ, bố ´n câu chuyện lâ `n trước đã giúp nó hiểu được rấ 't nhiê `u điê `u, bèn vội vàng vỗ tay khen hay.

"Câu chuyện thứ nhấ t kể về hai tay đao khách tỷ võ." Hoa Khứu Hương thoáng chỉnh trang lại quâ náo, chấ p tay sau lưng, ngắng đâ u nhìn trời. "Có hai tay đao khách, một nam một bắ c, do đó được người ta gọi là Nam đao và Bắ c đao. Hai người đề u là những cao thủ hàng đâ u trên giang hô , tài sử đao xuấ t thâ n nhập hóa, hiế m có đố i thủ. Nhưng một núi không thể chứa hai hổ, huố ng chi cả hai đề u thành danh bă ng đao. Có một ngày bọn họ gặp mặt, không phục lẫn nhau, bèn hẹn nhau sẽ phân tài cao thấ p một trận trên đỉnh Hoa Sơn."

Tiểu Huyê `n nói chen vào: "Tại sao địa điểm tỷ võ của các cao thủ võ lâm đê `u là núi cao hiểm trở như thế ´? Hình như cháu chưa từng nghe có hai tay cao thủ nào quyế ´t chiế ´n trên nóc nhà của một người nông dân."

Thủy Nhu Sơ rố t cuộc đã bị Tiểu Huyê `n làm cho bật cười khúc khích, ngay sau đó vội thu lại nụ cười. "Cứ ngoạn ngoãn nghe chuyện là được rố `i, đừng chen ngang!" Tiểu Huyê `n lè lưỡi, Thủy Nhu Sơ cơ hô `lại không nhịn được cười, vội vàng ngoảnh đã `u qua một bên.

Hoa Khứu Hương thì thoáng ngắn người. "Ta thực chưa từng nghĩ tới vấ n đề này."

Vật Thiên Thành cũng sinh lòng hứng thú. "Theo ta nghĩ, phàm là những nơi như núi sâu, đề `n miế u thì đề `u có linh khí, quyế t đấ u ở đó, các cao thủ mới có thể hấ p thu tinh khí của trời đấ t, phát huy uy lực mạnh nhấ t của võ công. Huố ng chi, cao thủ quyế t chiế n đâu có như diễn xiế c khỉ nơi phố chợ, không thể để cho người khác đứng nhìn, do đó tấ t nhiên phải tìm một nơi vă ng vẻ."

Tiểu Huyê `n ngẫm lại thấ 'y cũng có lý, bèn cười hì hì một tiế 'ng, nháy mã 't mấ 'y cái với Vật Thiên Thành.

Vật Thiên Thành trợn trừng cặp mấ t to như chiế c chuông đô ng. "Tại sao lại nhăn mày nháy mấ t với ta?"

Tiểu Huyê `n sợ để ´n giật nẩy mình, vội trố ´n ra sau lưng Thủy Nhu Sơ, lẩm bẩm: "Cháu thấ ´y bộ dạng của Vật nhị bá hung dữ như thế ´ mà cũng nói ra được mấ ´y chữ như "diễn xiế ´c khỉ", do đó mới cảm thấ ´y thú vị."

Hoa Khứu Hương cười rộ. Thủy Nhu Sơ cũng đưa tay che chiế c miệng nhỏ xinh, nhân tiện đưa bàn tay còn lại khẽ cố c đâ u Tiểu Huyê n một cái. "Thă ng nhóc này, đúng là... nghịch ngợm!"

Vật Thiên Thành không ngờ Tiểu Huyê `n lại nói ra một câu như vậy, rố t cuộc cũng cấ t tiế 'ng cười vang. Ông ta vố 'n có thành kiế 'n với Tiểu Huyê `n, nhưng lúc này cũng cảm thấ 'y đứa bé này đúng là thú vị.

Tiểu Huyê `n vẫn còn nhớ để ´n câu chuyện kia, vội giục Hoa Khứu Hương: "Hoa thúc thúc mau kể tiế ´p đi, cháu hứa sẽ không chen ngang nữa."

Hoa Khứu Hương thu lại nụ cười, kể tiế p: "Hai tay đao khách ấ y cân tài cân sức, đấ u suố t ba ngày ba đêm mà vẫn không phân thă ng bại. Vị Bắ c đao kia vố n sử một thanh bảo đao chém sắ t như bùn, ban đâ u còn không muố n chiế m ưu thế về binh khí, nhưng về sau thấ y khó mà thắ ng được đố i phương bèn không kìm được nữa, cố ý để lộ sơ hở rồ i cho lưỡi đao của hai cây đao chém vào nhau, qua đó muố n chém gãy trường đao của Nam đao để thắ ng được trận chiế n này." Ông ta thấ y Tiểu Huyê n nghe đế n nhập thấ n, lại nghĩ đế n cái tính hay thắ c mắ c của nó, bèn cười, hỏi: "Tại sao cháu không trách Bắ c đao giở trò gian đố i?"

Tiểu Huyê `n thành thật trả lời: "Như vậy thì có gì đâu! Nam đao nhấ t định đã biế t để n sự lợi hại của thanh bảo đao kia, nế u không

nghĩ ra đố i sách thì chỉ có thể trách bản thân kém cỏi, tỷ võ có phải chỉ là so đấ u sức khỏe thôi đâu."

Nghe Tiểu Huyê `n trả lời như vậy, Vật Thiên Thành và Thủy Nhu Sơ đưa mặ t nhìn nhau, đê `u thâ `m kinh ngạc.

Hoa Khứu Hương khẽ gật đâ`u, không tỏ vẻ gì rô`i lại kể tiế´p: "Hai lưỡi đao chém vào nhau, quả nhiên vũ khí của Nam đao đã bị Bắ´c đao chém gãy..."

Tiểu Huyê `n vỗ tay, cười nói: "Người thă ng nhấ t định là Nam đao rô `i."

Hoa Khứu Hương mim cười, gật đâ u. "Cháu thử nói ra đạo lý bên trong xem!"

"Cháu đoán đúng rô i sao?" Tiểu Huyê n đưa tay gãi đâ u, ngượng ngùng nói. "Cháu nghĩ nế u Bắ c đao thặ ng thì câu chuyện này chẳng có gì đặc biệt, do đó mới đoán là Nam đao thặ ng. Còn nế u nhấ t định phải nói ra đạo lý gì đó thì cháu chịu thua."

Hoa Khứu Hương cười vang, đưa tay xoa đâ `u Tiểu Huyê `n. "Đạo lý này thực ra rấ t đơn giản. Đao khách xưa nay đê `u coi đao như tính mạng của mình, đao còn thì người còn, đao mấ t thì người mấ t. Nhưng nế u một vị đao khách ngay để n đao cũng có thể buông xuô ´ng được, vậy thì y đã trở nên vô địch rô `i." Ông ta chăm chú nhìn Tiểu Huyê `n, chậm rãi hỏi: "Cháu có biế t câu chuyện này nói vê `điê `u gì không?"

Hai mắ t Tiểu Huyê `n bấ t giác sáng bừng. "Lâ `n trước cháu kể câu chuyện về `cờ kia cho Ngu đại sư nghe, ông ấ y nói câu chuyện đó nói về `sự cố chấ p. Như vậy thì câu chuyện này hẳn là nói tới sự... buông bỏ."

Hoa Khứu Hương cười rộ, miệng tuy nói với Tiểu Huyê`n nhưng ánh mặ t lại nhìn qua phía Vật Thiên Thành. "Đúng thê , câu chuyện này nói tới sự buông bỏ."

Vật Thiên Thành chấ n động toàn thân. Hoa Khứu Hương tuy nhỏ hơn ông ta vài tuổi nhưng kiế n thức rấ t sâu, có thể nói là đệ nhấ t trí giả trong bố n đại gia tộc, nghe Hoa Khứu Hương nói vậy, ông ta liề n hiểu ý, bấ t giác ngây người. Nghĩ tới việc mình một dạ trung thành với gia tộc, một lòng muố n phò tá thiế u chủ đoạt lại giang sơn, khi xử sự thì luôn nghiêm khắ c, cẩn trọng, năm xưa, sư thúc Vật Do Tâm chỉ ngẫu nhiên phạm sai lâ m liê n trục xuấ t ông khỏi sư môn, để n bây giờ vẫn chưa cho phép quay về ; thái độ với Tiểu Huyê n cũng là thà trách lâ m chứ không bỏ sót, chẳng lẽ thật sự thiế u mấ t cái tâm thái "buông bỏ" kia sao?

Tiểu Huyê `n đâu biế ´t được trong lòng Vật Thiên Thành lại có nhiê `u cảm xúc như vậy, cười nói: "Câu chuyện này không tệ, còn câu chuyện nữa thì sao?"

Hoa Khứu Hương để mặc Vật Thiên Thành đứng đó trầ m tư, đưa tay vuố t bộ râu dài. "Có một người có tài khinh công thiên hạ vô song, sức bề n cũng rấ t tố t. Y có ý muố n khoe khoang, bèn lập biển bên ngoài sơn trang, bên trên viế t ră ng trong cự ly mười dặm, bấ t kể là cưỡi ngựa hay ngô i xe, chỉ câ n người nào để n được đích trước y thì y sẽ dâng tặng một trăm lạng vàng. Quả nhiên đã có không ít người tới so tài, người thì có tài khinh công ghê gớm, người thì cưỡi theo con ngựa báu Hãn Huyế t, thậm chí có người còn cưỡi hạc để n tỷ thí với y, nhưng không ai thă ng được y để giành lấ y một trăm lạng vàng kia. Nhấ t thời thanh danh của y vang khắ p, trên giang hô không ai không biế t. Â y thế mà mấ y tháng sau lại có một đứa bé thă ng được y, ngươi có biế t đứa bé đó đã dùng cách gì không?"

Tiểu Huyê `n tò mò hỏi: "Chẳng lẽ đứa bé â´y là cao thủ khinh công trời sinh?"

Hoa Khứu Hương mim cười, lắ c đâ u. "Khinh công cao hay thấ p có liên quan rấ t lớn tới sự cố gặ ng của bản thân, chỉ có thiên phú không thôi thì còn xa mới đủ."

Tiểu Huyê `n suy đi nghĩ lại, thấ ´y ngay để ´n Vật Thiên Thành cũng vò đâ `u bứt tai, không tìm ra đáp án, duy có Thủy Nhu Sơ là vẫn bình tĩnh như thường, không hê `tỏ vẻ nôn nóng, liê `n hỏi: "Thủy tỷ tỷ đã biế ´t đáp án rô `i sao?" Đột nhiên nghĩ để ´n việc Thủy Nhu Sơ tuy bê `ngoài như mới đôi mươi nhưng kỳ thực đã gâ `n bố ´n mươi tuổi, nó bèn vội vàng đưa tay vỗ đâ `u mình một cái, ngượng ngùng nói: "À, là Thủy hương chủ!"

Thủy Nhu Sơ cũng không để bụng, thấ p giọng nói: "Đâ u óc Hoa tam ca xưa nay linh hoạt vô cùng, ta chẳng thèm phí tâm tư để đoán đâu."

Hoa Khứu Hương thở dài, than: "Nhìn khắ p thiên hạ này, nế u xét tới người không có lòng tò mò, ta sẽ chọn Thủy tứ muội đâ u tiên."

Tiểu Huyê`n suy nghĩ thêm một lát, rô´t cuộc không kìm được, câ´t tiế´ng van nài Hoa Khứu Hương: "Hảo thúc thúc, mau nói cho cháu biế´t đứa bé â´y làm sao mà thă´ng được đi!"

Hoa Khứu Hương cười khà khà, nói: "Rấ t đơn giản, người đó đã nói là bấ t kỳ cự ly nào trong vòng mười dặm, lại không hạn chế đổ i thủ cưỡi ngựa hay ngô i xe, còn y thì chỉ sử dụng đôi chân thôi, thế là đứa bé đó liê n dẫn y để n bên bờ sông, ngô i lên một con thuyê n mà qua sông. Dù y khinh công có cao để n mấ y thì cũng không thể thật sự đạp bèo qua sông được, còn nế u đi vòng đế n cây câ u ở gâ n đó thì đứa bé kia sớm đã qua để n bờ bên kia rô i."

Tiểu Huyê `n ngắn người. "Thế ´ này... thì tính gì chứ? Thực là láu cá quá đi thôi!"

"Như thế không gọi là láu cá, mà là tùy cơ ứng biế n, biế t cách lợi dụng nhược điểm của đố i phương." Hoa Khứu Hương nghiêm túc nói. "Nế u cháu bấ t cứ lúc nào cũng có thể tìm ra tử huyệt của đố i phương, dùng sở trường của mình đánh vào sở đoản của địch, cháu sẽ là đệ nhấ t thiên hạ."

Tiểu Huyê `n giật mình bừng tỉnh, liê `n nhảy bật dậy. "Ha ha, nế ´u là cháu thì cháu chẳng câ `n mấ ´t công như thế ´. Cho dù người kia khinh công có lợi hại để ´n mấ ´y thì cũng chưa chặ ´c đã so được với cháu vê `bản lĩnh trèo cây mà cháu luyện tập từ nhỏ."

Hoa Khứu Hương còn chưa nói gì, Vật Thiên Thành đã cười vang với Tiểu Huyê `n, lại giơ một ngón tay cái lên với nó. "Thông minh lắ m!"

Tiểu Huyê `n còn chưa hế t hứng thú, đang định năn nỉ Hoa Khứu Hương kể chuyện tiế p, chọt thấ y cửa điện mở ra, Lâm Thanh rảo bước đi tới.

"Lâm thúc thúc!" Tiểu Huyê `n vội chạy tới, hỏi: "Cha cháu đâu?"

Lâm Thanh trâ`m giọng đáp: "Giờ chúng ta sẽ đi gặp cha cháu." Đoạn y cung tay với ba người Hoa, Thủy, Vật. "Tại hạ còn có việc quan trọng câ`n làm, lâ`n sau sẽ tới làm phiê`n ba vị môn chủ." Rô`i cũng không nói gì thêm, y bê´ theo Tiểu Huyê`n, rảo bước rời đi.

Hoa Khứu Hương nhìn theo bóng lưng Lâm Thanh, thấ y Tiểu Huyê `n còn không ngừng vẫy tay với mình, bèn khẽ thở dài một tiế ´ng. "Từ lâu đã nghe nói tới đại danh của Ám khí vương, hôm nay được gặp, quả nhiên danh bấ t hư truyê `n." Rô `i ông ta lại khẽ lắ ´c đâ `u, â ´y là vì nghĩ để ´n tình cảm của con gái mình với Lâm Thanh.

Cảnh Thành Tượng bước ra ngay sau đó, vố n định ngăn Vật Thiên Thành làm khó Lâm Thanh, chẳng ngờ lại thấ y Vật Thiên Thành không hề có phản ứng gì trước việc Lâm Thanh rời đi, không khỏi thấ m kinh ngạc.

"Anh hùng xuấ t thiế u niên!" Giọng nói của Ngu đại sư vọng ra từ trong điện. "Võ công của Ám khí vương tạm chưa xét tới, chỉ bă ng việc y tuy còn trẻ tuổi nhưng đã có được khí độ như vậy là đã đủ để trở thành một tay kình địch của thiế u chủ rô i."

Thủy Nhu Sơ thấ p giọng nói: "Nghe người ta nói Lưu Chuyển thâ n công của thiế u chủ đã gâ n đạt tới tâ ng thứ tám, Ám khí vương dù võ công có cao cường để n mấ y thì e là vẫn chưa thể tạo thành sự uy hiế p thật sự cho ngài."

Cảnh Thành Tượng thở dài một tiế ng. "Đế n bây giờ ta vẫn cảm thấ y áy náy vì đã ra tay với Tiểu Huyê `n."

"Không!" Vật Thiên Thành đột ngột ngắng lên. "Ta đã dùng Thức Anh Biện Hùng thuật của bản môn xem kĩ, đứa bé này tuyệt đố i không đơn giản! Nế u không phải vì Cảnh đại ca đã phế võ công của nó, lời tiên tri của Khổ Tuệ đại sư chỉ e sẽ trở thành sự thật!"

Mọi người thâ m kinh sợ, lời tiên tri mà Khổ Tuệ đại sư liê u chế t nói ra lại một lâ n nữa xuấ t hiện trong đâ u.

Trước Thông Thiên điện, vâ `ng dương chậm rãi lên cao. Năm đại cao thủ của bố ´n đại gia tộc đứng lặng lẽ giữa làn gió núi, nhìn bóng dáng Lâm Thanh và Tiểu Huyê `n càng lúc càng xa, trong lòng tràn ngập cảm giác lạnh giá tột cùng, không nói năng gì.

Lâu sau, Ngu đại sư khẽ thở dài một tiế ng. "Ôi, mệnh trời..."

Lâm Thanh đưa Tiểu Huyê `n đi liê `n một mạch, chưa đâ `y một ngày đã tới thành Bình Hương. Tiểu Huyê `n không ngừng hỏi han vê `phụ thân mình, Lâm Thanh lâ `n nào cũng né tránh không trả lời, quả thực không biế ´t phải nói với đứa bé đáng thương này tin tức phụ thân nó trọng thương khó lòng qua khỏi ra sao.

Họ vừa tới khách điể m, Phùng Phá Thiên đã bước ra ngoài nghênh đón, nhìn thấ y Tiểu Huyê n liê n kính cẩn cúi chào: "Chào thiế u chủ!"

"Ông gọi ta là gì?" Tiểu Huyê `n cả kinh, cái tiế ´ng thiế ´u chủ này khiế ´n nó lập tức nghĩ để ´n thiế ´u chủ của bố ´n đại gia tộc, cũng chính là tay Minh Tướng quân được người ta coi là thiên hạ đệ nhấ ´t cao thủ kia.

Lâm Thanh trâ m giọng nói: "Đợi sau này ta sẽ giải thích với cháu, cháu hãy vào gặp cha trước đi!"

Tiểu Huyê `n mừng rõ nói: "Thì ra cha cháu đang ở trong khách điể ´m. Tại sao Lâm thúc thúc không nói với cháu từ trước, khiế ´n cháu cứ tưởng bây giờ ông â ´y vẫn ở Điề `n Nam." Rô `i nó chạy một mạch vào trong khách điể ´m.

Trùng đại sư bước từ trong ra, sắ c mặt thảm đạm, khẽ lắ c đâ u với Lâm Thanh.

Tiểu Huyê `n bước vào phòng, chợt nhìn thấ y Hứa Mạc Dương đang ngô `i tựa thành giường, sắ ´c mặt vàng vọt, không khỏi cả kinh. "Cha... cha làm sao vậy?"

Hứa Mạc Dương khẽ cười sâ u thảm, đoạn nói ra mấ y chữ một cách khó khăn: "Tiểu Huyê n, cha rố t cuộc đã chờ được con rô i, dù có chế t cũng có thể nhă m mắ t."

"Cha... cha đừng nói bừa!" Tiểu Huyê`n nhào vào lòng phụ thân, nước mặ´t tuôn rơi. "Lâm thúc thúc và Trùng thúc thúc nhâ´t định có thể chữa khỏi cho cha!"

Hứa Mạc Dương thân mang trọng thương, sóm đã như ngọn đèn cạn dâ`u, chẳng qua là do vẫn chưa yên tâm vê` Tiểu Huyê`n nên mới miễn cưỡng giữ lại được một hơi thở. Lúc này nhìn thấ´y Tiểu Huyê`n bình yên vô sự, nguyện vọng đạt thành, lòng y liê`n buông lỏng, không sao câ`m cự nổi nữa, ói ra một bãi máu lớn.

Lâm Thanh rảo bước đi tới, nă m lấ y bàn tay Hứa Mạc Dương, vận công trợ giúp nhưng chẳng có tác dụng gì, liê n biế t ră ng đại hạn của Hứa Mạc Dương sắ p tới, cặp mặ t hổ bấ t giác đỏ họe.

"Tiểu Huyê`n, con nghe cha nói đây, con vô´n họ Lục, là con trai của Lục Vũ, giáo chủ tiê`n nhiệm của Mị Vân giáo. Sau này con sẽ mang tên là Lục Kinh Huyê`n." Hứa Mạc Dương cố´ nở nụ cười, lẩm bẩm nói với Tiểu Huyê`n.

Tiểu Huyê `n khóc lớn. "Con chẳng muô ´n làm Lục Kinh Huyê `n gì đó đâu, con vĩnh viễn là con của cha, vĩnh viễn là Hứa Kinh Huyê `n."

Hứa Mạc Dương còn định nói gì đó, chợt thấ y toàn thân cạn sức, đâ `u nghiêng qua một bên, ngấ t lịm. Lâm Thanh cố ´ nén cơn đau lòng, vội vàng truyề `n công lực vào trong thân thể y.

Tiểu Huyê `n nói không thành tiế ´ng: "Là ai đã hại cha cháu?"

Phùng Phá Thiên đứng sau lưng Tiểu Huyê `n, trâ `m giọng nói: "Là Ninh Hô `i Phong. Thiê ´u chủ xin hãy theo ta vê ` Mị Vân giáo, ngày sau chúng ta nhấ ´t định phải báo mô ´i thù này."

"Ninh Hô`i Phong!" Tiểu Huyê`n gă`n giọng nói. Nhìn thấ y tình trạng phụ thân như vậy, lại nghĩ tới việc bản thân mình đã bị phê võ công, làm sao có thể báo thù, nước mặ t nó càng giàn giụa.

Phùng Phá Thiên thấ y Hứa Mạc Dương ngấ t đi, nghĩ là y đã qua đời, trong lòng cũng không khỏi cảm thấ y buô n bã. "Thiế u chủ hãy bớt đau thương, ta đã tra tộc phổ của nhà họ Lục rô i, đế n ngày mùng Bảy tháng Tư năm sau, khi thiế u chủ tròn mười ba tuổi là sẽ có thể ngô i lên ngôi giáo chủ, sau đó chỉnh đố n giáo chúng, báo thù cho phụ thân ngài..."

"Cái gì?" Lâm Thanh đột nhiên xoay người lại, đưa tay chụp lấ y Phùng Phá Thiên, giọng nói cũng trở nên run rẩy. "Ngươi nói Tiểu Huyê `n được sinh vào ngày nào?"

Hứa Mạc Dương vố n đã hôn mê, nghe thấ y mấ y chữ "mùng Bảy tháng Tư" kinh tâm động phách kia thì lại ngô i bật dậy, cặp mấ t đột nhiên sáng rực như sao, nhìn chặ m chặp vào Phùng Phá Thiên.

Phùng Phá Thiên không biế t mình đã đấ c tội với Ám khí vương ở chỗ nào, bị y chụp lấ y, không hề có sức phản kháng, trong lòng sợ hãi vô cùng, vội lấ p bắ p nói: "Lâm... Lâm đại hiệp xin bớt giận, thiế u chủ sinh vào ngày mùng Bảy tháng Tư mười hai năm trước."

Sáu năm trước, trên núi Phục Tàng, Xảo Chuyế t đại sư từng nói với Minh Tướng quân rã `ng ngày mùng Bảy tháng Tư sáu năm trước chính là thời khắ c bấ t lợi nhấ t của hã n. Trước đây Hứa Mạc Dương, Lâm Thanh, Đỗ Tứ, Dung Tiế u Phong, Dương Sương Nhi và Vật Do Tâm đề `u cho rã `ng â ´y là ngày mà Xảo Chuyế t đại sư ngộ ra Thâu Thiên cung, và cũng chính vào ngày mùng Bảy tháng Tư sáu năm trước, Thâu Thiên cung đã được chế thành. Lâm Thanh có â ´n tượng rấ t sâu sắ c với ngày này, nhưng không ngờ đó cũng là ngày sinh của Tiểu Huyệ `n. Hơn nữa, tính thử thời gian, ngày sinh của

Tiểu Huyê `n hóa ra chính là thời khắ c bấ t lợi nhấ t với Minh Tướng quân mà Xảo Chuyế t đại sư đã nói.

Việc này sao lại không khiế n Lâm Thanh và Hứa Mạc Dương kinh hãi tột cùng chứ?

Lâm Thanh và Hứa Mạc Dương vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, đưa mặ t nhìn nhau suố t hồ i lâu, trong ánh mặ t tràn ngập vẻ thư thái để n khó tả.

Trong thời khắ chô i quang phản chiế u, chọt nghe được tin tức này, Hứa Mạc Dương lập tức tỉnh ngộ, hiểu ra căn nguyên của việc Xảo Chuyế t đại sư truyề n công cho mình: Chẳng phải chính ý trời mông lung đã đưa Tiểu Huyê n đế n với mình sao? Có lẽ ngay chính bản thân Xảo Chuyế t đại sư cũng không ngờ được kế t quả cuố i cùng lại là như thế này!

Mặt mũi Hứa Mạc Dương đỏ bừng, y cấ t tiế ng cười vang, giọng nói nghe như tiế ng chuông đô ng: "Đại sư ơi là đại sư, Hứa Mạc Dương ta rố t cuộc đã không phụ lòng ngài, dù có chế t cũng không còn gì nuố i tiế c!" Sau đó, y lại cười thêm mấ y tiế ng, cổ họng chợt nghẹn lại, máu tươi ào ạt phun ra, ngậm cười qua đời.

Tiểu Huyê `n đâu biế ´t ră `ng ngày sinh của mình lại khiế ´n Hứa Mạc Dương và Lâm Thanh nghĩ tới nhiê `u điê `u như vậy, lập tức nhào vào lòng Hứa Mạc Dương khóc rố ´ng lên, nhấ ´t thời thương tâm quá độ mà ngấ ´t lịm.

Phùng Phá Thiên khó khăn lă m mới giãy thoát khỏi bàn tay của Lâm Thanh lúc này còn đang ngơ ngắn, vội vàng đi tới đỡ Tiểu Huyê n dậy. Trong lòng hã n thoáng qua một tia buô n bã nhưng ngay sau đó lại mừng thâ m: Hứa Mạc Dương đã chế t, Tiểu Huyê n tấ t nhiên chỉ còn cách theo mình về Đại Lý. Nó còn nhỏ, chưa hiểu chuyện mấ y, dù có làm giáo chủ thì phâ n lớn sự vụ trong giáo cũng

phải nhờ cậy mình, như thế mình có thể nă m hế t quyề n lực trong tay.

Trùng đại sư cũng không biế t điề ù mấ u chố t bên trong, khẽ thở dài một tiế ng, bước tới bấ m mạnh vào huyệt Nhân Trung của Tiểu Huyê n. Tiểu Huyê n đau đớn tỉnh dậy, ngắn người hô i lâu rô i lại thấ t thanh khóc lớn.

Phùng Phá Thiên do dự nói: "Thiê u chủ xin hãy bảo trọng! Chúng ta bây giờ nên lập tức quay về Đại Lý, sau khi lo tang lễ cho Hứa huynh xong xuôi sẽ tính để n chuyện báo thù..."

"Phùng huynh hãy tự về Dại Lý đi, Mị Vân giáo cũng xin chọn người cao minh khác! Tiểu Huyê `n sẽ không theo huynh đi làm giáo chủ gì đó đâu..." Lâm Thanh hít một hơi thật sâu, trong giọng nói toát ra vẻ kiên quyế ´t không thể nghi ngờ. "Nó sẽ theo ta vào kinh khiêu chiế ´n với Minh Tướng quân!"

Tiểu Huyê `n khóc đế ´n trời sâ `u đấ ´t thảm, ngắn ngơ nhìn Lâm Thanh, dường như không dám tin vào lời của y. Phùng Phá Thiên và Trùng đại sư đề `u ngắn người. Phùng Phá Thiên còn muố ´n khuyên thêm vài câu nhưng nhìn thấ ´y vẻ mặt nghiêm nghị của Lâm Thanh, rố ´t cuộc không dám nói nhiê `u.

Lâm Thanh đưa tay vuố t nhẹ Thâu Thiên cung trên lưng, nghĩ để n việc lúc ở bên ngoài Tam Hương các nơi thành Phù Lăng, dây cung đột nhiên phát ra tiế ng động lạ. Khi đó y còn cho rã ng vì cảm ứng được sự tố n tại của Trùng đại sư nên bảo cung mới cấ t tiế ng ngân dài, bây giờ ngẫm lại thì nhấ t định là vì Thâu Thiên cung gặp được Tiểu Huyê n nên mới phát ra tiế ng lạ. Nhấ t thời trong lòng y trào dâng muôn vàn cảm xúc đan xen, dường như thoáng cái đã hiểu ra rấ t nhiê u việc mà đấ ng cao xanh cố tình sắ p đặt. Rô i y lại nhìn thi thể vẫn còn hơi ấ m của Hứa Mạc Dương, nghĩ đế n những

chuyện xưa khi mấ y người bọn họ cùng nhau đố i địch với Minh Tướng quân nơi Tái Ngoại, cặp mặ t trong veo bấ t giác bị phủ một tầ ng sương mỏng...

Trùng đại sư ngạc nhiên nhìn Lâm Thanh. "Không phải Lâm huynh còn câ`n đi tìm Hoán Nhật tiễn sao?"

Lâm Thanh cố gắ ng trấ n định tâm thấ n, thừa dịp gạt một lọn tóc rố i trước mặt mà đưa tay lau mắ t. Rô i y nhìn qua phía Tiểu Huyê n, trong giọng nói hơi run rẩy là một vẻ kiên định tột cùng: "Ta nghĩ, ta đã tìm thấ y Hoán Nhật tiễn rô i!"

(Mời đón đọc phâ `n tiế ´p theo trong Minh Tướng quân hệ liệt: Tuyệt đỉnh)